BESTSELLER

LINDA HOWARD

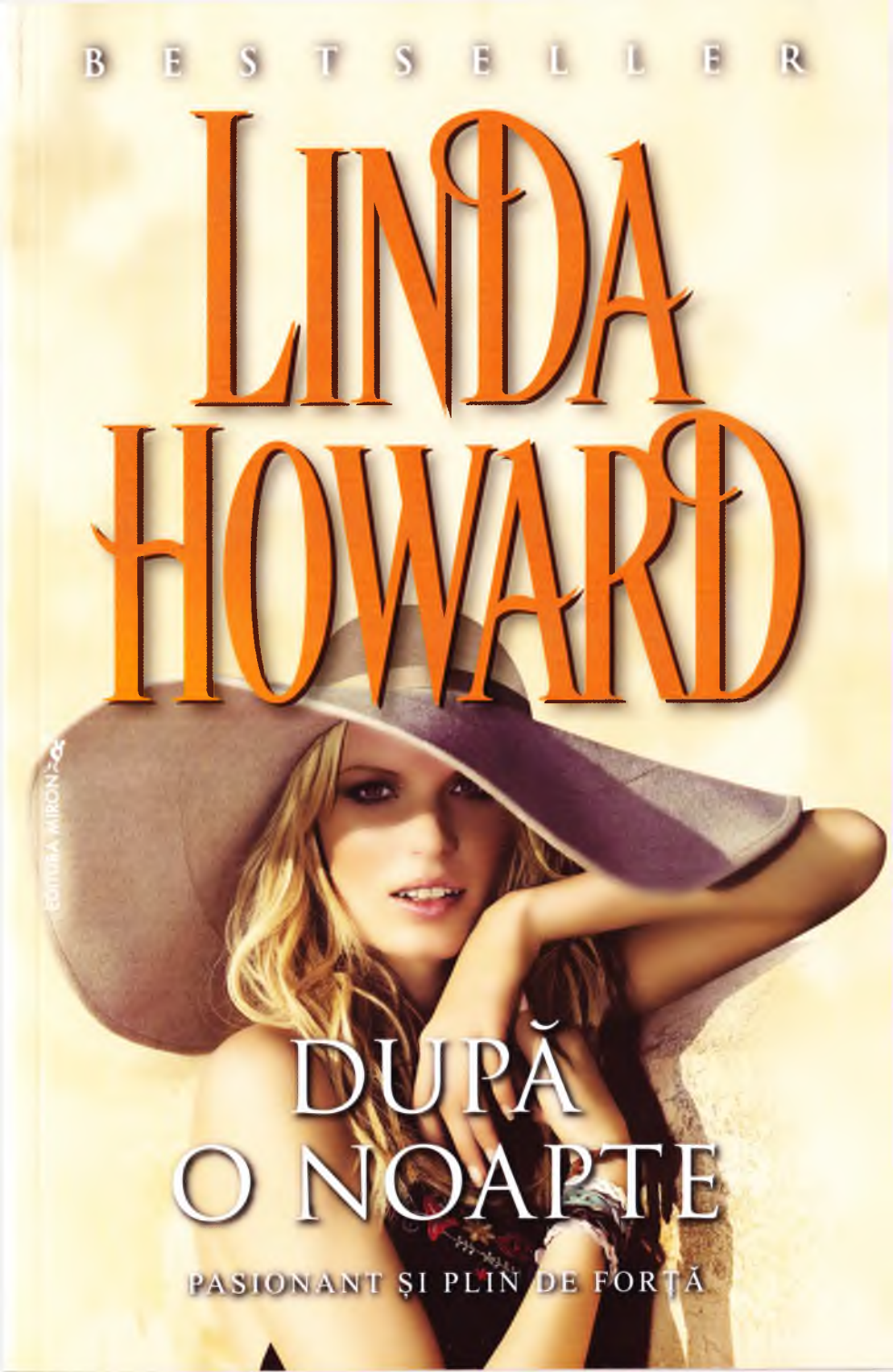

DUPĂ O NOAPTE

PASIONANT ȘI PLIN DE FORȚĂ

EDITURA MIRON

„Linda Howard scrie niște povești de dragoste superbe. Personajele ei sînt atît de complexe... Nu dezamăgește niciodată..."
Publishers Weekly

„O autoare cu un talent de-a dreptul incredibil... Linda Howard ne trezește parcă la viață... știe precis ce anume își doresc cititorii și îndrăznește să fie mai altfel."
Affair de Coeur

„Howard nu greșește niciodată cînd este vorba să-și captiveze cititorii cu cîte un roman pasionant și plin de forță...
Este o scriitoare de excepție."
Rendezvous

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

LINDA HOWARD

DUPĂ O NOAPTE

After the Night
by Linda Howard

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

LINDA HOWARD

DUPĂ O NOAPTE

Traducere:
Oana Negureanu

CAPITOLUL 1

Era o zi numai bună de visat, după-amiaza tîrziu. Soarele arunca umbre prelungi pe unde putea pătrunde, printre ramurile dese ale copacilor din pădure, deşi lumina aurea mai ales coroanele copacilor, lăsînd pămîntul afînat al pădurii într-o umbră plăcută, misterioasă. Aerul fierbinte şi umed de vară era parfumat de mirosul dulce-rozaliu al caprifoiului, totul amestecat apoi cu mireasma bogată, maronie, a pămîntului şi a vegetaţiei intrate în putrefacţie şi cu aroma puţin iute şi verde a frunzelor. Pentru Faith Devlin mirosurile aveau culori şi încă de mic copil se distrase încercînd să împrumute anumite culori miresmelor care o înconjurau.

Majoritatea culorilor păreau evidente, luate mai ales după felul în care arăta lucrul respectiv. Sigur că mirosul pămîntului era maron; şi la fel de clar părea să fie şi mirosul frunzelor, puţin iute, de culoare verde, în mintea şi imaginaţia ei. Grep-ul mirosea a galben-strălucitor; era adevărat că pînă atunci nu gustase nici unul, dar odată, pe cînd se afla la băcănie, luase un fruct şi îi adulmecase cu mare grijă coaja, iar aroma îi explodase parcă pe papilele gustative, acru şi dulce în acelaşi timp.

Mirosurile puteau uşor să ia culori în imaginaţia ei; dar aroma şi culoarea oamenilor erau ceva mai complicate, pentru că oamenii nu erau aidoma lucrurilor, ci

aveau mai multe culori amestecate între ele. Culorile nu păreau să fie aceleaşi în mirosul oamenilor faţă de mirosul lucrurilor. Mama ei, Renée, avea de exemplu un miros roşu-întunecat şi iute, cu cîteva învîrtejiri de negru şi galben, dar acea aromă roşie aproape că predomina celelalte nuanţe. Galbenul era foarte bun la lucruri, dar nu şi la oameni; şi nici verdele, poate doar ca o uşoară umbră. Tatăl ei, Amos, era o mixtură oribilă de verde, purpuriu, galben şi negru. Deslușirea culorilor lui fusese relativ uşoară pentru că mereu îl asociase cu voma. Bea şi vărsa, bea şi vărsa, asta era tot ce făcea tatăl ei. De fapt, mai şi urina. Chiar foarte mult.

Dar cel mai grozav miros din lume, cugeta Faith, în vreme ce îşi croia drumul prin pădure, privind în sus spre razele de soare şi ţinîndu-şi fericirea secretă îngropată adînc în suflet, îi aparţinea lui Gray Rouillard. Faith trăia doar ca să-l vadă fugitiv prin oraş şi, dacă reuşea să se apropie destul de mult ca să-i audă vocea joasă, profundă, atunci pur şi simplu se cutremura de bucurie. În ziua aceea reuşise să se apropie destul de mult de el, încît să-l şi poată mirosi şi, de fapt, el chiar o şi atinsese. Încă mai era uşor ameţită după acea experienţă.

Fusese la merceria din Prescott împreună cu Jodie, sora ei mai mare, pentru că Jodie furase cîţiva dolari de la Renée şi voia să-şi ia nişte lac de unghii. Mirosul lui Jodie era portocaliu şi galben, o imitaţie foarte palidă a mirosului lui Renée. Tocmai se pregăteau să părăsească magazinul, cu lacul de unghii ascuns cu grijă în sutienul lui Jodie ca Renée să nu-l vadă. Jodie purta sutien de vreo trei ani, deşi nu avea decît treisprezece, şi asta era ceva ce o necăjea pe Faith de cîte ori se gîndea, pentru că avea deja unsprezece ani şi nici o urmă de sîni. Pe pieptul ei plat şi copilăresc doar sfîrcurile îşi făcuseră apariţia şi era foarte jenată că exista posibilitatea să se observe schimbarea petrecută. Fusese intens conştientă că se vedeau clar de sub tricoul foarte

subţire şi purpuriu ce avea scris pe el *LSU*, dar atunci cînd se loviseră de Gray, care voia şi el să intre în magazin, Faith uitase cu totul de tricoul cel subţire şi de sfîrcurile sînilor încă inexistenţi.

– Frumos tricou, îi spusese Gray, în ochii negri observîndu-i-se amuzamentul în vreme ce o bătea pe umăr. Gray îşi petrecea vacanţa de vară acasă, departe de colegiu. Juca fotbal pentru *LSU*, fundaş în primul an. Avea nouăsprezece ani, un metru optzeci şi cinci de centimetri, deşi era încă în creştere, şi cîntărea cel puţin optzeci de kilograme. Faith ştia toate astea pentru că le citise în pagina de sport a ziarului local. Ştia că fugea suta de metri în şaisprezece secunde şi că avea o viteză laterală foarte mare, indiferent de ce însemna lucrul ăsta. Şi mai ştia că era frumos, nu în sensul de drăguţ, ci frumos aşa cum şi armăsarul campion al tatălui său era frumos, celebrul armăsar Maximilian. Un fel de frumuseţe puternică, sălbatică. Moştenirea ereditară din partea strămoşilor creoli francezi era evidentă în pielea măslinie şi în oasele puternice ale feţei. Părul negru şi bogat îi atîrna pe umeri, făcîndu-l să semene cu un războinic medieval adus ca prin farmec în prezent. Faith citise toate romanele despre cavalerii medievali şi despre frumoasele lor domniţe, toate romanele pe care reuşise să pună mîna, aşa că ştia cum arăta un cavaler atunci cînd vedea unul.

Umărul o furnicase acolo unde o atinsese Gray şi sfîrcurile în formare o duruseră, făcînd-o să roşească şi să-şi plece capul. Simţurile i se treziseră din cauza aromei lui puternice, una caldă, pregnantă, o aromă pe care n-o putea descrie, cu un roşu încă şi mai adînc decît cel al lui Renée, plin de culori frumoase şi puternice pe alături.

Jodie îşi scosese în faţă sînii rotunzi şi mari, acoperiţi de o bluză fără mîneci de un roz-aprins. Îşi lăsase primii doi nasturi descheiaţi.

– Ce părere ai despre bluza mea? îl întrebase, făcînd botic ca buzele să-i iasă şi mai mult în afară, aşa cum o văzuseră şi pe Renée făcînd de nenumărate ori.

– Culoare greşită, răspunsese Gray, cu o voce tăioasă în care nu mai era nici urmă de veselie. Faith ştia foarte bine de ce. Era din cauză că Renée se culca cu tatăl lui, Guy. Şi îi auzise şi pe alţii cum discutau de Renée, ştia ce însemna cuvîntul „tîrfă".

El trecuse apoi pe lîngă ele şi deschisese uşa magazinului, dispărînd înăuntru. Jodie privise în urma lui cîteva secunde, după care îşi întorsese ochii lacomi spre Faith.

– Dă-mi mie tricoul tău, îi spusese.

– E prea mic pentru tine, a răspuns Faith, bucuroasă că nu avea cum să-i vină. Lui Gray îi plăcuse bluza ei, o atinsese şi n-avea de gînd să o cedeze.

Jodie se încruntase dîndu-şi seama de adevărul evident. Faith era mică şi foarte slabă, dar chiar şi umerii ei firavi de-abia încăpuseră în tricoul acela vechi de doi ani.

– O să-mi iau şi eu unul, declarase hotărîtă Jodie.

Şi ea avea de gînd să-şi cumpere un altul, cugetă Faith în vreme ce privea visătoare la modelele de umbră şi lumină pe care le făcea soarele printre frunze. Da, şi Jodie nu va avea tricoul pe care Gray îl atinsese; Faith îl scosese imediat ce ajunsese acasă împăturindu-l cu grijă şi strecurîndu-l sub saltea. Singurul fel în care cineva l-ar fi putut găsi ar fi fost dacă s-ar fi apucat să scoată cearceaful de pe pat ca să-l ducă la spălat şi, de vreme ce Faith era singura care făcea lucrul ăsta, tricoul avea să fie în siguranţă; putea să doarmă pe el în fiecare noapte.

Gray. Violenţa emoţiilor o speria, dar nu le putea stăpîni. Nu trebuia decît să-l vadă şi inima începea să-i bată cu atîta violenţă în pieptul descărnat, că o dureau coastele, simţindu-se înfierbîntată şi înfrigurată în acelaşi timp. Gray era ca un zeu în micul oraş Prescott, din Louisiana; era la fel de sălbatic ca un mustang, îi auzise pe oameni spunînd asta, dar era şi sprijinit de banii Rouillard, şi

chiar de mic copil avusese un farmec cu totul aparte care înmuia şi înfiora inima femeilor. Familia Rouillard avea şi ea partea ei de ticăloşi şi renegaţi, însă Gray se arătase a fi cel mai aprig dintre toţi. Dar era un Rouillard, aşa că, chiar şi atunci cînd isca un adevărat iad în jur, o făcea cu cea mai mare eleganţă şi stil.

Şi cu toate astea nu fusese niciodată răutăcios cu Faith, în felul în care o făcuseră alţi oameni din oraş. Sora lui, Monica, o dată chiar scuipase în direcţia lor, cînd Faith şi Jodie o întîlniseră din întîmplare pe trotuar. Faith se bucura sincer că Monica era pe undeva prin New Orleans într-un pension elegant pentru fete şi că nu venea pe acasă prea des, nici măcar în timpul verii, şi asta pentru că era mereu plecată în vizite la prieteni. Pe de altă parte, lui Faith îi sîngerase inima atunci cînd Gray plecase vreme de luni întregi la *LSU*; Baton Rouge nu era chiar aşa de departe, dar în timpul sezonului de fotbal, Gray nu avea prea mult timp liber, ca atare apărea acasă doar în timpul vacanţelor. De cîte ori ştia că e acasă, Faith căuta să stea cît mai mult prin oraş, în speranţa că îl va putea zări chiar şi în treacăt, plimbîndu-se leneş, cu indolenţa unei pisici de rasă, atît de înalt şi de puternic, şi periculos de fermecător.

Acum, că era vară, îşi petrecea mare parte din timp la lac, acesta fiind şi motivul expediţiei lui Faith prin pădure. Lacul era particular, ceva mai mare de două mii de acri, cuprins în totalitate de domeniul Rouillard. Era lung şi de o formă neregulată, avînd chiar şi cîteva curbe, larg şi foarte adînc în unele locuri, îngust şi cu apă mică în altele. Conacul mare şi alb al familiei era la est de lac, cabana părăginită a familiei Devlin la vest, dar nici una dintre case nu era de fapt aşezată pe malurile lui. Singura de pe malul lacului era căsuţa de vară a familiei Rouillard, un fel de vilă albă cu un etaj şi două dormitoare, o bucătărie, o sufragerie şi o verandă acoperită care o încercuia complet. Mai jos de vilă se afla un mic

depozit pentru ambarcaţiunile uşoare, un dig micuţ şi chiar şi o groapă pentru jăratic cu un grătar pus deasupra, special pentru picnicuri. Cîteodată, în timpul verilor, Gray şi prietenii lui se adunau acolo ca să înoate şi pentru canotaj, iar Faith se furişa printre copaci şi-i urmărea pe toţi spre marea bucurie a inimii ei.

Poate că şi în ziua aceea aveau să fie acolo, cugetă, simţind durerea aceea dulce care o cuprindea de cîte ori se gîndea la el. Ar fi fost de-a dreptul minunat să-l poată vedea de două ori într-o singură zi.

Era desculţă, iar pantalonii scurţi îi lăsau picioarele slabe neprotejate de zgîrieturi şi de şerpi, dar Faith se simţea ca acasă în pădure, la fel ca majoritatea creaturilor timide; nu-şi făcea deloc probleme în privinţa şerpilor şi pur şi simplu nu le dădea atenţie. Părul lung şi roşcat care mereu avea tendinţa de a-i atîrna neglijent în ochi, deranjînd-o, îl prinsese la spate cu o bucăţică de elastic. Se strecura ca o veveriţă printre copaci, ochii ei mari ca de pisică strălucind visători în vreme ce se gîndea doar la Gray. Poate că venise acolo; poate că într-o zi o va vedea ascunzîndu-se după tufişuri sau spionîndu-l de după vreun copac şi atunci îi va întinde o mînă şi-i va spune: „De ce nu ieşi de-acolo ca să te distrezi puţin cu noi?" Se pierdu cu totul în minunatul vis cu ochii deschişi, gîndindu-se cum ar fi fost dacă şi ea ar fi făcut parte din grupul gălăgios de tineri bronzaţi care rîdeau mult, imaginîndu-se printre fetele înalte şi ispititoare, îmbrăcate în costume de baie sumare.

Chiar înainte să ajungă la marginea luminişului în care fusese construită vila, putu desluşi licărul argintiu al maşinii Corvette ce-i aparţinea lui Gray şi care fusese parcată în faţa casei, iar inima începu să-i bată cu violenţă. Era acolo! Se strecură precaută după trunchiul unui copac bătrîn, dar, după un moment, îşi dădu seama că nu putea auzi nimic. Nu se desluşeau sunetele apei împroşcate, nici un fel de ţipete sau chiote sau rîsete.

Poate că el doar stătea şi pescuia de pe doc sau poate că ieşise cu barca în larg. Faith se mişcă mai aproape, căutînd să zărească docul, dar construcţia aceea de lemn era în întregime goală. Nu era acolo. Se simţi deodată dezamăgită. Dacă luase barca, nu avea de unde să ştie cît timp avea să fie plecat, iar ea nu putea rămîne acolo în aşteptare. Furase timpul acela numai pentru ea, dar foarte curînd trebuia să se întoarcă acasă ca să pregătească cina şi să aibă grijă de Scottie.

Tocmai se pregătea să plece, cînd un murmur îi ajunse pînă la urechi, aşa că se opri, cu capul ridicat, căutînd să localizeze zgomotul. Părăsi adăpostul protector al copacilor şi făcu cîţiva paşi în luminiş, mai aproape de vilă; ar fi fost dificil să-l zărească din pădure. Şi, dacă se apropia mai mult, măcar îl putea auzi şi tot ar fi însemnat ceva.

Faith avea acea calitate a tuturor vietăţilor mici şi sperioase: se putea deplasa într-o linişte desăvîrşită. Picioarele-i goale nu făceau nici cel mai mic zgomot în vreme ce se apropia tot mai mult de casă, încercînd să se menţină la distanţă de ferestre, astfel încît să nu fie văzută de cei dinăuntru. Murmurul acela părea să vină din spatele vilei, din zona în care erau dormitoarele.

Ajunse la verandă şi urcă tăcută scările, cu capul iarăşi ridicat în vreme ce căuta să prindă cuvintele, deşi nu le prea putea înţelege. Totuşi era vocea lui Gray; tonul acela adînc era inimitabil, cel puţin pentru ea. Apoi auzi un geamăt, un fel de oftat pe un ton mult mai subţire.

Moartă de curiozitate, condusă de vocea lui Gray, Faith se mişcă din poziţia în care se afla, apăsînd pe uşa de plasă de la verandă. Nu era încuiată. O deschise încet, atît cît să-şi poată strecura trupul subţire înăuntru, închizînd-o apoi la loc fără cel mai mic zgomot. Mergînd pe mîini şi genunchi, se tîrî mai mult pe podeaua de

lemn a verandei pînă în dreptul ferestrei de la dormitorul de unde păreau să vină murmurele.

Auzi încă un oftat.

– Gray, spuse cealaltă voce, o voce de fată, încordată şi tremurătoare.

– Sssst, ssst, murmură Gray, un sunet jos care de-abia dacă ajunse pînă la Faith. Mai spuse ceva, dar cuvintele lui nu însemnau nimic pentru ea. Trecuseră pe lîngă urechile ei fără a le impresiona, fără să fi fost înţelese. După care Gray spuse *Ma chêre,* iar sunetele acelea căpătară deodată rezonanţă şi înţelegere. Vorbea în franceză, îşi dădu ea seama, şi, imediat după aceea, cuvintele lui căpătară un sens, de parcă acea mică descoperire găsise în creierul ei un anume ritm. Deşi familia Devlin nu era nici creolă şi nici cajună, Faith înţelegea aproape tot ce şoptea el. Majoritatea oamenilor din zonă vorbeau şi înţelegeau franceza mai mult sau mai puţin.

Se părea că el încerca să convingă parcă un cîine să-l urmeze, medită Faith mai departe. Vocea lui era caldă şi mîngîietoare, cuvintele erau alintări şi complimente. Cînd fata începu iarăşi să vorbească, vocea îi părea tot încordată, dar şi cu o anume notă de supunere în ea.

Curioasă, Faith se mută într-o parte şi-şi înălţă capul destul ca să vadă cu un singur ochi ce anume se petrecea în cameră. Şi ceea ce văzu o făcu să încremenească.

Gray şi fata erau amîndoi goi puşcă şi stăteau în pat, care era poziţionat cu tăblia de la cap chiar spre fereastră şi împins spre unul dintre pereţi. Nici unul din ei nu părea s-o observe, ceea ce era un mare noroc, pentru că Faith nu s-ar fi putut mişca nici dacă amîndoi s-ar fi întors s-o privească ţintă.

Gray era întins cu spatele la ea, braţul stîng ţinîndu-l sub capul cu păr blond şi ondulat al fetei. Era aplecat peste ea într-un fel care-i tăie respiraţia lui Faith, pentru

că în el părea să fie şi ceva protector şi ceva posesiv. Tocmai o săruta, sărutări lungi care lăsau încăperea în linişte, exceptînd, desigur, gemetele şi oftaturile, în vreme ce mîna dreaptă părea să fie – era – Gray îşi schimbă poziţia şi Faith putu vedea foarte bine că mîna lui dreaptă era chiar între coapsele goale ale fetei, exact peste locul ruşinos.

Faith se simţea ameţită, dar apoi îşi dădu seama că în tot acel răstimp îşi ţinuse respiraţia. Grijulie, expiră aerul din plămîni, lăsîndu-şi obrazul să se odihnească pe lemnul alb al ferestrei. Ştia ce anume făceau cei doi din cameră. Avea unsprezece ani şi nu mai era deloc o fetiţă, deşi încă nu-i crescuseră sînii. Cu cîţiva ani în urmă îi auzise pe Renée şi pe taică-său făcînd acelaşi lucru în dormitorul lor, iar fratele lor cel mare, Russ, le explicase pe îndelete şi foarte plastic ce anume se petrecea acolo. De altfel văzuse cîinii şi auzise pisicile ţipînd în vreme ce o făceau.

Fata ţipă şi Faith aruncă iarăşi o privire. Acum Gray era deasupra ei, încă murmurînd încet în franceză, alintînd-o, mîngîind-o. Îi spuse cît de drăguţă o găsea, cît de mult o dorise, cît de caldă şi de delicioasă era. Şi, în vreme ce continua să-i vorbească, îşi ajusta poziţia, ţinîndu-şi mîna dreaptă între trupurile aproape împreunate în vreme ce cu stînga îşi susţinea greutatea. Faith nu putea vedea ce anume făcea el cu mîna dreaptă, dar ştia oricum. Cu un fel de şoc, o recunoscu deodată şi pe fată. Lindsey Partain; tatăl ei era avocat în Prescott.

– Gray, ţipă fata, cu vocea din nou încordată. Doamne! Nu pot...

Fesele musculoase ale lui Gray se încordaseră deja, iar fata se arcui sub el, ţipînd din nou. Dar se agăţase cu putere de el, iar ţipătul precedent fusese doar unul de plăcere intensă. Picioarele lungi i se ridicaseră parcă de la sine, unul încercuindu-i mijlocul, în vreme ce celălalt i se încordase peste unul din picioarele lui.

El începu să se mişte încet, trupul puternic şi musculos dînd impresia de o forţă covîrşitoare. Scena era poate puţin dură şi neliniştitoare, dar exista în ea şi o anume frumuseţe care o ţinu pe Faith în loc. Gray era aşa de mare şi de puternic, trupul bine bronzat graţios şi intens masculin, în vreme ce Lindsey era subţirică şi bine făcută, delicat de feminină în îmbrăţişarea lui. Şi el părea să aibă atîta grijă de ea, iar ei să-i placă atît de mult, cu mîinile-i subţirele agăţate de spatele lui, cu capul lăsat într-o parte şi coapsele care se ridicau în acelaşi ritm încet, impus de el de la început.

Faith îi privea cu ochi aprinşi. Nu era geloasă. Gray îi era superior, iar ea era încă atît de tînără, încît pînă atunci nu se gîndise la el în vreun fel romantic sau posesiv. Gray era punctul strălucitor al universului ei, trebuia venerat de departe, iar ea se mulţumea şi se simţea fericită şi dacă doar îl zărea din cînd în cînd. Astăzi, cînd efectiv vorbise cu ea şi îi atinsese tricoul, simţise că urcase în rai. Nu se putea închipui în locul lui Lindsey, stînd goală în braţele lui, nici măcar nu putea să-şi imagineze cum ar fi fost, ce anume ar fi simţit.

Mişcările lui Gray se înteţiseră, iar fata începuse iar să ţipe, agăţîndu-se şi mai tare de trupul de deasupra ei, cu dinţii strînşi de parcă ar fi avut dureri mari, numai că Faith instinctiv ştia că nu avea nici un fel de dureri. Gray părea şi el copleşit de senzaţii, pentru că îşi lăsase capul pe spate, cu părul lung şi întunecat ud în jurul tîmplelor, vîrfurile agăţîndu-se de spatele lipicios din cauza sudorii. Apoi păru să se încordeze deodată, după care se cutremură tot, lăsînd să-i scape din gît un oftat prelung şi răguşit.

Inima lui Faith se transformase parcă într-un ciocan, iar ochii verzi ca de pisică erau imenşi pe feţişoara slabă, atunci cînd se îndepărtă încet de fereastră, ieşind pe nesimţite pe uşa verandei şi apoi în jos pe scări. Deci aşa era. Chiar îl văzuse pe Gray făcînd-o. Fără haine

era încă şi mai frumos decît îşi imaginase. Şi nu făcea zgomote dezgustătoare ca de porc aşa cum făcea tatăl ei, atunci cînd era destul de treaz ca să meargă împreună cu Renée în dormitor, ceea ce nu se întîmplase prea des în ultimii doi ani.

Dacă tatăl lui Gray, Guy, era la fel de frumos cînd o făcea precum era şi fiul său, se gîndi deodată tulburată Faith, nu putea s-o învinovăţească deloc pe Renée că îl prefera pe el în locul lui Amos.

Ajunse în siguranţa copacilor, strecurîndu-se agilă printre tufişuri şi ramuri. Era foarte tîrziu şi probabil că avea să ia cîteva curele bune de la tatăl ei pentru că încă nu-i pregătise masa de seară şi pentru că nu avusese grijă de Scottie; cam astea erau sarcinile ei, dar oricum meritase. Îl văzuse pe Gray.

Obosit, satisfăcut, tremurînd şi respirînd cu greutate după orgasmul prelungit, Gray îşi ridică fruntea de pe umărul lui Lindsey. Şi ea încă respira cu greutate, ţinîndu-şi ochii închişi. Îşi petrecuse o bună parte din acea după-amiază seducînd-o, dar meritase efortul cu prisosinţă. Acel proces lent în care-şi pusese la bătaie tot farmecul şi imaginaţia făcuse ca sexul să fie cu mult mai bun decît se aşteptase.

O fulgerare de culoare, o mică mişcare în vederea lui periferică îl îndemnară să-şi îndrepte ochii spre fereastra deschisă şi spre pădurea din spatele verandei. Nu prinse decît o privire scurtă a unei siluete fragile cu un păr roşcat, dar îi era de-ajuns ca s-o identifice fără dubii pe cea mai tînără dintre fetele Devlin.

Dar ce făcea puştoaica prin pădure, atît de departe de căsuţa lor? Gray nu-i suflă nimic despre asta lui Lindsey, pentru că ar fi intrat în panică dacă ar fi ştiut că cineva o observase furişîndu-se cu el în căsuţa de pe malul lacului, chiar dacă acel cineva ar fi fost doar una din gunoaiele Devlin. Era logodită cu Dewayne Mouton

şi nu i-ar fi plăcut să i se strice acel aranjament datorită faptului că se culcase cu Gray. Familia Mouton nu era la fel de bogată ca familia Rouillard – nimeni din partea aceea a Louisianei nu era –, dar Lindsey ştia că îl putea manevra pe Dewayne într-un fel în care nici n-ar fi putut spera că ar reuşi vreodată cu Gray. Gray era, desigur, o captură cu mult mai bună, dar n-ar fi fost deloc un soţ prea confortabil, iar Lindsey era destul de şmecheră ca să-şi dea seama că oricum n-ar fi avut nici o şansă cu el.

– Ce este? murmură încet, mîngîindu-i umărul.

– Nimic. Îşi întoarse capul şi o sărută cu duritate, după care se desprinse din îmbrăţişarea ei, aşezîndu-se pe marginea patului. Am observat doar cît de tîrziu este.

Lindsey aruncă şi ea o privire pe fereastră, la umbrele care se lungiseră, după care se ridică gemînd.

– Doamne, în seara asta, trebuie să iau masa cu familia Mouton! N-o să reuşesc niciodată să fiu gata la timp! Se dădu jos din pat şi se apucă să-şi adune hainele împrăştiate.

Gray se îmbrăca destul de liniştit în vreme ce gîndurile îi rămăseseră la mezina familiei Devlin. Oare îi văzuse, şi dacă da, atunci va spune cuiva, ceva? Era un copil foarte ciudat, mult mai timidă decît sora ei mai mare, care dădea deja semne că avea să fie o tîrfă la fel de mare ca şi mama lor. Numai că mezina avea ochi bătrîni şi înţelepţi pe feţişoara slăbuţă, ochi care-i aminteau de cei ai pisicii, verzui-maronii cu tente parcă de auriu, încît cîteodată erau verzi şi alteori păreau gălbui. Avea sentimentul că puştoaicei nu-i scăpau prea multe. Probabil că ştia că mama ei era bucăţica dulce din aşternutul tatălui lui, că familia ei locuia în cabană fără să plătească nici cea mai mică chirie, doar ca Renée să fie aproape ori de cîte ori o dorea Guy Rouillard. Puştoaica n-ar risca să se pună rău cu nici unul din familia Rouillard, deci.

Biata fată, numai piele şi os şi cu ochi de zînă. Fusese născută în mizerie şi nu avea nici cea mai mică şansă să mai iasă vreodată de acolo, presupunînd că îşi dorea aşa ceva. Amos Devlin era un beţiv înrăit, şi cei doi băieţi mai mari, Russ şi Nicki, erau leneşi, hoţi şi mincinoşi, la fel de răi ca şi tatăl lor, arătînd că şi ei se vor transforma în nişte beţivani. Mamei ei, Renée, îi plăcea la fel de mult să bea, dar avea grijă mereu să nu întreacă măsura, nu aşa cum făcea mereu Amos. Era fîşneaţă şi frumoasă, chiar şi după ce născuse cinci copii, cu păr des de un roşcat întunecat pe care numai fata cea mică îl moştenise, la fel ca şi ochii verzi şi pielea albă şi delicată. Renée nu era rea, ca Amos, dar nici mamă bună pentru copii. Lui Renée nu-i păsa decît să se culce cu alţi bărbaţi. Gluma care circula prin zonă era că Renée avea călcîiele atît de rotunde, încît servise de model lui Weebles. Dar, spre deosebire de Weebles, Renée era în stare să rămînă culcată oricînd exista un bărbat gata să se urce pe ea. Împrăştia în jur o aură de sex, sex decăzut, atrăgînd spre ea bărbaţii aşa cum o căţea în călduri ar fi atras dulăii.

Jodie, fata cea mare, era bucăţică ruptă din ea, deja uitîndu-se cu ochi flămînzi după oricare bărbat. Cînd venea vorba de sex avea aceeaşi obsesie ca şi Renée, iar Gray se îndoia că mai era virgină, deşi de-abia intrase la liceu. Se tot oferea lui de cîte ori îl vedea, numai că pe Gray nu-l tenta deloc. Mai repede s-ar fi culcat cu un şarpe decît cu Jodie Devlin.

Cel mai mic dintre băieţii Devlin era retardat. Gray îl văzuse doar o dată, poate de două ori, şi de fiecare dată stătuse agăţat de picioarele mezinei – la naiba, care era numele ei? Ceva la care se gîndise cu un moment în urmă îi amintise. Fay? Fay cea cu ochi de zînă? Nu, era altceva, dar asemănător oricum cu asta – Faith. Asta era. Nume cam ciudat pentru o Devlin, mai ales cînd nici Amos şi nici Renée nu erau deloc bisericoşi.

Cu o asemenea familie biata puştoaică era blestemată. În doar cîţiva ani de acum încolo va călca pe urmele mamei şi ale surorii mai mari, pentru că asta era ce vedea în casă. Şi chiar dacă n-ar fi interesat-o să le calce pe urme, băieţii tot ar veni după ea din simplul motiv că era tot o Devlin, aşa că nu va putea să reziste prea mult.

Toată lumea din oraş ştia că tatăl lui se culca cu Renée şi asta de ani de zile. Şi, pe cît de mult îşi iubea Gray mama, totuşi nu-l putea condamna pe Guy că se ducea în altă parte, în braţele altei femei; pentru că numai Dumnezeu ştia că mama lui nu i-ar fi permis niciodată s-o mai atingă. Noelle era persoana care suporta cel mai puţin atingerile fizice, singura de acest fel pe care o cunoştea el. La treizeci şi nouă de ani era demnă, rece şi frumoasă, foarte stăpînă pe sine şi foarte demodată. Nu-i plăcea deloc să fie atinsă, nici chiar de copiii ei. Marea minune era că reuşise în cele din urmă să aibă copii. De aceea Guy îi fusese necredincios, dintotdeauna, şi asta spre marea ei uşurare. Guy Rouillard era un tip viguros al cărui sînge clocotea în vene şi trecuse prin multe paturi înainte să se stabilească oarecum la Renée Devlin. Dar Guy era extrem de curtenitor şi de protector faţă de Noelle, şi Gray ştia că nu avea s-o părăsească niciodată, mai ales pentru o tîrfă ieftină de teapa lui Renée.

Se părea că singura persoană căreia nu-i convenea totuşi acel aranjament rămăsese sora lui, Monica. Înfometată şi lipsită de dragostea şi atingerea mamei, Monica se întorsese de mică spre tatăl ei şi era cumplit de geloasă pe Renée atît pentru Noelle, cît mai ales din cauza timpului pe care Guy îl petrecea în compania ei, lipsind de acasă. În casă era cu mult mai linişte acum, că Monica se dusese la şcoală, şi era prinsă cu noii ei prieteni de acolo.

– Gray, grăbeşte-te, îl imploră Lindsey disperată.

Gray îşi băgă mîinile în mînecile cămăşii, lăsînd-o descheiată.

– Sînt gata. O sărută şi o lovi uşor peste fund. Nu-ţi mai jumuli penele, dragă. Nu trebuie decît să-ţi schimbi hainele. În rest eşti foarte frumoasă, nu ai nevoie de machiaj sau de alte prostii.

Ea îi zîmbi, mulţumită de compliment, şi deodată calmată.

– Cînd mai putem să facem treaba asta? îl întrebă în vreme ce ieşeau din vilă.

Gray începu să rîdă. Îi trebuise aproape o vară întreagă ca să ajungă să intre în chiloţii ei, iar acum ea era cea care nu mai voia să piardă timpul. Într-un fel de-a dreptul pervers, acum, cînd o avea, nu-l mai interesa la fel de mult ca la început, dorinţa lui începuse deja să se ofilească.

– Nu ştiu, îi răspunse pe un ton leneş. Trebuie să mă întorc curînd la şcoală, începe antrenamentul la fotbal.

Spre marea ei laudă, Lindsey nu se încruntă şi nici nu se bosumflă. În loc de asta, îşi întoarse puţin capul ca vîntul să-i răscolească părul în vreme ce maşina prindea tot mai multă viteză pe aleea din faţa vilei, după care îi zîmbi.

– Oricînd vrei. Era cu un an mai mare ca el şi avea încredere în sine.

Corvette-ul intră în viteză pe şosea, făcînd cauciucurile să scrîşnească pe asfalt. Lindsey începu să rîdă în vreme ce Gray conducea cu uşurinţă maşina puternică.

– În cinci minute o să fii acasă, îi promise. Nici el nu dorea să se întîmple ceva care să strice logodna ei cu Dewayne.

Se gîndi la mica Faith Devlin, întrebîndu-se dacă ajunsese cu bine acasă. N-ar fi trebuit să umble aşa prin pădure. S-ar fi putut răni sau s-ar fi putut pierde. Sau, şi mai rău, deşi era un domeniu particular, lacul îi atrăgea ca un magnet pe toţi puştii de la liceul din zonă, iar Gray

nu-şi făcea iluzii în legătură cu adolescenţii care deveneau sălbatici cînd se excitau. Dacă se întîmpla să dea peste Faith n-ar fi stat să se gîndească la cît de tînără era, ci doar că era o Devlin. Micuţa vulpiţă n-ar fi avut nici o şansă în faţa lupilor.

Cineva trebuia să ţină un ochi atent asupra puştoaicei.

CAPITOLUL 2

Trei ani mai tîrziu

– Faith, spuse Renée sîcîită, fă-l pe Scottie să înceteze. Mă scoate din minţi cu bîzîitul lui.

Faith puse deoparte cartofii pe care îi curăţa, îşi şterse mîinile şi se apropie de uşa de plasă, unde Scottie dădea cu palma şi gemea sonor, încercînd să semnalizeze că voia să meargă afară. Niciodată nu i se permitea să iasă de unul singur şi asta pentru că nu înţelegea ce însemna „stai în grădină", şi ca atare ar fi plecat prin pădure şi s-ar fi pierdut. La uşă era şi un lanţ de siguranţă montat foarte sus ca el să nu poată ajunge. Faith era ocupată cu cina şi, deşi era foarte probabil ca doar ea şi cu Scottie să fie acasă ca să mănînce, din acel motiv nici nu putea să iasă cu el pe afară.

Îi trase mîinile deoparte după care îi spuse:

– Scottie, nu vrei să te joci cu mingea? Unde-i mingea? Uşor de distras, Scottie o porni în căutarea mingiuţei de cauciuc roşie, dar Faith ştia bine că nu avea să-l preocupe prea mult noul joc. Cu un oftat se întoarse la cartofii ei.

Renée ieşi din dormitor. Era îmbrăcată mortal, observă Faith, cu o rochie scurtă şi strîmtă de un roşu strălucitor, ce-i scotea în evidenţă picioarele lungi şi frumos formate şi care reuşea să se asorteze cumva cu

părul ei roşcat. Renée avea picioare grozave; avea totul grozav şi o ştia şi ea. Părul roşcat şi-l tapase şi părea un nor, iar parfumul adînc şi greu de mosc avea o nuanţă de un roşu foarte întunecat.

– Cum arăt? întrebă în vreme ce se învîrtea pe călcîie în pantofii roşii şi îşi prindea o pereche de cercei ieftini pe lobii urechilor.

– Superb, îi răspunse Faith ştiind că asta era ce aştepta Renée din partea ei, ăsta fiind de altfel adevărul curat. Renée era la fel de imorală ca şi o pisică, dar era şi o femeie uimitor de frumoasă, cu o faţă perfect formată şi de o frumuseţe exotică, ieşită din comun.

– Ei bine, am plecat. Se aplecă să sărute absentă capul fetei.

– Distracţie plăcută, mamă.

– Aşa o să fie. Rîse uşor, puţin răguşit. Oh, da, aşa o să şi fie. Deschise uşa cu plasă şi părăsi cabana, picioarele ei lungi scînteind parcă.

Faith se duse ca să încuie iarăşi uşa, rămînînd acolo s-o privească pe Renée urcîndu-se în mica maşină sport şi pornind în trombă. Mama ei iubea acea maşinuţă. Într-o bună zi venise pur şi simplu cu ea fără să dea nici un fel de explicaţie de cum făcuse rost de maşină, deşi nu exista nici o îndoială în mintea nimănui că era de fapt darul lui Guy Rouillard.

Văzînd-o la uşă, Scottie se apropie de ea şi începu să bîzîie, cerînd să iasă.

– Nu te pot duce afară, îi explică Faith cu o răbdare nesfîrşită, deşi el nu putea înţelege prea multe. Trebuie să pregătesc cina. Ce-ai vrea să mănînci, cartofi prăjiţi sau piure? Era de fapt doar o întrebare retorică pentru că piureul era mult mai uşor de mîncat. Îi răvăşi părul întunecat, după care se întoarse iarăşi spre castronul cu cartofi.

În ultima vreme Scottie nu mai fusese la fel de plin de energie ca de obicei, şi, tot mai mult, buzele i se învineţeau

în vreme ce se juca. Inima începea să-i cedeze aşa cum spuseseră şi doctorii că avea să se întîmple. Pentru Scottie nu avea să aibă loc nici un transplant de inimă miraculos, chiar şi dacă familia şi-ar fi putut permite aşa ceva. Cele cîteva inimi de copii disponibile erau mult prea preţioase ca să fie risipite pe un băieţel care niciodată nu va fi capabil să se îmbrace singur, să citească sau să scoată cîteva cuvinte stîlcite, indiferent de cît de mult ar fi trăit. „Sever retardat", ăsta fusese diagnosticul medicilor. Totuşi Faith, de cîte ori se gîndea la moartea lui Scottie, simţea cum gîtlejul i se strînge, deşi nu era amărîtă că nu se mai putea face nimic pentru sănătatea frăţiorului ei. Ştia că o inimă nouă nu l-ar ajuta pe Scottie, nu într-un fel în care să conteze cu adevărat. De fapt, doctorii nici nu se aşteptaseră să trăiască atît de mult, iar ea avea de gînd să aibă grijă de el pentru tot restul timpului ce-i mai rămăsese.

La un moment dat chiar se întrebase dacă nu cumva era de fapt fiul lui Guy Rouillard şi fusese furioasă că nu îl luase să trăiască în conacul cel mare şi alb, în care ar fi avut parte de cea mai bună îngrijire, şi unde anii puţini pe care-i avea de trăit ar fi fost măcar fericiţi. Probabil din cauză că Scottie era retardat, fusese mulţumit să-l ţină cît mai departe de el.

Dar, adevărul era că Scottie ar fi putut fi la fel de bine şi fiul tatălui ei; era imposibil să spui cu exactitate. Scottie nu semăna cu nici unul dintre bărbaţi; el semăna doar cu el însuşi... Avea deja şase ani, un băiat placid care se mulţumea cu lucruri mărunte şi care se simţea în siguranţă doar lîngă sora mai mare, de paisprezece ani. Faith avusese grijă de el încă din ziua în care Renée îl adusese acasă de la spital, îl protejase de furiile de beţivan ale tatălui şi nu-i lăsase pe Russ şi pe Nicki să-l necăjească fără milă. Renée şi Jodie în general îl ignorau, ceea ce lui Scottie i se părea în regulă, nu-l deranja deloc.

Jodie o invitase pe Faith să meargă la o întîlnire dublă în seara aceea, după care ridicase din umeri cînd Faith o refuzase spunîndu-i că trebuia să stea acasă ca să aibă grijă de Scottie şi să pregătească mîncarea. Oricum nu ar fi ieşit cu Jodie; ideile lor despre distracţie erau fundamental diferite. Jodie îşi închipuia că distracţia însemna să facă rost de ceva băutură pe căi ilegale, şi asta pentru că nu avea decît şaisprezece ani, să se îmbete şi să facă dragoste cu băiatul sau grupul de băieţi care rămîneau cu ea în seara respectivă.

Faith se cutremura de revoltă şi de scîrbă. O mai văzuse pe Jodie şi altă dată venind acasă, puţind a bere şi sex, cu hainele şifonate şi pătate, chicotind şi spunînd cît de bine se distrase. Se părea că n-o deranja deloc că aceiaşi băieţi cu care se culcase, dacă se întîmpla s-o întîlnească în public, nici măcar n-o salutau.

Pe Faith însă o deranja. Sufletul îi ardea de umilinţă atunci cînd oamenii din oraş o priveau cu dezgust, de fapt îi priveau cu dezgust pe toţi cei din familie. Mizerabilii Devlin, aşa li se spunea. Beţivi şi tîrfe, toată familia.

Dar eu nu sînt ca ei! Ţipătul tacit o copleşea cîteodată cu totul pe Faith, deşi întotdeauna îl păstra doar pentru ea. De ce nu puteau oamenii să vadă mai departe de un nume? Ea nu se vopsea şi nici nu purta haine prea scurte sau prea strîmte precum Renée sau Jodie. Ea nu bea şi nici nu stătea pe la colţuri mizere încercînd să prindă ceva care să aibă pantaloni. Hainele ei erau ieftine şi prost croite, dar şi le păstra mereu curate. Nu lipsea nici o zi de la şcoală dacă era posibil şi avea şi note bune. Se simţea înfometată după respectabilitate, îşi dorea să poată intra cu capul sus într-un magazin fără ca vînzătorii şi patronii s-o urmărească cu ochi de vultur ca nu cumva să fure ceva, pentru că era bine cunoscut faptul că toţi cei din familia Devlin te furau pe faţă. Ar fi vrut ca oamenii să nu mai facă nici un comentariu şoptit ori de cîte ori trecea pe lîngă ei.

Şi n-o ajuta deloc faptul că semăna cu Renée mai mult decît ar fi putut vreodată Jodie să semene. Faith avea acelaşi păr roşcat-închis, foarte des, la fel de viu şi de vibrant ca o flacără, aceeaşi piele albă şi fină ca porţelanul, aceiaşi pometi înalţi şi aceiaşi ochi verzi, exotici. Dar faţa ei nu era la fel de perfect proporţionată ca a lui Renée; a ei era mai îngustă, cu bărbia ceva mai pătrată, gura la fel de largă, deşi nu cu buze la fel de pline. Renée era voluptuoasă; Faith era mai înaltă şi mai subţire, cu trupul construit mai delicat. Sînii îi crescuseră în cele din urmă, numai că Jodie la aceeaşi vîrstă purta un sutien cu două numere mai mare.

Pentru că semăna atît de bine cu Renée, oamenii se aşteptau din partea ei să se poarte aidoma, păreau să nu înţeleagă că poate ea avea alte planuri în viaţă. Era şi ea vopsită cu aceeaşi culoare ca şi restul familiei.

– Dar într-o bună zi tot o să ies din asta, Scottie, spuse încet. O să vezi.

El nu reacţionă în nici un fel la cuvintele ei, continua să bată mai departe în uşa de plasă.

Ca întotdeauna cînd voia să se mai înveselească puţin, îşi muta gîndurile spre Gray. Sentimentele aproape dureroase pe care le avea pentru el nu se micşoraseră deloc în cei trei ani care trecuseră de cînd îl văzuse făcînd dragoste cu Lindsey Partain, ci parcă se intensificaseră odată cu maturizarea. Bucuria neobişnuită pe care o avea la unsprezece ani atunci cînd îl vedea crescuse şi se schimbase în vreme ce ea însăşi creştea şi se schimba tot mai mult. Acum, cînd visa la el, sentimentele şi trăirile fizice se amestecau cu visurile romantice, şi cu mediul în care crescuse, detaliile erau mult mai clare şi mai explicite decît ale altor fete de aceeaşi vîrstă.

Visurile nu-i mai erau colorate doar de propriile-i zone cunoscute, de propriul ei trup; din ziua aceea, cînd îl văzuse pe Gray cu Lindsey la vilă – fata care acum

devenise Lindsey Mouton – ştia destule şi despre cum arăta trupul lui. Ea de fapt nu apucase să-i vadă organele genitale, mai întîi pentru că avusese spatele întors spre ea, şi apoi, cînd se urcase pe Lindsey picioarele amîndurora îi blocaseră vederea. Dar oricum nu conta prea mult, pentru că ştia foarte bine cum arătau. Nu numai că avusese grijă de Scottie de cînd se născuse, dar tata şi Russ şi Nicki atunci cînd se îmbătau le scoteau din pantaloni ca să urineze de pe treptele de la intrare şi apoi uitau să le mai bage la loc.

Aşa că Faith avea destule detalii despre trupul lui Gray ca să-i încingă visurile. Ştia cît de musculoase erau picioarele acelea lungi şi cum părul negru creştea pe ele. Şi mai ştia că fesele îi erau rotunde şi mici şi tari şi că avea nişte gropiţe mici dedesubtul lor. Ştia că avea umeri largi şi puternici şi că spinarea îi era lungă şi musculoasă. Şi că avea o umbră de păr negru care-i creştea pe pieptul lat.

Şi mai ştia că făcea dragoste în franceză, cu o voce adîncă şi plăcută şi mîngîietoare.

Îi urmărise cariera de la *LSU* cu o mîndrie secretă. Tocmai absolvise cu diplomă în finanţe şi afaceri, cu un ochi aţintit asupra bunurilor Rouillard de care urma să se ocupe într-o bună zi. Şi, pe cît de bun fusese la fotbal, totuşi nu dorise să facă o carieră la jucătorii profesionişti, în loc de asta preferînd să se întoarcă acasă ca să devină asistentul lui Guy. Acum îl putea vedea prin oraş, întregul an, nu numai vara şi în timpul vacanţelor.

Din păcate şi Monica se întorsese de tot acasă şi era la fel de ostilă ca întotdeauna faţă de familia Devlin şi mai ales de Renée. Toată lumea din oraş îi privea cu scîrbă şi dezaprobare; Monica însă efectiv ura pe oricine purta numele de Devlin. Cu toate astea Faith nu o putea învinovăţi, şi cîteodată, chiar simpatiza cu ea. Nimeni nu spusese niciodată că Guy Rouillard nu ar fi fost un tată bun; îşi iubea amîndoi copiii, iar ei îl iubeau pe el. Dar ce

simţea Monica, auzindu-i pe oameni vorbind despre aranjamentul de durată al tatălui ei cu Renée Devlin, ştiind că îi era pe faţă necredincios mamei ei?

Pe cînd era mai mică, Faith visase cu ochii deschişi că de fapt Guy era tatăl ei; Amos nu apărea pe nicăieri în film. Guy era înalt şi întunecat şi fermecător, faţa lui prelungă fiind atît de asemănătoare cu a lui Gray şi, indiferent de faptele lui, Faith nu-l putea urî. Fusese întotdeauna bun cu ea, de fapt cu toţi copiii lui Renée, dar cu ea vorbise de cîteva ori cînd se întîlniseră şi de vreo două ori îi şi adusese cîteva mici cadouri. Asta probabil din cauză că semăna atît de mult cu Renée, cugetă Faith. Şi dacă Guy ar fi fost tatăl ei, atunci Gray ar fi fost fratele ei, şi atunci ar fi putut să-l venereze de aproape, ar fi putut trăi în aceeaşi casă cu el. Acele vise cu ochii deschişi o făcuseră să se simtă vinovată faţă de Amos şi atunci încercase să se poarte mai frumos cu el ca să se revanşeze cumva pentru ceea ce-şi imaginase. Mai tîrziu însă se bucurase imens că Guy nu era totuşi tatăl ei, pentru că nu dorea deloc ca Gray să-i fi fost frate.

Şi asta pentru că ar fi vrut să se mărite cu el.

Acest vis special din timpul zilei, de cele mai multe ori o şoca prin îndrăzneala de a fi aspirat la ceva atît de înalt şi de neatins. Un Rouillard să se căsătorească vreodată cu o Devlin? O Devlin să pună piciorul în conacul acela cu o vechime de cel puţin o sută de ani? Toţi străbunii Rouillard s-ar fi ridicat din mormintele lor ca s-o dea afară pe brînci. Orăşelul ar fi fost înmărmurit de o asemenea îndrăzneală.

Şi cu toate astea continua să viseze. Visa că era îmbrăcată în alb, că mergea demnă în spaţiul strîmt dintre stranele bisericii, văzîndu-l pe Gray cum o aştepta lîngă altar, întorcîndu-se la rîndul lui s-o privească stăruitor cu ochii aceia cu gene dese şi pleoape leneşe, cu o expresie fierbinte şi încărcată de dorinţă şi asta doar pentru ea. Visa mai departe apoi că o lua în braţe

şi o trecea peste prag, nu în conacul Rouillard, aşa ceva chiar nu îşi putea imagina, ci în altă parte, într-un loc care să le aparţină, poate o căsuţă pentru luna de miere, spre un pat mare care îi aştepta. Se imagina stînd sub el, cu picioarele ridicate pe mijlocul lui aşa cum o văzuse şi pe Lindsey, şi-l imagina mişcîndu-se apoi uşor, şoptindu-i cuvinte de dragoste în franceză. Ştia ce anume făceau împreună bărbaţii şi femeile, ştia unde şi-ar fi băgat penisul, deşi nu ştia şi ce anume ar fi putut să simtă ea personal. Jodie îi spusese că era o senzaţie minunată, cea mai grozavă din lume...

Scottie începu să ţipe ascuţit, trezind-o pe Faith din reveria cu ochii deschişi. Lăsă cartoful pe care-l tăia şi sări în picioare, ştiind foarte bine că Scottie nu plîngea decît atunci cînd se lovea. Încă stătea lîngă uşă ţinînd un deget întins spre ea. Faith îl luă în braţe, ducîndu-l pînă la masă unde se aşeză pe scaun cu el în poală ca să vadă ce păţise. Avea o zgîrietură mică şi adîncă la degetul arătător; probabil îşi vîrîse mîna prin vreo gaură din plasă şi o sîrmă îi intrase în deget. Din rana micuţă nu izvorîse decît un singur strop de sînge.

– Hai, hai, e-n regulă, îl linişti ea, strîngîndu-l în braţe şi ştergîndu-i lacrimile. O să pun un pansament cu plasture deasupra şi o să se vindece. Doar îţi plac pansamentele.

Aşa era, îi plăceau. Ori de cîte ori avea vreo zgîrietură care necesita vreun pansament, de fiecare dată Faith sfîrşea prin a-i bandaja şi mîinile şi picioarele, pentru că el nu se lăsa pînă cînd nu folosea toate pansamentele care erau prin cutia de medicamente. Aşa că Faith obişnuia să ia toate bandajele din cutie, lăsînd înăuntru doar două sau trei cel mult la vedere.

Îi spălă degetul şi dădu cutia de medicamente jos de pe ultimul raft al bufetului din bucătărie, fiind aşezată acolo special ca el să nu poată ajunge pînă la ea. Feţişoara lui micuţă şi rotundă strălucea de mulţumire şi

nerăbdare în vreme ce-şi întindea degetul lovit. Agitîndu-se cu pricepere în jurul zgîrieturii, Faith aplică în cele din urmă pansamentul.

Scottie se aplecă puţin în faţă ca să privească atent în cutie şi îşi întinse şi cealaltă mînă.

– Şi la asta te-ai lovit? Sărută mînuţa grăsulie întinsă spre ea şi aplică bandajul pe spatele ei.

El se aplecă iarăşi, privind cu atenţie în cutie, zîmbind atunci cînd îi întinse piciorul stîng.

– Doamne! Dar te-ai lovit chiar peste tot! exclamă ea, bandajîndu-i genunchiul.

El verifică iarăşi cutia, numai că era goală. Satisfăcut porni iarăşi în direcţia uşii în vreme ce Faith se ocupă mai departe de mîncare.

Cu zilele acelea lungi de vară se însera de-abia pe la opt şi jumătate, dar, în jurul orei opt, Scottie era deja foarte obosit şi începuse să picotească. Faith îi făcu baia, după care îl băgă în pat, inima strîngîndu-i-se dureros, în vreme ce-i mîngîia părul. Era un băieţel atît de dulce, condamnat de problemele pe care le avea să nu ajungă să-şi trăiască tinereţea şi viaţa de adult.

Pe la nouă şi jumătate îl auzi pe Amos venind cu camionul lui hodorogit care dădea rateuri şi scîrţîia. Se duse să descuie uşa ca să-l lase să intre. Duhoarea de whisky intră odată cu el, de un galben-verzui purulent foarte scîrbos.

Se împiedică de prag, după care reuşi cu greutate să-şi recapete echilibrul.

– Unde-i mă-ta? bombăni pe tonul acela urîcios pe care-l folosea mereu atunci cînd era beat, ceea ce însemna majoritatea timpului.

– A ieşit în urmă cu vreo două ore.

Se împletici spre masă, podeaua inegală îngreunîndu-i şi mai mult paşii.

– Tîrfa dracului, murmură în barbă. Nu-i niciodată acasă. Mereu îşi vîntură curu' prin faţa prietenului ei cel

bogat. Nu-i niciodat' aici să-mi pregătească masa. Cum poate să mănînce un bărbat? ridică deodată glasul, lovind cu pumnul în masă.

– Cina e pregătită, tată, îi răspunse Faith încet, sperînd ca vociferările să nu-l fi trezit pe Scottie. Mă duc să-ţi pun în farfurie.

– Nu vreau nimic de mîncare, îi răspunse el după cum se aşteptase şi ea. Cînd era beat nu voia niciodată de mîncare, doar şi mai multă băutură. În casa asta nu-i nimic de băut? Se chinui să se ridice în picioare, după care se apucă să cotrobăie prin dulap, trîntind uşile atunci cînd nu găsi nimic.

Faith se mişcă repede.

– Mai există o sticlă în dormitorul băieţilor. Mă duc s-o iau. Nu voia ca Amos să se apuce să cotrobăie peste tot, împleticindu-se şi vomitînd şi făcînd atîta hărmălaie, încît să-l scoale pe Scottie. Intră în goană în încăperea mică şi întunecată şi, întinzînd orbeşte braţul pe sub patul lui Nick, atinse sticla rece. Trăgînd-o din ascunzătoare, o duse în bucătărie. Nu era plină decît pe sfert, dar oricum avea să-l mai calmeze pe tatăl său. Scoase dopul şi-i întinse sticla lui Amos.

– Uite, tată.

– Ce fată bună, îi zise, luminîndu-se la faţă în vreme ce ducea deja sticla la gură. Tu eşti o fată bună, Faith, nu o tîrfă ca mă-ta sau sor-ta.

– Nu mai vorbi aşa despre ele, protestă ea, incapabilă să mai stea şi să mai asculte. Că ştia asta era una, dar şi să discute era cu totul altceva. Nu era ca şi cum tatăl ei ar fi avut o comportare mai presus de a lor?

– O să spun tot ce dracu-mi place mie! izbucni Amos. Nu încerca să mă opreşti, fato, că pun cureaua pe tine.

– Nu încercam să te opresc, tată. Îşi păstrase vocea calmă, dar prudentă şi se îndepărtase deja la o distanţă rezonabilă ca să n-o poată lovi. Era posibil ca în acest caz să încerce să arunce cu ceva în ea, numai că era foarte rapidă, iar el nu-şi nimerea niciodată ţinta.

– Buni copii mi-a mai dat, continuă el răstit. Russ şi Nicki sînt singurii pe care-i pot suporta. Jodie e o tîrfă ordinară ca şi mă-sa, tu eşti o fîşneaţă deşteaptă şi cu gura mare, iar ultimul nu-i decît un blestemat de idiot.

Ţinîndu-şi capul întors ca el să nu-i poată vedea lacrimile care-i ardeau ochii, se apucă să pună în ordine lucrurile pe care le spălase în ziua aceea. Nu era deloc bine să-l lase pe Amos să observe că reuşise s-o rănească. Dacă mirosea cumva sîngele, atunci sărea să omoare. Cel mai bun lucru era să-l ignore. Ca toţi beţivanii, era uşor de distras şi bănuia că în curînd avea să adoarmă.

Nici acum nu ştia de ce încă o durea cînd îl vedea aşa şi cînd îl auzea vorbind în felul acela. De multă vreme nu mai avea nici un fel de sentimente faţă de Amos, nici măcar teamă. Cu siguranţă nu mai era nimic de iubit la el, pentru că bărbatul la care ţinuse se distrusese de multă vreme cu nenumărate sticle de băutură. Dacă vreodată fusese un om promiţător, asta se întîmplase probabil cu mult timp înainte de a se naşte ea, dar, cumva, ea credea că fusese în general la fel cum era şi acum. Pur şi simplu era genul de persoană care mereu prefera să dea vina pe alţii pentru problemele pe care le avea decît să încerce să le rezolve de unul singur.

Cîteodată, cînd se întîmpla să fie treaz, credea că putea vedea de ce se simţise Renée atrasă de el. Amos era puţin mai înalt decît media, cu un trup deşirat care niciodată nu fusese gras. Părul îi era încă negru, deşi se mai rărise pe linia frunţii şi ar fi putut fi numit un bărbat arătos atunci cînd era treaz. Beat, aşa cum era în acele momente, nebărbierit şi cu părul atîrnînd în laţe slinoase, cu ochii roşii, injectaţi de atîta alcool, cu faţa buhăită, nu era nimic atrăgător sau măcar plăcut la el. Hainele îi

erau murdare şi pătate şi puteau pînă în înaltul cerului. Judecînd după duhoarea pe care o degaja probabil că deja vomase cel puţin o dată, iar petele de pe pantaloni arătau că nu fusese prea grijuliu atunci cînd urinase.

Termină sticla în tăcere, după care rîgîi zgomotos.

– Tre' să mă piş, anunţă, ridicîndu-se în picioare şi clătinîndu-se spre uşa din faţă.

Mişcările lui Faith erau măsurate, mîinile neoprindu-se din lucru chiar şi atunci cînd asculta cu atenţie şuvoiul de urină care se scurgea în faţa treptelor de la intrare, pentru că asta însemna că toţi cei care trebuiau să vină acasă în noaptea aceea aveau să calce în băltoacă şi apoi să murdărească podeaua. Trebuia neapărat să spele pe jos dimineaţa cît mai devreme.

Amos se întoarse în casă. Nu-şi încheiase pantalonii, se gîndi ea, dar cel puţin nu avea sexul expus.

– Mă duc la culcare, o înştiinţă el, croindu-şi cu greu drum pînă în camera din spate. Faith îl urmări împiedicîndu-se şi apoi echilibrîndu-se cu ajutorul clanţei de la uşă. Nu se mai obosi să se dezbrace, preferînd să se trîntească aşa cum era de-a latul patului. Cînd Renée avea să se întoarcă acasă şi avea să-l vadă în pat cu hainele murdare urma să îşte un adevărat iad, trezindu-i pe toţi cei din casă.

În numai cîteva minute, sforăitul sonor al lui Amos umplu întreaga cabană părăginită.

Faith se ridică imediat în picioare şi se îndreptă spre cămăruţa în care avea dormitorul pe care-l împărţea cu Jodie şi care nu avea decît o canapea jerpelită. Numai Amos şi Renée aveau un pat adevărat, restul numai un fel de canapele luate la mîna a doua. Aprinse lumina, singurul bec din cameră aruncînd raze strălucitoare, dar destul de anemice şi se schimbă în cămaşă de noapte. Apoi îşi scoase cartea ascunsă cu grijă sub saltea. Acum că Scottie era în pătuţul lui şi că Amos îşi dormea somnul greu de beţivan, era posibil să aibă şi ea parte

de două ore liniştite înainte să mai vină careva acasă. Amos era întotdeauna primul care ajungea acasă, dar pe de altă parte era întotdeauna primul care pleca.

Învăţase să nu ezite deloc atunci cînd i se oferea ocazia să se distreze puţin şi să se bucure de fiecare moment în parte. Erau mult prea puţine asemenea momente în viaţa ei ca să le piardă fără să le savureze la maximum. Iubea cu pasiune cărţile şi citea absolut tot ce-i cădea în mînă. Era ceva magic în felul în care puteau fi aranjate cuvintele şi cum o nouă lume putea fi creată cu ajutorul lor. Atunci cînd citea putea lăsa undeva în urma ei cabana părăginită şi aglomerată, ca să meargă în lumi pline de frumuseţi şi neprevăzut şi dragoste. Atunci cînd citea, în imaginaţie se vedea pe ea drept altcineva, o persoană mai valoroasă decît atunci cînd nu era decît una dintre Devlin-ii nemernici.

Totuşi învăţase să nu mai citească în faţa tatălui sau a băieţilor. În cel mai bun caz, îşi bătea joc de ea. Dar, dacă vreunul dintre ei era în dispoziţie proastă, atunci îi smulgea cartea din mînă şi o arunca în foc sau în closet, ca apoi să rîdă nestăvilit de eforturile ei disperate de salvare. Renée n-ar fi făcut decît să mormăie că-şi pierde timpul în loc să-şi facă treaba în casă, dar nu s-ar fi atins de carte s-o strice. Jodie îşi mai bătea cîteodată joc de ea, dar într-un fel absent, neglijent. Nu putea înţelege nici în ruptul capului de ce Faith prefera să-şi bage nasul într-o carte în loc să iasă să se distreze.

Acele preţioase momente de singurătate, cînd putea citi netulburată, erau bucuria zilei, asta dacă nu se întîmpla cumva să-l zărească şi pe Gray. Cîteodată credea că dacă nu reuşea să citească măcar cîteva minute într-o zi avea să înnebunească ţipînd fără să se mai poată opri. Dar, indiferent de ce făcea taică-său, indiferent de ce auzea spunîndu-se despre familia ei, indiferent de ce năzdrăvănii mai puseseră la cale Russ şi Nicki sau cît de

slăbit păruse Scottie într-o zi, dacă deschidea o carte se şi pierdea imediat în paginile ei.

În seara aceea avea mai mult de cîteva minute pentru citit, aşa că se pierdu imediat în paginile Rebbeccăi. Se aşezase în pat şi scosese lumînarea pe care o ţinea la îndemînă. O aprinsese şi o aşezase pe o cratiţă în partea dreaptă, iar ea se întinsese cu spatele spre perete, astfel încît lumina mică a lumînării să fie poziţionată chiar pe paginile cărţii, fără să mai fie nevoită să-şi concentreze prea mult ochii din cauza luminii slabe a becului. Într-o bună zi, îşi promise iarăşi, avea să-şi cumpere o veioză. Şi-o şi putea imagina, o lampă de citit adevărată care să dea o lumină caldă şi plăcută şi clară. Şi va avea şi o pernă mare şi pufoasă de care să se poată sprijini.

Într-o bună zi.

Se făcuse aproape miezul nopţii cînd cedă bătăliei cu pleoapele tot mai grele. Nu suporta gîndul că trebuia să se oprească din citit, nedorind să piardă ceva din preţiosul timp pe care-l avea în seara aceea, numai că era atît de somnoroasă, încît nu mai înţelegea nici un cuvînt, şi faptul că putea risipi minunatele cuvinte i se părea un păcat cu mult mai mare decît să-şi irosească timpul. Oftînd, se ridică şi puse cartea la loc în ascunzătoare, după care stinse lumina. Se urcă înapoi în pat şi suflă în lumînare.

În mod pervers, acum, că se înstăpînise întunericul, somnul nu-i mai venea. Se foi neliniştită în aşternut, pe jumătate visînd cu ochii deschişi, pe jumătate aţipită, cugetînd la strania poveste de dragoste din paginile cărţii. Îşi dădu seama imediat de venirea lui Nicki şi a lui Russ aproape de ora unu. Amîndoi năvăliseră în casă, fără eforturi să facă linişte, rîzînd nestăpînit de ceva ce amicii de pahar comiseseră în noaptea aceea. Amîndoi erau sub vîrsta admisă pentru băutură, dar un lucru atît de mărunt precum o lege nu stătuse niciodată în calea

unui Devlin atunci cînd acesta dorea ceva. Băieţii nu puteau intra în cîrciumi, dar existau şi alte căi prin care puteau obţine băutura, iar ei le cunoşteau pe toate. Cîteodată o furau, alte dăţi îi plăteau pe alţii să intre şi să le cumpere, în care caz, evident, furaseră banii. Nici unul dintre ei nu avea o slujbă, chiar şi una cu program redus, şi asta pentru că nimeni nu i-ar fi angajat. Era bine cunoscut faptul că băieţii Devlin te furau pe faţă.

– Bătrînu' Poss, chicotea în neştire Nicki. Booom!

Fusese suficient ca să-l facă pe Russ să rîdă în hohote nestăpînite. Din fragmentele incoerente pe care le auzi, Faith îşi dădu seama că „bătrînu' Poss", cine o mai fi fost şi ăla, fusese speriat de un zgomot puternic. Băieţii păreau să creadă că situaţia era foarte hazlie, deşi pînă a doua zi dimineaţa nu aveau să-şi mai amintească probabil nimic.

Îl treziseră şi pe bietul Scottie, pentru că îl auzi bolborosind, dar cum acesta nu se puse pe plîns, rămase şi Faith în pat. Nu i-ar fi plăcut să treacă prin dormitorul băieţilor doar în cămaşa de noapte – de fapt înţepenea de teamă doar la acest gînd – dar dacă l-ar fi făcut pe Scottie să plîngă, atunci ar fi fost obligată. Dar după ce Nicki îi ordonase cu o voce îngroşată, să tacă şi să se culce la loc, Scottie încetase să mai scoată vreun sunet. După numai cîteva minute dormeau cu toţii, corul de sforăituri ridicîndu-se şi lăsîndu-se în întunericul cabanei.

O jumătate de oră mai tîrziu sosi acasă şi Jodie. Umbla încet, sau cel puţin încerca să facă zgomot cît mai puţin, păşind prin cabană în vîrful picioarelor, ţinîndu-şi pantofii în mînă. Mirosul de bere şi sex intră în cameră odată cu ea, tot numai galben şi roşu şi maroniu într-o aromă care îngreţoşa. Nu se mai obosise nici ea să se dezbrace, ci pur şi simplu se aruncase pe canapea, oftînd sonor.

– Eşti încă trează, Faithie? întrebă după cîteva momente cu o voce răguşită.

– Mda.

– Aşa am crezut şi eu. Ar fi trebuit să fi venit cu mine. Am avut o distracţie pe cinste. Ultima frază fusese plină de senzualitate. Nici măcar nu ştii ce pierzi, Faithie.

– În cazul ăsta n-am pierdut nimic, nu? spuse Faith, iar Jodie începu să chicotească.

Faith adormi cu urechile ciulite, aşteptînd să audă maşina lui Renée ca să ştie că toată lumea ajunsese teafără acasă. De două ori se trezise tresărind crezînd că Renée reuşise să ajungă acasă fără s-o fi deşteptat, aşa că se ridicase să privească pe fereastră să vadă dacă era maşina în faţă sau nu. Nu era.

Renée nu veni deloc acasă în noaptea aceea.

CAPITOLUL 3

– Tata n-a venit acasă azi-noapte.

Faţa Monicăi se strîmbase de supărare în vreme ce stătea la fereastra camerei de dimineaţă. Gray continua să-şi mănînce mai departe micul dejun; nu exista ceva care ar fi putut cu adevărat să-i strice pofta de mîncare. Deci din acest motiv Monica se trezise atît de devreme, cînd de regulă nu binevoia să se dea jos din pat decît pe la zece, dacă nu şi mai tîrziu. Oare ce făcuse, rămăsese trează aşteptînd ca Guy să se întoarcă acasă? Se întrebă cu un oftat la ce s-ar fi aşteptat Monica din partea lui, să-l împiedice pe tatăl lor să vină aşa de tîrziu acasă, să-l trimită la culcare fără să-i mai permită să-şi ia cina? Nu-şi putea aminti cînd Guy nu avusese o femeie alături de el, deşi Renée Devlin cu siguranţă rezistase mai multă vreme decît oricare dintre celelalte de dinaintea ei.

Mamei lui, Noelle, nu-i păsa pe unde îşi petrece Guy nopţile mai ales atîta vreme cît nu era lîngă ea, aşa că se prefăcea pur şi simplu că aventurile amoroase ale soţului ei nu existau. Şi pentru că lui Noelle nu părea să-i pese, nu-i păsa nici lui Gray. Ar fi fost cu totul altceva dacă Noelle ar fi fost supărată şi tristă, dar nici pomeneală de aşa ceva. Nu era ca şi cum nu l-ar fi iubit pe Guy; Gray bănuia că îl iubea în felul ei. Numai că lui Noelle îi displăcea intens sexul, îi displăcea să fie atinsă,

chiar şi din întîmplare. Iar cînd Guy îşi luase o amantă, fusese cea mai bună soluţie pentru toată lumea. Niciodată n-o neglijase pe Noelle şi, deşi niciodată nu se sinchisise să-şi ascundă viaţa amoroasă, poziţia ei ca soţie fusese întotdeauna sigură. Era un aranjament al Vechii Lumi, ceea ce aveau părinţii lui, dar Gray ştia cu siguranţă că lui nu i-ar fi plăcut aşa ceva cînd avea să se însoare, deşi lor părea să le convină de minune.

Din păcate, se părea că Monica nu observase niciodată aranjamentul dintre părinţii lor. Mereu era foarte protectoare cu Noelle, purtîndu-se cu ea într-un fel pe care Gray nu se simţea în stare să-l imite, închipuindu-şi că Noelle suferea probabil din cauza aventurilor amoroase ale soţului ei. În acelaşi timp Monica îl adora pe Guy şi niciodată nu părea mai fericită ca atunci cînd el îi acorda întreaga lui atenţie. Avea în cap o anumită imagine de cum ar fi trebuit să arate şi să fie o familie, apropiată şi iubitoare, mereu susţinîndu-se unul pe celălalt, cu părinţii devotaţi unul celuilalt, şi toată viaţa încercase să-şi facă familia să se potrivească acelei imagini.

– Mama ştie asta? o întrebă el cu calm, reţinîndu-se s-o întrebe pe Monica dacă îşi închipuia că lui Noelle i-ar fi păsat cu adevărat chiar dacă ar fi ştiut. Cîteodată îi părea rău pentru Monica, dar o şi iubea şi n-ar fi încercat s-o rănească dinadins.

Monica scuturâ din cap.

– Încă nici nu s-a trezit.

– Şi atunci de ce-ţi mai faci atîtea griji? Pînă să se scoale va fi venit şi el, iar ea îşi va închipui probabil că deja a avut vreo afacere de dimineaţă şi că s-a întors pentru masă.

– Dar a ieşit probabil cu ea! Monica se întoarse cu faţa spre el, cu ochii plini de lacrimi. Femeia aia, Devlin.

– N-ai de unde să ştii asta. Poate s-a lăsat antrenat toată noaptea într-un joc de poker. Lui Guy efectiv îi

plăcea să joace cărţi, însă Gray se îndoia serios că l-ar fi ţinut asta toată noaptea. Dacă îl cunoştea pe tatăl lui, şi îl cunoştea foarte bine, Guy probabil îşi petrecuse noaptea cu Renée Devlin sau cu vreo altă femeie care-i atrăsese privirea. Renée ar fi fost o proastă dacă şi-ar fi închipuit că ei îi era mai credincios decît îi era soţiei.

– Chiar crezi? întrebă Monica gata să creadă orice altă scuză decît motivul real al absenţei tatălui ei.

Gray ridică din umeri.

– Este posibil. La fel de posibil era ca vreun meteor să cadă peste casa lor, deşi nu era deloc probabil. Bău ultimul rest de cafea şi împinse scaunul în spate. Cînd vine, te rog să-i spui că am dat o fugă la Baton Rouge ca să arunc o privire la proprietăţile alea. Pînă la trei cel mai tîrziu sînt înapoi. Pentru că ea arăta încă supărată şi tristă, el îşi petrecu un braţ pe după umerii ei, îmbrăţişînd-o. Cumva, Monica se născuse fără hotărîrea şi aroganţa ce caracterizau întreaga familie, fără să aibă cea mai mică siguranţă pe ea. Chiar şi Noelle, care era de modă veche şi retrasă, ştia foarte bine ce anume voia şi avea grijă să şi obţină acel ceva dorit. Monica mereu păruse dominată de personalităţile puternice ale membrilor familiei.

Îşi îngropă capul în umărul lui Gray. Aşa făcuse de nenumărate ori pe cînd era o copilă şi ceva nu era în regulă, iar ea se întorcea spre fratele mai mare în lipsa lui Guy care să îndrepte lucrurile din nou. Deşi era mai mare decît ea doar cu doi ani, mereu se purtase foarte atent, încercînd s-o protejeze, ştiind încă de copil că ei îi lipsea tăria lui interioară.

– Şi eu ce mă fac dacă el chiar a fost toată noaptea cu tîrfa aia ordinară? întrebă cu vocea înăbuşită din cauză că încă mai stătea cu capul pe umărul lui.

Gray încercă să-şi ascundă iritarea care îl stăpînea, deşi o parte din ea se infiltră în răspunsul pe care i-l dădu.

– Nu faci nimic. Asta nu-i deloc treaba ta.

Ea se retrase uimită, privindu-l cu reproş.

– Cum poţi să spui una ca asta? Sînt îngrijorată din cauza lui.

– Ştiu că eşti, îi răspunse pe un ton mai îmblînzit. Dar este pur şi simplu o pierdere de vreme, iar el nu-ţi va mulţumi în nici un fel.

– Tu mereu îi iei partea şi asta pentru că eşti exact ca el. Lacrimile i se prelingeau acum pe obraji, aşa că se întoarse cu spatele. Pun pariu că proprietăţile din Baton Rouge se întîmplă să aibă două picioare şi o pereche de ţîţe mari. Ei bine, distracţie plăcută atunci!

– Mulţumesc, îi răspunse el ironic. Însă chiar trebuia să meargă să vadă nişte proprietăţi; ce urma după aceea era o cu totul altă poveste. Era un bărbat tînăr, zdravăn şi sănătos, cu un apetit sexual care nu se diminuase deloc din adolescenţă şi pînă în acel moment. Era ca o foame permanentă pe undeva pe sub pîntece, ca o durere în măruntaie. Şi era destul de norocos că-şi găsea mereu cîte o femeie care să-i astîmpere acea dorinţă nestăvilită, şi mai era şi destul de cinic ca să-şi dea seama că banii familiei sale adăugau ceva la succesul pe care-l avea.

Nu-i păsa deloc ce motive anume avea femeia respectivă, fie că venea la el pentru că îi plăcea cum arăta şi se bucura sincer să aibă alături trupul lui viguros, fie că rîvnea la conturile grase din bancă, conturi ce aparţineau familiei Rouillard. Motivele nu contau deloc pentru că el nu voia decît un trup cald şi mătăsos alături, care să preia dorinţa şi să-i dăruiască uşurarea. Pînă în acel moment nu se îndrăgostise de nici o femeie, dar cu siguranţă îi plăcea la nebunie să facă dragoste, îi plăcea tot ce decurgea din acest act: mirosurile, senzaţiile, sunetele. Mai ales era vrăjit de un anume moment, clipa penetrării cînd putea simţi rezistenţa subtilă a trupului de femeie la presiunea exercitată de el şi apoi acceptarea,

senzaţia de a fi înăuntru, înconjurat strîns de carnea fierbinte şi umedă. Doamne, era cu adevărat minunat. Era mereu atent să se ferească de vreo sarcină nedorită, punîndu-şi prezervativ chiar şi atunci cînd femeia îi spunea că lua pastile contraceptive şi asta pentru că era ştiut deja că femeile mai minţeau în legătură cu astfel de treburi şi că un bărbat trebuia să fie destul de deştept ca să nu-şi asume asemenea riscuri.

Încă nu ştia nimic sigur, dar era convins că Monica era încă virgină. Deşi părea mai animată de sentimente şi emoţii decît mama lor, era cert că ceva fusese moştenit de fiica ei, un fel de retragere în sine care nu permitea nici unui bărbat să se apropie prea mult. În ea era o adevărată mixtură între cei doi părinţi, pentru că din partea lui Noelle moştenise acel aer rece şi distant fără a avea însă şi siguranţa ei şi o parte din emoţiile lui Guy, fără sexualitatea intensă a acestuia. Gray însă moştenise sexualitatea debordantă a tatălui temperată oarecum de controlul lui Noelle. Pe cît de mult dorea să facă dragoste nu era totuşi sclavul penisului său precum Guy. Ştia foarte bine cînd şi cum să spună nu. Slavă Domnului că avea sau părea să aibă gust mai bun în alegerea femeilor decît avea Guy.

Trase uşor de o şuviţă din părul negru al Monicăi.

– O să-l sun pe Alex să văd dacă nu cumva ştie el pe unde umblă tata. Alexander Chelette, un avocat din Prescott, era cel mai bun prieten al lui Guy.

Deşi buzele îi tremurau, Monica îi zîmbi recunoscătoare printre lacrimi.

– Da, el o să se ducă după tata şi o să-i spună să vină acasă.

Gray zîmbi nemulţumit. Era o adevărată minune cum de Monica reuşise să ajungă la douăzeci de ani fără să înveţe absolut nimic despre caracterul bărbaţilor.

– Eu unul n-aş pune pariu, dar poate că asta o să-ţi mai uşureze cugetul. Avea de gînd să-i spună Monicăi

că Guy era la un joc de cărţi chiar dacă Alex ştia cu precizie numărul camerei de la motelul în care Guy îşi făcea de cap în dimineaţa aceea.

Merse în biroul din care Guy îşi conducea afacerile de milioane şi în care Gray căuta să înveţe cît mai multe despre ele. Gray era de-a dreptul fascinat de complicaţiile afacerilor financiare, atît de mult, încît renunţase să mai joace fotbal pe cînd era la colegiu în favoarea studiilor economice. De fapt nici nu constituise un mare sacrificiu din partea lui; ştiuse foarte bine că fusese destul de bun, încît să treacă la profesionişti şi asta pentru că fusese selecţionat, dar mai ştiuse şi că nu era deloc un adevărat star al acelui sport. Dacă şi-ar fi închinat viaţa fotbalului ar fi jucat poate şapte sau opt ani, asta dacă ar fi fost norocos şi ar fi scăpat de accidente, şi probabil că ar fi avut şi un salariu bunicel, dar în nici un caz unul spectaculos. Pînă la urmă îşi dăduse seama că, pe cît de mult iubea fotbalul, afacerile îl atrăgeau cu mult mai mult. Acela era un joc pe care-l putea juca mai mult timp decît fotbalul, ar fi scos cu mult mai mulţi bani şi era şi ceva care-i punea mintea la încercare.

Şi, deşi Guy îşi ieşise din piele de mîndrie că fiul său fusese ales să joace fotbal la profesionişti totuşi după părerea lui Gray, fusese mult mai uşurat cînd terminase colegiul şi se întorsese acasă. În cele cîteva luni de cînd îşi luase diploma, Guy îi umpluse capul cu tot felul de cunoştinţe despre afaceri, mai multe decît ar fi reuşit vreodată să găsească prin manuale.

Gray îşi trecu degetele peste lemnul lustruit al biroului masiv. O fotografie înrămată ce o reprezenta pe Noelle era aşezată în colţul din partea dreaptă şi era înconjurată de altele mai mici ale lui şi ale Monicăi, în diferite stadii de creştere. Astfel Noelle părea o regină cu supuşii adunaţi în jurul ei. Majoritatea oemenilor ar fi găsit grupul încîntător, sugerînd o mamă cu copiii adunaţi în jurul genunchilor ei, numai că Noelle nu fusese niciodată

în viaţa ei mămoasă sau apropiată de ei. Soarele puternic de dimineaţă cădea pieziş pe fotografie, scoţînd în evidenţă detalii altfel de neobservat, iar Gray se opri să privească faţa încremenită a mamei sale.

Fusese o femeie frumoasă, deşi de o frumuseţe total diferită de cea a lui Renée Devlin. Renée era ca soarele, fierbinte şi plină de viaţă şi strălucitoare, în vreme ce Noelle, era precum luna, rece şi retrasă. Avea un păr negru şi foarte des pe care mereu îl purta strîns într-un coc extrem de sofisticat, şi nişte ochi albaştri încîntători pe care, din păcate, nu-i moştenise nici unul dintre copii. Nu era o franţuzoaică creolă şi făcea parte dintr-o familie americană get-beget, cu descendenţi din primii veniţi pe acele meleaguri; iar pe vremea cînd de-abia se căsătoriseră, foarte mulţi oameni din zonă se întrebaseră dacă nu cumva Guy se căsătorise sub rangul lui. Dar pînă la urmă a reieşit că era cu mult mai demnă şi mai aristocratică decît orice creolă din părţile acelea, iar vechile îndoieli fuseseră foarte repede uitate. Singura amintire era propriul lui nume, Grayson, care fusese numele ei de domnişoară, dar trecuse multă vreme de cînd fusese scurtat în Gray, majoritatea oamenilor crezînd că fusese astfel ales ca să semene cît mai mult cu numele tatălui său.

Agenda de întîlniri a lui Guy zăcea deschisă pe birou. În vreme ce Gray îşi petrecea o coapsă peste birou ca să poată ajunge la telefon, trecu în revistă întîlnirile programate în ziua aceea. Guy avea o întîlnire la ora zece cu William Grady, bancherul. Pentru prima dată Gray simţi un mic fior de teamă. Indiferent de cît de drăguţe erau femeile sau cît de insistente, Guy nu permisese nici uneia dintre ele să stea în calea afacerilor pe care le avea, aşa cum niciodată n-ar fi putut merge la o întîlnire de afaceri nebărbierit şi fără haine curate şi proaspete.

Grăbit, formă numărul lui Alex Chelette, iar secretara acestuia îi răspunse chiar după primul apel.

– *Chelette and Anderson,* avocaţi şi specialişti în legi.

– Bună dimineaţa, Andrea. Alex a ajuns acolo?

– Sigur că da, îi răspunse femeia cu umor, recunoscînd imediat vocea adîncă şi mîngîietoare de la celălalt capăt al firului. Doar îl ştii cum e. Ar fi nevoie de un cataclism ca să nu apară la birou la ora nouă fix. Aşteaptă puţin şi-ţi fac legătura cu el.

Gray auzi clicul care-l informa că fusese pus în aşteptare, dar o cunoştea deja pe Andrea foarte bine ca să nu-şi închipuie fie şi un moment că aceasta îl suna pe Alex prin intercom ca să-i comunice că avea o convorbire. Fusese în biroul acela de prea multe ori, mai întîi ca puştan şi apoi ca adult, ca să ştie că singura dată cînd folosise intercomul fusese atunci cînd în birou intrase un străin. De cele mai multe ori pur şi simplu îşi întorcea scaunul şi-şi ridica vocea, pentru că uşa deschisă de la biroul şefului ei era chiar în spate.

Gray zîmbi amintindu-şi cum Guy le povestise printre hohote cum Alex încercase s-o facă pe Andrea să se poarte ceva mai protocolar, mai potrivit unui birou de avocatură. Amabilul şi blîndul Alex nu avusese nici cea mai măruntă şansă în faţa secretarei. Jignită, aceasta devenise atît de rece, încît întregul birou îngheţase cîteva secunde după aceea. În loc să-i mai spună „Alex" i se adresa de fiecare dată cu „domnule Chelette", folosea întotdeauna intercomul, iar camaraderia lor degajată şi plăcută dispăruse ca un fum. Şi, atunci cînd Alex se oprea lîngă biroul ei ca să mai stea la o şuetă, Andrea se ridica înţepată şi se refugia la toaleta doamnelor. Apoi toate micile detalii de care ea se ocupase cu atîta grijă în decursul anilor, luînd de pe umerii lui o povară destul de substanţială, fuseseră lăsate să se adune pe biroul lui Alex deodată. Aşa că fusese nevoit să vină cît mai devreme la birou şi să rămînă pînă seara tîrziu, în vreme ce Andrea respecta cu mare stricteţe programul iniţial de lucru. Nici nu se pusese problema s-o înlocuiască,

secretarele de avocaţi erau adevărate păsări rare în micul orăşel Prescott. În mai puţin de două săptămîni, Alex se predase şi-şi ceruse scuze, iar de atunci Andrea ţipa prin uşa deschisă a biroului fără griji.

Se auzi iarăşi un clic în vreme ce Alex ridica receptorul. Apoi glasul domol şi uşor graseiat se auzi pe linie:

– îneaţa, Gray. Eşti cam matinal pe ziua de azi.

– Nu chiar atît de matinal. Lui îi plăceau orele dimineţii, spre deosebire de tatăl său, dar majoritatea oamenilor îşi închipuiau că aşa cum era tatăl la fel trebuia să fie şi fiul. Am de gînd să mă duc la Baton Rouge ca să mă uit la nişte proprietăţi. Alex, ştii tu cumva pe unde este tata?

La celălalt capăt al firului urmă un mic moment de linişte.

– Nu, nu ştiu. Apoi urmă o altă pauză mică. S-a întîmplat ceva?

– Azi-noapte n-a venit acasă şi la zece are o întîlnire cu Bill Grady.

– La naiba, şopti încet, Alex dar Gray prinse imediat îngrijorarea din tonul lui. Of, Doamne, n-am crezut că o să... la naiba cu toate.

– Alex. Vocea lui Gray era la fel de tăioasă ca un cuţit bine ascuţit, din cel mai fin oţel, despicînd parcă firele pînă în biroul avocatului. Ce se întîmplă?

– Îţi jur, Gray, n-am crezut c-o s-o facă, îi răspunse pe un ton plin de umilinţă Alex. Sau poate că nici n-a făcut-o. Poate că doar a adormit şi încă nu s-a trezit.

– Ce să facă?

– A spus treaba asta doar de cîteva ori şi numai după ce se îmbăta. Îţi jur, niciodată n-am crezut că vorbea serios. Doamne, cum poate să fie adevărat?

Plasticul subţire al receptorului se crăpă din cauza încleştării lui Gray.

– Să fie serios în legătură cu ce?

– Cu faptul că voia s-o părăsească pe mama ta. Alex înghiţi în sec cu zgomot. Ca să poată pleca împreună cu Renée Devlin.

Foarte uşor, Gray aşeză receptorul la loc. Rămase nemişcat pentru cîteva secunde, privind în jos spre telefon. Nu era posibil. Guy n-ar fi făcut aşa ceva. Şi de ce ar fi făcut-o? De ce să fugă împreună cu Renée cînd putea s-o aibă ori de cîte ori poftea? Cu siguranţă că Alex se înşelase. Guy nu şi-ar fi părăsit niciodată copiii sau afacerile; dar şi ce uşurat fusese atunci cînd Gray renunţase la fotbal şi cum îl mai învăţase absolut tot ce ştia.

Pentru o bucată de vreme, Gray rămase ca lovit de trăsnet din cauza neîncrederii, dar cum el era mult prea realist, această perioadă nu ţinu prea mult. Uluirea începu să cedeze lăsînd locul mîniei. Se mişcă la fel de agil ca un şarpe şi apucînd telefonul îl smulse din priză, după care îl aruncă prin geam, spărgînd sticla. Apoi se grăbi să coboare în fugă în hol.

Toată lumea dormea pînă tîrziu cu excepţia lui Faith şi a lui Scottie, iar ei părăsiră cabana imediat după micul dejun al lui Scottie, mergînd pe jos la rîu ca el să se poată juca în apa mică şi să încerce să prindă peştii cei agili. Nu reuşise niciodată pînă atunci, dar ce mult îi plăcea să încerce! Era o dimineaţă superbă, iar soarele încălzea şi scînteia pe volbura apelor. Mirosurile erau ascuţite şi proaspete, pline de culori bune, curate, care începeau să şteargă miasma de alcool care i se insinuase în nări încă din timpul nopţii, exhalată de cei patru oameni care încă dormeau sub efectul lui.

Să se aştepte ca Scottie să-şi păstreze hainele uscate era ca şi cum s-ar fi aşteptat ca soarele să răsară la vest. Cînd ajunseră pe malul rîului îi scoase cămaşa şi pantalonii scurţi, lăsîndu-l să intre în apă doar cu scutecul pe el. Adusese şi unul uscat, de schimb, pe

care să-l pună înainte de plecare. Faith atîrnă hainele în crengile unui copăcel, după care intră şi ea în apă ca să-l poată supraveghea mai bine. Dacă s-ar fi întîmplat ca vreun şarpe să se apropie de el, Scottie sărăcuţul n-ar fi ştiut că trebuia să se sperie şi să iasă. Nici ei nu-i era frică de şerpi, dar era şi foarte atentă la ei.

Îl lăsă să se joace vreo două ore, după care fu nevoită să-l ia în braţe ca să-l ducă la mal, în vreme ce el o lovea cu picioruşele şi protesta cu cît se îndepărtau mai mult.

– Nu poţi să stai mai mult în apă, încercă să-i explice. Ia uită-te, degetele de la picioare ţi s-au zbîrcit ca prunele uscate.

Se aşeză pe iarba de pe mal şi se apucă să-l îmbrace şi să-i schimbe scutecul ud. Era o treabă dificilă pentru că el se tot foia încercînd să-i scape din mîini ca să intre iarăşi în apă.

– Mai bine hai să ne uităm după veveriţe, îi zise. Vezi vreo veveriţă pe-aici?

Uşor de distras, Scottie îşi ridică imediat privirea spre copaci, cu ochii rotunzi de încîntare, în vreme ce căuta să vadă vreo veveriţă. Faith îi luă mînuţa grăsulie într-a ei şi îl conduse încet prin pădure, urmînd o potecă întortocheată înapoi spre cabană. Poate că pînă ajungeau acasă se întorcea şi Renée.

Deşi mama ei mai fusese plecată şi înainte cîte o noapte întreagă, asta o făcea mereu pe Faith să se simtă cumva speriată. Încercă să alunge astfel de gînduri, undeva, în spatele minţii, dar trăia mereu cu frica constantă că Renée va pleca într-o noapte ca să nu se mai întoarcă niciodată la ei. Faith ştia, cu un realism amar, că dacă se întîmpla ca Renée să întîlnească un bărbat cu ceva bani, care să-i promită lucruri frumoase, ar fi plecat ca din puşcă. Probabil că singurul lucru care încă o mai ţinea în Prescott era Guy Rouillard, şi ceea ce-i putea oferi. Şi dacă se întîmpla cumva ca Guy să se

descotorosească de ea, Renée n-ar mai fi rămas acolo decît cît i-ar fi trebuit să-şi facă bagajele.

Scottie reuşi să descopere două veveriţe, una sărind printre ramurile copacilor şi cealaltă tocmai cocoţîndu-se într-unul, aşa că era fericit s-o urmeze pe Faith oriunde l-ar fi dus. Dar, cînd ajunseră aproape de cabană, îşi dădu seama că mergeau acasă, aşa că începu să scîncească şi să-şi smucească mînuţa din strînsoarea lui Faith.

– Scottie, încetează, îl certă Faith în vreme ce-l trăgea din pădure pe drumeagul îngust ce ducea la cabană. Acum, în clipa asta, nu mai pot să stau şi să mă joc cu tine, trebuie să mă apuc să spăl rufele. Dar îţi promit că o să mă joc cu tine şi cu maşinuţele după ce...

Auzi deodată zgomotul vibrant scos de motorul unei maşini în spatele ei, devenind tot mai puternic pe măsură ce se apropia, şi primul ei gînd, plin de uşurare a fost: „S-a întors mama." Dar nu maşina sport a lui Renée se vedea acum desluşit la curbă. Era o Corvette neagră, decapotabilă, cea cumpărată ca s-o înlocuiască pe aceea argintie pe care Gray o folosise la colegiu. Faith se opri, uitînd cu totul de Renée şi de Scottie, simţind doar că inima i se oprea în piept, ca apoi să înceapă să bată nebuneşte, făcînd-o să se simtă rău. Gray venea la ei.

Era atît de plină de bucurie, încît aproape că uită să-l tragă pe Scottie din mijlocul drumului în bălăriile de pe margine. Gray, îi cînta inima. Un fel de tremurat plăcut începu să o ia de la genunchi, urcînd apoi în tot trupul doar la gîndul că va vorbi poate din nou cu el, deşi acest lucru s-ar fi putut reduce doar la un simplu „bună" mormăit.

Privirea i se lipi de el, sorbind toate detaliile în vreme ce se apropia tot mai mult. Deşi era aşezat la volan şi ca atare nu putea vedea prea multe, îşi dădu seama că părea acum ceva mai subţire decît atunci cînd mai juca fotbal, şi că avea şi părul ceva mai lung. Ochii îi

rămăseseră la fel, negri ca păcatul şi la fel de tentanţi. Şi se opriseră asupra ei în vreme ce maşina se hurducăia pe drumul prost şi trecea pe lîngă locul în care se opriseră ea şi Scottie, după care o salută curtenitor cu o mişcare a capului.

Scottie începu iarăşi să se foiască şi s-o tragă de mînă, fascinat de maşina cea frumoasă. Îi plăcea la nebunie maşina lui Renée, iar Faith de fiecare dată trebuia să fie foarte atentă să nu-l lase să se apropie de ea, pentru că asta ar fi făcut-o pe Renée să spumege dacă ar fi descoperit pe caroserie urmele mîinilor lui mici şi murdare.

– În regulă, şopti Faith, încă puţin ameţită. O să mergem să vedem maşina frumoasă. Păşiră iarăşi pe mijlocul drumului, plecînd după Corvette, care acum se oprise în faţa cabanei. Gray tocmai îşi petrecea un picior lung pe după portiera deschisă, scoţîndu-l după aceea şi pe celălalt şi ridicîndu-se pe toată lungimea din maşina care părea de jucărie. Urcînd în fugă cele două trepte de la intrare, deschise uşa de plasă, intrînd în casă.

Dar n-a bătut, se gîndi Faith imediat. Ceva nu e în regulă. N-a bătut la uşă.

Începu să meargă mai repede, grăbindu-l şi pe Scottie, încît picioruşele lui scurte începuseră să bată ritmic pămîntul, făcîndu-l în cele din urmă să ţipe în semn de protest. Faith se gîndi imediat la inima lui, simţind cum îngheţa pe dinăuntru. Se opri brusc, după care se apleacă şi-l luă în braţe.

– Îmi pare rău, scumpule. N-am vrut să te forţez să alergi. Spatele o durea încercînd să-l care,dar ignora durerea continuînd să se grăbească spre casă. Pietrele micuţe i se rostogoleau pe sub picioarele goale, în urmă rămînînd mici norişori de praf, ridicaţi în timpul alergăturii. Greutatea lui Scottie părea s-o tragă tot mai mult în jos, împiedicînd-o să ajungă mai repede la cabană. Sîngele îi pulsa cu zgomot în urechi şi o teamă cumplită i se cuibărise în piept, făcînd-o să se sufoce.

Auzi apoi rumoare de ceartă venită de departe, două glasuri ridicate din care unul era al tatălui ei, vocea îngroşată de băutură şi abuzuri şi imediat după aceea şi tonul adînc, ca de bariton, al lui Gray care părea să nu se lase mai prejos. Căutînd să-şi adune ultimele forţe, alergă ce-i mai rămăsese din drum şi, într-un final, ajunse la cabană. Uşa de plasă scîrţîi atunci cînd o deschise. Intră şi apoi se opri brusc, căutînd să-şi obişnuiască privirea cu întunericul din casă. Ţipete ininteligibile şi tot felul de blesteme păreau să curgă de peste tot din jurul ei, făcînd-o să se simtă ca prinsă într-un tunel al coşmarelor.

Încercă să-şi recapete suflul şi-l lăsă pe Scottie pe podea. Speriat din cauza ţipetelor, băiatul se prinse de picioarele ei, îngropîndu-şi faţa în fustă.

Vederea i se ajustă, iar zumzetul din urechi cedă, ţipetele începură să capete un sens, deşi şi-ar fi dorit să nu le fi auzit.

Gray îl ridicase pe Amos din pat şi încerca să-l ia cu forţa în bucătărie. Amos se opunea ţipînd şi înjurînd, căutînd să se apuce de rama uşii ca să-l oprească pe Gray să mai tragă de el. Dar nu putea ţine piept forţei tînărului de lîngă el, nereuşind să mai facă altceva, decît să-şi recapete echilibrul atunci cînd acesta îl aruncă în mijlocul camerei.

– Unde-i Renée? urlă Gray, îndreptîndu-se amenin-ţător spre Amos, care dădea speriat înapoi.

Ochii injectaţi ai lui Amos începură să cerceteze încăperea ca şi cum şi-ar fi căutat nevasta.

– Nu-i aici, mormăi.

– Văd şi eu că nu-i aici, ticălos cretin ce eşti! Eu vreau să ştiu unde naiba este?

Amos se clătină înainte şi înapoi pe picioarele desculţe, căutînd să se ţină cît mai drept. Era cu pieptul gol şi cu pantalonii încă desfăcuţi. Părul slinos şi nepieptănat îi stătea în toate direcţiile, ochii îi erau injectaţi de

sînge, iar respiraţia îi puţea cumplit a alcool coclit. În contrast, Gray stătea cu mult deasupra lui, un metru şi nouăzeci de muşchi bine oţeliţi de sport, cu părul negru, frumos, periat pe spate, cu o cămaşă albă fără pată şi pantaloni croiţi de comandă ca să-i vină perfect.

– N-ai nici un drept să vii aici şi să mă arunci de colo-colo, mie puţin îmi pasă cu cine umblă tatăl tău, se plînse Amos. Şi, în ciuda acelei izbucniri, dădea înapoi de fiecare dată cînd Gray făcea vreo mişcare.

Russ şi Nicki apăruseră şi ei în uşa dormitorului privind întreaga scenă fără să sară în apărarea tatălui lor. Să facă faţă pe drept unuia ca Gray Rouillard, mai ales cînd era şi înfuriat, nu era deloc stilul lor; să atace pe cineva care le-ar fi putut face probleme de asemenea nu era stilul lor.

– Ştii pe unde este Renée? întrebă iarăşi Gray cu o voce de gheaţă.

Amos ridică anemic dintr-un umăr.

– Probabil că a ieşit prin oraş, murmură abia auzit.

– Cînd?

– Cum cînd? Eu eram în pat. De unde mama naibii să ştiu cînd dracu' a plecat?

– A venit acasă azi-noapte?

– Sigur că da! La dracu', ce vrei să zici? urlă Amos, limba împleticită fiind mărturie clară că încă avea alcool în sînge.

– Zic că tîrfa de nevastă-ta te-a părăsit! urlă şi Gray, faţa întunecată fiindu-i strîmbată de ură şi mînie, iar gîtul încordat.

Teroarea pură o copleşi pe Faith, iar vederea i se împăienjeni iarăşi.

– Nu, reuşi să sufle.

Gray o auzi şi-şi întoarse imediat capul. Ochii întunecaţi îi scăpărau de furie atunci cînd se opriră asupra ei.

– Cel puţin tu pari să fii trează. Ştii cumva pe unde e Renée? A venit acasă azi-noapte?

Uimită, Faith scutură din cap. Dezastrul întunecat îi era dinaintea ochilor, iar nările i se umpluseră de mirosul galben şi acru al fricii... mirosul ei.

Buza de sus a lui Gray se strîmbă deodată, arătîndu-şi într-un fel de rînjet sinistru dinţii albi şi regulaţi.

– Aşa bănuiam şi eu. Pentru că a fugit împreună cu tatăl meu.

Faith scutură iarăşi din cap, după care îşi dădu seama că aproape nu îl putea opri din mişcarea pe care o tot făcea. Nu. Cuvîntul acela îi reverbera în creier. Doamne, te rog, nu.

– Ne minţi! urlă Amos, clătinîndu-se spre masă şi lăsîndu-se să cadă pe unul dintre scaune. Renée nu m-ar părăsi pe mine şi nici pe copii. Mă iubeşte. Iar tatăl tău cel destrăbălat probabil e pe undeva ascuns cu vreo bucăţică pe care şi-a găsit-o de curînd, una mai proaspătă...

Gray se apropie de el cu paşi de felină. Pumnul lui luă contact cu falca lui Amos, încheieturile degetelor lovind din plin osul, după care atît Amos cît şi scaunul se rostogoliră la podea. Scaunul se sfărîmă sub greutatea impactului.

Cu un scîncet de teroare, Scottie îşi îngropă faţa şi mai adînc în poala lui Faith. Însă ea era încă prea îngheţată ca să mai pună un braţ liniştitor în jurul umerilor lui, aşa că băiatul se puse pe plîns.

Amos se ridică greu din locul în care căzuse, după care se grăbi să pună între el şi Gray masa.

– De ce naiba m-ai lovit? se văită ţinîndu-se de falcă. Eu nu ţi-am făcut nimic. Indiferent ce-a făcut Renée şi cu taică-tău nu este vina mea.

– Ce-i cu toate urletele astea? sosi vocea mohorîtă, cu accente obraznice a lui Jodie, cea pe care o folosea mereu atunci cînd dorea să se ia de un bărbat. Faith privi spre uşa dormitorului pe care-l împărţeau împreună şi ochii i se măriră de dezgust şi oroare. Jodie poza lîngă

cadrul uşii, cu părul lung şi încîlcit aruncat peste umerii dezgoliţi. Era îmbrăcată doar cu o pereche de chiloţei de dantelă roşie şi cu o cămăşuţă asemănătoare care de-abia dacă îi acoperea sînii. Clipea în direcţia lui Gray cu atîta inocenţă falsă, încît Faith simţi cum se încrîncena carnea pe ea.

Expresia de pe faţa lui Gray se strîmbă de dezgust după ce o privi o secundă, ca apoi să se întoarcă ostentativ cu spatele în direcţia ei.

– Vreau să plecaţi cu toţii pînă la căderea nopţii, îi zise lui Amos cu o voce tăioasă. Ne împuţiţi pămîntul şi m-am săturat să vă tot miros.

– Să plecăm? croncăni Amos. Ticălos nenorocit ce eşti, nu poţi să ne obligi să plecăm de aici. Există şi legi pe lumea asta.

– Nu plătiţi nici un fel de chirie, îi răspunse Gray cu un zîmbet urît pe buze. Legile evaziunii nu se aplică şi celor în tranzit. Aşa că plecaţi. Se întoarse şi o porni în direcţia uşii.

– Aşteaptă! ţipă Amos. Privirea plină de panică răscolea încăperea ca pentru a-şi căuta inspiraţia. Îşi trecu limba peste buzele umflate. Nu mai fi aşa de grăbit. Poate... poate că doar au plecat într-o mică excursie. Or să se întoarcă. Mda, asta-i. Renée o să se întoarcă, n-are nici un motiv să nu vină înapoi.

Gray lăsă să-i scape un hohot sec de rîs, privirea scîrbită trecînd încă o dată asupra camerei. Cineva, probabil fata cea mică, încerca să menţină ordinea şi curăţenia, dar era ca şi cum ar fi încercat să ţină piept unui val. Amos şi cei doi băieţi, care păreau să fie ediţiile mai tinere ale tatălui lor, îl priveau mohorîţi. Fata cea mare rămăsese tot în pragul uşii încercînd să-i arate cît mai mult ţîţele fără să-şi dea jos bucata aceea de material. Băieţelul cel mic cu sindromul lui Down se agăţa disperat de picioarele fetei mai mici, plîngînd speriat. Iar fata stătea nemişcată de parcă se transformase în stană

de piatră, privindu-l cu ochi imenşi de un verde ciudat. Părul roşcat îi atîrna neglijent pe spate şi era desculţă, iar picioarele îi erau pline de praf.

Stînd atît de aproape de el, Faith îi putuse citi foarte bine expresia feţei, simţind cum i se strîngea stomacul atunci cînd privirea lui iscoditoare cerceta amănunţit cabana mizerabilă şi pe locatarii ei, în cele din urmă poposind asupra ei. El deja catalogase viaţa ei, şi familia, şi chiar şi pe ea, şi găsise totul de neglijat, ceva de care să te scapi cît mai repede.

– N-avea nici un motiv să plece? pufni el. Doamne, după cîte văd eu, nu are nici un motiv, dar nici unul pentru care să se întoarcă.

În liniştea care urmă cuvintelor lui, Gray o ocoli repede pe Faith, după care deschise uşa de plasă. Aceasta se lovi de peretele din afară, după care se închise la loc cu zgomot. Motorul maşinii prinse viaţă şi, după numai cîteva momente, Gray plecase. Faith rămăsese îngheţată în mijlocul camerei cu Scottie agăţat de picioare şi plîngînd în hohote. Mintea îi era parcă amorţită. Ştia că trebuia să facă un anumit lucru, dar ce anume? Gray le spusese că trebuiau să plece şi enormitatea spuselor lui o uimi şi mai tare. Să plece? Şi unde să meargă? Nu-şi putea pune deloc mintea la lucru. Nu reuşi decît să-şi ridice cu greutate o mînă care părea să cîntărească o tonă şi să mîngîie uşor părul lui Scottie, spunîndu-i:

– E în regulă, e-n regulă, deşi ştia foarte bine că era o minciună. Mama plecase şi niciodată n-avea să mai fie în regulă.

CAPITOLUL 4

Gray reuşi să parcurgă ceva mai mult de o jumătate de milă înainte ca tremuratul să îi cuprindă întregul trup şi să fie nevoit să oprească maşina. Îşi lăsă capul pe volan şi închise ochii, încercînd să se lupte cu valurile de panică. Doamne, ce avea să se facă acum? Niciodată înainte nu mai fusese atît de speriat cum era în acel moment.

Durerea plină de uimire începu să-i asalteze mintea şi sufletul, făcîndu-l să se simtă precum un copil care-şi doreşte să fugă să îşi ascundă faţa în poala mamei. Cam la fel cum puştiul lui Devlin îşi ascunsese faţa de picioarele slabe ale fetiţei. Dar el nu se putea duce la Noelle; chiar şi atunci cînd fusese copil, ea fugise din faţa mînuţelor care doreau să se agaţe de ea, aşa că învăţase să se ducă la tatăl lui pentru reconfortare şi căldură. Şi chiar dacă Noelle ar fi fost mai afectuoasă, nu putea să se îndrepte spre ea pentru suport moral, pentru că şi ea ar fi căutat la el exact acelaşi lucru. Să aibă grijă de mama şi de sora lui era acum responsabilitatea ce-i revenea.

De ce făcuse Guy aşa ceva? Cum de putuse să-i părăsească? Absenţa tatălui lui, trădarea acestuia îi sfîşiaseră inima în nenumărate bucăţi. Guy o avusese oricum pe Renée, putea s-o aibă oricînd; ce avusese de

oferit de-l tentase să lase în urmă copiii, afacerile, întreaga moştenire? Gray fusese întotdeauna apropiat de tatăl lui, crescuse înconjurat de dragostea acestuia, întotdeauna îi simţise sprijinul precum o piatră solidă în spatele lui, dar acum prezenţa aceea plină de dragoste dispăruse, şi împreună cu ea şi piatra de temelie a vieţii sale.

Se simţea terorizat. Nu avea decît douăzeci şi doi de ani, iar problemele ce-i stăteau în faţă păreau munţi de netrecut. Noelle şi Monica încă nu ştiau nimic; cumva trebuia să-şi adune tot curajul ca să le spună. Trebuia să fie ca o piatră de temelie pentru ele şi mai trebuia să-şi lase deoparte durerea ca să se poată ocupa de finanţele familiei, pentru că altfel aveau să piardă totul. Nu ar fi fost aceeaşi situaţie dacă Guy ar fi murit, pentru că atunci Gray ar fi moştenit banii, acţiunile şi controlul afacerilor. După cum stătea însă situaţia în acel moment, Guy deţinea încă totul, iar el dispăruse. Averea familiei Rouillard le putea scăpa cu uşurinţă printre degete, cu deţinătorii de acţiuni părăsind în grabă vasul pe cale de a se scufunda şi cu consiliile directoare cîştigînd tot mai multă putere. Gray trebuia să se lupte din răsputeri ca să păstreze măcar jumătate din ce aveau la acea oră.

El, Monica şi Noelle aveau ceva pus deoparte pe numele lor, dar din păcate nu era deloc suficient. Guy avusese grijă ca Gray să înveţe totul despre afacerile familiei, dar nu-i dăduse şi puterea de a face toate astea, doar dacă nu cumva lăsase o scrisoare de succesiune care-i dădea controlul asupra acelor afaceri. Speranţa disperării îşi făcu loc în sufletul lui. Şi orice scrisoare de acest fel, dacă exista într-adevăr vreuna, ar fi trebuit să fie pe masa de lucru din biroul de acasă.

Dar, oricum, trebuia neapărat să-l sune pe Alex sau să ajungă la el ca să-i ceară ajutorul pentru strategia pe care o aveau de urmat. Alex era un tip al naibii de deştept şi unul dintre cei mai buni avocaţi de corporaţie; ar fi avut poate mai mult succes dacă s-ar fi dus în altă parte, numai că fusese sprijinit din plin de banii moşteniţi din partea familiei şi nu simţise nevoia să plece vreodată din Prescott. El avusese grijă de toate afacerile lui Guy, pe lîngă faptul că îi era cel mai bun prieten, aşa că ştia cel puţin la fel de bine dacă nu cumva şi mai bine decît el situaţia legală în care se afla acum Gray.

Numai Dumnezeu ştia, se gîndi disperat, că avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea primi. Pentru că dacă nu exista nici o scrisoare de succesiune, ar fi fost norocos dacă reuşea să păstreze un acoperiş deasupra capetelor lor.

Cînd îşi înălţă capul de pe volan îşi recîştigase controlul, durerea fusese împinsă undeva în spatele minţii, o determinare rece luîndu-i locul. Pe Dumnezeu, mama şi sora lui vor avea şi aşa destule momente dificile încercînd să se împace cu situaţia; şi nici de-al naibii nu avea de gînd să se lase depăşit în aşa măsură, încît să-şi piardă şi acoperişul de deasupra capului.

Porni iarăşi motorul şi intră pe şosea, lăsînd pe drumul prăfuit ultimele rămăşiţe ale adolescenţei.

Se duse mai întîi în Prescott, direct la biroul lui Alex. Trebuia să se mişte repede dacă dorea să salveze totul. Andrea începu să zîmbească atunci cînd îl văzu intrînd, era ceva aproape automat din partea femeilor cînd dădeau ochii cu el. Faţa rotundă a femeii se înroşise uşor. Avea deja patruzeci şi cinci de ani, îndeajuns de bătrînă ca să-i fie şi mamă, dar vîrsta nu avea nimic de-a face cu reacţia feminină instinctivă la prezenţa lui înaltă şi musculoasă.

Gray îi întoarse automat zîmbetul, dar mintea îi zbîrnîia de planuri.

– E cineva la Alex? Trebuie să-l văd.

– Nu, e singur. Intră, scumpule.

Gray trecu de biroul ei şi apoi pe uşa deschisă a încăperii în care se afla Alex, închizînd-o ferm în urmă. Alex îşi ridică privirea de la muntele ordonat de dosare de pe masă, după care se ridică în picioare. Faţa frumoasă şi plăcută era acum îngrijorată şi întunecată.

– Ai reuşit să-l găseşti?

Gray scutură din cap.

– Odată cu el a dispărut şi Renée Devlin.

– Oh, Doamne. Alex se prăbuşi înapoi pe scaun, închise ochii şi îşi frecţionă viguros rădăcina nasului. Nu-mi vine să cred. N-am crezut că vorbea serios. Doamne, şi de ce ar fi vorbit serios? Doar se... Se opri deodată, deschizîndu-şi ochii şi înroşindu-se ca un adolescent.

– ...regula oricum cu ea, termină Gray cu bruscheţe. Se îndreptă spre fereastră şi rămase acolo cu mîinile în buzunare, privind în jos spre strada principală. Prescott era un oraş foarte mic, cu numai cincisprezece mii de locuitori, deşi în ziua aceea era trafic intens pe lîngă clădirea municipală. Curînd toţi cei de acolo de jos urmau să afle că Guy Rouillard îşi părăsise nevasta şi copiii ca să fugă cu tîrfa de Devlin.

– Mama ta a aflat? îl întrebă Alex cu o voce încordată.

Gray scutură din cap.

– Încă nu. Am de gînd să-i spun şi ei şi Monicăi cînd o să ajung acasă. Şocul şi durerea iniţiale dispăruseră lăsîndu-l parcă fără vlagă şi puţin retras în sine, ca şi cum s-ar fi aflat undeva la distanţă, privindu-se cum trecea prin toate etapele. Ceva din acea distanţă se revărsă în tonul cu care-l întrebă pe Alex:

– A lăsat tata vreo scrisoare de succesiune la tine?

Pînă în acel moment, Alex se concentrase doar asupra aspectelor şi a complicaţiilor strict emoţionale ale trădării lui Guy. Acum începură să-i vină în minte şi complicaţiile legale, care-l făcură să- şi deschidă ochii mari de oroare.

– La naiba, izbucni, cedînd în faţa unei vulgarităţi ce nu-i stătea în fire. Nu, n-a făcut aşa ceva. Dacă mi-ar fi lasat o asemenea scrisoare, atunci eu aş fi ştiut că vorbea serios şi aş fi încercat să-l opresc.

– S-ar putea să fie o scrisoare în biroul de acasă. S-ar putea să ne sune într-o zi sau două. Dacă se întîmplă aşa, atunci nu vom avea probleme cu latura financiară a lucrurilor. Dar, dacă nu există nici o scrisoare şi nici nu sună... nu-mi pot permite să aştept. Trebuie să lichidez cît de mult este posibil, înainte ca veştile să se împrăştie şi ca preţurile să cadă ca nişte pietroaie.

– O să sune, zise înfrigurat Alex. Trebuie. Pur şi simplu nu poate pleca de lîngă asemenea obligaţii financiare. Este implicată o întreagă avere.

Gray ridică din umeri fără nici o expresie pe chip.

– A plecat fără probleme de lîngă familia lui. Nu-mi pot permite să presupun că afacerile pot însemna mai mult pentru el. Se opri. Nu prea cred că se va întoarce sau că va suna. Eu cred că a intenţionat să dispară de lîngă familie şi afaceri ca să nu se mai întoarcă niciodată. Pe mine m-a învăţat tot ce ştia, iar acum ştiu şi de ce. Dacă ar fi intenţionat să rămînă la cîrma afacerilor nu s-ar fi obosit aşa de mult.

– În acest caz trebuie să existe şi o scrisoare de succesiune, insistă Alex. Guy era un om de afaceri mult prea bun ca să nu fi avut grijă de aşa ceva.

– Poate, dar eu le am pe mama şi pe Monica la care trebuie să mă gîndesc în primul rînd. Trebuie să lichidez acum ca să obţin cît mai mulţi bani, ca să am ceva cu care să pot lucra şi să pot reconstrui afacerile. Pentru că dacă nu mă zbat acum şi el n-a lăsat nici o scrisoare de succesiune n-o să mai avem nici măcar o ulcică în care să ne pişăm.

Alex înghiţi în sec, dar încuviinţă din cap.

– În regulă. O să încerc să fac tot ce pot ca să consolidez poziţia ta legală, dar te previn, dacă Guy nu a

lăsat o scrisoare de succesiune sau dacă nu sună, este o adevărată nenorocire. Totul este legal, doar dacă nu cumva Noelle se hotărăşte să divorţeze şi să ia jumătate din averea lui, dar şi asta ia mult timp.

– Trebuie să mă pregătesc pentru tot ce-i mai rău, îi spuse Gray. O să mă duc acasă să caut scrisoarea, dar nu aştepta veşti de la mine ca să începi acţiunile. Pentru că dacă nu e nici o scrisoare, îl sun imediat pe brocker şi încep să vînd. Oricum, o să-ţi dau de ştire. Să nu spui nimic nimănui pînă nu te sun.

Alex se ridică în picioare.

– Nici măcar Andreei n-o să-i spun nimic. Îşi trecu mîinile prin păr, o indicaţie clară a tensiunii în care se afla, pentru că în general Alex nu ceda gesturilor de nervozitate. Ochii lui gri se întunecaseră de supărare.

– Îmi pare rău, Gray. Mă simt de parcă ar fi vina mea. Ar fi trebuit să fac ceva.

Gray scutură din cap.

– Nu te învinovăţi singur. După cum ai spus şi tu, cine ar fi crezut că vorbea serios? Nu, singurii oameni care poartă întreaga vină sînt tata şi Renée Devlin. Zîmbi încordat. Nu-mi pot imagina ceva la care să fi fost atît de bună, încît să-l facă să-şi părăsească familia şi tot restul, dar se pare că m-am înşelat în privinţa ei. Se opri, pierzîndu-se în gîndurile triste şi furioase care-l măcinau în acele momente, după care se scutură şi se îndreptă spre uşă. Te sun imediat ce aflu ceva.

După plecarea lui, Alex se lăsă să cadă la loc pe scaun, cu mişcări ca de marionetă. De-abia reuşi să-şi controleze expresia feţei atunci cînd Andrea apăru în uşa camerei, plină de curiozitate.

– Ce s-a întîmplat cu Gray?

– Nimic interesant. O problemă personală pe care voia s-o discute cu mine.

Andrea părea dezamăgită că n-avea încredere în ea.

– Există ceva cu care l-aş putea ajuta?

– Nu, totul o să fie în regulă. Oftă şi se frecă la ochi. De ce nu te duci tu să-ţi iei masa de prînz şi apoi să-mi aduci şi mie un sandviş, ceva? Aştept un telefon important şi nu pot pleca.

– Sigur. Şi cam ce-ai vrea?

El îşi flutură mîna neglijent.

– Orice. Doar îmi ştii preferinţele. Fă-mi o surpriză.

Ea mai cotrobăi cîteva momente prin cealaltă cameră, închizînd computerul pe care el îl cumpărase cu vreun an înainte, aranjînd dischetele şi apoi luîndu-şi poşeta. După plecarea ei, Alex mai aşteptă cîteva clipe, după care intră în cealaltă cameră şi încuie uşa de la intrare. Apoi se aşeză pe scaunul ei, activă iarăşi computerul şi se apucă să dactilografieze ceva.

– Blestemat să fii Guy, şopti în barbă. Ticălos ce mi-ai fost.

Gray îşi parcă maşina în faţa celor cinci trepte largi care duceau spre veranda acoperită, în faţa celor două uşi duble de la intrare, deşi Noelle s-ar fi încruntat pentru că ea prefera ca maşinile familiei să fie parcate undeva în spatele casei, cel mai bine în garaj. Aleea din faţa casei era pentru vizitatori, care n-ar fi trebuit să fie în stare să-şi dea seama ce membri ai familiei erau prezenţi acasă doar după maşinile parcate la vedere. În acest fel, nici unul dintre ei nu trebuia să se simtă obligat să admită că era acasă şi ca atare forţat să primească nişte oaspeţi nedoriţi. Cîteva dintre preferinţele lui Noelle erau de-a dreptul victoriene; de obicei el i se supunea, dar în ziua aceea avea lucruri cu mult mai importante şi în plus se şi grăbea.

Urcă scările din două sărituri şi deschise uşa în grabă. Monica probabil îl văzuse de la ferestrele dormitorului pentru că îl întîmpină coborînd grăbită scările, neliniştea strîmbîndu-i trăsăturile.

– Tata încă n-a venit acasă! îi şopti privind cu grijă spre salonul în care Noelle îşi lua micul dejun întîrziat. De ce naiba ai spart geamul din biroul lui şi apoi ai fugit de acasă ca o pisică cu coada prinsă? Şi de ce ai parcat maşina în faţă? Mamei n-o să-i placă deloc treaba asta.

Gray nu-i răspunse, ci se grăbi spre biroul tatălui său, ghetele bocănindu-i sonor pe podeaua parchetată. Monica se grăbi după el şi se furişă în birou în vreme ce el cerceta deja cu grijă toate hîrtiile.

– Nu prea cred că Alex ţi-a spus adevărul cu jocul ăla de cărţi, îi zise cu buze tremurînde. Sună-l din nou, Gray. Fă-l să-ţi spună unde anume este tata.

– Imediat, murmură Gray, fără să-i arunce o privire. Nici una dintre hîrtiile de pe birou nu era o scrisoare de succesiune. Se apucă să deschidă sertarele.

– Gray! Monica îşi ridicase vocea. Sînt sigură că e mai important să-l găseşti pe tata decît să-i cotrobăi printre hîrtii.

El se opri, respiră profund şi se îndreptă de spate.

– Monica, scumpo, stai acolo jos şi taci puţin, îi zise cu o bunătate dublată de o anume asprime. Trebuie să caut o hîrtie foarte importantă pe care tata poate că a pus-o aici. O să fiu alături de tine într-un minut.

Ea deschise gura ca să spună ceva, dar privirea pe care i-o aruncă Gray în acel moment o făcu să tacă. Potolită, cu faţa plină de nedumerire, se aşeză pe scaun, în vreme ce Gray îşi continua căutările.

Cinci minute mai tîrziu, renunţă, simţind în gură gustul amar al învinsului. Nu exista nici un fel de scrisoare. Nu avea sens. De ce se mai obosise Guy atîta să-l înveţe tot ce ştia, ca apoi să-i părăsească fără să lase o succesiune clară? Şi, după cum spusese şi Alex, Guy era prea deştept ca să nu se fi gîndit la aşa ceva. Dacă intenţiona să rămînă el să aibă grijă de afaceri, atunci de ce se zbătuse atîta ca să-l instruiască pe Gray? Poate că se gîndise să-i dea hăţurile lui Gray şi apoi se răzgîndise? Asta era singura explicaţie existentă. Şi, în acest caz, oricum aveau să primească ştiri din partea lui, cel mai tîrziu în cîteva zile, şi asta pentru că afacerile pe care le avea erau mult prea complicate ca să le lase de izbelişte mai mult de atît.

Dar, aşa cum îi spusese lui Alex, nu-şi putea permite să presupună că cineva va avea grijă de afaceri. Nu şi-l putea imagina pe Guy lăsînd totul de izbelişte, dar, pînă în acea dimineaţă, nu-şi imaginase nici că tatăl lui i-ar fi putut părăsi pe toţi ca să fugă cu Renée Devlin şi totuşi se întîmplase. Imposibilul se întîmplase, aşa că nu mai putea să creadă orbeşte că tot ce pînă atunci îl caracterizase pe tatăl lui avea să se împlinească, nu? Responsabilitatea faţă de mama şi sora lui îi atîrna foarte greu deasupra umerilor. Nu le putea risca bunăstarea.

Se întinse după telefon, dar aparatul nu mai era acolo. Ca prin ceaţă îşi aminti că îl azvîrlise prin geam de dimineaţă şi aruncă o privire spre fereastra care acum avea rama goală, aşteptînd un geam nou. Se ridică şi se îndreptă spre hol, spre telefonul aşezat pe măsuţa de lîngă picioarele scărilor. Monica se tîra după el, încă tăcută, dar urmînd restricţia impusă.

Îl sună mai întîi pe Alex. Iar Alex răspunse imediat după primul apel.

– Nici un fel de scrisoare, îl informă Gray pe scurt. Vezi ce poţi să faci să pui mîna pe puterea judecătorească pentru mine sau orice altceva ce mi-ar consolida poziţia. Puterea judecătorească era o ţintă cu bătaie lungă din păcate, dar cîteva sfori tot puteau fi trase.

– Am şi început deja, îi răspunse Alex cu o voce pierită.

Imediat după aceea, Gray îşi sună agentul de bursă. Îi explică pe scurt şi în amănunt ce anume trebuia să facă. Dacă tot ce era mai rău avea să se întîmple, urma să aibă nevoie de fiecare bănuţ în parte pe care-l putea aduna.

Şi acum urma partea cea mai dificilă. Monica se holba la el cu ochii întunecaţi plini de grijă.

– S-a întîmplat ceva, aşa-i?

Mental încercă să se oţelească, după care luă cu fermitate mîna Monicăi în mîna lui mare.

– Mai bine hai să mergem să discutăm şi cu mama, îi zise.

Ea încercă să-i spună ceva, însă el scutură hotărît din cap.

– Nu sînt în stare s-o spun decît o singură dată, îi răspunse cu o voce gîtuită.

Noelle îşi savura ultima ceaşcă de ceai în vreme ce citea rubrica dedicată evenimentelor sociale dintr-un ziar din New Orleans. Şi Prescott-ul avea săptămînalul său în care era menţionată în permanenţă, dar să fie menţionată într-un ziar din New Orleans asta era ceva care conta cu adevărat. Iar numele ei era menţionat acolo suficient de des, încît să devină ţinta invidiei societăţii cosmopolite din zonă. Era îmbrăcată în rochia ei favorită, albă, cu părul negru şi des strîns la spate într-un sofisticat coc franţuzesc. Era fardată foarte uşor, dar cu mare artă, iar bijuteriile pe care le purta erau extrem de scumpe, foarte elegante şi nebătătoare la ochi. La Noelle nu exista nimic frivol sau ostentativ, nici măcar o singură pată de culoare care să iasă în evidenţă, doar linii curate şi clasice. Chiar şi unghiile nu şi le făcea niciodată decît cu un lac transparent.

Îşi ridică privirea atunci cînd Gray şi Monica intrară în salon, iar ochii i se opriră cîteva secunde pe mîinile încleştate ale celor doi. Deşi nu spuse nimic, era clar că dezaproba atitudinea lor, iar de comentat nu comentă pentru că asta ar fi arătat un interes personal care ar fi stîrnit din partea lor acelaşi interes faţă de persoana ei.

– Bună dimineaţa, Gray, îl întîmpină cu o voce la fel de calmă şi de controlată ca întotdeauna.

Noelle putea urî cu violenţă pe cineva, dar persoana aceea n-ar fi putut bănui niciodată această ură numai după voce; pentru că niciodată nu reflecta căldură, afecţiune, mînie sau orice alt sentiment. Pentru că aşa ceva ar fi fost de-a dreptul vulgar, iar Noelle nu şi-ar fi permis în nici un caz să se coboare atît de jos.

– Să sun să ne aducă un ceai proaspăt?

– Nu, mamă, mulţumesc. Trebuie să vorbesc cu tine şi cu Monica; s-a întîmplat ceva foarte serios. Simţi mîna Monicăi tremurînd, aşa că o strînse uşor în semn de îmbărbătare.

Noelle puse ziarul deoparte.

– Este cazul să avem o intimitate ceva mai sigură? îl întrebă, îngrijorată ca nu cumva vreunul dintre servitori să-i audă discutînd de o problemă personală.

– Nu cred că este nevoie.

Gray trase un scaun pentru Monica, după care rămase în spatele ei cu o mînă pe umăr. Noelle avea să fie supărată din cauza incovenientelor sociale, din cauza stînjenelii care avea să vină cu ştirea lui, dar durerea Monicăi va fi mult mai rea.

– Nu văd cum aş putea să fac să fie mai uşor. Deşi n-a lăsat nici o scrisoare sau bileţel, se pare că tata a plecat din oraş împreună cu Renée Devlin. Amîndoi au dispărut.

Mîna subţire a lui Noelle se aşează delicat pe piept. Monica rămăsese ca o stană de piatră, nici măcar nu mai respira.

– Sînt sigură că n-ar lua o asemenea femeie cu el într-o călătorie de afaceri, îi răspunse Noelle cu o siguranţă calmă. Numai gîndeşte-te cum ar arăta.

– Mamă... Gray încercă să se stăpînească, deşi ardea de nerăbdare şi mînie. Nu a plecat într-o călătorie de afaceri. Tata şi Renée Davlin au fugit împreună. N-or să se mai întoarcă.

Monica lăsă să-i scape un ţipăt ascuţit, şi-şi duse amîndouă mîinile la gură ca să-l oprească. Faţa lui Noelle îşi pierdu culoarea, dar mişcările îi erau foarte bine coordonate atunci cînd puse cana cu ceai chiar în mijlocul farfurioarei.

– Sînt sigură că te înşeli, dragă. Tatăl tău nu şi-ar risca poziţia pe care o are în societate pentru...

– Mamă, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Gray, pierzîndu-şi controlul. Tata nu dă nici măcar o ceapă degerată pe poziţia socială. Pentru tine este aşa de importantă, în nici un caz şi pentru el!

– Grayson, nu este deloc necesar să fii atît de vulgar.

Gray strînse din dinţi. Era tipic pentru ea să ignore ceva cu adevărat neplăcut ca să se axeze pe ceva ce i se părea trivial.

– Tata a plecat, îi mai zise o dată, accentuînd cuvintele. Te-a lăsat pentru una ca Renée. Au fugit împreună şi tata nu se mai întoarce. Nimeni altcineva nu ştie asta, încă, dar probabil că pînă mîine dimineaţă tot oraşul o să fie la curent.

Ochii ei se lărgiră auzind ultimele cuvinte, iar oroarea apăru deodată în vreme ce realiza umilinţa care avea să vină.

– Nu, reuşi să şoptească. Nu poate să-mi facă una ca asta.

– Ba poate. A şi făcut-o!

Orbeşte, se ridică în picioare, scuturînd din cap.

– Chiar... chiar a plecat? întrebă aproape într-un fel de murmur greu de desluşit. M-a lăsat pe mine pentru acea... acea... Incapabilă să termine fraza, ieşi repede din cameră de parcă ar fi zburat, nu ar fi mers.

Imediat după plecarea lui Noelle, imediat după ce prezenţa ei intimidantă dispăru, Monica îşi lăsă capul pe masă, îngropîndu-şi faţa în palme, sughiţurile de plîns scuturîndu-i întregul trup subţirel. Aproape la fel de supărat pe Noelle după cum era şi pe Guy, Gray îngenunche alături de sora lui, punîndu-şi un braţ în jurul ei.

– O să fie foarte greu, îi spuse, dar o să trecem şi de asta. În următoarele cîteva zile o să fiu foarte ocupat încercînd să fac ordine în afaceri, dar sînt aici cînd o să ai nevoie de mine. Nu reuşi să-i spună că la uşă le bătea dezastrul financiar. Ştiu că acum doare, dar o să treacă pînă la urmă.

– Îl urăsc, suspină Monica cu o voce răguşită. Ne-a părăsit pentru acea... acea tîrfă ordinară! Sper să nu se mai întoarcă niciodată. Îl urăsc, nu vreau să-l mai văd niciodată. Deodată se îndepărtă de el, azvîrlind scaunul într-o parte, atunci cînd se ridică de la masă. Încă mai suspina atunci cînd ieşi din salon şi Gray îi putu auzi suspinele şi tot drumul în sus pe scară pînă cînd uşa de la dormitor se trînti cu un zgomot puternic.

Gray ar fi vrut şi el tare mult s-o imite şi să-şi îngroape faţa în palme. Voia să lovească în ceva, cel mai bine în nasul tatălui său. Ar fi vrut să-şi strige mînia pînă-n tăria cerului. Situaţia era şi aşa destul de rea; de ce trebuia Noelle s-o înrăutăţească şi mai mult, păsîndu-i doar de ce ar fi putut spune prietenii? Măcar pentru o singură dată, de ce nu putea să-i fie de ajutor fiicei sale? Chiar nu vedea cîtă nevoie avea Monica de ea? Dar ea nu fusese niciodată alături de ei la nevoie, aşa că de ce s-ar fi schimbat tocmai în acel moment? Spre deosebire de Guy, Noelle era măcar mereu constantă.

Avea nevoie de o băutură, una tare. Ieşi din salon şi se înapoie în birou, spre sticla de scotch pe care Guy o avea mereu la îndemînă în dulăpiorul de băuturi din spatele biroului. Oriane, menajera lor de mulţi ani, tocmai se îndrepta spre scări cu un vraf de prosoape proaspăt spălate şi, cînd trecu prin faţa biroului, îi aruncă o privire curioasă. Desigur, nefiind surdă, auzise ceva rumoare. Speculaţiile care aveau să se încingă între Oriane, soţul ei, Garron, cel care avea grijă de grădină,

şi Delfina, bucătăreasa, aveau să fie copioase. Desigur, trebuia să le spună şi lor, dar nu se putu convinge s-o facă în acel moment. Poate după ce avea să bea un pahar sau două de scotch.

Deschise dulăpiorul şi scoase sticla, după care turnă cîteva degete din lichidul de culoarea ambrei într-un pahar. Aroma ca de fum, înţepătoare şi dură îi arse gîtul în mod plăcut după ce luă prima înghiţitură, apoi dădu paharul peste cap cu o singură mişcare a mîinii. El avea nevoie de efectul de sedativ, nu de gust. Tocmai îşi turnase şi cel de-al doilea pahar cînd un ţipăt ascuţit păru să despice aerul casei, urmat apoi de chemarea numelui lui încontinuu, iar cea care ţipa era Oriane.

Monica. Imediat după ce auzise ţipătul lui Oriane, Gray îşi dăduse seama sau bănuise în mod inconştient ce anume se întîmplase. Spaima parcă îi îngheţase inima în vreme ce ieşea în fugă din birou, urcînd scările cîte două trepte odată. Oriane ieşise pe hol în întîmpinarea lui cu ochii măriţi de panică.

– S-a tăiat singură, rău de tot. Of, Doamne, of, Doamne, e sînge peste tot...

Gray trecu pe lîngă ea intrînd în dormitorul Monicăi. Nu era acolo, dar uşa de la baie era deschisă, iar el se aruncă pur şi simplu în direcţia ei ca apoi să se oprească îngheţat în prag.

Monica îşi decorase dormitorul şi sala de baie singură, în nuanţe delicate de roz şi alb perlat care se potriveau mai bine unei fetiţe mici. În mod normal lui Gray culorile acelea îi aminteau de acadelele din pomul de Crăciun, numai că acum ceramica roz a sălii de baie era împroşcată cu pete de un roşu întunecat. Monica era aşezată foarte calmă pe capacul roz al toaletei, cu ochii ei mari şi întunecaţi parcă goi în vreme ce privea orbeşte pe fereastră. Mîinile şi le strînsese în poală. Iar sîngele gîlgîia din rănile adînci pe care şi le făcuse la amîndouă

încheieturile, udîndu-i poala rochiei, scurgîndu-i-se apoi pe picioare şi formînd băltoace pe podea.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat, îi spuse pe o voce pierită. Nu mă aşteptam ca Oriane să vină tocmai acum cu prosoapele curate.

– Iisuse, gemu Gray, luînd de jos prosoapele pe care le scăpase Oriane. Se aşeză în genunchi lîngă Monica, înşfăcîndu-i încheietura stîngă. La naiba, Monica, ar trebui să-ţi învineţesc fundul! Începu să-i bandajeze încheietura cît mai strîns cu un prosop, reluînd acelaşi procedeu şi cu cealaltă mînă.

– Dar lasă-mă în pace, şopti, încercînd să-şi tragă braţul din strînsoarea lui, dar era deja înspăimîntător de slăbită.

– Tu să taci din gură! strigă el, prinzîndu-i mîna mai bine şi înfăşurînd-o cît mai strîns în prosop. La naiba cu toate, cum de-ai putut face o asemenea prostie? Asta, pe lîngă tot restul evenimentelor din acea zi fusese picătura care revărsase paharul, aproape că nu mai putea rezista. Teama şi furia i se amestecau în piept aproape sufocîndu-l din cauza intensităţii lor. Te-ai oprit măcar un moment ca să te gîndeşti şi la ceilalţi, nu numai la tine? Te-ai gîndit măcar o secundă că şi mie mi-e la fel de greu şi că poate aş fi avut nevoie de ajutorul tău, că tuturor ne e la fel de greu cum îţi este şi ţie?

Spusese toate acele cuvinte şuierat, printre dinţii încleştaţi, în vreme ce o strînsese la piept şi o luase la fugă pe lîngă Noelle, care stătea nemişcată în pragul dormitorului cu faţa palidă ca o stafie, şi în jos pe scări şi mai apoi pe lîngă Delfina şi Oriane care stăteau strînse una în alta pe hol.

– Sunaţi la clinică şi spuneţi-i doctorului Bogarde că sîntem în drum spre el, le ordonă în vreme ce o ducea pe Monica spre uşa din faţă şi apoi în jos pe scările de la intrare, spre maşina parcată la cîţiva paşi depărtare.

– O să-ţi murdăresc maşina de sînge, protestă încet Monica.

– Parcă ţi-am spus să taci, izbucni el. Nu vorbi decît dacă ai de spus ceva de bun-simţ. Probabil că ar fi trebuit să fie mai blînd şi mai sensibil cu cineva care tocmai încercase să-şi curme zilele, dar aceea era sora lui şi ar fi trebuit să fie blestemat în veci dacă ar fi lăsat-o să se omoare. Era cuprins de o mînie cumplită, de-abia controlabilă. I se părea că viaţa i se dusese în iad, în numai cîteva ore, şi se săturase ca tocmai oamenii pe care îi iubea să facă tot felul de prostii.

Nu se mai obosi să deschidă portiera maşinii, ci se aplecă doar peste ea şi o depuse pe Monica pe scaun ca după aceea să se salte şi el în maşină şi să pornească motorul. Porni în trombă, lăsînd pe alee urmele cauciucurilor în vreme ce forţa motorul la limită. Monica alunecase slăbită în portieră, ţinîndu-şi ochii închişi. Îi aruncă o privire speriată, dar nu riscă să se oprească să vadă cum se simţea şi să piardă şi mai mult timp preţios. Sîngele începuse să se întrevadă deja prin prosoape, părînd strălucitor prin materialul de o albeaţă orbitoare. Şi doar văzuse tăieturile; nu fuseseră doar nişte simple zgîrieturi menite să atragă atenţia celor din jur. Nu, Monica încercase la modul foarte serios să-şi ia viaţa. Faţa îi era cumplit de palidă şi în jurul gurii începuse să aibă urme albăstrii. Sora lui putea să moară pentru că tatăl lui nu încetase s-o tot urmărească pe tîrfa aceea roşcată, Renée Devlin.

Străbătu cele cincisprezece mile care-l despărţeau de clinică în numai zece minute. Parcarea era plină, dar el întoarse maşina în spatele clădirii cu un singur etaj, după care apăsă cu putere pe claxon, opri maşina şi o luă iarăşi pe Monica în braţe. Era foarte moale, iar capul i se bălăbănea pe umărul lui. Gray simţi deodată cum lacrimi fierbinţi îi înţepau ochii.

Uşa din spate se deschise, iar doctorul Bogarde se grăbi să le iasă în cale, urmat de două asistente.

– Du-o în prima cameră pe partea dreaptă, îi zise în vreme ce Gray intra cu greutate pe uşă. Sadie Lee Fanchier, asistenta şefă, ţinea deschisă uşa de la sala de consultaţii, în vreme ce el o ducea pe Monica înăuntru, punînd-o cu blîndeţe pe masa îngustă acoperită cu vinilin.

Sadie Lee începuse deja să pregătească aparatura chiar în vreme ce doctorul examina tăieturile. Repede, aceasta îi luă tensiunea în vreme ce ţinea un stetoscop apăsat pe încheietura cotului.

– Şapte şi jumătate cu patru.

– Începeţi cu o transfuzie, le ordonă doctorul Bogarde. Glucoză. Cealaltă asistentă, Kitty, se apucă să-i execute ordinele.

Doctorul Bogarde nu-şi dezlipea ochii de pe încheieturile Monicăi în vreme ce lucra.

– Are mare nevoie de sînge, spuse. Şi cît mai repede. Trebuie s-o ducem la spitalul din Baton Rouge, pentru că aici nu pot să fac mare lucru. Şi mai are nevoie de un specialist vascular ca să-i repare venele. Pot s-o stabilizez, Gray, dar mai mult de atît nu pot.

Kitty atîrnă punga transfuziei într-un suport de metal, după care înfipse acul în braţul Monicăi.

– Nu mai avem timp să chemăm o ambulanţă pînă aici, continuă doctorul. O s-o ducem chiar noi în maşina mea. Crezi că poţi să conduci tu? îl întrebă aruncîndu-i o privire ascuţită.

– Da. Răspunsul era calm, fără echivoc.

Doctorul Bogarde înfăşură strîns încheieturile Monicăi.

– În regulă, astea or să oprească sîngerarea. Kitty, am nevoie de vreo două pături. Pune una peste scaunele din spatele maşinii mele, iar cu cealaltă o s-o acoperi pe Monica. Gray, ia-o iarăşi în braţe şi fii atent la acul ăla din braţ. Sadie Lee, cheamă spitalul şi spune-le

că sîntem în drum spre ei, şi mai sună şi la departamentul şerifului şi pune-l să ţină drumul liber.

Gray îşi luă sora în braţe cu blîndeţe. Doctorul Bogarde îşi luă geanta medicală într-o mînă şi punga cu glucoză în cealaltă, mergînd alături de Gray în vreme ce acesta se îndrepta cu Monica spre Chrysler-ul cu patru uşi ce-i aparţinea. Mai întîi se urcă doctorul, ca apoi să-l ajute pe Gray s-o aşeze uşor pe Monica pe scaunele din spate. Apoi agăţă punga cu glucoză pe umeraşul fixat alături de fereastră, el aşezîndu-se în genunchi pe podeaua maşinii chiar lîngă capul ei.

– Să nu mergi prea repede ca să ne zgîlţîi, îl dăscăli în vreme ce Gray se străduia să-şi vîre trupul lung în spatele volanului.

Doctorul Bogarde de-abia dacă măsura un metru şi şaptezeci în înălţime, aşa că scaunul era aşezat atît de aproape de volan, încît aproape atingea pieptul lui Gray. Şi nici nu putea lăsa scaunul mai în spate pentru că doctorul era aşezat chiar pe podea şi nu-l putea împinge peste Monica.

– Să mergi cu o viteză constantă şi o să ajungem la timp. Şi aprinde şi luminile de avertizare.

Gray gîndea nu tocmai frumos despre şoferii care îşi ţineau scaunul atît de aproape de volan, dar păstră gîndul doar pentru sine. Ascultînd de ordinele primite, începu să se îndepărteze de clinică cu o viteză mult redusă faţă de cea cu care sosise cu zece minute în urmă, deşi instinctul îi spunea să apese pedala acceleraţiei pînă-n podea şi să meargă în ritm alert. Numai simplul fapt că ştia că maşina doctorului fusese construită mai mult pentru confort şi nu pentru viteză periculoasă îl opri să nu meargă cu ea aşa cum ar fi mers cu Corvette-ul lui.

– Şi treaba asta cum s-a întîmplat? îl întrebă doctorul.

Gray îi aruncă o privire prin oglinda retrovizoare. Doctorul era un bărbat micuţ, puţin cam grăsuliu şi cu ochi albaştri, pătrunzători. Şi, în ciuda numelui, nu era

nici creol şi nici cajun; probabil că avea aproape cincizeci de ani pentru că părul blond devenise acum aproape nisipiu. Gray îl ştia de cînd se născuse. Noelle nu-l consultase niciodată pentru că preferase un alt medic de prin New Orleans, dar în rest toţi cei de acasă merseseră la el începînd cu tăieturile, zgîrieturile din copilărie şi cea mai simplă răceală, pînă la braţul rupt al lui Gray cînd începuse să joace fotbal pe la cincisprezece ani.

Gray nu avea de gînd să-i spună totul, preferînd să păstreze detaliile doar pentru el pînă cînd agentul de bursă ar fi vîndut acţiunile, iar Alex şi-ar fi întreprins manevrele legale, deşi nu părea posibil să înăbuşe cu totul ştirea. Aşa că îi spuse doctorului doar faptul central, cel care conta cel mai mult.

– Tata cu mama s-au despărţit.

Doctorul oftă.

– Înţeleg. Toată lumea din orăşel şi din împrejurimi ştia cît de legată era Monica de Guy.

Gray se concentră asupra drumului. Suspensiile maşinii atenuau hopurile drumului, iar cauciucurile păreau să cînte pe astfalt. Senzaţia de irealitate pe care o mai simţise şi mai devreme se întorsese iarăşi. Soarele încingea parcă acoperişul maşinii, arzîndu-i picioarele îmbrăcate în blugi, în vreme ce pinii înalţi treceau vîjîind pe lîngă ferestre. Cerul de deasupra lor era de un albastru adînc. Era de-abia începutul verii şi toate locurile din jur îi erau la fel de cunoscute ca şi propriile-i trăsături. Asta i se părea atît de ciudat. Cum de putuse rămîne totul neschimbat cînd lumea lui se spărsese în bucăţele mici în ziua aceea?

În spatele lui, doctorul Bogarde verifică din nou pulsul şi tensiunea Monicăi.

– Gray, îi zise cu calm. Ar fi bine să mergi mai repede.

CAPITOLUL 5

Se făcuse deja zece şi jumătate seara cînd Gray şi doctorul Bogarde părăsiră spitalul din Baton Rouge. Pe Gray îl ardeau ochii de oboseală şi era încă năucit din cauza emoţiilor istovitoare din ziua aceea. Monica fusese stabilizată şi suportase cu bine intervenţia chirurgicală, iar acum dormea liniştită sub influenţa sedativelor. Făcuse un mic stop cardiac imediat după ce ajunseseră la spital, dar echipa de urgenţă de acolo o readusese la viaţă cu ajutorul şocurilor electrice aproape imediat după aceea. Şi mai primise patru flacoane cu sînge înainte de operaţie şi apoi încă două pe parcursul acesteia. Doctorul care-i aranjase încheieturile îi spusese că nu se stricase nimic definitiv în partea dreaptă, dar că îşi rănise cîteva tendoane la cea stîngă şi că era posibil să nu-şi mai recapete mobilitatea totală.

Însă pentru Gray nu contase decît faptul că sora lui avea să trăiască. De altfel se trezise pentru scurt timp atunci cînd fusese mutată din sala de operaţii în salonul pe care îl luase pentru ea, şi reuşise să murmure încet, cînd îl zărise lîngă ea:

– Îmi pare rău, Gray.

El nici măcar acum nu ştia ce voise să-i spună, de fapt, dacă îi părea rău că încercase să se sinucidă, că nu reuşise să-şi ia viaţa sau că îi părea rău că-i produsese

atîtea griji. Însă prefera să aleagă prima variantă şi asta pentru că nu putea suporta gîndul că era posibil să încerce din nou.

– O să conduc eu, îi zise doctorul Bogarde, întinzînd o palmă şi lovindu-l uşor pe un umăr. Tu arăţi ca naiba.

– Aşa mă şi simt, mormăi Gray. Am mare nevoie de o cană cu cafea. Era foarte bucuros să-l lase pe doctor să conducă maşina. Îşi simţea creierul pustiu; probabil că n-ar fi fost deloc prudent să conducă el însuşi maşina şi în fond era a doctorului. Desigur, va sta şi în continuare cu genunchii la gură, dar cel puţin va putea respira în voie.

– Păi, chestia asta se poate rezolva. La cîteva străzi de aici este un McDonald's.

Gray se ghemui tot şi se urcă în maşină, mulţumind în gînd Domnului că Chrysler-ul avea un bord teşit pentru că altfel ar fi avut genunchii numai vînătăi.

Cincisprezece minute mai tîrziu, cu o cană de plastic în mînă, din care ieşeau aburi înviorători, privea pe geam cum se stingeau ultimele lumini ale oraşului în vreme ce se depărtau tot mai mult pe şosea. Cîţiva dintre cei mai fericiţi ani ai lui fuseseseră petrecuţi acolo, la *LSU.* Străbătuse oraşul acela în lung şi-n lat, un puşti viguros în căutare de noi aventuri, şi avusese parte de o grămadă. Nimeni nu ştia să se distreze mai bine decît un cajun, iar Baton Rouge era plin de locuri grozave de distracţie. Cei patru ani petrecuţi acolo trecuseră ca un vis.

Nici măcar nu trecuse atît de mult timp de cînd se întorsese acasă pentru totdeauna, doar vreo două luni, dar parcă trecuseră veacuri de atunci. Ziua aceea de coşmar ce părea să nu se mai sfîrşească sigilase parcă pentru totdeauna copilul acela zburdalnic, lăsînd o linie clară de demarcaţie între cele două părţi ale vieţii lui. Gray se maturizase gradat, ca majoritatea oamenilor, dar în ziua aceea întreaga responsabilitate a vieţii de adult i se lăsase toată pe umeri. Desigur, erau destul de

laţi şi de puternici ca să-şi ducă povara, aşa că se oţelise singur şi făcuse ceea ce trebuia. Şi dacă omul care rezultase după dezastru era mai posomorît şi mai dur decît cel care se dăduse jos din pat în aceeaşi dimineaţă, ei bine, dacă acela era preţul supravieţuirii, era bucuros să-l plătească.

Oricum acasă îl aşteptau şi mai multe probleme. În acele circumstanţe cele mai multe mame ar fi fost alături de copiii lor, un sprijin pentru ei, dar nu acesta era cazul şi cu Noelle. Nu reuşise deloc s-o prindă la telefon. Vorbise în schimb cu Oriane, care îi spusese că doamna Noelle se închisese în dormitor şi nu mai voia să iasă de acolo. Apoi, după instrucţiunile pe care i le dăduse, Oriane ţipase în faţa uşii închise faptul că Monica scăpase de pericol şi că acum se afla la spital.

Cel puţin nu trebuia să-şi facă griji că şi Noelle avea de gînd să facă aceeaşi cascadorie ca şi Monica. O cunoştea mult prea bine pe maică-sa; era mult prea egoistă ca să-şi facă singură vreun rău.

În ciuda cafelei băute, tot drumul spre casă dormi şi se trezi de-abia cînd doctorul Bogarde opri maşina lîngă clinică. Lăsase maşina cu capota lăsată pentru că avusese lucruri mai importante de făcut în momentul în care sosise la clinică şi acum scaunele erau umede din cauză că se lăsase roua. Pe drumul spre casă urma să stea cu fundu-n apă, dar poate că era mai bine aşa, poate că reuşea astfel să rămînă treaz.

– Crezi că o să poţi dormi în noaptea asta? îl întrebă deodată doctorul. Pentru că pot să-ţi dau ceva dacă crezi că ai nevoie.

Gray începu să rîdă înăbuşit.

– Problema este cum să fac ca să rămîn treaz pe drumul pînă acasă.

– Păi, în cazul ăsta poate că ar fi mai bine să dormi aici la clinică.

– Mulţumesc, doctore, dar dacă cei de la spital au cumva nevoie de mine, or să mă caute pe acasă.

– În regulă. Atunci ai grijă cum ajungi.

– O să am grijă. Gray îşi petrecu picioarele pe deasupra portierei şi se lăsă să cadă în scaun. Mda. Va avea fundul ud pînă să ajungă acasă. Umezeala rece îl făcu să se zgribulească.

Lăsă capota în jos, aerul rece pocnindu-l chiar în faţă. Mirosurile nopţii erau dulci şi proaspete, mult mai proaspete decît atunci cînd ardea soarele. În vreme ce lăsa Prescott-ul în urmă, întunecimea rurală se închise protectoare în jurul lui, alinătoare.

Deşi o oază de lumină lucea în întunericul plăcut. Jimmy Jo's, cîrciuma de la marginea drumului, era încă în plină activitate. Parcarea cu pietriş era plină de maşini şi camionete, neoanele strălucitoare întîmpinînd oaspeţii, zidurile clădirii părînd să se cutremure sub forţa muzicii din interior. În vreme ce Gray se apropia tot mai mult, cu maşina sa neagră, o camionetă răpănoasă ieşi cu zgomot din parcare chiar în faţa lui, cu cauciucurile fumegînd pe asfaltul şoselei.

Gray apăsă pe pedala de frînă, oprind brusc Corvette-ul micuţ. Camioneta derapă într-o parte, aproape răsturnîndu-se, după care reveni pe drum. Farurile lui prinseră deodată în conul lor de lumină feţele ocupanţilor camionetei în vreme ce cel care stătea pe scaunul pasagerului flutura o sticlă de bere şi îi striga ceva.

Gray îngheţă în acel moment. Nu putuse înţelege ce anume i se strigase, dar oricum nu conta. Ceea ce conta era faptul că în camionetă se aflau Russ şi Nicki Devlin şi că se îndreptau în aceeaşi direcţie cu el, adică spre domeniul familiei Rouillard.

Ticăloşii aceia tot nu plecaseră. Erau încă pe domeniul lui.

Mînia începu să-l copleşească din nou. Ciudat de detaşat, o simţi venind, începînd de la picioare, şi ridicîndu-se apoi tot mai mult, de parcă ar fi schimbat toate celulele existente în trup. Ajunsese pînă la abdomen făcîndu-l să-şi încordeze involuntar muşchii, după care îi umplu şi pieptul înainte să explodeze în creier. Era aproape ca o uşurare, eliminînd oboseala şi ceaţa în care se zbătuse pînă atunci, lăsîndu-l să gîndească totul la rece, în vreme ce sistemul nervos prelua din nou conducerea.

Întoarse maşina în unghi strîns, după care o luă înapoi spre Prescott. Şerifului Deese nu-i va plăcea să fie trezit în miez de noapte, dar Gray era totuşi un Rouillard, iar şeriful va face în cele din urmă ceea ce avea să-i ceară. La naiba, chiar o să-i placă. Dacă reuşeau să se descotorosească de familia Devlin, asta ar fi însemnat să reducă rata criminalităţii la jumătate, cel puţin.

Faith nu fusese în stare să se relaxeze toată ziua. Aproape că se îmbolnăvise din cauza sentimentului de dezastru şi pierdere, fusese incapabilă să mai mănînce ceva. Scottie, simţindu-i starea, fusese scîncit şi speriat, agăţîndu-se mereu de picioarele ei şi stîndu-i în cale în vreme ce ea căuta în mod cu totul mecanic să-şi îndeplinească îndatoririle.

După ce plecase Gray în dimineaţa aceea, ea se şi apucase să împacheteze, dar Amos o pocnise peste cap şi-i spusese să nu se mai poarte ca o proastă. Că era posibil ca Renée să fi plecat pentru cîteva zile, dar că urma să se întoarcă şi că bătrînul Rouillard nu-l va lăsa pe ticălosul de fiu-său să îi alunge din casă.

Chiar şi în acele momente de disperare, Faith se întrebase de ce tatăl ei îi spunea lui Guy „bătrîn" cînd de fapt acesta era chiar cu un an mai tînăr decît el.

După un timp, Amos se urcase în camioneta lui şi plecase să-şi caute ceva de băut. Imediat ce dispăruse din vedere, Jodie se şi strecurase în dormitorul lui şi se apucase să cotrobăie printre lucrurile lui Renée.

Faith o urmase pe sora ei şi o privise uimită cum aceasta arunca lucrurile mamei lor pe pat.

– Ce faci?

– Mama n-o să mai aibă nevoie de astea, îi răspunsese Jodie cu neobrăzare. Guy o să-i cumpere altele noi. De ce crezi că pe astea nu le-a luat cu ea? Eu le pot folosi totuşi. Niciodată nu m-a lăsat să împrumut ceva din îmbrăcămintea ei.

Ultimele cuvinte fuseseră încărcate de amărăciune. Ridică de pe pat o rochie galbenă şi strîmtă, cu un decolteu generos în faţă, înconjurat de mărgeluşe negre. Pe Renée fusese extraordinară, pentru că ea avea părul de un roşcat întunecat, dar Jodie arăta de-a dreptul oribil din cauza părului de culoarea morcovului.

– Săptămîna trecută am avut o întîlnire fierbinte cu Lane Foster şi aş fi vrut s-o îmbrac pe asta, numai că Renée nu m-a lăsat, continuă plină de resentimente. Am fost obligată să merg cu rochia aia albastră pe care el o mai văzuse şi înainte.

– Nu lua hainele mamei, protestă Faith cu ochii în lacrimi.

Jodie îi aruncă o privire exasperată.

– De ce nu? Ea n-o să mai aibă nevoie de ele.

– Tata a spus c-o să se întoarcă.

Jodie izbucni în rîs.

– Tata nu şi-ar deosebi singur fundul de o gaură făcută în pămînt. Gray avea dreptate. Pentru ce Dumnezeu să se întoarcă? Eh, chiar dacă Guy se sperie deodată şi dă fuguţa înapoi la cubul ăla de gheaţă cu care s-a însurat, mama probabil că tot o să obţină destul din partea lui ca s-o ducă frumuşel măcar o perioadă de timp.

– Atunci o să trebuiască să plecăm, îi răspunse Faith, simţind gustul sărat al unei lacrimi în colţul buzelor. Ar trebui să ne apucăm să strîngem lucrurile.

Jodie o bătu uşurel pe un umăr.

– Surioară mai mică, eşti mult prea inocentă pentru binele tău. Gray era al naibii de furios, dar nu cred c-o să facă ceva în privinţa asta. Pur şi simplu s-a descărcat de nervi. Cred c-o să mă duc să-l văd şi poate obţin şi eu acelaşi gen de aranjament pe care tatăl lui l-a avut cu mama. Îşi linse buzele şi o privire flămîndă îi apăru pe chip. Mereu mi-am dorit să aflu dacă ce are în pantaloni este atît de mare pe cît se spune.

Faith tresări, geloasă. Jodie nu părea să fie în stare să vadă că un bulgăre de zăpadă avea mai multe şanse să reziste mai degrabă la un picnic pe 4 iulie la ecuator decît să-l atragă ea pe Gray, dar, vai, cît de mult o invidia Faith pentru acea siguranţă şi pentru faptul că măcar dorea să încerce. Încerca să-şi imagineze cît de puternică s-ar simţi să aibă atîta siguranţă, încît să se ducă la un bărbat care s-o găsească atrăgătoare. Şi chiar dacă Gray o refuza, asta nu urma să-i cauzeze nici o gaură în personalitate, pentru că existau destui băieţi şi bărbaţi care ar fi venit după ea cu limba scoasă. Pentru ea, Gray ar fi fost doar o provocare.

Numai că Faith văzuse dezgustul rece din ochii lui atunci cînd îi privise pe toţi cei ce locuiau în cabana mizeră şi ruşinea îi copleşise sufletul în clipele acelea. Ar fi vrut să-i strige: „Eu nu sînt aşa!" Ar fi vrut ca el s-o privească admirativ. Dar ea era aşa, cel puţin din punctul lui de vedere, şi asta pentru că locuia în acea cocină.

De-abia înăbuşindu-şi suspinele, în vreme ce Jodie plecase fericită cu maldărul de haine în dormitorul lor ca să le probeze, îl luă pe Scottie de mînă şi îl scoase afară la joacă. Se aşeză pe o bucată de lemn cu faţa îngropată în mîini în vreme ce băiatul îşi împingea maşinuţele prin praf. În mod normal, ar fi fost fericit să se joace acolo toată ziua, dar după o oră se apropie de ea şi, cuibărindu-se între picioarele ei, adormi epuizat. Ea îi

mîngîie părul mătăsos, speriată de dunga vineţie din jurul buzelor.

Se legăna înainte şi înapoi pe bucata de lemn, cu ochii plini de tristeţe în vreme ce privea orbeşte înainte. Mama plecase, iar Scottie era pe moarte. Nu se putea spune cît anume mai reuşea să supravieţuiască, dar credea că nu mai mult de un an. Şi aşa de rău cum se prezentaseră lucrurile pînă atunci, măcar existase o anume siguranţă, pentru că nimic nu se schimba în fiecare zi şi ştia la ce trebuia să se aştepte. Acum totul se destrămase, iar ea se simţea înspăimîntată. Învăţase cum să se descurce, cum să facă faţă tatălui şi băieţilor, dar deja nimic nu mai mergea conform planului, iar ea se simţea neajutorată. Şi ura acel sentiment, îl ura cu atîta forţă, încît i se strîngea stomacul.

Blestemată fie mama, cugetă deodată ca o rebelă. Şi blestemat fie şi Guy Rouillard. Amîndoi nu se gîndiseră decît la propriile lor persoane, nu la familiile lor, nici la frămîntările pe care le lăsaseră în urmă.

De multă vreme nu se mai simţise precum un copil. Responsabilitatea îi fusese aruncată pe umerii fragili de la o vîrstă fragedă, dîndu-le ochilor ei o maturitate incompatibilă cu tinereţea, numai că acum simţea acut lipsa experienţei. Era mult prea tînără ca să facă orice. Nu-l putea lua pe Scottie şi apoi să plece, şi asta pentru că era prea mică să muncească şi să-l poată întreţine, era prea mică chiar şi ca să trăiască singură, dacă se lua după ce spunea legea. Era neajutorată, iar viaţa îi era controlată în totalitate de adulţii iresponsabili din jurul ei.

Nici măcar nu putea să fugă pentru că nu-l putea lăsa pe Scottie. Nimeni n-ar fi avut grijă de el, iar el era aproape la fel de neajutorat ca un bebeluş. Trebuia să rămînă.

Aşa că rămase şi mai departe pe lemnul din grădină în vreme ce orele după-amiezei se scurgeau, incapabilă să intre în casă şi să-şi facă treburile obişnuite. Se

simţea ca şi cum ar fi stat cu capul sub ghilotină, aşteptînd ca lama cea tăioasă să cadă şi, pe măsură ce se apropia seara, tensiunea începu să crească tot mai mult, afectîndu-i fiecare nerv al trupului pînă cînd simţi nevoia acută să ţipe ca să mai scuture puţin aşteptarea aceea aproape dureroasă. Scottie se trezise din somn şi se apucase iarăşi să se joace în apropierea ei, de parcă i-ar fi fost frică să se depărteze.

Dar sosi şi seara şi lama cea tăioasă nu căzu. Scottie era flămînd şi o trăgea de mînă ca să intre în casă. Şovăitoare, Faith se ridică din locul ei şi îl duse înăuntru tocmai cînd Nicki şi Russ se pregăteau să plece în aventura de fiecare seară. Jodie se şi îmbrăcase cu rochia cea galbenă pe care o strîmtase puţin, după care plecă şi ea.

Poate că Jodie avea dreptate, medită Faith. Poate că Gray pur şi simplu se eliberase de nervi şi nu vorbise serios. Sau poate că Guy luase legătura cu familia lui în timpul zilei şi cumva reuşise să limpezească situaţia. Poate că se răzgîndise în legătură cu fuga şi poate chiar negase că Renée ar fi fost cu el. Orice era posibil.

Dar, chiar şi după tot ce gîndise pînă atunci, nu se mai aştepta s-o vadă pe Renée întoarsă acasă. Şi, fără Renée, chiar dacă Guy se întorcea la familia lui, nu mai avea nici un motiv să-i lase pe ei să ocupe în continuare cabana. Desigur, nu era prea mult, dar reprezenta totuşi un acoperiş deasupra capului şi în plus era gratuit. Nu, nu avea rost să mai spere; trebuia să-şi folosească bunul simţ. Într-o zi sau două, poate nu chiar atunci, dar foarte curînd, urmau să fie obligaţi să plece de acolo. Dar, după cum îşi cunoştea tatăl, n-ar fi făcut nici o mişcare ca să plece pînă cînd n-ar fi fost forţat. Ar fi stors fiecare oră în plus de la familia Rouillard.

Îl hrăni pe Scottie şi îl îmbăie, după care îl puse în pătuţ. Pentru a doua noapte în şir avea parte de binecuvîntata intimitate, aşa că se grăbi să-şi facă şi ea baie şi

să-şi îmbrace cămaşa de noapte. Dar, cînd trase din ascunzătoare preţioasa carte, nu reuşi să se concentreze destul ca să citească. Scena din dimineaţa aceea, cu Gray, i se derula mereu în minte, ca un film care se repeta încontinuu. De fiecare dată cînd se gîndea la dezgustul din ochii lui, durerea îi cuprindea pieptul pînă cînd nici nu mai putea respira. Se răsuci în pat îngropîndu-şi faţa în pernă şi încercînd să se lupte cu lacrimile fierbinţi. Ea îl iubea atît de mult, iar el o dispreţuia pentru că era o Devlin.

În cele din urmă adormi epuizată din cauza nopţii trecute cînd fusese atît de neliniştită şi din cauza traumei de peste zi. Întotdeauna avea un somn foarte uşor, treindu-se la fel de repede ca o pisică, verificînd de fiecare dată ce membru al familiei se întorcea acasă. Tatăl venise primul. Era beat, desigur, de vreme ce începuse să bea atît de devreme, dar, pentru prima dată, nu îşi ceru mîncarea de care oricum nu avea nevoie. Faith îl ascultă împleticindu-se prin casă şi în cele din urmă intrînd în dormitor. După numai cîteva momente se auzi sforăitul care-o anunţa că dormea buştean.

Jodie sosi acasă pe la unsprezece, posomorîtă şi ţîfnoasă. Probabil că seara nu mersese după cum plănuise, se gîndi Faith, dar rămase pe mai departe liniştită în patul ei fără să întrebe nimic. Jodie îşi scoase rochia cea galbenă, o ghemotoci şi apoi o aruncă într-un colţ. După care se urcă în propriul ei pat, întorcîndu-se cu spatele.

Se părea că era o seară încheiată mai devreme pentru toată lumea. Pentru că şi băieţii sosiră imediat după aceea, rîzînd şi făcînd hărmălaie, trezindu-l ca de obicei pe Scottie. Faith nu se sculă, iar lucrurile se liniştiră ca de obicei, de la sine.

Erau cu toţii acasă, cu toţi, mai puţin mama. Faith începu să plîngă în linişte, ştergîndu-şi lacrimile cu cearceaful subţire, după care adormi pe loc.

Un zgomot puternic o trezi deodată, zăpăcind-o şi speriind o. O lumină puternică îi arse ochii, orbind-o şi o mînă aspră o săltă din pat. Faith ţipă şi încercă să scape din strînsoarea aspră, căutînd să-şi îngroape călcîiele în saltea sau să se agaţe de ceva, dar, indiferent de cine anume o prinsese, o ridicase în picioare ca pe un copil, trăgînd-o afară din cabană. Peste ţipetele ei înspăimîntate auzi gemetele înfundate ale lui Scottie, îşi auzi tatăl şi fraţii urlînd şi înjurînd şi auzi plînsul lui Jodie.

În curtea din faţa casei erau aranjate mai multe faruri cu lumini strălucitoare, iar Faith avu impresia ciudată că afară erau mulţi oameni, care se tot mişcau încoace şi încolo. Bărbatul care o ţinea deschise cu piciorul uşa din plasă şi o aruncă afară. Alunecă pe treptele tocite şi se întinse pe burtă în grădină, cu cămaşa de noapte ridicată pînă pe coapse. Pietrişul din grădină îi zgîriase şi-i rănise genunchii şi palmele şi chiar şi fruntea.

– Uite, îi zise cineva. la copilul. Şi imediat după aceea Scottie fu aşezat fără menajamente alături de ea. Ţipa isterizat, cu ochii albaştri măriţi de groază. Faith reuşi să se aşeze mai bine şi să-şi tragă cămaşa de noapte peste picioare înainte să-l ia pe băieţel în braţe.

O mulţime de lucruri zburau prin aer, căzînd şi bufnind în jur. Apoi îl văzu pe Amos agăţîndu-se cu disperare de cadrul uşii în vreme ce cei doi bărbaţi în uniforme maronii trăgeau de el ca să-l scoată din casă. Erau poliţişti, cugetă Faith ameţită. Dar ce căutau acolo toţi acei poliţişti sau poate tata sau băieţii furaseră cumva ceva? În vreme ce privea, unul dintre poliţişti îl pocni pe Amos peste degete cu lanterna. Amos urlă şi lăsă cadrul uşii, iar bărbaţii îl tîrîră şi pe el alături de ceilalţi, în grădină.

Un scaun veni zburînd dinspre uşă, iar Faith sări într-o parte exact în momentul în care scaunul se făcu ţăndări pe locul în care stătuse ea înainte. Pe jumătate tîrîndu-se din cauză că Scottie i se agăţase de gît şi o trăgea în jos,

reuşi să ajungă la adăpostul relativ al camionului lui Amos.

Împietrită, privea scena de coşmar de dinaintea ochilor, încercînd să priceapă ce anume se întîmpla. Lucrurile le erau aruncate pe ferestre, haine şi farfurii şi crătiţi, toate zburînd amestecate. Farfuriile erau toate de plastic şi aterizau cu un zgomot sec. Un sertar plin de tacîmuri fu azvîrlit pe geam, metalul ieftin strălucind în lumina lanternelor şi a farurilor maşinilor de patrulare.

– Curăţaţi totul, auzi o voce adîncă spunînd. Nu vreau să mai rămînă nimic înăuntru.

Gray! Îngheţă cu totul atunci cînd recunoscu vocea mult iubită, aşa cum stătea ghemuită la pămînt cu Scottie strîns în braţe. Apoi îl descoperi aproape imediat, silueta lui înaltă şi solidă stînd aproape de şerif, ţinînd braţele încrucişate pe piept.

– Nu ai nici un drept să faci una ca asta! urlă Amos ca din gură de şarpe, încercînd să prindă braţul lui Gray. Gray însă se scutură de el fără nici un fel de efort, de parcă s-ar fi scuturat de un căţeluş îndărătnic. Nu poţi să ne arunci afară în mijlocul nopţii! Ce se întîmplă cu copiii mei, cu băieţelul meu retardat? Chiar nu ai inimă deloc ca să tratezi nişte copii în felul ăsta?

– Parcă ţi-am spus să pleci pînă la căderea nopţii şi doar ştiai că am vorbit serios, izbucni Gray. Mai bine adună ce vrei să iei cu tine, pentru că într-o jumătate de oră dau foc la ce mai rămîne.

– Hainele mele! ţipă Jodie ieşind din siguranţa a două maşini. Începu să se învîrtă în mijlocul harababurii, apucînd hainele şi aruncîndu-le atunci cînd se dovedea că nu-i aparţineau, pe ale ei punîndu-le peste un umăr.

Faith se luptă să se ridice în picioare, cu Scottie care rămăsese în continuare agăţat de ea, disperarea dîndu-i puteri noi. Lucrurile lor poate că pentru Gray reprezentau doar gunoaie, dar asta era tot ce aveau. Reuşi să se dezlipească din mînuţele lui Scottie destul de mult încît

să se aplece şi să adune un vraf de haine amestecate laolaltă, pe care imediat le aruncă în spatele camionetei lui Amos. Nu ştia care haine erau şi cui aparţineau, dar asta nu conta. Trebuia să salveze cît de multe putea.

Scottie se prinse imediat de un picior precum o buruiană, hotărît să nu-i mai dea drumul. Împiedicată de el, Faith reuşi să-l prindă pe Amos de un braţ şi să-i strige.

– Nu sta aşa! Ajută-mă să adun lucrurile în camionetă.

El însă o îmbrînci, trimiţînd-o fără greutate la pămînt.

– Să nu îmi spui mie ce să fac, curvă mică şi tîmpită.

Faith se ridică, fără să mai simtă noile vînătăi, anesteziată din cauza fricii şi a nevoii de a se grăbi. Băieţii erau chiar şi mai beţi decît Amos şi nu făceau altceva decît să blesteme şi să se învîrtă pe loc. Poliţiştii terminaseră de golit cabana, iar acum făcuseră cerc în jurul lor, privind spectacolul.

– Jodie, ajută-mă!

Se agăţă de sora ei mai mare în vreme ce se apropiase de ea. Jodie plîngea pentru că nu reuşea să-şi găsească hainele.

– la tot ce apuci şi cît de repede poţi. O să le sortăm ceva mai tîrziu. Adună toate hainele şi aşa cel puţin o să fii sigură că printre ele sînt şi ale tale. Acela fusese singurul argument care credea că avea să cîştige în cele din urmă cooperarea lui Jodie.

Cele două fete se apucară să strîngă cît mai iute hainele împrăştiate prin curte, adunînd fiecare articol de îmbrăcăminte întîlnit în cale. Faith lucra mai din greu decît o făcuse în toată viaţa ei, trupul ei subţire aplecîndu-se şi ridicîndu-se, lăsîndu-se într-o parte sau alta atît de repede încît bietul Scottie nu putea ţine pasul cu ea. O urma de la distanţă, mînuţele mici apucînd-o ori de cîte ori era posibil.

Mintea însă îi era goală. Nu-şi putea permite să gîndească, nici nu ar fi reuşit. Se mişca automat, la un moment dat tăindu-şi mîna într-o farfurie spartă fără ca măcar să observe. Însă unul dintre poliţişti o văzu şi îi şi spuse pe un ton morocănos:

– Stai aşa, măi fată, uite că sîngerezi, după care îi legă batista în jurul mîinii. Iar ea îi mulţumi fără ca măcar să-şi dea seama ce anume îi spusese.

Era mult prea inocentă şi prea ameţită, ca să-şi dea seama cum se vedeau luminile farurilor prin materialul prea subţire al cămăşii de noapte, lăsîndu-i trupul tînăr să ia formă, coapsele subţirele şi sînii tineri şi frumoşi. Ea continua să se aplece şi să se ridice, fiecare schimb de mişcare arătîndu-i în lumină o altă parte a trupului, trăgînd materialul subţire peste sîni şi scoţînd în evidenţă sfîrcurile mici, ca apoi să-i arate curba delicată a unei fese. Nu avea decît paisprezece ani, dar în lumina dură, artificială, cînd faţa îi era ascunsă în penumbră, întunecîndu-i ochii, vîrsta era aproape imposibil de ghicit.

Şi ceea ce uimea în mod deosebit era asemănarea ei uluitoare cu Renée Devlin, o femeie care trebuia doar să traverseze o încăpere ca majoritatea bărbaţilor să se simtă deja excitaţi. Senzualitatea lui Renée era violentă, vibrantă, semănînd cu un semnal din neon pentru instinctele bărbăteşti. Iar cînd bărbaţii aceia o priveau pe Faith, nu pe ea o vedeau, ci pe mama ei.

Gray stătea tăcut într-o parte, privind întreaga scenă. Mînia era încă prezentă în el, la fel de rece şi de penetrantă, fără să se fi diluat. Dezgustul era şi el prezent, mai ales auzindu-i pe tată şi pe băieţi mîrîind şi înjurînd şi ameninţîndu-l. Dar, cu şeriful şi ceilalţi poliţişti în jur, nu făceau decît să-şi răcească gurile de pomană pentru că n-ar fi îndrăznit altceva, aşa că Gray izbuti într-o oarecare măsură să-i ignore. Dar fusese foarte aproape de o izbucnire atunci cînd Amos o împinsese pe fata cea mică, dar se reţinuse însă cînd o văzuse ridicîndu-se imediat în picioare, aparent nevătămată.

Cele două fete se grăbeau să strîngă cît mai multe obiecte. Însă bărbaţii Devlin îşi descărcau frustrarea stupidă de beţivani asupra fetelor, smulgîndu-le lucrurile din braţe şi azvîrlindu-le iarăşi pe jos, proclamînd sus şi tare că nici un afurisit de om nu avea să-i dea pe ei afară din casa lor şi că era o pierdere de vreme să strîngă lucrurile pentru că nu aveau să plece nicăieri. Fata cea mare, Jodie, îi tot ruga să o ajute, dar izbucnirile beţivanilor îi făceau eforturile să pară caraghioase.

Fata cea mică însă nu-şi pierdea vremea căutînd să-i convingă în vreun fel, se mişca doar tăcută înainte şi înapoi, încercînd din răsputeri să facă puţină ordine în tot acel haos, împiedicată de mîinile mici ale fratelui său. În ciuda lui însuşi, Gray descoperi că nu reuşea să-şi dezlipească privirea de la ea, simţindu-se fascinat fără voie de trupul feminin ce se desluşea pe sub cămaşa de noapte. Tocmai tăcerea ei fusese cea care îi atrăsese atenţia şi, cînd Gray privi în jur, îşi dădu seama că toţi poliţiştii o priveau doar pe ea.

Exista o maturitate ciudată în fiinţa ei şi lumina înşelătoare a farurilor îl făcu aproape să creadă că de fapt o vedea pe Renée, nu pe fiica ei. Însă tîrfa îi luase tatăl, o aruncase pe mama lui într-o stare vecină cu nebunia şi aproape că sora lui îşi pierduse viaţa, şi acum iat-o din nou, tentînd bărbaţii în pielea fiicei ei.

Jodie era cu mult mai voluptuoasă, dar era şi gălăgioasă şi ieftină. Părul lung de un roşu întunecat al lui Faith cădea pe umerii de un alb perlat, scoşi şi mai mult în evidenţă de bretelele cămăşii de noapte. Părea mai mare decît ştia el că era, nici nu părea reală, ci doar un fel de încarnare a mamei care parcă executa un fel de dans carnal în faţa tuturor.

Fără să vrea, Gray îşi dădu seama că pantalonii i se umflaseră în faţă, simţindu-se dezgustat de el însuşi. Privi în jur la feţele poliţiştilor şi îşi văzu expresia oglindită pe chipurile şi în ochii lor, un fel de excitaţie animalică

pusese stăpînire pe ei toţi; ar fi trebuit să se ruşineze mai ales că în faţa lor era o fetiţă, nu o femeie.

Doamne, nu era cu nimic mai bun decît tatăl său. Era destul să-i fluture cineva pe la nas o bucăţică dintr-o femeie Devlin ca el să intre ca un taur în călduri, devenind tare şi gata oricînd. Monica aproape că murise în ziua aceea din cauza lui Renée Devlin, iar el stătea acum privind-o pe fiica acesteia cu sexul tare în pantaloni.

Apoi fata se îndreptă deodată spre el, ţinînd în braţe un vraf de haine. Nu spre el, ci spre camioneta din spatele lui. Ochii ei verzi ca de pisică păreau să lucească în direcţia lui, cu o expresie ascunsă, misterioasă. Pulsul i se acceleră deodată, iar faptul că acum o putea privi mai de aproape rupse zăgazurile impuse temperamentului. Evenimentele acelei zile îl asaltară din nou, aşa că izbucni cu ură şi mînie, dorind să-i facă pe cei din familia Devlin să sufere la fel cum suferea şi el.

– Eşti un gunoi, îi zise cu vocea îngroşată atunci cînd fata trecu pe lîngă el. Ea se opri ca trăsnită, cu copilul încă agăţat de picioare. Nu îl privi, ci continuă să se uite drept înainte, iar liniile pure ale feţei îl îndîrjiră parcă şi mai mult pe Gray. Toată familia, nu sînteţi decît nişte gunoaie. Maică-ta e o tîrfă ordinară, iar taică-tău un beţivan şi un hoţ. Plecaţi naibii din zona asta şi să nu îndrăzniţi să vă mai întoarceţi vreodată.

CAPITOLUL 6

Doisprezece ani mai tîrziu, Faith Devlin Hardy se întorcea iarăşi în Prescott, Louisiana.

Curiozitatea fusese tovarăşul ei de drum de la Baton Rouge spre Prescott şi nu mai găsise şi un alt motiv mai bun decît această curiozitate pentru a se înapoia în oraşul copilăriei. Nimic în legătură cu şoseaua aceea nu-i era cunoscut şi asta pentru că, atunci cînd locuise în Prescott, nu se aventurase niciodată mai departe de micul orăşel, aşa că nici o amintire nu lega trecutul de prezent, fetiţa de femeia care devenise.

Dar atunci cînd trecu de semnul care arăta că ajunsese la limitele oraşului, cînd casele începură să se îndesească, formînd străduţe şi cartiere, cînd pădurile de pini şi de alţi copaci de esenţă tare cedară locul staţiilor de benzină şi magazinelor, simţi cum o tensiune tot mai puternică începea să crească în interiorul ei. Crescu şi mai mult cînd ajunse în piaţeta din mijlocul oraşului, cu clădirea municipală din cărămidă roşie arătînd la fel ca în amintiri. Încă era plină de maşini parcate peste tot şi băncile comode nu-şi schimbaseră locurile de o parte şi de alta a clădirii, pentru ca bătrînii să se poată aduna acolo în zilele fierbinţi de vară, şi să stea de vorbă adăpostiţi sub coroanele imense ale stejarilor plantaţi în acest scop.

Nişte lucruri se schimbaseră, desigur. Cîteva clădiri erau noi, în vreme ce altele vechi dispăruseră. Straturi de flori fuseseră adăugate în fiecare colţ al clădirii municipale, fără îndoială sădite de întreprinzătorul Club al doamnelor, aşa că acum panseluţele gingaşe îşi înclinau capetele spre trecători.

Însă, în general, oraşul părea acelaşi, iar clădirile noi şi inovaţiile nu făceau altceva decît să scoată şi mai mult trecutul în evidenţă. Durerea din piept crescu în asemenea măsură, încît de-abia dacă mai putea respira, în vreme ce mîinile îi tremurau pe volan. Un sentiment cald şi dulce îi străbătu durerea. Acasă.

Însă toate senzaţiile erau atît de ascuţite, încît se văzu nevoită să oprească maşina în primul loc de parcare găsit liber în faţa clădirii municipale. Inima îi bătea sălbatic, aşa că încercă să respire adînc ca să se liniştească puţin. Nu se aşteptase deloc la aşa ceva, nu se aşteptase să simtă atît de puternic rădăcinile pe care le crezuse retezate cu aproape doisprezece ani în urmă. O nedumerea, o bucura. Se lăsase condusă pînă acolo doar de nedumerire, dorindu-şi să ştie ce anume se mai întîmplase după ce familia Devlin fusese escortată de poliţişti în afara zonei, numai că acel sentiment copleşitor de apartenenţă dăduse deoparte curiozitatea.

Numai că ea nu aparţinea acelor locuri, îşi zise singură. Chiar şi atunci cînd locuise acolo, nu aparţinuse niciodată acelor meleaguri, nu fusese decît o tolerată. De cîte ori intrase în vreun magazin din oraş fusese privită cu ochi severi de către vînzători ca nu cumva să fure ceva, pentru că era bine ştiut că toţi din familia ei furau. Şi asta nu era o acceptare din partea celor de acolo.

Dar toate acele lucruri nu aveau nici un efect asupra inimii ei. Instinctele ei, sentimentele recunoşteau locul acela ca pe un cămin. Aromele bogate, colorate, care nu erau nicăieri în lume, vederea a ceea ce i se imprimase pe creier încă de la naştere, influenţa subtilă a latitudinii

şi a longitudinii care erau recunoscute de fiecare celulă a trupului, toate la un loc îi spuneau că ajunsese acasă. Se născuse acolo, fusese crescută acolo. Amintirile ei despre Prescott erau amare, dar cu toate astea trăgeau de ea cu nişte sfori invizibile de a căror existenţă nici nu ştiuse. Ea nu îşi dorise deloc aşa ceva. Nu voise decît să-şi satisfacă acum curiozitatea, să cîştige o anume siguranţă, astfel încît să lase trecutul să dispară şi să-şi poată construi liniştită viitorul.

Nu-i fusese deloc uşor să se întoarcă. Cuvintele lui Gray Rouillard încă îi ardeau în amintire, de parcă ceea ce îi spusese se petrecuse cu numai o zi în urmă şi nu cu doisprezece ani. Cîteodată treceau zile întregi fără să se gîndească la el, durerea era mereu acolo, sub control, dar totuşi prezentă, un tovarăş permanent. Pentru că se întorsese, amintirile deveniră deodată mai vii şi îi auzi parcă iarăşi vocea şoptindu-i: „Eşti un gunoi."

Trase adînc aerul în piept şi inhală aroma verde atît de prezentă în amintirile copilăriei. Înfrînîndu-se, se apucă să examineze cu atenţie piaţeta, încercînd să se familiarizeze din nou cu ceea ce odată îi fusese atît de bine cunoscut.

Cîteva dintre clădirile de lîngă piaţetă fuseseră total sau parţial schimbate; magazinul de aparatură electrică avea acum faţada de piatră şi lemn de cedru şi uşi duble, rustice. Spaţiul care înainte fusese al lui Dairy Dip era ocupat în prezent de un McDonald's. Fusese ridicată şi o nouă bancă şi ar fi fost în stare să pună pariu că aparţinea familiei Rouillard.

Oamenii treceau pe lîngă ea, aruncîndu-i priviri curioase, aşa cum se întîmpla mereu în orăşelele mici, un străin nu putea trece nereperat imediat, însă nici unul dintre trecători nu o recunoscu. De altfel nici nu se aşteptase la aşa ceva; doisprezece ani o schimbaseră dintr-o copilă într-o femeie în toată firea, iar ea se schimbase din neajutorată în capabilă, de la săracă la prosperă.

În costumul ei elegant de afaceri, cu părul lung şi roşcat prins la spate într-un coc sofisticat, şi cu ochii protejaţi de ochelarii de soare, nu rămăsese nimic care să le amintească oamenilor de Renée Devlin.

Faith bănuia că era de-a dreptul ironic; Renée fusese mai vinovată ca păcatul de majoritatea învinovăţirilor ce-i stăteau în uşă, dar fusese inocentă în privinţa ultimei, din cauza căreia familia întreagă fusese alungată din oraş. Pentru că nu fugise împreună cu Guy Rouillard.

De fapt asta era şi ceea ce o adusese pe Faith înapoi în Prescott, curiozitatea în legătură cu ceea ce se întîmplase cu Guy Rouillard. Fusese oare prins cu o prietenă nouă, întorcîndu-se apoi acasă după o zi sau două, uimit din cauza scandalului stîrnit? Se îmbătase oare atît de rău sau fusese prins într-un joc de cărţi maraton? Faith voia să ştie. Voia să stea faţă în faţă cu el, să-l privească direct în ochi şi să-i spună cît o costase iresponsabilitatea lui.

Rămăsese privind în gol la clădirea din cărămizi roşii în vreme ce era din nou asaltată de amintiri. Întreaga ei familie se destrămase după noaptea aceea îngrozitoare. În noaptea aceea merseseră cît mai departe prin Baton Rouge înainte să oprească maşinile pentru noapte, dormind chiar în ele. Amos fusese singur în camioneta lui, Russ cu Nicki în camioneta lor şi ea cu Scottie şi cu Jodie în maşina mică, hîrbuită şi foarte demodată.

Privind înapoi, în general, nu-şi amintea bine decît de teroarea şi de ruşinea pe care le simţise atunci. Anumite amintiri rămăseseră îngheţate parcă, de o limpezime de cristal: luminile orbitoare ale maşinilor de patrulă, momentul de teroare în care fusese luată pe sus din pat şi apoi aruncată în grădină, ţipetele lui Scottie. Cîteodată parcă mai putea simţi felul în care mînuţele băiatului se ţinuseră agăţau de ea, simţea încă presiunea şi încordarea trupului micuţ care se lipea de picioarele ei. Dar, cea mai

clară şi mai dureroasă amintire era cea a lui Gray privind cu scîrbă spre ea.

Îşi mai amintea cum încercase disperată să-şi adune lucrurile demne de milă. Îşi amintea de lungul drum prin întuneric; nu fusese chiar atît de lung, dar păruse să dureze o veşnicie, fiecare secundă lărgindu-se astfel, încît unui minut îi trebuise aproape cît o oră ca să treacă. Nu-şi amintea să fi dormit nici cînd se opriseră pentru noapte în Baton Rouge; rămăsese nemişcată în locul ei, ţinîndu-l pe Scottie în poală.

Imediat după ivirea zorilor un poliţist îi alungase din parcarea în care poposiseră, iar caravana dărăpănată o pornise iarăşi la drum. Înainte să se oprească din nou ajunseseră în Beamont, Texas. Amos închiriase o cameră de motel în partea rău famată a oraşului şi toţi şase se înghesuiseră acolo. Dar cel puţin fusese un acoperiş deasupra capetelor lor.

O săptămînă după aceea s-au trezit şi au descoperit că Amos plecase, la fel cum plecase şi Renée, deşi Amos îşi luase cu el toate hainele. Nicki şi Russ trecuseră peste criză cheltuind ultimii bani rămaşi pe bere, îmbătîndu-se cumplit. Nu mult după aceea plecase însă şi Russ.

Nicki încercase. Spre lauda lui încercase. Nu avea decît optsprezece ani şi deodată văzuse că trebuia să aibă grijă de cei trei fraţi mai mici, aşa că îşi luase orice slujbă cît de grea sau ciudată găsise. Şi Jodie îi ajutase angajîndu-se chelneriţă pe la restaurante, dar chiar şi cu ajutorul ei tot nu erau suficienţi bani. N-a durat mult pînă să vină cei de la asistenţa socială şi Jodie, Faith şi Scottie să fie preluaţi de către stat. Nicki încercase să protesteze atunci cu o jumătate de gură, dar Faith îşi dăduse seama că de fapt se simţea teribil de uşurat. De atunci nu-l mai revăzuse deloc.

Adopţia nu era deloc o soluţie; Jodie şi Faith erau mult prea mari şi pe Scottie nu-l dorea nimeni. Cel mai

mult, puteau spera să fie luaţi în îngrijire de aceeaşi familie, unde Faith să poată avea şi în continuare grijă de Scottie. Din păcate nu s-a întîmplat cum îşi doreau, dar şi alternativa oferită era mulţumitoare, cel puţin pentru Faith. Jodie a fost dată în îngrijirea unei familii, iar Faith cu Scottie în îngrijirea alteia. Grija lui Scottie căzuse iarăşi pe umerii ei, dar, de vreme ce oricum se ocupase de el încă de cînd se născuse, nu i se păruse ceva greu sau nesuferit. Acelea fuseseră condiţiile prin care putuseră rămîne împreună, aşa că muncise din greu ca să-şi ţină promisiunea dată de la început.

Jodie n-a rămas prea mult la nici o familie care se ocupa de îngrijirea copiilor, ci a fost mutată de două ori. Faith se considera fericită la familia la care ajunsese; familia Gresham nu era prea bogată, dar se arătau doritori să împartă ceea ce aveau cu copiii care le fuseseră lăsaţi în grijă. Pentru prima dată în viaţă, Faith văzuse cum trăiau oamenii respectabili şi se îmbibase de viaţa aceea precum un burete. Pentru ea fusese un deliciu nemaiîntîlnit să vină acasă de la şcoală într-un cămin curat, care mirosea a mîncare caldă şi proaspătă. Hainele ei, deşi foarte ieftine, erau curate şi frumoase, atît cît îşi puteau permite soţii Gresham din banii pe care îi primeau din partea statului pentru întreţinerea lor şi la şcoală nimeni nu îi spunea că era o Devlin împuţită. Învăţase deci cum era să trăiască într-o casă în care adulţii se iubeau şi se respectau, iar inima ei se umpluse de bucurie.

Scottie fusese alintat şi cei doi soţi cumpăraseră tot felul de jucării pentru el, deşi puţin după aceea începuse să se simtă tot mai rău. Pentru Faith, bunătatea cu care fusese înconjurat pentru puţinul timp rămas din viaţă meritase toate eforturile. Pentru scurtă vreme fusese şi el fericit. Primul Crăciun de după plecarea lui Renée îl făcuse să delireze de încîntare. Stătuse ore întregi să contemple pomul de Crăciun cu luminiţele lui sclipitoare,

mult prea obosit ca să se mai poată juca. Murise în ianuarie, ducîndu-se uşor, în somn. Faith parcă ştiuse că se apropia timpul, aşa că începuse să-şi petreacă nopţile într-un scaun lîngă patul lui. Ceva, poate schimbarea din felul în care respira, o trezise. Aşa că îi prinsese mînuţa mică în mîna ei şi ascultase cu lacrimi în ochi cum intervalul dintre două răsuflări se lungea tot mai mult, pînă cînd, într-un final, Scottie nu mai trăsese deloc aer în piept. Continuase să-l ţină de mînă pînă cînd răceala tot mai accentuată a pielii o trezise la realitate şi de-abia atunci se dusese şi-i trezise şi pe cei doi soţi.

Petrecuse aproape patru ani cu minunata familie Gresham. Jodie terminase liceul şi imediat după aceea se şi căsătorise plecînd spre luminile strălucitoare ale Houston-ului. Faith rămăsese singură pentru că toată familia i se risipise. Se concentrase asupra şcolii, ignorînd băieţii care căutau să obţină din partea ei tot felul de întîlniri. Fusese prea chinuită, prea traumatizată de viaţa dusă înainte ca să se mai poată arunca în vîrtejul distracţiilor adolescenţei. Familia Gresham îi arătase ce puteau însemna stabilitatea şi respectabilitatea, cît de dulce putea să fie o astfel de viaţă, şi asta era exact ceea ce dorea şi pentru ea însăşi. În acele momente, se concentrase asupra a ceea ce mai putea aduna din rămăşiţele vieţii ei. După nesfîrşite ore de studiu, îşi dăduse examenele şi reuşise să cîştige o bursă la un colegiu micuţ. Nu-i fusese deloc uşor să-i părăsească pe cei care avuseseră atîta grijă de ea, dar cum statul nu-i mai plătea întreţinerea, era obligată să se mute. Îşi luase două slujbe cu program redus ca să se poată întreţine pe timpul şcolii, dar n-o deranjase deloc munca aspră, neştiind şi altceva din viaţă, doar nu se distrase niciodată.

În ultimul an de colegiu, se îndrăgostise de un student care tocmai terminase, Kyle Hardy. S-au întîlnit vreme de şase luni ca să se căsătorească apoi imediat după ce Faith absolvise. Pentru scurtă vreme fusese

aproape ameţită şi copleşită de fericire, sigură că în cele din urmă visurile se adevereau. Însă visul acela nu durase prea mult, nici măcar cît durase scurta ei căsnicie. Faith se şi văzuse aşezată la casa ei, mobilînd cu gust un mic apartament şi făcînd economii pentru viitor, avînd în vedere o căsuţă frumoasă, copii şi două maşini. Dar nu se întîmplase deloc aşa. În ciuda responsabilităţilor pe care le avea la noua lui slujbă, Kyle continuase să bea foarte mult, dedîndu-se la acelaşi gen de viaţă pe care o petrecuse în studenţie. Şi într-o noapte se îmbătase atît de rău, încît în drum spre casă, sărise cu maşina de pe un pod. Nu se mai ciocnise şi cu alte maşini, ceea ce fusese o adevărată binecuvîntare; iar la autopsie se descoperise că alcoolul pe care-l avea în sînge fusese de două ori mai mult decît era admis de lege.

La douăzeci şi doi de ani, Faith rămăsese iarăşi singură. Plînsese şi fusese tristă, apoi se apucase să-şi reclădească iarăşi viaţa. Avea o diplomă în administrarea finanţelor şi banii luaţi de pe o mică asigurare pe viaţă pe care o făcuse Kyle, la fel ca şi asigurarea pe care şi-o făcuse la serviciu. Aşa că Faith se mutase la Dallas şi se angajase la o mică agenţie de turism; doi ani după aceea, agenţia îi aparţinea. Deja îşi extinsese o sucursală în Houston; apoi îşi încercase norocul şi îşi cheltuise capitalul ca să mai deschidă o sucursală şi în New Orleans. Spre marea ei bucurie, mica ei companie se dezvolta foarte bine.

Reuşise să ajungă în cele din urmă la o stabilitate financiară şi era la fel de minunată senzaţia aceea pe cît crezuse că trebuia să fie, dar în viaţa ei exista şi un vid cumplit. Nu-şi dorea să se implice romantic cu altcineva, pentru că îşi dorea aceeaşi stabilitate şi din punct de vedere emoţional, aşa cum o avea din punct de vedere financiar; iar cei doi bărbaţi pe care îndrăznise să-i iubească, Gray Rouillard şi Kyle Hardy, amîndoi o învăţaseră cît de periculos putea să fie. Dar încă mai

avea o familie pe undeva, pe acolo, şi dorise să-i găsească pe membrii rămaşi.

Destul de vag, îşi amintea că bunica din partea lui Renée locuise pe undeva pe lîngă Shreveport; Faith îşi amintea bine că n-o văzuse decît o singură dată în viaţă, iar cînd asistenţa socială din Texas încercase să dea de ea, rezultatul fusese cu totul nesatisfăcător. Dar cei care lucrau acolo erau deja mult prea preocupaţi şi prea obosiţi ca să-şi mai fi dat silinţa şi renunţaseră de altfel foarte repede după nişte căutări de suprafaţă. Faith însă după moartea soţului, avusese destul timp şi multă hotărîre. Începuse să caute în stînga şi în dreapta şi, mulţumită faptului că nu erau prea multe familii cu numele de Armstead în zona Shrevenport-ului, în cele din urmă reuşise să dea peste un văr îndepărtat din familia bunicului Armstead, care ştia că Jeanette Armstead se mutase în Jackson, Mississippi, cam cu zece sau douăsprezece ani în urmă, exact după ce fiica cea mare se întorsese la casa părintească.

Faith fusese uimită. Mama ei, Renée era fiica cea mare. Numai că Renée fugise cu Guy Rouillard; ce se întîmplase de se întorsese la mama ei? Oare era şi Guy cu ea sau se întorsese în sînul familiei lui? O mulţime de ani zăceau între noaptea aceea din Prescott şi prezent. Pentru că, din cîte ştia ea, era foarte posibil ca Guy să fi petrecut toţi acei ani foarte fericit împreună cu familia lui în vreme ce a ei se destrămase complet.

Faith sunase apoi la Informaţii, făcuse rost de numărul de telefon al bunicii şi sunase. Spre marea ei surprindere la telefon îi răspunsese chiar Renée. Chiar şi după toţi acei ani încă îşi mai amintise de vocea mamei. Uluită, emoţionată, se prezentase. Conversaţia lor decursese destul de stînjenitor la început, dar într-un final Faith căpătase curajul necesar ca s-o întrebe pe Renée ce se întîmplase cu Guy.

– Ce-i cu el? întrebase atunci Renée, părînd plictisită. Jodie mi-a spus un fel de istorie de-a dreptul smintită că eu şi cu el am fugit împreună, dar pentru mine a fost o noutate absolută. Mă săturasem pur şi simplu să mai fiu sacul de box al lui Amos şi să trăiesc în mizerie şi numai bunul Dumnezeu ştia că Guy nu avea de gînd să facă nimic în privinţa asta, aşa că pur şi simplu am plecat, m-am dus direct în Shrevenport şi m-am mutat împreună cu mama. Mătuşa ta, Wilma, locuia aici în Jackson, aşa că după vreo lună ne-am mutat şi noi tot aici. Nu l-am văzut deloc pe Guy Rouillard.

Faith avusese probleme fiind incapabilă să absoarbă totul deodată, pentru că părea evident că Jodie în cele din urmă o găsise pe mama lor, însă nici una dintre ele nu se obosise să încerce măcar să ia legătura şi cu Faith. Renée ar fi putut să-şi ia cei doi copii mai mici din grija părinţilor cu plată, dar se părea că fusese bucuroasă să-i lase acolo unde se aflau. Şi apoi Faith observase că nici măcar n-o întrebase nimic despre Scottie.

Apoi mai era şi misterul acela cu Guy Rouillard. Poate că nu fugise împreună cu Renée, dar era clar că fugise, chiar dacă numai temporar, şi prin acea lipsă a lui conturase şi dăduse curs evenimentelor care aveau să-i schimbe întreaga viaţă. Nedumerită şi intrigată, Faith decisese să afle ce anume se întîmplase. La vîrsta de paisprezece ani, într-o noapte, fusese aruncată literalmente afară din casă ca o scamă, ca un gunoi, iar de atunci trăise cu acea durere. Trebuia să ştie care era finalul acelei poveşti. Voia să închidă definitiv trecutul, astfel încît să-şi vadă netulburată de viitor.

Deci iat-o stînd acolo, cu maşina parcată în faţa clădirii municipale a oraşului Prescott, înecată în amintiri şi pierzînd vremea degeaba. Nu ar fi trebuit să fie prea greu de descoperit unde anume fusese Guy Rouillard în ziua aceea care pentru ea însemnase o adevărată răscruce.

Dar, dacă voia să acţioneze, pe primul loc în ordinea de zi era să găsească un loc în care să poată trage în timpul nopţii. Zburase pînă în Baton Rouge în dimineaţa aceea, îşi rezolvase afacerile, după care închiriase o maşină şi făcuse drumul pînă în Prescott. Era deja după-amiază tîrziu, iar ea se simţea obosită. Nu putea să dureze prea mult ca să afle ceea ce dorea să ştie, dar nu avea de gînd să facă tot drumul înapoi pînă la Baton Rouge dacă îşi putea lua o cameră la motel chiar în Prescott.

Cu doisprezece ani în urmă existase un motel acolo, dar chiar şi pe atunci era destul de dărăpănat şi era posibil ca acum să nu mai existe. Parcă era în partea de est a oraşului, spre şoseaua ce ducea spre I-55.

Lăsă în jos geamul portierei şi strigă după o femeie care trecea în acel moment pe trotuar.

– Scuzaţi-mă. Există vreun motel în oraş?

Femeia se opri, după care se apropie de maşină. Părea să aibă peste patruzeci de ani şi îi părea vag cunoscută, dar Faith nu reuşea deloc să-şi amintească bine cine anume era.

– Da, există, îi răspunse femeia, după care se întoarse puţin ca să-i poată arăta cu o mînă. Mergi spre colţul acela al pieţei, după care întoarce la stînga. Cam la o milă şi jumătate distanţă este motelul.

Părea să fie acelaşi motel de care-şi amintise şi ea. Faith îi zîmbi.

– Mulţumesc.

– Cu multă plăcere. Femeia îi răspunse la zîmbet, dădu din cap şi se întoarse pe trotuar.

Faith dădu cu spatele pînă cînd ieşi din parcare, după care se avîntă în traficul străzii. Prescott-ul parcă nu mai fierbea de activitate cum era cu doisprezece ani în urmă. În mai puţin de două minute ajunsese deja la motel. Era în acelaşi loc, dar nu era deloc acelaşi motel prăpădit pe care-l ştia. Cel din faţa ei părea nou, construit poate de

mai puţin de doi ani, părînd şi mult mai primitor. Nu avea decît un singur etaj, dar fusese reconstruit în formă de U în jurul unei curţi interioare pline de flori şi cu o fîntînă în mijloc care împrospăta aerul. Mai lipsea doar un bazin de înot, dar n-o deranja deloc pentru că fîntîna era încîntătoare.

Funcţionarul de la recepţie era un bărbat în jurul a cincizeci de ani şi pe ecuson se putea citi numele Reuben. Amintirile se ridicară iarăşi la suprafaţă, îmboldite de numele acela. Reuben Odell. Una dintre fiicele omului fusese în aceeaşi clasă cu Faith. Începu să pălăvrăgească voios în vreme ce completa formularele şi îi lua cartea de credit citind curios numele înscris pe ea, dar numele de Faith Hardy nu părea să-i fie deloc cunoscut. Faith nu era un nume comun, dar probabil că în copilărie nici măcar nu-i ştiuse numele, aşa că, desigur, nu avea cum să-l recunoască acum.

– O să vă dau camera numărul doisprezece, îi zise, luînd cheia din raft. Este chiar în spate, în curtea interioară, aşa că zgomotul traficului n-o să vă deranjeze deloc.

– Mulţumesc. Faith îi zîmbi şi-şi scoase ochelarii de soare ca să poată semna formularele şi cartea de credit. El clipi văzîndu-i zîmbetul, părînd să se mai încălzească puţin.

Faith îşi parcă maşina în colţul curţii interioare, aproape de camera cu numărul doisprezece. Cînd descuie uşa, rămase în mod plăcut surprinsă. Camera era cu mult mai mare decît una obişnuită de la un motel, cu o canapea confortabilă, o măsuţă de cafea în apropierea uşii şi un pat dublu în mijloc. Apoi camera mai era înzestrată cu un şifonier încăpător, cu un televizor şi un mic birou alături, apoi o debara îngustă şi sala de baie. Şifonierul avea înăuntru umeraşe pentru toate tipurile de haine şi rafturi încăpătoare, iar în sala de baie existau două chiuvete mari, astfel încît doi oameni să se poată pregăti

simultan fără să se împiedice unul de celălalt... Privi curioasă în jurul băii crezînd că va da cu ochii de o cadă imensă însă, în locul căzii, era doar un duş, de fapt o cabină de duş cu pereţi de sticlă. Şi, de vreme ce ea nu făcea niciodată baie în cadă, era încîntată de aranjamentul întregii băi. Una peste alta, micuţul motel depăşea cu mult standardul.

Îşi despachetă repede trusa de toaletă şi singurul schimb de haine pe care îl adusese cu ea şi cugetă ce putea face mai departe. Nu trebuia să întîmpine prea multe necazuri ca să afle ce anume dorea, asta atîta vreme cît nimeni n-o recunoştea ca pe o Devlin. Orăşelele micuţe aveau o memorie foarte bună, dar Prescott-ul aparţinea familiei Rouillard cu trup şi suflet la fel ca şi majoritatea cărămizilor.

Cel mai uşor şi anonim mod de a afla ce dorea era probabil să meargă la bibliotecă să arunce o privire prin ziarele vechi. Familia Rouillard fusese mereu în centrul ştirilor, aşa că, dacă Guy Rouillard se întorsese din mica lui escapadă şi se apucase de afaceri, ca de obicei, nu era prea greu şi nici nu trebuia să citească prea mult ca să afle ce anume făcuse.

Îşi verifică ceasul de la mînă şi constată că nu avea mai mult de o oră ca să facă tot ceea ce trebuia; din ceea ce-şi amintea despre mica bibliotecă, parcă se închidea fix la ora şase seara în timpul verii şi, ţinînd cont că Prescott-ul era un orăşel foarte mic, probabil că programul nu se schimbase deloc de-a lungul timpului. Îi era şi foame, dar mai întîi trebuia să rezolve problema; mîncarea mai putea aştepta, pe cînd biblioteca se putea închide.

Era ciudat cît de selective puteau fi amintirile ei; cît trăise acolo nu fusese niciodată la motel, în schimb se dusese deseori la bibliotecă, de cîte ori avusese ocazia, dar de amintit îşi amintise pe unde anume se afla motelul în vreme ce locul bibliotecii îi scăpa. Scoase micuţa carte de telefoane din buzunar şi căută adresa şi, în mai puţin de un minut, îşi aminti unde anume era. Luîndu-şi în grabă poşeta şi cheile, se urcă în maşină şi se întoarse în centrul oraşului. Înainte, biblioteca era chiar în spatele poştei, însă acum privea cu neîncredere, nereuşind să descopere clădirea cu pricina.

Privi încă o dată în jur, după care oftă de uşurare. Un semn de neon proeminent alături de clădirea poştei desemna o nouă clădire ca fiind *Biblioteca* din Prescott. Constructorii care ridicaseră clădirea cea nouă nici nu băgaseră în seamă arhitectura modernă, folosindu-se de cea de dinaintea celui de-al doilea război mondial, o construcţie din cărămizi roşii, cu două etaje şi patru coloane albe în faţă, şi cu obloane la ferestrele înalte. Existau numeroase locuri de parcare, probabil chiar mai multe decît ar fi fost nevoie, pentru că în spaţiul acela nu erau parcate decît trei maşini. Faith ridică totalul lor la patru, parcînd aproape de uşă şi grăbindu-se apoi să intre. Un mic afiş lipit de uşă îi semnala că avusese dreptate în legătură cu orele de funcţionare a bibliotecii. Aceasta era deschisă de la nouă a.m. pînă la şase p.m.

Bibliotecara era o femeie micuţă şi guralivă care nu-i era deloc cunoscută lui Faith. Aşa că se îndreptă direct spre biroul ei şi-o întrebă unde erau fişierele cu ziarele vechi.

– Chiar acolo, îi răspunse femeia, ieşind din spatele biroului. Desigur, acum totul este băgat pe microfilm. Cauţi ceva anume din ziarele acelea? O să-ţi arăt cum poţi umbla la microfilme şi cum să te foloseşti de scanner.

– Vă rămîn îndatorată, mulţumesc, îi zise Faith. Aş vrea să încep cam din urmă cu doisprezece ani, dar este posibil să fie nevoie să mă întorc şi mai în urmă în timp.

– Asta nu-i o problemă. Poate cu vreo doi ani în urmă ar fi fost dificil, dar domnul Rouillard a insistat ca totul să fie băgat pe microfilme cînd ne-am mutat în clădirea asta

nouă. Şi trebuie să recunosc că sistemul de dinainte era cu totul scos din uz; acum totul este mult mai uşor.

– Domnul Rouillard? întrebă Faith, reuşind să-şi păstreze un ton calm şi nepăsător, deşi inima începuse să-i bată mai repede. Deci Guy chiar se întorsese acasă.

– Gray Rouillard, îi răspunse bibliotecara. Familia lui este practic proprietara întregului oraş – toată zona dacă tot vorbim despre asta – , dar este foarte drăguţ cu noi toţi. Se opri din vorbă, privind-o cîteva secunde. Eşti cumva de aici din zonă?

– Am locuit aici cu mult timp în urmă, îi răspunse Faith. Familia mea s-a mutat pe cînd eram încă mică. M-am gîndit să verific ziarele pentru a vedea ce s-a ales de nişte veri de-ai părinţilor mei. De-a lungul anilor le-am pierdut urma, dar am început să lucrez la un arbore genealogic şi am devenit curioasă, am vrut să ştiu ce s-a mai întîmplat cu ei.

Pentru o explicaţie la inspiraţia momentului nu era deloc rea. Oamenii care încercau să dea de urma rudelor demult pierdute mereu se foloseau de microfilmele din biblioteci, nu era ceva ieşit din comun, cel puţin din cîte ştia ea. Din cîte îşi dăduse seama, ascultîndu-i pe alţii schimbînd poveşti despre munca de detectiv făcută pentru a descoperi urmele stră-stră-mătuşii Ruby din partea mamei, de exemplu, cînd cineva lucra la un arbore genealogic al familiei întreaga problemă devenea ca un fel de drog, nu te puteai opri din căutat.

Se părea că nimerise totul corect pentru că bibliotecara strălucea de încîntare şi înţelegere.

– Atunci mult noroc, dragă, sper să-i găseşti. Eu sînt Carlene DuBois. Cheamă-mă, dacă ai nevoie de ajutor. Închidem la şase, deci asta înseamnă mai puţin de o oră de lucru.

– N-ar trebui să-mi ia chiar aşa de mult timp, o linişti Faith, în vreme ce căută cu febrilitate prin amintiri pentru a descoperi numele de DuBois prin zonă. Nu reuşi să

descopere nimic, deci probabil că familia DuBois se mutase în Prescott după ce cei din familia Devlin fuseseră alungaţi.

Imediat ce rămase singură, se apucă să scotocească repede prin fişier scanînd pagină după pagină din *Prescott Wekkly,* începînd cu data la care fuseseră escortaţi în afara oraşului. Nu găsi decît cîteva menţiuni despre Gray şi, deşi încerca să le ignore, descoperi că nu era în stare. Deşi noaptea aceea petrecută cu mult timp în urmă o vindecase de atracţia pe care-o simţea faţă de el, nu fusese niciodată în stare să-l uite; imaginea lui îi rămăsese săpată în minte şi îşi mai arăta colţii din cînd în cînd.

Resemnîndu-se în cele din urmă şi boscorodindu-se de una singură, dădu microfilmul înapoi în locurile în care văzuse numele lui menţionat. Ziarul n-ar fi tipărit nimic scandalos sau în defavoarea familiei Rouillard – partea aceea era lăsată ziarelor din Baton Rouge şi New Orleans –, dar deplasările normale ale familiei erau copios relatate pentru toţi cei care erau măcinaţi de curiozitate şi asta însemna aproape întreaga populaţie a oraşului. Primele două articole, foarte scurte, menţionau în treacăt că Gray îşi asumase cutare sau cutare funcţie. Cel de-al treilea articol făcea parte din rubrica de afaceri şi, uimită, Faith citi de două ori înainte ca rîndurile să-i penetreze zăpăceala.

Nimeni altcineva n-ar fi văzut ceva alarmant sau ciudat în propoziţia aceea: „...Grayson Rouillard, care a preluat controlul financiar al întreprinderilor familiei, a votat împotriva..."

A luat controlul asupra întreprinderilor de familie. Dar de ce să fi făcut aşa ceva? Guy ar fi trebuit să se afle la control, pentru că în fond toate îi aparţineau lui. Faith aruncă o privire la data ziarului. 5 august, nici măcar la trei săptămîni de la plecarea lui Renée. Ce se întîmplase?

Închise aparatul şi se lăsă pe spate în scaun privind în gol spre ecran. Venise înapoi în Prescott doar ca să lege cîteva fire libere ale vieţii ei anterioare, să vadă dacă lucrurile intraseră în cele din urmă pe făgaşul lor normal. Nimeni nu ar fi observat absenţa familiei Devlin; eventual absenţa lor ar fi fost notată cu satisfacţie şi apoi uitată, dar Faith nu fusese niciodată în stare să uite. Se gîndise chiar că, dacă ar fi revăzut oraşul şi ar fi constatat că nimeni nu-şi mai amintea deloc de familia ei, atunci ar fi putut uita şi ea de viaţa petrecută acolo şi s-ar fi putut concentra doar asupra prezentului şi a viitorului. Şi dacă ar fi dat nas în nas cu Guy Rouillard, cu atît mai bine. Niciodată nu-l învinovăţise pe Gray pentru ceea ce făcuse; doar îi văzuse durerea reflectată în privire şi i-o auzise în glas. Dar Guy... da, pe el îl învinovăţea, pe el şi pe Renée. Chiar dacă nu fugiseră împreună, Renée îşi părăsise copiii, iar iresponsabilitatea lui Guy cauzase multe încurcături şi multă durere.

Dar se părea totuşi că Gray preluase toate responsabilităţile din familie. Şi, în loc să lege toate firele la un loc, mai descoperise încă unul: de ce preluase Gray controlul?

Se ridică şi o porni în căutarea lui Carlene DuBois. Biroul din faţă era gol şi la fel de goală părea întreaga bibliotecă.

– Doamnă DuBois? strigă Faith, sunetul fiind absorbit aproape imediat de rafturile pline de cărţi. Se părea însă că aceasta o auzise, pentru că imediat după aceea se auzi zgomotul paşilor ei pe pardoseală.

– Sînt aici, îi răspunse veselă Carlene, apărînd de după un raft. Ai găsit ce căutai?

– Da, am găsit, mulţumesc. Dar am mai observat ceva ce m-a nedumerit, totuşi. Nu era vorba decît de un articol în care scria că Gray Rouillard a preluat controlul afacerilor. Asta s-a întîmplat în urmă cu doisprezece ani şi mi s-a părut oarecum ciudat pentru că pe atunci Gray

nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi doi, douăzeci şi trei de ani...

– Oh, da. Probabil că voi aţi plecat înainte de marele scandal sau poate că tu erai mult prea mică să dai atenţie unui asemenea lucru. Noi am venit în oraş, ah, cam acum unsprezece ani, şi încă era un subiect în mare vogă printre oamenii de aici, poţi să mă crezi.

– Ce scandal? Faith se încordă toată, nedumerirea transformîndu-i-se în alarmă. Ceva nu era deloc în regulă.

– Păi, din cauză că Guy Rouillard a fugit împreună cu amanta lui. Eu nu ştiu cine anume era, dar toată lumea din oraş spune că nu era altceva decît un gunoi. Probabil că îşi pierduse minţile cu totul, asta-i ce pot eu să-ţi spun, să fugă de bogăţie şi de familie în felul în care a făcut-o.

– Şi nu s-a mai întors? Faith nu fusese capabilă să-şi mascheze starea de şoc în care se afla, dar Carlene nu păruse să vadă nimic neobişnuit într-o asemenea reacţie.

– Nimeni n-a mai auzit nimic de el de atunci. Cînd a plecat, plecat a rămas. Cîţiva spuneau că nevastă-sa era capabilă să alunge orice bărbat, dar eu personal nu-ţi pot spune nimic sigur, pentru că n-am întîlnit-o niciodată. Oamenii din jur spun că n-a ieşit din casă din ziua în care a părăsit-o. Şi nemernicul nici măcar n-a încercat să ia legătura cumva cu propriii lui copii.

Faith se simţea împietrită. Guy Rouillard îşi adora copiii; în afară de sentimentele pe care le nutrea pentru soţia sa, pur şi simplu îi adora pe Gray şi pe Monica.

– Atunci, bănuiesc că doamna Rouillard a divorţat de el, nu? întrebă, dar Carlene scuturâ din cap.

– Niciodată. Cred că nu voia ca el să se poată căsători din nou, dacă ar fi avut de gînd aşa ceva. Oricum, aşa de tînăr cum era, domnul Gray a luat locul tatălui şi lucrurile au mers mai departe de parcă însuşi domnul Rouillard ar fi fost aici. Poate chiar mai bine, dacă mă iau după ce spuneau oamenii.

– Eram prea mică să mai ţin minte multe despre el, minţi Faith. Ce-mi amintesc eu mai bine este că era un fel de erou local şi că juca fotbal la *LSU* sau cam aşa ceva.

– Păi, scumpo, dă-mi voie să-ţi spun că lucrurile nu s-au schimbat prea mult, îi răspunse Carlene, făcîndu-şi vînt cu mîna. Doamne, tipul ăsta a luat nota zece pe scala mea, îţi jur că aşa e. E în stare să-mi dea palpitaţii deşi sînt cu zece ani mai bătrînă decît el şi aş fi ca bunică-sa dacă ne-ar fotografia careva împreună! Roşi toată, dar lăsă să-i scape un hohot de rîs mai vulgar. Poate din cauza ochilor ălora de dormitor sau poate din cauza părului. Sau poate că de vină-i fundul ăla mic şi tare! Oftă visătoare. E un ticălos în toată legea, dar cui îi pasă?

– Şi el ştie că-i faci ochi dulci? o necăji Faith.

– Scumpo, toate femeile din oraşul ăsta îi fac ochi dulci, şi da, o ştie şi pe asta diavolul. Carlene rîse din nou. Soţul meu mă necăjeşte mereu şi-mi tot spune că o să-şi pună şi el cercel în ureche ca să poată face faţă concurenţei.

Gray purta un cercel în ureche? Faith se pierdu cîteva momente în fantezie, după care se trezi la realitate. Ceea ce aflase era de-a dreptul uimitor şi simţea nevoia să se gîndească la toate în linişte.

Aruncă o privire la ceasul de la mînă.

– Aproape că e timpul de închidere, aşa că te las să termini. Mulţumesc pentru ajutorul dat, doamnă DuBois. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

– Şi mie mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Carlene se opri deodată. Îmi pare rău, nu cred că ţi-am reţinut numele.

Asta pentru că nu se prezentase, dar Faith nu vedea nici un motiv pentru care să îl ascundă.

– Eu sînt Faith Hardy, îi zise.

– Ei bine, mi-a părut bine de cunoştinţă, Faith. Ce nume frumos, de modă veche. Nu-l mai auzi acum la fete.

– Nu. Cred că nu. Faith mai aruncă o privire spre ceasul-brăţară de la încheietura mîinii. La revedere. Mulţumesc din nou pentru ajutor.

– Cu mare plăcere, oricînd.

Faith se întoarse la motel, în drum oprindu-se şi pe la McDonald's. În general nu prea îi plăceau mîncărurile care se serveau pe-acolo, dar nici nu voia să meargă la vreun restaurant în care ar fi putut fi recunoscută, aşa că se mulţumi cu ce putea avea. Mîncă o jumătate de sandviş, iar restul îl aruncă la gunoi, prea zăpăcită ca să-i mai ardă de mîncare.

Guy Rouillard dispăruse. Şi dacă nu fugise împreună cu Renée, atunci ce i se întîmplase?

Faith se întinse în pat, privind spre tavan şi încercînd să pună o oarecare ordine în lucruri. Guy n-ar fi plecat din căminul, de lîngă familia şi averea lui fără un motiv întemeiat. Toată lumea credea că motivul îl constituise Renée, dar ea ştia mai bine. Şi chiar dacă s-ar fi săturat de mariajul rece pe care-l avea, de ce să nu fi divorţat pur şi simplu? Familia Rouillard era catolică, dar divorţul nu era o problemă, doar dacă el ar fi vrut să se recăsătorească. Niciodată nu păruse un bărbat nefericit; şi de ce ar fi fost nefericit? Lumea lui fusese exact aşa cum şi-o dorise. Faith nu putea găsi un motiv suficient de bun pentru ca Guy să-şi fi părăsit familia deodată, fără un cuvînt, fără să mai încerce să ia legătura cu cei de acasă.

Doar dacă nu cumva era mort.

Posibilitatea, nu, probabilitatea, era uluitoare. Faith aproape că leşină în vreme ce construia şi apoi alunga diferitele scenarii posibile. Ar fi putut pur şi simplu să fi plecat pentru cîteva zile şi să se fi îmbolnăvit deodată, sau poate să fi făcut vreun accident, dar dacă aceste posibilităţi s-ar fi adeverit, atunci corpul ar fi fost găsit, identificat, familia anunţată. Şi aşa ceva nu se întîmplase. Guy Rouillard dispăruse în aceeaşi noapte în care fugise mama ei.

Doamne sfinte, oare Renée îl ucisese? Faith se ridică în capul oaselor şi-şi trecu distrată mîinile prin păr. Nu putea alunga cu nepăsare gîndul acela, deşi n-o prea putea vedea pe mama ei făcînd un asemenea lucru. Renée avea morala unei pisici vagaboande, dar nu era şi nu fusese niciodată o persoană violentă.

Atunci oare Amos? Faith înclină mai repede spre acea variantă. Dacă şi-ar fi închipuit că ar fi putut scăpa fără probleme de ceva, sau de orice altceva, Amos n-ar fi stat pe gînduri. Dar ea îşi amintea mult prea bine de noaptea aceea: Amos venise acasă pe la ora nouă seara, mort de beat şi înjurînd pentru că Renée nu era acasă să-i pună mîncarea în farfurie. Şi apoi amîndoi, Russ şi Nicki se întorseseră acasă la fel de beţi ca şi tatăl lor. Oare vreunul dintre ei să-l fi omorît pe Guy Rouillard sau poate chiar împreună? Dar atunci nimic nu păruse neobişnuit şi Faith ar fi putut jura că şi ei fuseseră la fel de uimiţi cînd Renée nu apăruse înapoi acasă. Mai mult decît atît, lor pur şi simplu nu le păsa că Renée se culca cu Guy; şi nici lui Amos nu-i păsa, dacă stătea şi se gîndea mai bine.

Atunci cine altcineva ar mai fi putut fi făptaşul? Poate chiar doamna Rouillard. Poate că Noelle îşi omorîse soţul pentru că se săturase de aventurile lui amoroase, deşi, dacă ţinea bine minte ce spuneau oamenii, el îi fusese necredincios chiar de la începuturile căsniciei, iar ei nu păruse să-i pese prea mult, ba chiar fusese mulţumită. Aventura lui cu Renée ţinuse ani în şir; de ce deodată să fi obiectat în privinţa ei? Nu, Faith se îndoia serios că lui Noelle i-ar fi păsat atît de mult, încît să-l certe pe această temă, cu atît mai puţin să încerce să-l omoare.

Nu mai rămăsese decît o singură persoană: Gray.

Speriată, înlătură acel gînd. Nu, nu Gray. Încă îşi mai amintea expresia de pe chipul lui din dimineaţa aceea cînd venise la cabană şi cum arătase apoi în acea noapte. Îşi amintea încă de furia lui de urs, implacabilă. Gray crezuse că tatăl lui fugise împreună cu mama ei şi fusese cumplit de supărat din cauza asta.

Numai că Gray ar fi avut cel mai mult de cîştigat din moartea tatălui său. Odată Guy dispărut el putuse prelua frîiele afacerilor familiei, îmbogăţindu-se şi mai mult, dacă ceea ce-i spusese bibliotecara era adevărat. Fusese sortit încă de la naştere să ocupe în cele din urmă locul tatălui său, se săturase de aşteptat şi-şi dăduse tatăl la o parte din cale?

Gîndurile lui Faith se învîrteau precum o veveriţă prinsă într-o cuşcă. Uşa se cutremură deodată din cauza loviturilor înăbuşite, iar ea tresări, trezindu-se din gînduri. De ce ar fi fost cineva tocmai la uşa ei? Nimeni nu ştia unde anume se afla, deci în nici un caz nu putuse primi vreo ştire de la birou. Se ridică din pat şi se apropie de uşă, fără s-o deschidă însă. Uşa nu avea nici un fel de vizor, observă alarmată.

– Cine este?

– Gray Rouillard.

Inima aproape că încetă să-i mai bată. Trecuseră doisprezece ani de cînd nu mai auzise glasul acela adînc, învăluitor, şi se înmuie deodată toată, emoţiile amestecîndu-se cu spaima. El o rănise mai rău decît oricine altcineva şi totuşi încă avea puterea să electrizeze parcă fiecare celulă din trupul ei doar cu glasul. Doar auzindu-l şi se simţea iarăşi copila de paisprezece ani, agitată şi cuprinsă de fiori în apropierea lui. Şi mereu, mereu era şi contragreutatea aceea care o trăgea înapoi, amintirea nopţii în care îi spusese cu atîta răutate „eşti un gunoi". Însă niciodată în privinţa lui Gray nu fusese capabilă să menţină un echilibru, nu reuşise niciodată să-l uite, era ca un vis combinat cu un coşmar.

Faptul că-l ştia în cealaltă parte a uşii o făcuse să-şi simtă pielea încreţită. Oare îl chemase doar cu puterea

gîndurilor? Rămăsese împietrită acolo atîta vreme, încît uşa se cutremură iarăşi sub forţa pumnilor lui.

– Deschide. În tonul lui se simţea autoritatea de fier a cuiva care era obişnuit să comande şi ale cărui ordine erau ascultate fără zăbavă.

Precaută, descuie uşa după care o deschise, ridicîndu-şi privirea spre bărbatul pe care nu-l mai văzuse de doisprezece ani. Nu conta. Indiferent de cîtă vreme s-ar fi scurs, ea l-ar fi recunoscut oricum. Gray rămăsese în pragul uşii, şovăind parcă să intre, iar impactul prezenţei lui fizice o lăsă fără suflare.

Era parcă mai solid decît şi-l amintea. Coapsele şi talia îi erau încă înguste, dar părea să mai fi pus ceva în jurul pieptului şi al umerilor, ajunsese la greutatea solidă a unui bărbat. Şi în mod categoric era un bărbat în toată firea, cu orice urmă de adolescenţă dispărută probabil de multă vreme. Faţa îi era parcă mai slabă, mai puternică, mai dură, cu riduri adînci în jurul gurii şi al ochilor. Privea la faţa lui ca de pirat, înţelegînd de ce biata Carlene DuBois se cutremura doar la auzul numelui lui. Părul lui negru era mai lung decît îl văzuse ea vreodată, tras cu totul de pe frunte şi prins la spate. Un diamant mic strălucea stins în lobul urechii stîngi. La douăzeci şi doi de ani fusese impresionant. La treizeci şi patru însă era periculos, un adevărat pirat atît în aparenţă cît şi prin natura firii. Doar privindu-l şi se şi simţea înfierbîntată şi emoţionată, atît de emoţionată, de fapt, încît inima îi sălta cu sălbăticie în piept. Recunoştea foarte bine simptomele şi ura slăbiciunea de care era cuprinsă. Doamne, oare fusese blestemată ca întreaga viaţă să se înfioare doar la vederea sau la auzul vocii lui Gray Rouillard? De ce nu putea lăsa în urmă reacţia aceea din copilărie?

Deasupra nasului subţire, ochii negri precum păcatul păreau la fel de reci şi de implacabili.

Linia senzuală a buzelor se răsuci într-un mod curios atunci cînd îşi lăsă privirea în jos spre ea.

– Faith Devlin, îi zise. Reuben a avut dreptate; eşti aidoma mamei tale.

Dar dacă el se schimbase în timp şi ea se schimbase la fel de mult. Faith îşi cîştigase încrederea în sine cu multă greutate. Aşa că îi dărui un zîmbet glacial după care îi răspunse:

– Mulţumesc.

– N-a fost deloc un compliment. Nu ştiu de ce ai venit aici, dar asta nu contează deloc. Acest motel îmi aparţine. Şi nu eşti deloc binevenită. Ai o jumătate de oră la dispoziţie să împachetezi şi să pleci de aici. Îi aruncă un zîmbet drăcesc care nici măcar nu era zîmbet. Sau trebuie să chem iarăşi şeriful ca să mă descotorosesc de tine?

Amintirea acelei nopţi stătea acum între ei, atît de puternică, încît era aproape tangibilă. Pentru un moment, Faith văzu iarăşi luminile puternice ale farurilor, simţi teroarea aceea confuză, dar refuză să se lase aruncată iarăşi în starea aceea de panică. În loc să se arate speriată sau furioasă, ridică din umeri a nepăsare şi se îndepărtă de el, îndreptîndu-se spre zona de lîngă dulap în care-şi aşezase schimbul de haine şi geanta cu obiectele de toaletă. Conştientă că privirea aceea întunecată aproape că putea face o gaură prin ea, îşi închise geanta de voiaj, îşi luă haina de la costum, îşi puse pantofii în picioare şi, luîndu-şi poşeta, trecu pe lîngă el fără ca măcar să-şi schimbe expresia aceea de calm de pe chip. În vreme ce ea se îndepărta tot mai mult pe şosea spre Baton Rouge, Gray rămăsese nemişcat în pragul uşii, privind în gol după ea.

Faith Devlin! Ce lovitură venită din trecut! Gray rămase să-i privească luminile din spate pînă cînd dispărură cu totul din vedere. Cînd Reuben îl sunase să-i spună că o femeie care semăna uimitor cu Renée Devlin închiriase o cameră la motel şi că se înregistrase sub

numele de Faith D. Hardy, Gray nu mai avusese nici un fel de îndoială cu privire la identitatea ei. Deci una din familia Devlin avusese destul curaj ca să se arate din nou în Prescott! Nu era deloc surprins că aceasta era tocmai Faith. Ea fusese mereu cea care avusese mai mult curaj şi demnitate decît toată familia luată la un loc. Dar asta nu însemna că era înclinat s-o lase să rămînă.

Se întoarse spre camera luminată pe care ea o părăsise fără nici un fel de agitaţie. Fără nici un fel de agitaţie, la naiba! Dacă el îşi dorise vreun fel de ceartă, ea nu-i făcuse această plăcere. Nici măcar nu ceruse înapoi banii pe care-i plătise cu cartea de credit. Fără ca măcar să clipească, îşi adunase lucrurile şi plecase. Nu durase nici un minut; la dracu', se îndoia serios că îi trebuiseră chiar şi treizeci de secunde.

Plecase şi, cu excepţia cuverturii mototolite de pe pat, camera arăta la fel de curată ca şi cum nici n-ar fi trecut pe acolo, deşi prezenţa ei părea să se fi îmbibat în pereţii odăii. Şi în aer încă stăruia o aromă dulce, catifelată, care rezista în ciuda mirosului de dezinfectant specific tuturor motelurilor, iar Gray simţi deodată cum sîngele parcă îi circulă mai repede prin vene ca o reacţie instinctivă la acel parfum. Era mirosul unei femei, universal şi teribil de personal, în acelaşi timp. Făcu cîţiva paşi în cameră, atras de parfumul subtil, cu nările umflate ca ale unui armăsar.

Faith Devlin. Doar îi auzise numele şi o şi revăzuse în minte cum era în noaptea aceea, tăcută şi neobosită, cu părul fluturîndu-i pe umeri precum o flacără, cu trupul subţire reliefat de cămaşa de noapte transparentă, aruncînd asupra poliţiştilor şi asupra lui o vrajă plină de senzualitate. În noaptea aceea nu fusese decît o copilă, pentru numele Domnului, şi cu toate astea avusese aura puternică a mamei sale.

Cînd deschisese uşa acelei camere şi o revăzuse, rămăsese de-a dreptul împietrit. Semăna atît de bine cu

Renée, încît ar fi vrut s-o pocnească, dar, în acelaşi timp, nu putea fi luată drept mama ei. Faith era ceva mai înaltă, prea subţirică pentru a fi voluptuoasă, deşi se rotunjise destul de frumos pe acolo pe unde trebuia în ultimii doisprezece ani. Culorile în schimb erau aceleaşi cu ale lui Renée: coama de păr de un roşu întunecat, ochii verzi-aurii învăluitori, pielea translucidă. Ceea ce-l înfuriase fusese senzualitatea pentru care nu făcuse nici cel mai mic efort pentru a o obţine, precum şi reacţia lui imediată la ea. Nu era nimic din ce făcuse sau spusese ea, nici măcar ceea ce purtase în acel moment, şi era vorba de un costum de afaceri extrem de elegant. Doamne, o Devlin îmbrăcată în costum de afaceri! Nu, fusese ceva intrinsec, ceva din însăşi natura ei, ceva ce posedase şi Renée. Fata cea mare, nu reuşea deloc să-şi amintească de numele ei, nu avusese alura aceea puternică. Fusese doar ieftină şi gălăgioasă, în nici un caz sexy. Faith era sexy. Nu la fel de mult pe cît fusese Renee, dar la fel de puternică. Privise în ochii aceia ca de pisică şi nu se gîndise decît la patul care se zărea în spatele ei, se gîndise la cearceafuri răsucite şi piele fierbinte, de cum ar fi fost dacă ar fi zăcut goală sub el, cu picioarele încleştate pe şoldurile lui în vreme ce el i-ar fi căutat deschiderea moale dintre coapse şi s-ar fi împins cu putere înăuntru.

Gray simţi cum îl năpădea sudoarea şi înjură cu voce tare în camera goală. Pe naiba, era la fel de rău ca şi tatăl său! Doar să-i dea cineva ocazia şi era gata să uite de tot şi de toate în graba de a se culca cu o Devlin. Nu, nu chiar cu orice Devlin, se amendă în minte. Cel puţin trebuia să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru asta. Doar văzuse atracţia lui Renée pe care ceilalţi bărbaţi o găseau irezistibilă, dar căreia el îi rezistase, în plus displăcîndu-i intens ideea de a împărţi aceeaşi femeie cu tatăl lui. Fata cea mare i se păruse cu totul dezgustătoare. Totuşi, Faith... Dacă ar fi fost oricine şi nu o

Devlin n-ar fi avut liniște pînă cînd nu ar fi urcat-o într-un pat și nu ar fi pornit într-o lungă desfătare amoroasă.

Numai că era o Devlin și numai menționarea acelui nume îl făcea furios. Familia lui suferise cumplit din cauza lui Renée și el n-avea să uite sau să ierte asta niciodată. Să uite era imposibil, mai ales cînd trăia în fiecare zi cu urmările dezertării lui Guy. Maică-sa se retrăsese în asemenea măsură, încît rămăsese doar o fantomă a femeii care fusese odată. Nu-și părăsise dormitorul vreme de aproape doi ani și chiar și acum refuza să iasă din casă decît dacă era nevoită să meargă la doctor în New Orleans, dar asta se întîmpla doar foarte rar, cînd era bolnavă. Gray își pierduse tatăl și din această cauză își pierduse și mama.

Noelle devenise o femeie tristă și bătrînă care-și petrecea majoritatea timpului în camera ei. Numai Alex Chelette mai putea s-o convingă destul de rar să zîmbească sau mai reușea să aducă o umbră de strălucire în ochii aceia albaștri. Gray își dăduse seama cu multă vreme în urmă că Alex se îndrăgostise de mama lui, dar, din nefericire, era o cauză pierdută. Nu numai că Noelle nu observa deloc devoțiunea lui, pentru că și dacă ar fi fost conștientă de ea tot n-ar fi făcut nimic. Era căsătorită cu Guy Rouillard și asta era. Divorțul era ceva de neimaginat. Gray se întrebase deseori dacă nu cumva Noelle se agăța de speranța că Guy va apărea într-o bună zi. El însuși acceptase de multă vreme faptul că probabil nu avea să-l mai vadă niciodată pe tatăl lui. Dacă Guy ar fi intenționat să se întoarcă, nu ar mai fi trimis scrisoarea aceea cu procura, la două zile după dispariție. Fusese trimisă din Baton Rouge în ziua plecării lui; limbajul fusese tern și la obiect, fără să fi fost inclus ceva personal. Nici măcar n-o semnase „Cu dragoste, tata", ci doar se limitase la ceva oficial: „Al dumneavoastră, cu sinceritate, Guy A. Rouillard." Cînd citise semnătura și cuvintele de încheiere, Gray știuse că nu

avea să-l mai revadă niciodată pe tatăl său și ochii îi fuseseră arși de lacrimi amare pentru prima și ultima dată.

Nici nu știa ce s-ar fi făcut în acele prime luni teribile fără ajutorul lui Alex, cînd se luptase cu disperare să-și consolideze poziția în fața acționarilor și a diferitelor consilii de administrație. Alex îl ghidase printre pericole, luptase alături de el pentru orice avantaj, făcuse tot ce putuse ca să-l ajute cu Monica și Noelle. Alex jelise și el, pentru pierderea celui mai bun prieten. Pentru că Alex și Guy crescuseră împreună, fuseseră ca niște frați. Fusese uimit să afle că Guy putuse întoarce spatele familiei pentru una ca Renée Devlin și că plecase fără ca măcar să-și ia rămas-bun.

Într-un fel, Monica era mai puternică acum decît fusese înainte. Nu mai era atît de dependentă emoțional de alții. Se scuzase față de Gray pentru încercarea de sinucidere, apoi îl asigurase că nu avea de gînd să mai întreprindă ceva atît de prostesc vreodată. Dar, dacă acum era mai puternică, din păcate era și mult mai retrasă, de parcă paroxismul durerii și al tristeții îi arseseră excesul de emoții, lăsînd-o calmă, dar distantă. Se interesase îndeaproape de munca lui și, treptat, ajunsese o excelentă asistentă, pe care se putea baza fără probleme, dar, din păcate, devenise la fel de retrasă ca și Noelle. Monica ieșea în oraș; era foarte atentă la felul în care se îmbrăca și mergea la coafor în mod regulat, făcînd eforturi să fie cît mai prezentabilă. Dar nu mai avusese o întîlnire de foarte multă vreme. La început, Gray crezuse că se simțea jenată din cauza încercării de sinucidere și că urma să se relaxeze odată cu dispariția cicatricelor. Și cu toate astea nu se întîmplase așa și în nici un caz stînjeneala nu fusese cea care o ținea în casă. Pe Monica pur și simplu nu o interesa să aibă relații cu cineva. Pe plan de afaceri o făcea fără probleme, dar la nivel personal refuza toate invitațiile, întorcîndu-i spatele atunci cînd el îi sugerase să reintre în

viaţa mondenă şi să înceapă să se vadă cu bărbaţi. Tot ce putea el să facă era să-i dovedească faptul că era bună la nivel profesional şi să-i plătească un salariu pe măsură, ca dovadă a muncii depuse şi pentru a-i dărui independenţa.

Deşi, cu un an în urmă, noul şerif, Michael McFane, reuşise cumva s-o convingă să se vadă cu el. De atunci Monica îl întîlnea, din cîte observase, în mod regulat. Gray fusese atît de uşurat, încît aproape că plînsese. Poate, cine ştie, în cele din urmă Monica mai putea avea o şansă să ducă o viaţă normală.

Nu, nu putea să uite ce-i făcuseră cei din familia Devlin familiei lui. Şi, cu puţin noroc, era posibil să n-o mai vadă niciodată pe Faith Devlin.

Mulţumesc. Acela fusese singurul cuvînt pe care-l murmurase, cu excepţia cuvintelor pe care le scosese cînd întrebase cine era la uşă. Fusese atît de distantă şi de enigmatică, privindu-l ca şi cum s-ar fi amuzat, nepărînd deloc speriată de ameninţările lui. Deşi, nu fusese chiar o ameninţare, ci mai degrabă o promisiune. Dacă n-ar fi plecat singură ar fi escortat-o pînă la limitele oraşului pentru a doua oară. Şi ar fi trebuit să cheme şeriful, pentru că, dacă ar fi atins-o el, şi-ar fi pierdut cu desăvîrşire controlul, şi o ştia foarte bine.

Acum era o femeie în toată legea, nu puştoaica pe care o ţinea el minte. Mereu fusese mai altfel decît restul familiei, o creatură pe jumătate sălbatică, crescînd ca să devină o tentaţie la fel de violentă ca şi mama sa. Era limpede că vreun idiot crezuse aşa ceva pentru că numele de familie indica precis că se căsătorise, deşi pe deget nu văzuse nici un fel de verighetă. Îi observase mîinile, subţiri, elegante, bine întreţinute, şi fusese amuzat de lipsa verighetei. Nici Renée nu purtase aşa ceva; i-ar fi stricat stilul. Evident, fiica ei avea probabil exact aceeaşi părere, cel puţin atunci cînd călătorea fără necunoscutul domn Hardy.

Păruse şi prosperă, deci, precum o pisică, aterizase în picioare pînă la urmă. Gray nu era deloc surprins. Fusese un fel de talent al femeilor din familia Devlin să-şi găsească întotdeauna pe cineva care să le întreţină. Soţul ei trebuia totuşi să fie un tip cu bani mulţi, bietul amărît. Se întrebă cît de des îşi lăsa Faith soţul acasă în vreme ce ea pleca hai-hui la plimbare.

Şi se mai întrebă de ce se întorsese tocmai în Prescott. Pentru ea nu mai exista nimic acolo, nici familie şi nici prieteni. Cei din familia Devlin nu avuseseră niciodată prieteni, doar victime. Şi ar fi trebuit să ştie că nu avea cum să fie întîmpinată cu braţele deschise. Probabil îşi închipuise că se putea strecura neobservată, dar oamenii din oraş aveau memorie foarte bună şi asemănarea cu mama ei era mult prea mare. Reuben o recunoscuse imediat ce îşi scosese ochelarii de soare.

Mă rog, acum nu mai avea nici un fel de importanţă. Scăpase oraşul pentru a doua oară de vermina Devlin şi cu mult mai puţine necazuri decît cu doisprezece ani în urmă. Dar tare mult şi-ar fi dorit să nu se fi întors deloc pentru că scosese la iveală amintiri dureroase, şi-i înlocuise imaginea pe care o avea despre ea ca o fată foarte tînără cu aceea de acum, de femeie în toată legea. Îşi dorea să nu-i fi auzit niciodată vocea catifelată şi distantă în acelaşi timp care-i spusese încet: Mulţumesc.

Faith conduse cu atenţie pe şoseaua întunecată, nepermiţîndu-şi să oprească nici chiar atunci cînd începu să tremure din tot trupul. Refuza să se lase copleşită de asemenea reacţii. Aflase într-un mod neplăcut părerea pe care o avea Gray Rouillard despre ea, reînnoită după şocul şi durerea de acum doisprezece ani. Dar nu avea de gînd să-l lase s-o rănească din nou, să-i controleze iarăşi viaţa. Nu avusese de ales, aşa că plecase de la motel, şi asta pentru că observase hotărîrea de neclintit din ochii lui întunecaţi, ştiind că nu glumise

deloc atunci cînd îi spusese că avea să-l pună pe şerif s-o dea afară. Şi de ce ar fi glumit în privinţa asta, cînd nu glumise nici atunci cînd îi scosese familia în drum fără discuţii? Dar acceptarea ei calmă nu însemna deloc că el reuşise să cîştige a doua oară în faţa ei?

Ameninţarea cu şeriful n-o speriase deloc. Ceea ce era însă atît înspăimîntător cît şi îngrijorător şi care o înnebunea pînă la furie era reacţia pe care o avusese în faţa lui Gray. Chiar şi după atîta amar de vreme, după tot ce-i făcuse familiei ei, era la fel de neajutorată precum cîinele lui Pavlov ca să-şi oprească reacţia la simpla lui vedere. Era de-a dreptul insultător. Nu-şi refăcuse viaţa din temelii doar ca să-l lase pe el s-o numească din nou „gunoi", şi ca să se descotorosească de ea în clipa apariţiei.

Ziua în care fusese ultima dată intimidată de cineva trecuse de multă vreme. Copilul tăcut şi vulnerabil care fusese murise într-o noapte fierbinte de vară, în urmă cu doisprezece ani. Faith rămăsese o persoană tăcută, dar învăţase cum să supravieţuiască, cum să-şi folosească ambiţia de oţel ca să ia ceea ce-şi dorea de la viaţă. Devenise chiar atît de încrezătoare, încît din cînd în cînd îşi permitea chiar să se lase pradă temperamentului de roşcată. Şi dacă dorise să se descotorosească de ea, Gray făcuse o mare greşeală de apreciere. Curînd avea să vadă că tot ceea ce păruse a fi o retragere nu însemnase decît o ajustare de poziţie în căutarea unui alt unghi de atac.

Nu îl putea lăsa s-o alunge din nou. Şi nu era doar o chestiune de onoare, dar încă nu reuşise să afle ce anume se întîmplase cu Guy. Nu putea să dea uitării toată chestiunea, n-o putea lăsa să treacă de la sine.

În mintea-i alertă începu deja să se contureze un plan şi un zîmbet mulţumit îi apăru pe buze în vreme ce conduse mai departe. Gray avea să se descopere flancat acolo unde nu se aştepta. Avea de gînd să se mute în

Prescott, iar el nu putea face nimic în această privinţă, pentru că totul avea să se petreacă în mare linişte şi foarte repede. Trecuse timpul în care făcuse faţă tuturor fantomelor din trecut şi acum îşi cîştigase respectul de sine. Şi va avea grijă ca întregul oraş să vadă treaba asta, după care putea uita trecutul.

Şi avea să-i dovedească lui Gray că se înşelase în privinţa ei încă de la bun început. Îşi dorea asta atît de mult, încît aproape că şi simţea gustul dulce al victoriei. Pentru că îl iubise cu atîta intensitate de cînd fusese mică, pentru că o judecase atît de aspru şi pentru că îi alungase familia din oraş, îi dăduse mult prea multă importanţă în minte. N-ar fi trebuit să se întîmple aşa ceva, ar fi trebuit să fi fost capabilă să-l uite, dar gîndul rămînea în continuare prezent. Nu avea să se simtă altceva decît un „gunoi" pînă cînd Gray nu va recunoaşte cinstit că era o persoană decentă, morală şi cu mult succes în afaceri.

Nu dorea doar să afle ce se întîmplase cu Guy. Poate că ăsta fusese începutul sau poate că îşi ascunsese adevărul de una singură, dar acum ştia foarte bine.

Voia pur şi simplu să se întoarcă acasă.

CAPITOLUL 7

– Da, aşa e. Vreau ca totul să fie făcut în numele agenţiei. Vă mulţumesc, domnule Bible. Ştiam eu că pot conta pe dumneavoastră. Zîmbetul lui Faith era parcă mai cald şi probabil că domnul Bible simţise, pentru că răspunsul lui o făcu să rîdă încîntată. Ar fi mai bine să fiţi precaut, îl necăji. Nu uitaţi, o cunosc pe soţia dumneavoastră.

Închise telefonul şi asistenta ei, Margot Stanley, îi aruncă o privire aprigă.

– Ţapul ăla bătrîn a început să flirteze cu tine? o întrebă Margot.

– Sigur că da, îi răspunse Faith cu bun-simţ. O face mereu. Îl încîntă să-şi închipuie că e un mare afemeiat, dar de fapt nu-i decît un bătrînel cumsecade.

Margot fornăi dispreţuitoare.

– Cumsecade? Harley Bible e la fel de cumsecade ca un şarpe cu clopoţei. Mai bine recunoaşte, ai tu un fel al tău de a te purta cu bărbaţii.

Faith se abţinu. Dacă Margot l-ar fi văzut pe Gray alungînd-o din oraş pentru a doua oară, n-ar mai fi crezut că avea ea un fel de a se purta cu bărbaţii ca să-şi rezolve problemele.

– Nu sînt decît amabilă cu el, asta-i tot. Nimic deosebit în asta. Şi nu ar fi putut rămîne în afaceri dacă ar fi fost aşa de rău precum l-ai descris.

– A rămas în afaceri pentru că bătrînul curvar este un tip isteţ, îi răspunse Margot. Are un geniu de-a dreptul drăcesc să cumpere proprietăţi de primă mînă chiar înainte ca asta să devină evident şi să le ia aproape pe nimic. Naiba să-l ia, oamenii se duc la el pentru că are exact calităţile de care au nevoie.

Faith zîmbi.

– După cum singură ai spus, este un afacerist deştept. Şi mereu a fost cît se poate de drăguţ cu mine.

Poate că ea reuşise să nu se exteriorizeze, însă Margot nu avea asemenea inhibiţii.

– Pînă acum n-am mai văzut vreun bărbat care să nu fie drăguţ cu tine. De cîte ori ai fost oprită pentru că ai mers cu viteză prea mare?

– În total?

– Ajunge dacă-mi spui pe ultimul an.

– Păi... de patru ori, cred. Dar e ceva neobişnuit; doar din cauză că nu am călătorit atît de mult în ultimul an.

– Aha. Şi de cîte ori ai primit amendă?

– Niciodată, admise Faith, ridicîndu-şi ochii în tavan. Dar e doar o simplă coincidenţă. Niciodată n-am încercat să mă sustrag sau să-i farmec pe poliţişti.

– Nici nu-i nevoie şi asta-i ceea ce încercam să-ţi explic. Poliţistul vine pînă la maşina ta, tu îi dai permisul şi-i spui: „Îmi pare rău, ştiu că mergeam mult prea repede", iar el sfîrşeşte prin a-ţi înapoia permisul sfătuindu-te să mergi mai încet, pentru că n-ar suporta să-ţi vadă faţa aia drăguţă tăiată toată după un accident.

Faith începu să rîdă, pentru că Margot fusese cu ea în maşină atunci cînd se întîmplase să fie oprită. Poliţistul în discuţie era unul dintre bătrînii domni ai Texasului de şcoală veche, cu o mustaţă gri foarte deasă şi cu un glas domol.

– Asta a fost singura dată cînd un poliţai a spus ceva despre faţa mea „drăguţă", am încheiat citatul.

– Dar, cu toţii gîndesc la fel. Recunoaşte. Ai primit vreodată vreo amendă pentru viteză prea mare?

– Ei bine, nu. Reuşi să-şi stăpînească amuzamentul. Margot primise două amenzi pentru viteză excesivă în ultimele şase luni şi acum trebuia să se ţină cu strictețe de limita de viteză, spre marea ei dezamăgire, pentru că o a treia amendă ar fi însemnat să-şi piardă permisul pentru o perioadă.

– Poţi să pui pariu că poliţaii care m-au oprit pe mine n-au spus nimic despre cum mi-aş putea tăia faţa „drăguţă" într-un accident, murmură Margot. Nu, dom'le, cu mine a fost vorba doar de afaceri. „Daţi-mi să văd permisul, doamnă. Mergeaţi cu o sută de kilometri pe oră într-o zonă în care sînt permişi doar optzeci pe oră, doamnă. Data în care veţi apărea în faţa curţii va fi cutare sau cutare sau puteţi să trimiteţi direct prin poştă banii pentru amenda penală dată de cutare şi cutare pentru a nu mai apărea în faţa curţii la un proces..."

Părea atît de dezgustată, încît Faith se întorsese cu spatele la ea ca să nu-i rîdă în faţă. Margot nu vedea nimic amuzant în faptul că primise două amenzi pentru depăşirea vitezei legale.

– Niciodată în viaţa mea n-am primit amenzi pentru viteză, continuă Margot să se plîngă. Faith mai auzise asta de atîtea ori, încît ar fi putut spune cuvintele la unison cu prietena ei. Am condus jumătate din viaţă fără ca măcar să primesc o amendă de parcare, ca deodată, hîrtiile astea drăceşti să apară de niciunde.

– Vorbeşti de parcă ţi-ai putea tapeta un perete cu ele.

– Te rog să nu rîzi. Două amenzi sînt foarte serioase, iar cea de-a treia ar fi o adevărată catastrofă. Şi o să trebuiască să merg cu optzeci pe oră în următorii trei ani. Poţi să-ţi închipui cît de tare poate să încurce chestia asta un program? Trebuie să mă scol din timp şi să plec mai devreme oriunde trebuie să mă duc pentru că îmi ia atît de multă vreme. Părea atît de frustrată şi de necăjită, încît Faith nu reuşi să se abţină să nu rîdă.

Margot era o adevărată desfătare. Avea treizeci şi şase de ani, divorţată, fără să aibă nici o intenţie să rămînă şi pe mai departe tot aşa. Faith nu prea ştia cum s-ar fi descurcat fără ea. Cînd într-un final reuşise să adune destui bani ca să cumpere agenţia, ştiuse cum să se îngrijească de relaţiile cu clienţii, dar în ciuda diplomei pe care o avea în administrarea afacerilor, descoperise că era o mare diferenţă între cursuri şi viaţa reală. Margot fusese asistenta lui J.B. Holladay, fostul proprietar al agenţiei *Holladay Travel,* şi fusese încîntată să facă acelaşi lucru şi pentru Faith. Experienţa ei fusese nepreţuită. Şi o ajutase pe Faith să nu facă greşeli în materie de finanţe.

Mai mult de atît, Margot devenise o adevărată prietenă. Era o femeie înaltă şi subţire, cu păr blond, platinat, şi cu un simţ dramatic al îmbrăcăminţii. Şi nici nu ascunsese faptul că era în căutarea unui nou soţ – „Bărbaţii reprezintă o grămadă de dureri de cap, scumpo, dar au şi părţile lor bune, mai ales una mare cu totul specială" – şi era atît de plină de viaţă şi atît de serioasă în legătură cu această chestiune, încît nu întîlnise nici o piedică pentru a obţine cît mai multe întîlniri. Viaţa ei socială ar fi epuizat şi cea mai zdravănă debutantă. Şi ca ea să susţină că Faith avea un fel de a intra pe sub pielea bărbaţilor, cînd Faith nu ieşea cu nimeni şi stătea de una singură acasă, însemna că exagera puţin sau asta era opinia lui Faith.

– Să nu mai rîzi, o avertiză Margot. Într-o zi o să fii oprită de o femeie poliţist şi atunci se va duce şi norocul.

– Păi, asta-i tot ce e, de fapt, noroc.

– Sigur că da. Margot abandonă enervată subiectul şi îi aruncă o privire curioasă. Şi acum, ce-i povestea cu casa aia din oraşul ăla fantomă din Louisiana?

– Prescott, precizează Faith zîmbind. E un oraş micuţ la nord de Baton Rouge, aproape de graniţa statului Mississippi.

Margot fornăi iarăşi.

– Exact cum am spus. Un oraş fantomă.

– Dar este oraşul meu. M-am născut acolo.

– Nu mai spune! Şi chiar admiţi chestia asta cu voce tare? întrebă Margot cu neîncrederea specifică unei persoane născute în Dallas.

– Mă duc acasă, răspunse Faith încet. Vreau să trăiesc acolo. Nu era un pas pe care să-l facă uşor; se întorcea acolo conştientă că familia Rouillard va face tot ce îi va sta în putinţă ca să-i aducă necazuri. În mod deliberat se plasa singură în apropierea lui Gray şi acest pericol o făcea să stea trează nopţile. În afară de faptul că dorea să încerce să afle ce se întîmplase cu tatăl lui cu atîţia ani în urmă, avea de înfruntat o mulţime de fantome, iar Gray era cea mai mare dintre ele. El o zăpăcise, într-un fel sau altul, aproape toată viaţa, şi încă mai era prinsă în acel vîrtej de emoţii din copilărie în ceea ce-l privea. În mintea ei, el era omnipotent, avînd capacitatea de a o distruge sau de a o ridica pe culmile extazului, şi ultima întîlnire cu el nu făcuse nimic ca să mai dilueze acele impresii. Trebuia neapărat să-l vadă ca pe un om normal, să-l întîlnească pe picior de egalitate, şi nu ca o tînără fată înspăimîntată. Nu voia ca el să mai aibă o asemenea putere asupra ei; voia să scape de asta odată pentru totdeauna.

– Excursia aia la Baton Rouge, a făcut-o, nu? Ai ajuns atît de aproape, încît nu te-ai putut abţine. Margot nu ştia ce anume i se întîmplase cu doisprezece ani în urmă, nu ştia nimic despre copilăria lui Faith, decît că fusese în grija unei familii şi că era foarte ataşată de acea familie. Faith nu vorbea niciodată de trecutul său de familia ei.

– Bănuiesc că-i adevărat ceea ce se spune despre rădăcini.

Margot se aplecă puţin în faţă.

– Şi ai de gînd să vinzi agenţia sau ce-o să faci?

Uimită, Faith se holbă la ea.

– Sigur că nu.

După relaxarea subită a lui Margot, Faith îşi dădu seama cîtă alarmă provocase decizia ei în rîndul angajaţilor.

– Totul va merge la fel ca înainte cu două excepţii minore, mai zise.

– Cît de minore? o întrebă Margot suspicioasă.

– Ei bine, pentru început am să locuiesc în Prescott. Cînd domnul Bible o să-mi găsească o casă o să-mi instalez un fax, un computer şi un copiator, aşa că voi rămîne şi în continuare în legătură cu voi pe cale electronică.

– În regulă, asta-i una. Care-i cealaltă?

– Tu te vei ocupa de toate filialele. Aş putea spune ca director de departament, doar că ăsta-i singurul departament şi tu eşti singurul director. Nu te deranjează să călătoreşti, nu? o întrebă Faith, deodată neliniştită. Uitase să ia şi asta în considerare atunci cînd îşi făcuse planurile.

Sprîncenele lui Margot se ridicară din cauza nedumeririi.

– Eu, să mă supăr că aş putea să călătoresc? Scumpo, ţi-ai pierdut şi ultimul rest de minte? Sînt înnebunită după călătorii. Aş putea spune chiar că îmi măreşte zona de vînătoare şi numai bunul Dumnezeu ştie că mai toţi tipii tari de pe-aici au trecut deja prin patul meu. Ar fi norocul lor dacă vreun tip din altă parte m-ar scoate din circulaţie. Şi, în afară de asta, cine spune că este o tortură să mergi la New Orleans?

– Şi la Houston şi la Baton Rouge.

– Cowboys în Houston şi cajuni în Baton Rouge. Mamă, mamă! exclamă Margot lingîndu-şi buzele. Va trebui să mă întorc în Dallas ca să mă odihnesc.

Planul ei mergea ca uns, dar Faith îşi făcea nenumărate griji ca să se asigure că aşa avea să se întîmple. Şi avu parte şi de mari satisfacţii făcînd acele eforturi; fusese neajutorată la paisprezece ani, dar acum avea destule resurse şi patru ani petrecuţi în zona afacerilor o ajutaseră să-şi facă multe contacte folositoare.

Cu ajutorul domnului Bible, găsi foarte repede o casă micuţă care era de vînzare. Nu era chiar în Prescott, dar se situa la vreo două mile de limitele oraşului, la marginea domeniului familiei Rouillard. Cînd o cumpără îşi făcu o gaură serioasă în economii, dar o plăti pe toată odată, în aşa fel încît Gray să nu poată trage nici un fel de sfori cu cel care ar fi avut ipoteca şi să-i facă vreun necaz. Ştia deja destule ca să-i poată vedea paşii pe care i-ar fi putut face ca să-i producă cît mai multe necazuri. Îi făcea mare plăcere să ştie că îl va surprinde şi că nu avea ce să-i facă pînă cînd nu ar fi fost mult prea tîrziu ca s-o mai poată opri.

Foarte discret, făcînd totul în numele agenţiei, în aşa fel încît numele ei să nu apară pe nicăieri ca să nu producă alertă, reuşi să dea drumul la apă şi la curent, să cureţe casa şi să-şi transporte mobila. La numai o lună după ce Gray o alungase din oraş pentru a doua oară, Faith opri maşina pe aleea din faţa casei şi o privi cu o mare satisfacţie.

Nu cumpărase ceva pe nevăzute. Domnul Bible aranjase să vadă înainte nenumărate fotografii ale casei, atît pe dinafară cît şi pe dinăuntru. Casa era destul de mică, numai cinci camere, şi fusese construită prin anii '50, dar fusese redecorată şi modernizată cu gîndul de a fi vîndută. Fostul proprietar făcuse o treabă bună; veranda din faţă înconjura casa şi la un colţ exista chiar şi un leagăn mare pentru ca acei ce aveau să locuiască acolo să se poată bucura de vremea frumoasă. Ventilatoarele instalate pe tavanul verandei, în fiecare colţ, garantau

răcoarea şi pe cea mai călduroasă vreme. Şi, înăuntru, fiecare odaie avea cîte un ventilator mare prins de tavan.

Amîndouă dormitoarele aveau aceeaşi mărime, aşa că îl alese pe cel din spate pentru a-l folosi ca atare şi pe cel din faţă îl transformă în cameră de lucru. Nu exista decît o singură baie, dar, cum ea era singura persoană din casă, nu o deranja şi nici nu avea să aibă vreun fel de probleme din această cauză. Sufrageria şi salonul erau şi ele foarte plăcute, dar cel mai minunat lucru din casă era bucătăria. În mod evident fusese refăcută cu cîţiva ani în urmă, pentru că nu-şi putea imagina pe cineva cheltuind atîţia bani aranjînd o bucătărie cînd ceva cît se poate de obişnuit s-ar fi vîndut la fel de bine şi ar fi costat cu mult mai puţin. Cineva făcuse o adevărată pasiune pentru gătit. Aragazul era foarte mare, cu şase ochiuri deasupra şi un cuptor de-a dreptul imens şi, pe lîngă aragaz, mai era construit într-un perete şi un cuptor cu microunde, mai mare decît cele folosite de obicei în casele oamenilor. Dulapurile ce se înălţau de la podea pînă-n tavan îi asigurau spaţiu de depozitare pentru mîncare ca s-o ţină şi un an de zile dacă şi-ar fi dorit aşa ceva. Şi, în loc ca mijlocul camerei să fie neocupat, în centru trona o masă imensă care ar fi îngăduit mai multor oameni să-şi desfăşoare talentele culinare, ca într-un restaurant. Pe Faith n-o prea încînta să stea şi să-şi gătească singură, dar camera îi plăcea foarte mult. De fapt, era încîntată de întreaga casă. Era primul loc în care locuia şi care-i aparţinea în întregime; apartamentele nici nu se puneau la socoteală pentru că pe acelea doar le închiriase. Casa aceea însă era a ei. Avea acum un cămin adevărat.

Încă mai era plină de încîntare pe cînd se întorcea în Prescott ca să-şi facă provizii de mîncare şi să aibă grijă de două lucruri foarte importante. Prima oprire o făcu în faţa clădirii municipale, de unde cumpără o plăcuţă de înmatriculare pentru maşină şi un nou permis de

conducere care să fie valabil în Louisiana. Următoarea oprire era la băcănie. Era o adevărată plăcere să poată cumpăra fără să-şi facă probleme în legătură cu costul mărfurilor, în acelaşi magazin în care proprietarul o urmărise cu ochi grijulii pe cînd era copil ca nu cumva să bage ceva în buzunar şi apoi să plece fără să plătească. Morgan îl chema parcă, îşi aminti deodată, Ed Morgan. Fiul cel mai mic fusese în aceeaşi clasă cu Jodie.

Fericită, începu să-şi aleagă fructe şi conserve, punînd fiecare lucru în parte într-o pungă de plastic şi apoi legînd-o cu o bandă adezivă. Din depozit veni fără grabă un bărbat încărunţit, încins cu un şorţ pătat, ducînd în braţe mai multe legături de banane, pe care se apucă să le aranjeze într-un raft aproape gol. Îi aruncă o privire, după care întoarse capul s-o vadă mai bine, ochii mărindu-i-se a neîncredere.

Deşi părul i se rărise destul de mult şi ceea ce mai rămăsese îşi schimbase culoarea, Faith îl recunoscu fără zăbavă pe bărbatul la care se gîndise cu numai cîteva momente în urmă.

– Bună ziua, domnule Morgan, îl salută politicoasă, în vreme ce-şi maneva căruciorul pe lîngă el. Ce mai faceţi?

– R...Renée, bolborosi omul, şi ceva din felul în care pronunţase numele mamei ei o făcu pe Faith să îngheţe pe dinăuntru şi apoi să-l privească altfel. Doamne, doar nu şi el! Mă rog, şi în fond de ce nu? Guy Rouillard nu fusese în permanenţă disponibil, iar Renée nu fusese deloc genul de femeie care să se lase amînată.

Zîmbetul îi dispăru de pe faţă, iar vocea îi deveni deodată rece.

– Nu, nu sînt Renée. Eu sînt Faith, fata cea mică. Fusese umilită încă din copilărie de cîte ori intrase în acel magazin, fiind privită întotdeauna ca o hoaţă cînd, de fapt, bărbatul care-o urmărea cu atîta atenţie făcea

parte din haita care o aştepta pe mama ei să fie liberă ca să-şi împartă grăţiile cu ei.

Împinse căruciorul mai departe printre rafturi. Nu era un magazin prea mare, aşa că auzi zvonul de voci agitate atunci cînd Morgan se grăbi să-i dea de ştire şi nevestei cine anume intrase acolo. Nu mult după aceea deveni brusc conştientă că după ea avea şi o umbră. Nu recunoscu adolescentul, care, asemenea lui Morgan era încins cu un şorţ lung şi pătat, şi care roşi stînjenit atunci cînd îl privi, dar care căpătase importanta misiune de a se asigura că totul era aşezat în cărucior şi nu în poşeta ei.

Simţi cum furia o înăbuşea, dar se abţinu şi nu-şi permise să fie grăbită. După ce luă tot ce îşi trecuse pe listă, îşi conduse căruciorul spre casa de marcat unde se apucă să-l descarce.

Cînd Faith intrase în magazin, doamna Morgan era cea aşezată la casă, dar acum preluase această treabă domnul Morgan, iar nevastă-sa privea cu atenţie întreaga scenă din micul cubicul de sticlă în care erau instalate birourile. El se mulţumea să privească atent produsele pe care le scotea Faith.

– Ar fi mai bine să ai bani ca să plăteşti toate astea, îi zise pe un ton neplăcut. Sînt foarte atent din partea cui accept cecuri.

– Întotdeauna plătesc cu bani gheaţă, i-o întoarse cu răceală Faith. Şi eu sînt foarte atentă pe cine las să-mi vadă numărul contului din bancă.

Trebui să treacă un moment, ca Morgan să-şi dea seama că fusese insultat la fel de grosolan şi se înroşi pînă la rădăcina părului.

– Mai bine ai fi atentă cum vorbeşti. Nu trebuie să accept să fiu insultat în propriul meu magazin, mai ales de cei de teapa ta.

– Nu zău? Îi dărui un zîmbet luminos, după care continuă pe o voce joasă: nu erai chiar atît de pretenţios cînd venea vorba de mama mea, nu?

Roşeaţa dispăru la fel de repede precum apăruse, lăsîndu-l palid şi transpirat, după care aruncă o privire iute în direcţia soţiei sale.

– Habar nu am despre ce vorbeşti.

– În regulă. Dar ai grijă să nu mai aduci subiectul ăsta în discuţie.

Îşi scoase portofelul din geantă şi rămase în aşteptare. El începu să împingă produsele pe masa de alături în vreme ce înregistra preţurile. Faith urmărea cu atenţie fiecare preţ şi la un moment dat îl opri.

– Merele astea sînt un dolar şi douăzeci şi nouă de cenţi o litră, nicidecum un dolar şi şaizeci şi nouă de cenţi.

El se înroşi din nou, furios pentru că îl prinsese cu greşeala. Sau, cel puţin aşa credea ea, că era doar o simplă greşeală şi nu o înşelătorie deliberată. Oricum avea de gînd să verifice cu atenţie nota de plată înainte să plece de acolo. Trebuia să-l lase şi pe el să simtă gustul amar al celui considerat automat necinstit. Mai demult, l-ar fi lăsat în pace din cauza fricii de a nu fi înjurată la unison de orăşeni, dar acele zile trecuseră de multă vreme.

Cînd el făcu totalul, ea îşi deschise portofelul şi scoase şase bancnote de douăzeci de dolari. În mod firesc, nota de plată a articolelor de băcănie însuma mai puţin de jumătate din suma aceea, dar lăsase acasă o mulţime de lucruri, nedorind să le care după ea, aşa că acum fusese nevoită să-şi reînnoiască întregul stoc. Îl observă cum îi privea banii rămaşi în portofel şi îşi dădu seama că în curînd povestea că Faith Devlin se întorsese în oraş cu un teanc de bani atît de gros încît să înece şi un cal avea să circule multă vreme. Şi nimeni nu va crede că îşi cîştigase toţi banii în mod cinstit.

Şi nu se putea autoconvinge că de fapt nu-i păsa de ce aveau să creadă oamenii din oraş; întotdeauna îi păsase. De fapt, acesta şi fusese unul dintre motivele pentru care se întorsese, ca să le dovedească atît lor, cît

şi ei înseşi, că nu toţi cei din familia Devlin erau nişte gunoaie. În minte ştia că era o femeie respectabilă, dar în inimă încă nu era sigură, şi nici nu avea să fie sigură pînă cînd oamenii din oraşul natal nu aveau s-o accepte ca atare. Nu putea divorţa de Prescott; oraşul acesta o ajutase să-şi dezvolte personalitatea pe care o avea în acel timp, iar rădăcinile îi erau bine înfipte în acel pămînt. Dar, deşi îşi dorea să fie acceptată de oamenii de acolo, asta în nici un caz nu însemna să lase pe cineva s-o insulte şi să neglizeze asta. De copil, fusese obsedată de faptul că avea să meargă pe calea ei nu pe cea aleasă de părinţi şi fraţi, dar, în cei doisprezece ani de cînd plecase de acolo, se maturizase şi învăţase să se apere.

Acelaşi băiat care o urmărise prin magazin luase pungile şi o însoţise pînă la maşină. Bănuia că avea cam şaisprezece ani; trupul încă păstrase ceva din perioada copilăriei iar mîinile şi picioarele păreau disproporţionat de mari.

– Eşti cumva rudă cu familia Morgan? îl întrebă în vreme ce se îndreptau spre parcare, de această dată el împingînd la cărucior.

El se înroşi ca toţi cei de vîrsta lui cînd erau interpelaţi direct.

– Ah, da. Sînt bunicii mei.

– Şi cum te cheamă?

– Jason.

– Eu sînt Faith Hardy. Am stat şi eu pe-aici cînd eram copil şi de-abia m-am întors. Se opriră lîngă maşină şi Faith descuie portbagajul. Ca majoritatea adolescenţilor şi cel din faţa ei părea interesat de orice avea patru roţi şi îi studia cu atenţie maşina. Îşi cumpărase o maşină serioasă, confortabilă şi nu una sport; maşina pe care şi-o luase era mai potrivită pentru afaceri; şi oricum era nevoie de o anumită încredere ca să mergi peste tot cu o maşină sport, o încredere pe care Faith n-o simţise

niciodată. Întotdeauna fusese mai mare decît anii ei şi stabilitatea şi siguranţa erau cu mult mai importante pentru ea decît viteza sau înfăţişarea. Dar maşina, de un verde sofisticat, un model european, nu avea nici un an vechime şi emana o anume eleganţă, pentru toată stabilitatea şi siguranţa pe care le oferea.

– Frumoasă maşină, se simţi Jason dator să comenteze în vreme ce transfera pachetele din cărucior în portbagaj.

– Mulţumesc. Îi dădu un bacşiş de un dolar, iar băiatul privi bancnota uluit. Din reacţia lui Faith deduse că fie era ceva neobişnuit în Prescott să laşi bacşişuri, fie că fiecare îşi căra cumpărăturile singur pînă la maşină, şi că el fusese obligat să îndeplinească această corvoadă pentru a vedea dacă-şi ţinea maşina curată sau altceva de genul ăsta. Ea bănuia că despre asta era vorba; curiozitatea oamenilor din orăşelele mici nu avea limite.

În vreme ce Faith îşi descuia portiera, un Cadillac alb şi micuţ îşi făcu apariţia în parcare, oprindu-se deodată alături de maşina ei. Îşi ridică privirea şi zări o femeie care o privea ca trăsnită. De-abia după un moment o recunoscu pe Monica Rouillard, sau cum o mai chema în clipa de faţă. Cele două femei se măsurară reciproc şi Faith îşi aminti cum Monica se dăduse peste cap să fie dezagreabilă cu familia ei, spre deosebire de Gray care se purtase aproape normal cu ei toţi pînă în ziua dispariţiei tatălui său. În ciuda ei înseşi, Faith simţi o undă de milă; dacă bănuielile ei erau exacte, atunci tatăl lor era mort de multă vreme, iar ei trecuseră peste toţi acei ani fără să ştie unde se afla sau ce i se întîmplase. Familia Devlin suferise foarte mult de pe urma faptelor lui Guy, dar şi familia Rouillard suferise de asemenea.

Chiar şi în penumbra din maşină, Faith tot observă cît de palidă şi de încordată era Monica în vreme ce se holba la ea. Aceea era o confruntare care ar fi fost mai bine să fie puţin amînată; deşi avusese intenţia să

rămînă fermă pe poziţii nu voise absolut deloc să se arate întregii familii Rouillard. Întorcîndu-se, se urcă în maşină şi porni motorul. Monica o bloca, aşa că nu putea da înapoi, dar spaţiul din faţa ei se eliberase aşa că putea ieşi de-a dreptul din parcare fără să mai încerce cu spatele. O porni drept înainte, lăsînd-o pe Monica să se holbeze mai departe în urma ei.

Cînd ajunse acasă găsi cîteva faxuri ce o aşteptau, toate de la Margot. Însă mai întîi îşi aşeză pachetele în bucătărie înainte să se aşeze la birou ca să rezolve problemele apărute. Îi plăcea foarte mult industria de vacanţă; nu era lipsită de porţia ei de bătaie de cap şi crize, dar în mare parte, datorită specificului, avea doar clienţi voioşi şi gata de plecare. Treaba agenţiei era să aibă grijă ca tururile să fie complet aranjate cu toate cele necesare şi la îndemînă. De exemplu aveau grijă să aranjeze pentru fiecare turul potrivit, dacă o familie avea copii nu îi trimitea într-un tur în care se găseau din plin distracţii destinate exclusiv adulţilor. Angajaţii ei ştiau cum să se descurce cu asemenea lucruri; majoritatea problemelor de care trebuia să se ocupe Faith erau de o cu totul altă natură. Trebuiau aranjate salariile şi semnate, formulare de completat pentru taxe şi impozite, o nesfîrşită paradă a hîrţoagelor. Faith se hotărîse ca şi în continuare să se ocupe de salarii şi de alte cheltuieli, cu informaţiile necesare trimise prin fax spre ea în zilele de luni. Aşa ea putea face toată hîrţogăraia şi apoi putea trimite cecurile prin poştă rapidă în dimineaţa de miercuri. Era o soluţie salvatoare şi faptul că putea să rezolve totul de acasă o încînta.

Cel mai mare inconvenient era faptul că treburile bancare trebuiau rezolvate în Dallas, atît afacerile cît şi conturile personale, dar se hotărîse să nu-şi transfere fondurile în Prescott sau nici chiar în Baton Rouge; influenţa familiei Rouillard avea braţe lungi. Nu verificase dacă familia deţinea noua bancă din oraş, pentru că de

fapt nici nu conta aşa de mult; fie că era a lor sau nu, Gray putea trage ce sfori dorea. Existau desigur nenumărate legi şi reguli bancare, dar în acea parte a statului legea o reprezenta însăşi familia Rouillard. Balanţa conturilor ei şi chiar cecurile anulate deveneau o chestiune uşor de aflat pentru Gray. Nu-şi făcea iluzii că ar fi putut să-i facă o groază de necazuri atunci cînd ar fi avut nevoie de un credit sau amînîndu-i plăţile spre agenţie. Nu, era mult mai bine să-şi păstreze conturile în Dallas.

Pe aleea din faţa casei pietrişul scîrţîi sub roţile unei maşini, iar ea privi imediat pe fereastră şi văzu un Jaguar gri metalizat oprindu-se cu o frînă bruscă. Resemnată, lăsă perdeaua să cadă la loc şi-şi împinse scaunul departe de birou. Nu trebuia să aştepte să vadă cine avea să se dea jos din maşină pentru o mică vizită, la fel cum ştia că nu era deloc o delegaţie care să-i ureze bun venit.

Intrînd în salon, se îndreptă spre uşă, deschizînd-o atunci cînd auzi paşii grei urcînd scările verandei.

– Bună, Gray. Te rog, intră. Văd că ai renunţat la Corvette.

În ochii lui licări cîteva secunde uimirea, după care păşi peste prag, copleşind-o cu înălţimea. Nu se aşteptase deloc ca ea să-l invite foarte calmă să intre, iepurele oferind ospitalitate în bîrlogul său unui lup.

– Sînt mult mai încet la multe lucruri faţă de cum eram înainte, îi răspunse el tărăgănat.

Lui Faith îi stătea pe vîrful limbii să-i răspundă „Şi mult mai bun de data asta, pun pariu", însă se abţinu la timp. Se îndoia serios că Gray Rouillard i-ar fi făcut numai ei asemenea remarci sugestive, numai ei dintre toţi oamenii din oraş, şi, dacă i-ar fi răspuns probabil că i-ar fi spus că o Devlin nu era în stare de mai mult de atît. Nu exista spaţiu pentru un flirt amical între ei doi.

Vremea era foarte caldă pentru ziua de primăvară tîrzie, iar Gray se îmbrăcase cu o cămaşă de bumbac, albă, deschisă la gît, şi cu pantaloni de in de un bej

şters. Părul negru şi creţ de pe piept se zărea prin deschizătura cămăşii şi Faith se simţi deodată sufocată, forţîndu-se să privească în altă parte. Adusese cu el şi mirosul proaspăt de pămînt şi iarbă şi aroma bărbătească subtilă, care întotdeauna o încîntase. Niciodată însă nu reuşise să definească culoarea sau culorile parfumului lui, cugetă ameţită inhalînd lacomă acea aromă. Impactul fizic pe care-l avea asupra ei îi făcea simţurile s-o ia razna, aşa cum se întîmplase dintotdeauna. Nimic nu se schimbase. Nici măcar data trecută cînd nu se aşteptase să-l vadă nu se simţise atît de zăpăcită; vechile reacţii erau toate la locul lor, neschimbate chiar şi după atîţia ani. Îl privi cu o ură neîmpăcată. Doamne, bărbatul acela o trîntise la pămînt, o umilise în ultimul hal şi n-ar fi ezitat nici măcar o secundă s-o facă din nou; ce nu era în regulă cu ea de simţea acel impuls fierbinte, de necontrolat, excitaţia aceea subită?

Stătea mult prea aproape de ea, chiar lîngă uşă, privind-o cu ochii negri îngustaţi. Faith se îndepărtă ca să-şi lase puţin spaţiu de respiraţie. Fizic, Gray era mult prea impozant, cel puţin cu zece centimetri mai înalt şi cu trupul acela musculos, de atlet... Dacă ar fi vrut să-l sărute pe gît ar fi fost nevoită să se ridice în vîrful picioarelor. Gîndul acela aberant o şocă şi instinctiv îşi păzi expresia feţei. Nu trebuia în nici un caz să-l lase să afle că avea o asemenea influenţă asupra ei, că era atît de puternic atrasă de el; asta i-ar fi dat o armă de o putere devastatoare pe care ar fi folosit-o fără îndoială imediat împotrivă-i.

– Ce surpriză, îi zise liniştită, deşi nu era deloc. Te rog, stai jos. Ai prefera o cană cu cafea sau, mai bine, un ceai de la gheaţă?

– Treci peste politeţe, îi zise el, apropiindu-se iarăşi, în vreme ce ea îi deslusea furia rece din cuvinte. Ce cauţi tu aici?

– Aici locuiesc, îi răspunse ea, ridicîndu-şi sprîncenele cu o uluială pe care de fapt n-o simţea. Nu se aşteptase ca înfruntarea dintre ei să aibă loc atît de repede; era mult mai eficient decît se aşteptase. Se depărtă iarăşi de el, căutînd disperată să păstreze o distanţă sigură. Privirea lui se ascuţi după care păru să strălucească de mulţumire, şi, cu un fior, Faith îşi dădu seama că şi el remarcase că apropierea dintre ei o făcea să se simtă nervoasă. Se opri, hotărîtă să nu-l lase să creadă că o putea intimida în acest fel, după care se întoarse ca să-i ţină piept. Îşi ridică bărbia, lucirea din ochii ei verzi anunţînd începerea luptei. Îi trebui mult efort, dar în cele din urmă reuşi.

– Nu pentru mult timp, îi zise el. Ţi-ai pierdut şi timpul şi ţi-ai irosit efortul în încercarea de a te întoarce.

Cu un amuzament uşor de remarcat, Faith îi răspunse:

– Pînă şi tu ai putea întîmpina probleme ca să mă dai afară din propria mea casă.

Privirea lui deveni şi mai dură în vreme ce examina salonul curat, decorat cu gust.

– Am cumpărat-o, continuă ea. Nu este cu chirie sau ceva asemănător, îmi aparţine în întregime.

El începu să rîdă, uimind-o.

– Probabil că ai divorţat de domnul Hardy şi l-ai lăsat în fundul gol. Ai obţinut tot ce avea amărîtul ăla?

Faith înţepeni.

– De fapt, chiar aşa s-a şi întîmplat. Numai că n-am divorţat.

– Atunci ce-ai făcut, ţi-ai tras un ţap bătrîn care a mierlit-o la un an sau doi după căsătorie? Avea şi moştenitori de drept pe care i-ai păgubit?

Culoarea îi dispăruse din obraji lăsîndu-i la fel de albi ca şi marmura.

– Nu, mi-am tras un băiat tînăr şi zdravăn de douăzeci şi trei de ani care a murit într-un accident de maşină la nici un an de la căsătorie.

Buzele lui Gray se strînseră.

– Îmi pare rău, îi zise morocănos. N-ar fi trebuit să spun aşa ceva.

– Nu, n-ar fi trebuit, dar am observat că grija faţă de sentimentele celorlalţi oameni nu-i prea interesează pe membrii familiei Rouillard.

El pufăi indignat.

– O Devlin ar trebui să fie grijulie cînd aruncă cu pietre într-o casă de sticlă.

– Eu n-am rănit niciodată pe nimeni, îi zise ea cu un zîmbet amar. Am fost doar prinsă între linii atunci cînd a început bătălia.

– Deci toată numai inocenţă, eh? Poate că erai foarte tînără cînd s-a întîmplat totul, dar şi eu am o memorie foarte bună, şi tu te învîrteai prin faţa mea şi a poliţiştilor în cămăşuţa aia de noapte, transparentă, lăsîndu-ne să-ţi admirăm trupul. După cum e mama aşa şi fiica, mi-aş permite să spun.

Ochii lui Faith se lărgiră de jenă şi furie, iar obrajii i se înroşiră la loc. Înaintă cei doi paşi care-i mai despărţeau, după care îl împunse cu degetul arătător în piept.

– Să nu îndrăzneşti să-mi arunci aşa ceva în faţă! îi zise, înecîndu-se de furie şi ură. Am fost scoasă cu forţa din pat în mijlocul nopţii şi aruncată apoi în curte precum un gunoi. Să nu spui nimic, îl preveni cu un ton ascuţit, cînd el deschise gura să-i răspundă că asta şi era, un gunoi, după care începu să-l împungă din nou în piept. Tot ceea ce aveam a fost aruncat afară şi frăţiorul meu devenise isteric nevoind să-mi dea drumul. Ce ar fi trebuit să fac, să-mi găsesc nişte haine şi apoi să mă retrag în pădure ca să mă schimb? Şi voi, oamenii aşa-zis decenţi, de ce nu v-aţi întors frumos cu spatele dacă vedeaţi un pic cam prea mult?

El privi în jos spre faţa ei furioasă, cu o expresie de uluială, după care ochii i se ascunseră şi mai mult sub pleoape şi începură să sclipească. Îi prinse mîna şi i-o

îndepărtă de piept. Şi nu îi dădu drumul, ci îi strînse degetele în palma mare şi bătătorită.

– Ai un temperament specific de roşcată, eh? o întrebă amuzat.

Atingerea lui era precum un şoc electric. Încercă să-şi elibereze mîna numai că el i-o strînse şi mai tare, încătuşînd-o pe mai departe fără efort.

– Ei, haide, nu-i nevoie să te enervezi şi mai tare, îi zise leneş. Poate chiar ai crezut că o să stau cuminte în banca mea şi că o să te las să-mi faci găuri în piept cu unghia, dar ca să îmi placă ar trebui să am o altă dispoziţie.

Faith îi aruncă o privire înţepată. Se putea umili încercînd să lupte aiurea sau putea aştepta demnă ca el să-i dea singur drumul. Instinctul îi spunea să se lupte ca să se elibereze de căldura aceea pe care o emana, dar se forţă să rămînă nemişcată, simţind că el s-ar distra de minune urmărind-o încercînd să se elibereze. Apoi nuanţa voalată a tonului cu care îi vorbise înainte se înregistră în mintea ei. De această dată nu era vorba de nici o greşeală sau neînţelegere.

– Ce fată deşteaptă, îi zise el, privirea coborîndu-i în josul sînilor. Îşi luă tot timpul examinîndu-le forma ce se zărea pe sub cămaşa de mătase de un verde ca menta. Ea îşi ţinu respiraţia pentru că privirea lui aproape că o simţea precum o atingere şi sînii o furnicau. Nu vrei să porneşti la o bătălie cu mine, mai ales că ştii că n-ai cum să cîştigi, sau cine ştie? Probabil că mama ta te-a învăţat că un bărbat se întăreşte foarte repede atunci cînd o femeie se zvîrcoleşte alături de el. Te-ai întors crezînd că o să poţi lua locul mamei tale? Vrei să fii tîrfa mea la fel cum ea a fost tîrfa tatălui meu?

Furia îi întuneca ochii şi-şi ridică mîna liberă cu toată forţa. La fel de rapid ca un şarpe, Gray îşi ridică şi el mîna prinzînd-o pe a ei înainte de a apuca să lovească.

Apoi fluieră prelung, mulţumit de forţa pe care o pusese în lovitura neizbutită.

– Ce temperament ai, o necăji mai departe, privind-o de parcă s-ar fi distrat pe seama furiei ei. Încercai să-mi scoţi dinţii?

– Da! izbucni ea, strîngînd din dinţi şi uitînd că avusese de gînd să-i nege cu totul plăcerea unei lupte, căutînd să se elibereze şi învineţindu-şi încheieturile. Ieşi! Ieşi din casa mea.

El îi rîse în faţă, făcînd-o să încremenească în vreme ce se lipea de ea.

– Şi ce-ai de gînd să faci? Să mă arunci afară?

Faith îngheţă, alarmată, descoperind că reacţia lui la lupta aceea neputincioasă fusese exact ceea ce-i spusese şi el că avea să fie. Nu putea greşi mai ales că se presa cu forţă de pîntecul ei. Aşa că se hotărî să-l lovească cu singura armă ce-i mai rămăsese, limba.

– Dacă mi-ai da drumul, om al cavernelor ce eşti, m-aş duce imediat să îmi pun gheaţă pe încheieturi ca să nu se învineţească şi mai rău! i-o întoarse încinsă.

El privi în jos la degetele-i lungi care încercuiseră încheieturile ei subţirele, slăbindu-şi strînsoarea şi încruntîndu-se văzînd urmele roşii-vineţii rămase pe piele.

– N-am vrut să te rănesc, îi zise, luînd-o prin surprindere. O eliberă imediat. Ai o piele de bebeluş.

Faith se retrase, masîndu-şi încheieturile şi forţîndu-se să nu privească în direcţia pantalonilor lui. Era ceva ce nu putea fi ignorat.

– Părerea mea este că puţin ţi-a păsat dacă mă răneai sau nu. Şi acum pleacă de aici.

– Imediat. Am cîteva lucruri să-ţi spun.

Faith îi aruncă o privire rece.

– Atunci, pentru numele Domnului, spune-le odată şi pleacă.

Ochii cei negri scăpărară periculos şi, chiar înainte să-şi dea seama el se afla iarăşi în faţa ei, ciupind-o aproape drăgăstos de bărbie.

– Eşti o puicuţă cu mult tupeu, nu? Poate cu mult prea mult tupeu pentru propriul tău bine. Nu încerca să mă provoci la o luptă, scumpo, pentru că te vei răni. Cel mai bun lucru este să-ţi împachetezi lucrurile şi să pleci de aici la fel de repede precum te-ai mutat; o să cumpăr casa de la tine cu acelaşi preţ cu care ai luat-o, aşa că n-o să pierzi nimic. Nu eşti binevenită aici şi nu vreau ca mama şi sora mea să fie necăjite văzîndu-te defilînd prin faţa lor ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic, readucînd în actualitate vechiul scandal şi supărînd pe toată lumea. Dar, dacă rămîi, îmi forţezi mîna şi pot să fac lucrurile destul de dure pentru tine, şi pînă la urmă vei suferi. N-o să reuşeşti să capeţi vreo slujbă şi o să afli al naibii de repede că n-ai nici prieteni în zonă.

Ea îşi săltă bărbia, departe de degetele lui.

– Şi ce-o să faci, o să-mi dai foc? îl iscodi furioasă. Nu mai sînt fetişcana neajutorată de paisprezece ani şi o să descoperi că n-o să-ţi mai fie uşor să mă sperii sau să mă intimidezi. Sînt aici şi am de gînd să rămîn.

– O să mai vedem noi! Privirea ascunsă pe după pleoape se coborî iarăşi spre sîni şi deodată rînji. Dar ai mare dreptate dintr-un anumit punct de vedere. Nu mai ai paisprezece ani.

Apoi se îndreptă spre uşă, lăsînd-o pe Faith să privească în urma lui cu pumnii strînşi de o furie neputincioasă şi cu stomacul făcut ghem din cauza panicii. Nu voia ca el s-o vadă ca pe o femeie, nu mai voia s-o studieze cu ochii aceia întunecaţi, plini de pasiune, şi asta pentru că nu era deloc sigură că ar fi putut să-i reziste la nesfîrşit. Simţi cum o cuprindea greaţa doar la gîndul de a deveni asemenea mamei ei, de a deveni ceea ce-i sugerase chiar el, o tîrfă pentru unul din familia Rouillard.

– Era Renée? întrebă încet Monica, deşi era atît de încordată, încît tensiunea care-o stăpînea era aproape vizibilă. Îl sunase pe Gray de la băcănia lui Morgan, mai supărată decît o auzise el de multă vreme, de fapt, din ziua în care-i spusese că tatăl lor fugise cu Renée Devlin. Monica parcursese un drum lung de atunci, dar durerea din ochii ei îi spuse lui Gray că suferinţa era încă prea aproape de suprafaţă ca să mai poată fi obiectivă.

– Nu, dar cu siguranţă este o Devlin. Îşi turnă un deget de scotch pe care îl dădu peste cap, după care îşi mai turnă o porţie simţind că avea mare nevoie după întîlnirea cu Faith Devlin. Faith Devlin Hardy, de fapt. O văduvă. O văduvă tînără şi frumoasă, cu păr roşu, cu atîta foc în vene, încît era tentat să-şi cerceteze mîinile să vadă urmele arsurilor. Reuşise s-o deconcerteze de cîteva ori, dar în general manifestase o încredere în sine de-a dreptul înnebunitoare şi o răceală pe măsură. Nu păruse deloc speriată de ameninţările lui, deşi ştia foarte bine că nu glumea niciodată în astfel de chestiuni.

Se găseau în birou, savurînd o băutură înainte de masa de seară sau cel puţin Gray o făcea. Alex urma să vină la cină şi Noelle trebuia şi ea să coboare cît de curînd, aşa că Gray şi Monica se refugiaseră în birou ca să poată discuta în linişte.

Monica părea fără expresie.

– Deci nu era Renée? Semăna foarte bine de parcă n-ar fi îmbătrînit deloc. Şi părea chiar mai tînără. Oh, înţeleg. Masca îi căzu deodată. Era una din fete, aşa-i?

– Cea mai tînără. Faith. Ea semăna cel mai bine cu Renée, dintre toţi ceilalţi.

– Şi ce caută aici?

– A spus că s-a întors ca să rămînă.

Ochii întunecaţi ai Monicăi se umplură de oroare.

– Nu se poate! Mama n-ar putea suporta aşa ceva! Alex a reuşit s-o scoată puţin din carapace, dar dacă aude că o Devlin s-a întors în oraş, nu se ştie cît de mult

va da iarăşi înapoi. Va trebui să te descotoroseşti din nou de ea, Gray.

Abătut, privi spre paharul cu băutură, pe care-l termină dintr-o singură înghiţitură. Tot oraşul ştia cum el îi alungase din zonă pe cei din familia Devlin. Nu era ceva cu care să se fi mîndrit, dar nici nu regreta fapta de atunci, iar incidentul respectiv devenise un fel de legendă în întregul oraş. Însă Monica nu fusese acolo, nu văzuse urîţenia; ştia doar care fusese rezultatul, nu ştia absolut nimic despre proces. Ea nu avea amintirea aceea săpată pe creier. Pentru că era mereu alături de el: teroarea lui Faith, ţipetele isterice ale băieţelului şi încercările demne de milă de a se agăţa de ea, lupta ei disperată de a aduna lucrurile... şi privirile flămînde, pline de poftă cu care bărbaţii îi urmăriseră zbaterile, umbrele nopţii care ascunseseră tinereţea scoţînd la iveală doar asemănarea uimitoare dintre ea şi maică-sa.

Deodată, uimit, realiză că noaptea aceea era ca o verigă de legătură între el şi ea, o legătură care nu putea fi distrusă decît prin moarte. N-o cunoscuse niciodată bine şi doisprezece ani îl despărţeau de ceea ce fusese şi ceea ce devenise, dar cu toate astea... niciodată nu se gîndise şi nici nu se purtase cu ea ca şi cu o străină. Era ca şi cum ar fi fost un fel de cunoştinţe îndelungate. Nu erau doi străini; între ei exista noaptea aceea.

– S-ar putea ca de data asta să-mi fie mai greu să scap de ea, îi zise cu bruscheţe. A cumpărat casa Cleburne şi, după cum a subliniat şi ea, nu pot s-o dau afară de pe proprietatea ei.

– Păi, dacă are de gînd s-o cumpere, trebuie să existe o cale ca să intervenim cu chiria, cu ratele sau ipoteca...

– Eu n-am spus că are de gînd s-o cumpere, ţi-am spus că a şi cumpărat-o. Este o mare diferenţă.

Monica se încruntă.

– Dar de unde ar putea o Devlin să facă rost de atîţia bani?

– Probabil o asigurare pe viaţă. Este văduvă. Acum numele ei de familie este Hardy.

– Cît de convenabil pentru ea, răspunse sarcastică Monica.

– Nu, din cîte am înţeles nu i-a convenit deloc, îi zise Gray, revăzînd în minte chipul palid al lui Faith cînd şi el spusese cam acelaşi lucru.

Auzi apoi soneria de la uşă şi vocea lui Alex atunci cînd Oriane îi deschise. Timpul discuţiilor trecuse. O bătu pe Monica pe un umăr în vreme ce se îndreptau spre uşă.

– O să fac tot ce pot s-o determin să plece, dar nu se ştie nimic dinainte. Ea nu e deloc o Devlin tipică.

Nu, nu era deloc o adevărată Devlin, în nici un fel. Chiar şi cînd fusese o adolescentă, doar o privea şi era destul să se întărească. Şi treaba asta nu se schimbase deloc. Şi era o adversară mai capabilă decît întreaga familie luată la un loc. Era demnă şi inteligentă şi se părea că reuşise să iasă din noroiul în care trăise restul familiei prin cine ştie ce mijloace. O respecta foarte mult pentru asta, dar de fapt nu conta; trebuia să plece. Monica era îngrijorată de ce i-ar fi putut face prezenţa ei mamei, dar el era îngrijorat mai mult din pricina Monicăi.

Intrară în holul mare în vreme ce Noelle tocmai cobora scările ca să-l întîmpine pe Alex, oferindu-i obrazul pentru un sărut şi permiţîndu-i să-i tragă braţul pe după braţul lui, mici atingeri pe care doar soţului ei i le mai permisese. Devoţiunea lui Alex îi făcuse foarte bine lui Noelle şi siguranţei ei zdruncinate, alinîndu-i puţin durerea, dar Gray nu era tocmai sigur că lui Alex îi făcuse vreun bine. Soţia lui murise cu cincisprezece ani în urmă şi ar fi putut să se recăsătorească; nu avusese decît patruzeci şi unu de ani atunci cînd murise aceasta. Poate că în timp s-ar fi putut recăsători, dar atunci plecase şi Guy, şi Alex, ca un bun prieten, se devotase cu totul

familiei Rouillard, ajutîndu-i să iasă din criză. Chiar şi după ce primise scrisoarea cu procura tot îi trebuiseră lui Gray doi ani ca să-şi consolideze poziţia şi Alex fusese mereu alături de el, stînd treaz toată noaptea cîteodată, în sesiuni de strategie, devenind un fel de surogat de tată pentru Monica şi reuşind încetul cu încetul s-o scoată pe Noelle din depresia nervoasă în care căzuse. Şi se îndrăgostise nebuneşte de ea, ceva ce Noelle nici măcar nu voia să observe.

Ar fi trebuit să vadă aşa ceva, cugetă Gray, privindu-şi mama. Era încă incredibil de frumoasă, în felul ei rece şi clasic şi demodat, dar care îl atrăsese ca un magnet pe romanticul Alex. Părul ei negru de-abia căpătase unele nuanţe ceva mai deschise pe la tîmple şi era încă la fel de strălucitor ca în tinereţe. Pielea îi era catifelată încă şi lipsită de riduri, deşi nu puteai spune despre ea că arăta mai tînără decît vîrsta pe care o avea. Nu mai exista nici un pic de tinereţe în ea, nici o licărire a spiritului, iar tristeţea mereu i se oglindea în adîncul ochilor albaştri. Privind la mama lui, la Monica, la Alex, Gray îşi blestemă iarăşi tatăl pentru ceea ce le făcuse.

În vreme ce o ajuta pe Noelle să se aşeze, Alex îi zise deodată lui Gray:

– Astăzi am auzit un zvon ciudat în legătură cu o Devlin. Monica îngheţă, privirea îndreptîndu-i-se în clipa aceea spre Noelle, care încremenise şi pălise deodată. Alex nu observă gestul ameninţător al lui Gray. Am dat nas în nas cu Ed Morgen şi se pare că una dintre fetele Devlin s-a mutat înapoi în oraş.

Alex se îndreptă de mijloc şi întîlni senin ochii lui Gray, în vreme ce acesta îşi dădu seama că Alex deliberat adusese subiectul în discuţie, forţînd-o pe Noelle să-i facă faţă, să se confrunte cu realitatea. Mai făcuse asta de cîteva ori şi înainte, discutînd firesc despre Guy cînd Noelle evita cu grijă orice menţiune la adresa soţului ei. Poate că ăsta era cel mai bun lucru; numai

Dumnezeu ştia că doar Alex era în stare să scoată o reacţie de la Noelle acolo unde Monica şi el eşuaseră.

Noelle îşi ridică o mînă în dreptul pieptului.

– S-a mutat... înapoi?

– Este vorba de fata cea mică, Faith, spuse şi Gray căutînd să-şi păstreze glasul cît mai calm. A cumpărat vechea casă Cleburne şi s-a şi mutat în ea.

– Nu. Noelle îşi întoarse privirea îngrozită spre fiul său. Nu pot... nu pot suporta aşa ceva.

– Sigur că poţi, îi zise Alex pe un ton detaşat în vreme ce-şi ocupa locul la masă. Tu nu ieşi în oraş şi nici nu stai de vorbă cu oamenii, aşa că n-o s-o vezi niciodată şi nici n-o să ştii nimic despre ea. Nu văd nici un motiv de supărare aici.

Gray se lăsă confortabil pe spate, încercînd să-şi ascundă zîmbetul amuzat. El şi Monica avuseseră mereu grijă să se poarte cu Noelle cît mai cu mănuşi. Alex însă nu avea aceleaşi păreri. Părea neobosit în eforturile lui de a o scoate din carapace şi de a o introduce iarăşi în societate. Cu siguranţă că avusese dreptate să aducă subiectul la suprafaţă şi probabil că el şi cu Monica erau mult prea protectori cu ea.

Noelle scutură din cap, privindu-l în continuare pe Gray.

– N-o vreau aici, spuse rugîndu-l disperată. Oamenii o să înceapă să vorbească... totul se va relua de la capăt şi nu pot suporta aşa ceva.

– Numai că tu n-o să ştii nimic despre asta, i-o întoarse Alex.

Ea se cutremură toată.

– Nu este neapărată nevoie să aud ca să ştiu exact ce anume se petrece.

Nu, probabil că avea dreptate. Oricine trăise într-un orăşel la fel de mic ca Prescott-ul ştia foarte bine cum se recicla bîrfa şi cum nimic nu se uita niciodată.

– Te rog, i se adresă din nou lui Gray. Fă-o să plece de-aici.

Gray sorbi din vin, avînd grijă să nu-şi dea pe faţă adevăratele sentimente. Se cam săturase de felul în care oamenii îşi închipuiau că doar vîntura o baghetă magică şi cei nedoriţi dispăreau. Fără să ia în discuţie răpirea sau crima, nu putea decît să înrăutăţească puţin viaţa lui Faith. De această dată nu avea nici un fundament legal, nici o plîngere de încălcare a proprietăţii, nici o familie de beţivi şi hoţi pe care şeriful să-i scoată cu mare plăcere din oraş. Era doar o femeie tînără şi încăpăţînată, hotărîtă să stea pe proprietatea ei.

– N-o să fie deloc uşor, îi răspunse.

– Dar tu ai aşa de multă influenţă... cu şeriful, cu banca...

– Nu şi-a deschis un cont la bancă, iar şeriful nu poate face nimic dacă nu încalcă legea. Şi, pînă acum, n-a încălcat nici o lege. Şi nici nu avea să-şi deschidă vreun cont la banca lui, realiză deodată. Era prea deşteaptă. Ştiuse exact ce avea de înfruntat atunci cînd se mutase iarăşi în oraş, altfel n-ar fi cumpărat direct casa Cleburne. Îşi cumpănise strategia, ca să-i limiteze lui cît mai mult mişcările. Trebuia s-o respecte ca pe un adversar valoros, pentru că ştiuse să prevadă ceea ce ar fi putut el să facă. Categoric, îngreunase lucrurile foarte mult pentru el. Va fi obligat să facă nişte verificări, să-şi folosească relaţiile ca să afle sigur dacă achitase casa de la bun început, dar bănuia că spusese adevărul.

– Trebuie să fie ceva, zise Noelle disperată.

Gray îşi arcui sprîncenele.

– Trag linie înaintea crimei.

– Gray! Îl privea şocată. N-am sugerat nimic de genul ăsta!

– Atunci va trebui să ne obişnuim cu ideea că locuieşte din nou în oraş. Pot să îi fac nişte mici necazuri, dar cam asta-i tot. Şi nu vreau să aibă cineva vreo idee strălucită şi să-i facă vreun rău fizic, mai zise aruncîndu-le Monicăi şi mamei lui o privire supărată, pentru cazul în care un asemenea gînd le-ar fi trecut prin cap. Nu era posibil, dar n-avea de gînd să-şi asume astfel de riscuri. Dacă putem să scăpăm de ea în felul meu e minunat, dar n-o să accept să fie rănită în vreun fel. Nu se întrebă ce era cu acel aer protector la adresa unei Devlin. Faith avusese parte de destulă durere şi teamă în viaţa ei, meditä, amintindu-şi de fetiţa terorizată, prinsă în semicercul de lumini strălucitoare.

– Ca şi cum am face aşa ceva, i-o întoarse Monica insultată.

– Nu m-am gîndit că ai face aşa ceva, dar n-am vrut să las chestiunea nediscutată.

Delfina aduse primul fel, o cremă de legume, şi, prin consimţămînt mutual, subiectul fu lăsat deoparte, spre marele amuzament al lui Gray. Nu exista ceva în casa aceea de care Delfina sau Oriane să nu ştie imediat, dar Monica şi Noelle erau amîndouă partizanele vechii obişnuinţe de a nu discuta probleme personale în faţa servitorilor. El se îndoia sincer că cineva care lucra pentru ei se considera servitor, mai ales Delfina. Lucra în casa lor de cînd se născuse el, poate şi dinainte de asta, şi îl lovise cu lingura de lemn peste mîini de cîte ori încercase să şterpelească fursecurile pregătite special pentru Noelle.

Monica tocmai începuse să-i povestească lui Alex despre un documentar interesant pe care-l văzuse la televizor. Gray privi spre Noelle aşteptîndu-se s-o audă comentînd şi tresări atunci cînd îi văzu lacrimile care îi şiroiau încet pe obraji. Îşi mînca foarte calmă supa, lingura coborîndu-se şi ridicîndu-se într-un ritm graţios şi în toată această vreme continua să plîngă liniştită.

După cină, Alex se retrase în birou împreună cu Gray şi discutară despre afaceri vreme de vreo jumătate de oră pînă cînd Gray îi spuse cu amărăciune.

– Monica şi cu mine ne hotărîserăm să nu-i spunem mamei nimic despre Faith.

Alex se strîmbă.

– Mi-am dat şi eu seama. Ştiu că nu e locul meu ca să intervin... Gray pufni zgomotos, aducînd un zîmbet încîntat pe faţa lui Alex înainte să conchidă. Dar nu se poate ascunde la nesfîrşit de lume.

– Nu poate? În ultimii doisprezece ani a făcut-o cu mult succes.

– Şi dacă ea nu iese în lume, m-am hotărît să aduc lumea la ea. Poate că va vedea că dacă tot n-are scăpare, ar putea la fel de bine să i se alăture.

– În cazul ăsta, mult noroc, îi zise Gray vorbind foarte serios.

Alex îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Şi chiar ai de gînd s-o faci pe Faith să plece?

Gray se lăsă pe spate în scaun şi-şi propti picioarele de birou, părînd la fel de leneş ca o panteră şi la fel de primejdios.

– Cu siguranţă că am de gînd să încerc, dar mamei i-am spus adevărul. Legal nu prea am ce face.

– De ce nu laşi tu fata în pace? îl întrebă Alex oftînd. Aş spune că a avut şi aşa o viaţă teribil de aspră, fără să mai fie nevoie ca oamenii s-o facă şi mai rea decît a fost.

– Ai văzut-o acum?

– Nu, de ce?

– Seamănă atît de bine cu Renée, încît ar putea să fie gemene, îi răspunse Gray. E destul că e o Devlin, dar să mai şi arate în felul ăsta... Scutură din cap. O să stîrnească o groază de amintiri şi nu doar în familia mea. Renée Devlin nu s-a încurcat numai cu tata, ci şi cu alţii.

– Eu tot aş spune să-i dai o şansă, îl contrazise Alex. Dacă tot încearcă să realizeze ceva bun în viaţa ei, nu este cazul să-i stăm în cale.

Gray scutură din cap.

– Trebuie să mă gîndesc la mama şi la Monica. Ele sînt mai importante pentru mine decît o golancă albă care încearcă să devină bună.

Alex îl privi dezamăgit. Gray era un bărbat dur şi un inamic periculos, dar întotdeauna foarte corect.

Dispariţia lui Guy îl aruncase cu capul înainte în problemele maturităţii şi îşi luase pe umeri povara familiei, atît din punct de vedere financiar, cît şi emoţional. Pînă în ziua aceea, Gray fusese un tînăr vesel şi fără probleme, dar peste noapte se schimbase într-un bărbat dur şi necruţător. Simţul umorului încă mai era prezent în el, atunci cînd îşi permitea să se relaxeze, dar în general era foarte serios. Gray era un bărbat care-şi cunoştea întinderea puterii cu care fusese investit şi nu se sfia deloc să se folosească de ea. Şi dacă Guy fusese respectat în comunitatea financiară, Gray era privit cu mirare şi teamă de ceilalţi membri.

– Eşti mult prea protector, îi zise Alex într-un final. Noelle şi Monica n-or să păţească nimic dacă în Prescott o să locuiască şi Faith Devlin. N-o să le placă, dar or să se obişnuiască.

Gray ridică din umeri. Poate, la naiba, cu siguranţă, era mult prea protector, dar nu Alex fusese acela care-o văzuse pe Monica sîngerînd de moarte şi nici nu văzuse dezastrul emoţional prin care trecuse Noelle. Pînă să apară Alex ca s-o înduplece pe Noelle să iasă din camera ei, ea deja începuse să vorbească iarăşi şi să mănînce.

– Renunţ, îi zise Alex, scuturînd din cap. Oricum tu o să faci aşa cum te taie capul. Dar mai gîndeşte-te la asta şi lasă fata să respire în voie.

Ceva mai tîrziu, în seara aceea, cu picioarele încă ridicate pe birou, în aceeaşi poziţie comodă, în vreme ce citea nişte rapoarte în legătură cu stocurile de acţiuni pe care de abia le cumpărase, Gray descoperi că îi era greu să se concentreze. Nu era băutura de vină; îşi turnase un pahar cu două ore în urmă cînd se apucase de lucru şi lichidul era încă pe trei sferturi neatins. Adevărul era că nu putea să-şi scoată din minte problema cu Faith Devlin. Lacrimile lui Noelle îl impresionaseră mai mult decît orice cuvînt i-ar fi putut spune. Dacă Faith nu merita să fie iarăşi rănită, la fel nu meritau nici sora şi nici

mama lui. Şi ele fuseseră nişte victime inocente, iar Monica fusese gata să moară. Nu putea uita asta şi nici nu suporta să le vadă supărate fără să încerce să acţioneze.

Şi era perfect adevărat că dacă Faith Devlin avea de gînd să rămînă în oraşul lor, ele două aveau să fie mai triste şi mai suferinde decît fuseseră pînă atunci.

Gray privea cu neîncredere la nivelul lichidului din pahar. Poate că dacă îl va bea avea să uite cît de caldă şi de plină de viaţă fusese Faith sub mîinile sale, cum parfumul acela deosebit al ei i se urcase drept la cap ameţindu-l de dorinţă. Poate că dacă ar fi băut toată sticla, ar fi putut uita de nevoia acută pe care o avusese să-şi vîre mîinile în părul acela ca o flacără ca să vadă dacă nu cumva avea să-l ardă, sau de foamea de a încerca să guste din buzele ei ispititoare. Se gîndi mai apoi la pielea ei, atît de fină şi de translucidă, încît rămîneau urme şi de la cea mai uşoară atingere; şi la sînii aceia, rotunzi şi tari şi cu sfîrcuri care se zăreau chiar şi prin sutien. Şi ea avea acea calitate de nedefinit pe care o avusese şi Renée, o senzualitate înnăscută, care-i atrăgea pe bărbaţi ca un magnet. Faith nu era conştientă de ea aşa cum fusese Renée, iar hainele bune nu făcuseră decît să şlefuiască şi să rafineze şi mai mult această calitate. Adevărul era că Faith Hardy arăta ca o doamnă rafinată care ar fi mers de minune într-o călăreală pe cinste în pat, şi al naibii să fie dacă nu avea de gînd să-i împlinească această dorinţă, rostită sau nerostită.

Dacă nu pleca, era foarte posibil ca rezidenţii micului oraş să fie scoşi din minţile lor înguste şi Noelle să fie de zece ori mai necăjită de spectacolul dat de un alt bărbat Rouillard alergînd cu limba scoasă şi avînd o relaţie încinsă cu o altă Devlin.

CAPITOLUL 8

Ed Morgan îşi făcu un titlu de onoare în a o întîmpina pe Faith la uşă în vreme ce ea căuta să intre în magazin.

– Îmi pare rău, îi zise fără să se arate cîtuşi de puţin plin de regrete. Nu avem nimic din ceea ce aţi dori dumneavoastră.

Faith se opri şi-i aruncă o privire rece.

– Habar nu ai de ceea ce doresc eu să cumpăr, i-o întoarse ea.

– Nu contează. Îşi ridică braţele la nivelul pieptului, după care strîmbă din nas. Bănuiesc că o să trebuiască să cumperi din altă parte.

Faith reuşi să-şi reţină furia. Detectase mîna fină a lui Gray Rouillard în toată afacerea şi dacă se certa cu domnul Morgan n-ar fi rezolvat absolut nimic, poate că ar fi fost chiar arestată pentru stricarea liniştii publice, care i-ar fi convenit şi mai bine lui Gray.

Îşi ţinuse cuvîntul şi îi făcea viaţa tot mai grea în oraş. Nici cu zece minute în urmă omul de la staţia de benzină îi spusese cu nonşalanţă că nu mai aveau combustibil, deşi la doi paşi mai încolo o altă maşină îşi făcea plinul de la pompă.

Dar dacă Gray îşi închipuia că atîta lucru avea s-o trimită acasă să-şi împacheteze lucrurile îşi subestimase serios adversarul. Ar fi putut să-i dea în judecată pe toţi

oamenii aceia pentru că refuzau s-o servească, dar asta n-ar fi făcut-o prea iubită în oraş. Avea de gînd să trăiască şi pe mai departe tot acolo, aşa că lăsă la o parte o asemenea soluţie. Şi în afară de asta adevărata luptă se ducea între ea şi Gray, oricine altcineva era doar un simplu spectator.

Ridică din umeri şi se întoarse să plece.

– În regulă. Dacă te poţi descurca fără banii mei şi eu mă pot descurca fără produsele tale.

– Toate celelalte magazine din oraş se află sub aceeaşi interdicţie, strigă după ea jubilind. Au terminat toate produsele pe care s-ar putea să le doreşti.

Faith se gîndi dacă să-i dea satisfacţia unei certe în mijloc de drum sau nu, dar în cele din urmă rezistă impulsului; putea s-o ia ca pe un fel de invitaţie. Se îndreptă calmă înapoi spre maşină. Era evident că trebuia să-şi facă toate cumpărăturile şi să-şi ia benzina din altă parte, dar ăsta era doar un inconvenient, nu o problemă insurmontabilă.

Inconvenient pe termen scurt, asta era; pe termen îndelungat va vedea ce putea face. Şi pe termen foarte scurt era cumplit de furioasă.

În colţ se zărea cabina unui telefon public. Parcă maşina şi se îndreptă spre cabină. Din fericire avea o carte de telefoane agăţată cu o sfoară chiar sub aparat. Era foarte probabil ca familia Rouillard să nu aibă numărul trecut acolo şi spumegă în tăcere pînă cînd reuşi să deschidă cartea şi să ajungă la abonaţii cu litera R. Dar nu, numărul era trecut acolo. Scoase o monedă de un sfert de dolar şi o băgă în fantă, după care formă numărul.

Îi răspunse o voce de femeie după cel de-al doilea apel.

– Casa Rouillard.

– Cu Gray Rouillard, vă rog, spuse Faith pe tonul pe care-l folosea şi atunci cînd făcea afaceri.

– Pot să vă întreb cine anume îl caută?

– Doamna Hardy, răspunse.

– Aşteptaţi un moment.

După nici zece secunde pe linie se auzi un zgomot sec, apoi urmă vocea ca de catifea a lui Gray susurîndu-i în ureche.

– Este cumva acea doamnă Hardy?

Putea recunoaşte cu uşurinţă amuzamentul din vocea lui, iar mîna i se încleştă atît de tare pe receptor, încît se miră singură cum de nu crăpase plasticul.

– Este.

– Măi, măi! Pun pariu că n-ai crezut nici tu că o să ajungi să-mi ceri o favoare chiar atît de curînd, nu, scumpo? Deci, ce pot face pentru tine pe ziua de azi? Nici măcar nu încerca să-şi ascundă satisfacţia din ton.

– Nimic, îi răspunse ea cu răceală. Voiam doar să te anunţ că micile trucuri de puştan n-or să ţină. Mai bine îmi fac cumpărăturile în Dallas decît să-ţi dau satisfacţia să mă vezi plecînd! Apoi trînti cu putere receptorul, înainte ca el să mai poată spune ceva şi se înapoie la maşină. Nu reuşise să facă mare lucru, de fapt, nu făcuse decît să se răcorească puţin dîndu-i de ştire că era conştientă că el era în spatele tuturor acelor ostilităţi şi că nu avea să-i meargă. Oricum, măcar atîta satisfacţie avusese şi ea.

La conacul Rouillard, Gray chicoti încîntat şi se lăsă mai confortabil în scaun. Avusese dreptate în privinţa temperamentului ei de roşcată. I-ar fi plăcut tare mult s-o poată vedea în acele momente, cu ochii ăia verzi scăpărînd de mînie. Poate că manevra lui o ambiţionase şi mai mult în loc s-o îndemne să caute un colţişor în vreun orăşel ceva mai prietenos, dar de un singur lucru era sigur, reuşise să obţină o reacţie din partea ei. Apoi ochii i se îngustară. Dallas? Poate că nu era rău să încerce să facă nişte verificări şi acolo.

Faith îşi mai permise să spumege vreme de încă un minut, după care lăsă deoparte mînia ca pe o pierdere inutilă de energie. Refuza categoric să lase oraşul acela şi pe Gray Rouillard să scoată tot ce era mai rău din ea. Aveau să-şi schimbe părerea despre ea şi dacă i-ar fi trebuit douăzeci de ani de acum încolo. Şi cheia pentru acea schimbare era tocmai dovada pe care o căuta, că Guy Rouillard nu fugise niciodată cu mama ei. Indiferent de motivul pentru care plecase, nu putea fi învinuită familia ei. Luînd acest motiv în considerare avea şi mai multe de cîştigat dacă rămînea în oraş cu toată împotrivirea celorlalţi şi a lui Gray Rouillard.

Faptul că ştia că Guy nu fugise cu Renée era una şi s-o dovedească însă era cu totul altceva. Dacă reuşea s-o convingă pe Renée să discute cu Gray, atunci poate că el devenea destul de curios ca să înceapă să-şi caute tatăl. Poate că o şi făcuse şi doamna DuBois de la bibliotecă nu ştia de rezultatele acelor cercetări. Şi dacă Guy era încă în viaţă trebuia să existe măcar o urmă detectabilă a trecerii lui pe undeva.

Se îndreptă spre New Roads, unde făcu plinul la maşină şi cumpără ce avea nevoie de la băcănie. Ce să spun, atîta fasoane din partea lui Gray în încercarea de a o înfometa, cugetă cu satisfacţie odată întoarsă acasă în vreme ce ducea pungile în bucătărie. Nici măcar nu fusese nevoită să meargă prea departe.

După ce-şi aranjă cumpărăturile intră în birou şi o sună pe bunica Armstead în Jackson. Ca şi înainte, Renée îi răspunse la telefon.

– Mamă, la telefon este Faith.

– Faith! Bună, scumpo, o salută Renée cu vocea ei senzuală. Ce mai faci, drăguţo? Nu mă aşteptam să te aud iarăşi atît de repede.

– Sînt bine, mamă. M-am mutat înapoi în Prescott.

Pe fir urmă un moment de linişte.

– Dar de ce să faci aşa ceva? Din ceea ce mi-a spus Jodie, oamenii de acolo nu cred c-or să se poarte prea frumos cu tine.

– Aici e căminul meu, îi răspunse Faith cu simplitate, ştiind că Renée nu o putea înţelege. Dar nu de asta te-am sunat, mamă. Toată lumea de aici încă mai crede că ai fugit împreună cu Guy Rouillard.

– Păi, parcă ţi-am spus că n-am fugit deloc cu el, nu? Şi de ce-şi închipuie cei de acolo puţin îmi pasă.

– Totuşi eu am probleme, mamă. Dacă reuşesc să-l conving pe Gray Rouillard să te sune, vrei să vorbeşti cu el şi să-i spui că n-ai fugit cu tatăl lui?

Renée rîse batjocoritor.

– Gray n-ar crede nici măcar un cuvînt din partea mea. Cu Guy era uşor să te înţelegi, dar Gray... Nu, nu vreau să stau de vorbă cu el.

– Mamă, te rog. Dacă nu vrea să te creadă, asta-i treaba lui, dar...

– Am spus nu, o întrerupse Renée cu bruscheţe. Nu am de gînd să stau de vorbă cu el, iar tu îţi iroseşti vremea de pomană. Nu dau nici doi scuipaţi pe ce cred idioţii ăia din Prescott. Trînti receptorul şi Faith tresări auzind zgomotul puternic.

Puse jos aparatul, încruntîndu-se în vreme ce se gîndea. Dintr-un motiv necunoscut, Renée devenea iritabilă la gîndul de a sta de vorbă cu Gray, şi asta însemna că Faith nu avea prea multe şanse ca s-o facă să se răzgîndească. Renée nu fusese niciodată genul de persoană care să se dea la o parte din drum ca să poată trece altcineva, nici măcar într-o chestiune atît de simplă cum ar fi fost un simplu telefon.

În fine, dacă Renée nu voia să stea de vorbă cu Gray, atunci Faith trebuia să găsească o altă modalitate ca să-l convingă şi cea mai bună cale era să afle ce anume se întîmplase cu Guy.

Dar cum să afli dacă cineva dispărut de doisprezece ani era încă viu sau murise? se întrebă Faith. Iar ea nu era detectiv, nu ştia ce proceduri trebuia să urmeze ca să capete accesul la dosarele pe care ar fi trebuit să le examineze ca să poată da de urma lui. Cel mai bun lucru de făcut, bănuia, era să angajeze un detectiv particular adevărat, unul care ştia cum să se descurce cu astfel de lucruri... Dar asta era o cheltuială însemnată şi ea nu-şi mai putea permite aşa ceva după ce-şi folosise aproape toţi banii lichizi pentru cumpărarea casei.

Şi unde să găsească un detectiv? Asemenea animal ciudat nu exista în Prescott, dar bănuia că putea găsi în orice oraş de mărime mijlocie; Baton Rouge era de exemplu un oraş cu aproape un sfert de milion de locuitori, dar parcă şi cam prea aproape de sfera de influenţă a lui Gray. New Orleans-ul era probabil ceva mai sigur. Poate că era ea paranoică în legătură cu puterea lui Gray, dar părea preferabil să fie paranoică decît să fie prinsă pe nepregătite. Un bărbat care împiedica o femeie să-şi cumpere produse de la băcănie era de-a dreptul diabolic! Gura i se strînse la acest gînd şi în cele din urmă îşi permise un zîmbet mic. Pe de altă parte, luase aminte foarte serios pînă unde se întindeau ameninţările şi avertismentele lui.

Da, avea să-şi angajeze un detectiv particular versat care să verifice cărţile de credit şi conturile bancare, chestii de genul ăsta. Dacă Guy era încă în viaţă, cu siguranţă că se folosise de imperiul financiar pe care-l crease ca să se poată întreţine; nu-l prea vedea pe Guy spălînd vase pe un salariu de mizerie. Probabil era posibil să descopere că avea un cont personal de care nu ştia nimeni. Şi, desigur, orice detectiv mai priceput ar fi fost în stare să afle asta într-un timp relativ scurt, probabil vreo săptămînă, aşa că şi plata nu va fi foarte mare.

Dar dacă nici detectivul nu dădea de o astfel de urmă? Dacă Guy s-ar fi folosit de o carte de credit, Gray

cu siguranţă ar fi ştiut de asta, ar fi văzut scăzămîntul pe registrele de la finele fiecărei luni. Oare Gray ştiuse în toţi acei ani unde anume se afla tatăl lui şi nu spusese absolut nimic? Această posibilitate era ciudată... şi totodată o înfuria. Dacă Gray l-ar fi găsit pe Guy, oare nu l-ar fi contactat cumva? Şi dacă ar fi luat contact cu el, n-ar fi aflat că Guy nu fugise de fapt cu Renée? Deci asta însemna neapărat că Gray nu dăduse de tatăl său, pentru că altfel n-ar fi continuat acea vendetă cu ea.

Nu putea uita care era cel mai probabil scenariu şi anume, cel în care Guy era mort. Îl putea vedea plecînd, deşi divorţul ar fi fost un pas mai logic, dar nu-l putea vedea neluînd contact în nici un fel cu copiii lui, sau plecînd de lîngă averea Rouillard. Pur şi simplu aşa ceva nu stătea în firea umană. Trebuia să-i dea detectivului o şansă să-l găsească pe Guy, dar nu credea că avea să reuşească. După asta avea să înceapă să pună întrebări prin oraş; nu ştia ce anume putea descoperi, dar răspunsul la ghicitoare se afla acolo, trebuia doar să-şi dea seama cum să adune răspunsurile ca să pună piesele la locul lor. Cineva trebuia să ştie ce anume se întîmplase în noaptea aceea. Adevărul trebuia să fie acolo, aşteptînd pe cineva să-l descopere.

Trase din sertar o foaie de hîrtie, ezită un moment şi, cu reţineri, scrise numele mamei sale în cap. Ar fi fost o coincidenţă prea mare ca Renée să fi plecat în aceeaşi seară în care Guy dispăruse şi să nu ştie absolut nimic despre asta. Poate chiar fugiseră împreună şi ceva se întîmplase după aceea cu Guy, ceva ce Renée ascundea. Deoarece singurele circumstanţe pe care Faith şi le putea imagina cu Renée violentă erau cele în care încerca să se apere de cineva, fusese cumva obligată să pună numele lui Renée în capul listei.

Alături de numele lui Renée, pentru că avea un motiv solid, scrise Gray cu litere de tipar. Privi spre cele două nume. Unul din ei, poate chiar amîndoi ştiau foarte bine

ce anume se întîmplase cu Guy. Îşi punea la bătaie şi ultimul ban din casă. Simţi cum o cuprinde un val de greaţă. Între cei doi suspecţi la crimă, pe care l-ar alege ca fiind cel mai potrivit: pe mama ei sau pe bărbatul pe care-l iubea de cînd se ştia?

Tristă şi parcă bolnavă, Faith privea amărîtă hîrtia. Faptul că ştia cine puteau fi asasinii n-o încînta deloc. Şi trebuia să fie cea mai mare proastă de pe pămînt, pentru că indiferent cît se străduise Gray să-i distrugă viaţa şi să facă lucrurile imposibil de îndurat, indiferent dacă îşi închipuia că era cumva implicat în moartea tatălui său, nu reuşea deloc să fugă, să distrugă sau să scape cumva de atracţia pe care o simţea faţă de el şi care părea că se cimentase adînc în oasele ei, se simţea precum o bucată de metal atrasă de un magnet. Numai dacă-l vedea şi se simţea slăbită pe dinăuntru, şi cînd o atingea, simţea aceasta precum o undă de electricitate ce-i pătrundea în fiecare celulă a trupului. N-o atinsese niciodată decît la mînie; dar cum ar fi fost dacă ar fi venit la ea ca un iubit, cu intenţii din cele mai plăcute? Nu-şi putea imagina. Probabil că sîngele i-ar fi dat în clocot şi inima i-ar fi explodat.

Dar ce va face dacă o să afle că Gray într-adevăr şi-a ucis tatăl sau a pus pe altcineva să-l omoare? Gîndul acela îi provoca o durere ascuţită în coşul pieptului, smulgîndu-i un geamăt surd. Ar fi nevoită să facă acelaşi lucru pe care l-ar face dacă altcineva ar fi făptaşul. Altfel n-ar mai putea trăi ea însăşi. Şi ar plînge probabil pentru tot restul vieţii.

Dar mai existau şi alţi suspecţi, deşi nu păreau potriviţi. Îi trecu pe listă, sub numele din capul ei. Noelle. Amos. Monica. Gîndindu-se mai bine lista s-ar fi putut lungi cu ceilalţi bărbaţi cu care se culcase Renée, ca şi cu celelalte femei cu care îşi făcuse Guy de cap. Pentru doi oameni îndrăgostiţi unul de celălalt, fuseseră remarcabil de necredincioşi. Şi Ed Morgan trebuia să apară pe

listă, iar Faith îi scrise numele cu o plăcere neascunsă. Îşi cercetă creierul, căutînd să afle şi alte nume, dar doisprezece ani însemnau un timp îndelungat şi majoritatea bărbaţilor deveniseră de nerecunoscut. Poate că bîrfele din oraş îi puteau aminti cîte ceva de femeile cucerite de Guy. Pentru că dacă se lua după reputaţia lui, avusese un adevărat harem în statul Louisiana. Probabil că putea adăuga pe listă şi numele cîtorva doamne din societatea înaltă a Prescott-ului şi automat şi pe soţii lor. Plină de amărăciune, azvîrli pixul. În felul în care se tot lungea lista, la fel de bine putea să ia şi cartea de telefon şi să înceapă cu litera a.

– Nu arătaţi deloc a detectiv particular.

Francis P. Pleasant arăta de fapt ca un afacerist conservator şi prosper. În birou nu existau scrumiere pline cu mucuri de ţigară, ba dimpotrivă, era foarte elegant şi foarte curat, iar el era îmbrăcat într-un costum gri care i se potrivea foarte bine. Avea ochi negri şi trişti care însă se luminară puţin atunci cînd o privi zîmbindu-i.

– Chiar credeţi că trebuia să am o sticlă de bourbon pe masă şi o ţigară să-mi atîrne din gură cu scrumul lung de un centimetru?

– Cam aşa ceva. Îi întoarse zîmbetul. Sau să fi purtat cel puţin o cămaşă hawaiiană.

El începu să rîdă cu plăcere.

– Nu e deloc stilul meu. Soţia mi-a ales întotdeauna cu mare grijă hainele... Se opri şi tristeţea se reîntoarse în ochi în vreme ce se uita spre o fotografie înrămată de pe birou.

Faith îi urmări privirea. Rama era aşezată în unghi faţă de locul în care stătea, dar tot putu vedea că poza înfăţişa o femeie de vîrstă mijlocie, cu o faţă drăguţă şi o expresie atît de veselă, încît te invita să zîmbeşti. Probabil că murise de exista atîta tristeţe în ochii lui.

– Aceea este soţia dumitale? îl întrebă Faith cu blîndeţe.

El reuşi să zîmbească din nou, dar foarte încordat.

– Da. Am pierdut-o cu cîteva luni în urmă.

– Îmi pare foarte rău. De-abia îl întîlnise, dar simpatia din vocea ei era foarte sinceră.

– A fost o boală neaşteptată, îi mărturisi cu o voce tremurătoare. Eu am probleme cu inima; amîndoi am crezut că eu o să mă duc primul. Şi ne şi pregătiserăm pentru asta. Economisisem cît de mulţi bani puteam pentru vremea în care n-aş mai fi putut să lucrez. Apoi s-a îmbolnăvit ea, o răceală, ne-am zis amîndoi, numai că după patruzeci şi opt de ore murise din cauza unei pneumonii virale. Pînă să-şi dea ea seama că era într-adevăr foarte bolnavă, că nu era vorba doar de o simplă răceală, a fost deja prea tîrziu.

Ochii detectivului se înecară în lacrimi şi Faith se întinse imediat pe deasupra mesei de lucru să-l bată pe mînă. El îşi întoarse palma ca să-i prindă degetele, după care clipi uimit.

– Îmi pare rău, se scuză roşind. Îşi scoase batista şi-şi şterse ochii. Nu ştiu ce m-a apucat. Eşti o clientă, de-abia ne-am întîlnit şi uite că m-am şi apucat să-ţi plîng pe umăr.

– Şi eu am pierdut oamenii pe care-i iubeam, îi răspunse ea, gîndindu-se la Scottie şi la Kyle. Cîteodată te ajută să vorbeşti despre asta.

– Da, aşa e, dar nu e ceva obişnuit pentru mine. Singura mea scuză este că am găsit ceva foarte cald la tine, draga mea. Îşi dădu seama că adăugase la tot restul şi o alintare şi roşi şi mai rău. Mă rog. Poate că ar fi mai bine să te întreb ce te-a adus aici.

– Un bărbat care a dispărut cu doisprezece ani în urmă, îi răspunse. Aş vrea ca dumneata să afli dacă mai este încă în viaţă.

El îşi ridică stiloul şi mîzgăli ceva pe un formular legal.

– Tatăl tău? Un vechi prieten?

– Nimic de genul ăsta. A fost amantul mamei mele.

Domnul Pleasant îşi ridică privirea spre ea, fără să pară deloc uimit. Probabil că în profesia lui primea cereri cu mult mai bizare decît a ei. Gîndindu-se că avea mai multe şanse să afle ceva dacă ştia toate detaliile şi circumstanţele, mai degrabă decît simplele descrieri ale lui Guy, ca vîrsta, înfăţişarea, obiceiurile, îi relată cu simplitate tot ce se întîmplase în urmă cu doisprezece ani şi de ce anume dorea să afle dacă Guy era încă în viaţă.

– Trebuie să vă spun, continuă, că eu cred că este mort. Poate că mă las dusă prea mult de imaginaţie, dar cred că l-a ucis cineva.

Domnul Pleasant aranjă cu grijă stiloul pe foaia cu formularul, plasîndu-l între două linii albastre.

– Doamnă Hardy, sper că vă daţi seama că, luînd în considerare ceea ce mi-aţi spus, şi mama dumneavoastră este foarte posibil să fie cumva implicată. Ca să plece în aceeaşi noapte... mă rog, cred că înţelegeţi.

– Da, înţeleg. Deşi nu prea cred să-l fi ucis chiar ea. Mama mea, îi zise Faith cu un zîmbet subţire, nu ar fi omorît niciodată gîsca cu ouăle de aur.

– Dar chiar credeţi că ştie ce anume s-a întîmplat?

Faith încuviinţă din cap.

– Am încercat s-o fac să vorbească despre asta, dar n-a vrut nici în ruptul capului.

– Bănuiesc că nu aveţi nici un fel de dovadă pe care s-o puteţi prezenta şerifului.

– Nici una. Adevărul este că nu vreau să aflaţi dacă a fost ucis, domnule Pleasant, eu vreau doar să aflaţi, dacă este posibil, dacă mai este sau nu în viaţă. Există o posibilitate destul de redusă să fi plecat lăsînd totul în urmă.

– Foarte redusă, îi răspunse el. Deşi trebuie să admit că s-au întîmplat lucruri şi mai ciudate. Şi dacă există vreo pistă înregistrată pe vreun document, o s-o găsesc. Dacă ar fi fugit de lege atunci şi-ar fi schimbat numele, dar n-ar fi avut nici un motiv, înţeleg pentru care să-şi

ascundă adevărata identitate. Ar trebui să fie destul de uşor să dăm de-o urmă dacă a ieşit pe undeva la suprafaţă.

– Mulţumesc, domnule Pleasant. Scoase o carte de vizită de afaceri şi i-o înmînă. Acolo este numărul de telefon. Sunaţi-mă atunci cînd veţi afla ceva.

Părăsi biroul detectivului, simţindu-se mulţumită de alegerea făcută. Îl contactase mai întîi la telefon, discutaseră despre onorariul lui şi îşi stabiliseră apoi întîlnirea. Apoi verificase referinţele despre el şi fusese foarte mulţumită de răspunsurile primite. Domnul Pleasant fusese călduros recomandat de toate cunoştinţele ei de afaceri, fusese descris cinstit şi competent, genul de persoană în care oamenii aveau în general încredere. Şi dacă Guy era încă în viaţă, domnul Pleasant avea să-l găsească.

Aruncă o privire spre ceasul de la mînă. Părăsise Prescott-ul dimineaţa devreme şi o pornise spre New Orleans ca să ajungă la întîlnirea cu detectivul, care însă nu durase atît de mult pe cît anticipase ea. Margot era în oraş şi Faith fixase o întîlnire la prînz cu ea la *Curtea celor două surori*. Avea destul timp ca să ajungă acolo, aşa că se întoarse cu maşina la hotel, lăsînd-o în parcare, după care o porni agale pe jos ca să-şi facă şi cîteva cumpărături.

Era cumplit de cald în vreme ce ea străbătea străzile înguste ale cartierului franţuzesc, aşa că în cele din urmă traversă pe partea umbrită. Vizitase New Orleans-ul de multe ori, din cauza ramurii de agenţie care îşi avea birourile acolo, dar niciodată nu avusese timp să exploreze vechiul oraş. Trăsuri trase de cai se mişcau alene pe stradă, cu vizitiul sau ghidul explicîndu-le şi arătîndu-le turiştilor atracţiile din zonă. Dar cei mai mulţi oameni se bazau pe picioarele lor ca să poată vizita în voie vechiul cartier. Mai tîrziu, marea atracţie urmau să fie barurile şi cluburile de noapte; dar ziua, atît de

devreme, marea atracţie o constituiau cumpărăturile, iar mulţimea de magazinaşe de îmbrăcăminte, de magazine de antichităţi şi tonetele de stradă dădeau posibilitatea oricui să-şi cheltuiască toţi banii din buzunare.

Intră şi ea într-un magazin cu lenjerie şi-şi cumpără o cămaşă de noapte de culoarea piersicii pe care ar fi putut s-o poarte şi o regină a Hollywood-ului prin anii '50. După ce purtase doar vechituri mici în primii paisprezece ani de viaţă, se simţea cumplit de indulgentă cînd venea vorba să-şi cumpere haine noi acum. Nu-şi mai putea stîrni deloc interesul să meargă să-şi cumpere haine de calitate proastă dacă tot mai avea ceva bani în buzunar, aşa că, deseori, îşi permitea lucruri din cele mai luxoase: lenjerie intimă din dantelă şi mătase, cămăşi de noapte somptuoase, pantofi de cea mai bună calitate. Aceste mici indulgenţe o făceau să simtă că timpurile rele rămăseseră pentru totdeauna undeva în urmă.

Cînd ajunse la restaurant, Margot era deja acolo şi o aştepta înăuntru. Blonda cea înaltă de cum o văzu sări de pe scaun şi-o îmbrăţişă înfocată, deşi nu trecuse decît o săptămînă de cînd Faith părăsise Dallas-ul.

– Ce bine îmi pare să te văd! Ei bine, te-ai instalat confortabil în micul tău sătuc? Eu nu cred că o să mă mai aşez vreodată la casa mea! Prima mea călătorie de afaceri şi este tocmai la New Orleans! Nu-i un loc de-a dreptul minunat? Sper că nu te superi dacă o să stăm în grădină şi nu înăuntru, nu? Ştiu că este foarte cald, dar de cîte ori o să pot să mănînc în New Orleans în grădina unui restaurant?

Faith zîmbi la artileria grea a cuvintelor. Da, era foarte clar că Margot se bucura din plin de noua slujbă.

– Păi, stai să vedem. Am douăzeci şi şase de ani şi este prima dată cînd voi lua masa de prînz în grădină, aşa că eu zic că aşa ceva nu se întîmplă prea des.

– Scumpo, la treaba asta te-am întrecut cu zece ani, aşa că este chiar mai rară decît îţi închipui tu, ca atare am de gînd să mă bucur de fiecare minut în parte.

Se aşezară pe scaune la o masă din grădină. Nu era chiar atît de cald acolo pentru că le apărau umbrelele şi mai erau şi copacii din jur care dădeau umbră deasă. Margot văzu imediat punga din mîna lui Faith.

– Văd că ai fost la cumpărături. Ce-ai luat?

– O cămaşă de noapte. Aş vrea să ţi-o arăt, dar nu pot s-o scot chiar în mijlocul restaurantului.

Ochii lui Margot prinseră a străluci.

– Deci genul ăla de cămaşă de noapte, eh?

– Hai să spunem că nu este tocmai genul pe care-l purta bunica, îi răspunse Faith delicată, zîmbind bucuroasă.

Un chelner zîmbăreţ le turnă apa rece în pahare şi clinchetul uşor al cuburilor de gheaţă îi aduse aminte cît de însetată era şi cît de tare se încinsese în drum spre restaurant. În vreme ce-şi sorbea apa, aruncă în jur o privire la ceilalţi oameni de la mese şi, la un moment dat, dădu ochii cu Gray Rouillard.

Inima îi săltă imediat. Era instalat, împreună cu un alt bărbat care stătea cu spatele la ea, cam la două mese depărtare de cea la care se aşezaseră ele. Ochii negri îi străluceau atunci cînd îşi ridică paharul de vin, saiutînd-o maliţios.

– Cunoşti pe cineva de aici? întrebă Margot, întorcîndu-se în scaun. Gray îi zîmbi şi ei. Margot zîmbi la rîndu-i în semn de răspuns, părînd copleşită, după care se întoarse cu faţa spre Faith, părînd lovită cu leuca. Sfinte Sisoie, oftă ameţită de-a binelea.

Faith o înţelegea foarte bine. Culorile aprinse ale New Orleans-ului i se potriveau foarte bine lui Gray. Era îmbrăcat într-un costum uşor de vară, croit în stil italienesc, şi cu o cămaşă de un albastru palid care-i scotea în evidenţă foarte bine pielea măslinie. Părul negru şi des era

prins la spate într-o coadă cu o clemă de bronz. Iar micul diamant strălucea în lobul urechii stîngi. Cu umerii aceia laţi şi cu graţia felină cu care stătea comod aşezat pe scaun, atrăgea ca un magnet privirile tuturor femeilor din grădina restaurantului. Nu era deloc un tip frumos, de o frumuseţe clasică; de la strămoşii lui francezi moştenise nasul subţire, galic, poate ceva cam prea lung, şi o barbă deasă care la vremea prînzului deja îşi arăta umbra, deşi se răsese de dimineaţă. Maxilarul părea la fel de puternic precum o piatră. Nu, la Gray nu exista nimic drăguţ sau frumos. El era doar impozant şi excitant într-un fel periculos cu ochii aceia întunecaţi şi obraznici, şi cu curba leneşă a buzelor senzuale. Arăta ca un bărbat încrezător şi aventuros, atît în pat cît şi în viaţa de zi cu zi.

– Cine e? suflă Margot. Şi îl cunoşti sau te-ai apucat să flirtezi cu un străin?

– N-am flirtat deloc, protestă Faith, uimită, întorcîndu-şi privirea în cealaltă parte a grădinii, departe de Gray.

Margot începu să rîdă.

– Scumpo, micul toast pe care l-ai închinat spunea ceva de genul: „Vino şi ia-mă, frumosule, dacă crezi că eşti destul de bărbat." Îţi închipui cumva că un pirat ca ăsta are să ignore o asemenea provocare?

Ochii lui Faith se lărgiră.

– N-a fost deloc aşa. El şi-a ridicat paharul cu vin spre mine, aşa că am făcut şi eu la fel cu paharul meu cu apă. De ce să creadă altceva despre asta cînd el a fost cel care a început?

– În ultimul timp te-ai mai uitat în oglindă? o întrebă Margot, trăgînd cu ochiul peste umăr în direcţia lui Gray, un zîmbet întinzîndu-i deodată buzele.

Faith dădu din mînă a lehamite.

– Asta n-are nimic de-a face cu ceea ce discutam. El n-ar...

– El chiar aşa şi face, o întrerupse Margot satisfăcută, în vreme ce Faith tresări vizibil cînd observă că Gray îşi părăsise locul şi se îndrepta spre ele.

– Doamnelor, mormăi el în vreme ce ridica deja o mînă de-a lui Faith de pe masă, înclinîndu-se deasupra ei într-un gest al vechii lumi, care-l prindea de minune. Ochii ei uimiţi îi întîlniră pe ai lui, văzînd în adîncul lor pericolul şi ceva cald şi ciudat, înainte ca el să-i acopere cu pleoapele în vreme ce-şi atingea buzele de degetele ei. Buzele lui erau moi şi calde, foarte calde. Inima îi bătea dureros între coaste şi Faith încercă să-şi retragă mîna, dar strînsoarea lui deveni mai puternică şi imediat după aceea îi simţi vîrful limbii atingîndu-i încheieturile degetelor. Uluită, tresări iarăşi, iar el deveni deodată conştient de mişcarea aceea, acest lucru citindu-se foarte clar în ochii întunecaţi în vreme ce-i elibera mîna şi se îndrepta de spate.

Se întoarse apoi spre Margot, care îi întinsese deja mîna, zăpăcită, şi se aplecă la fel de curtenitor deasupra ei, deşi nu-i sărută degetele. Dar asta nu conta. Margot n-ar fi putut arăta mai încîntată nici dacă ar fi acoperit-o cineva cu diamante. Întrebîndu-se dacă aceeaşi expresie pierdută se reflecta şi în privirea ei, Faith îşi lăsă ochii în jos, deşi, desigur, acum era mult prea tîrziu. Gray era mult prea experimentat ca să piardă o asemenea nuanţă. Degetele o furnicau şi pielea de pe încheieturi o ardea acolo unde o atinsese limba lui. Punctul acela umed părea cînd rece, cînd cald, aşa că îşi încleştă mîna pentru a se elibera de acea senzaţie. Şi faţa îi ardea. Gestul lui fusese o parodie subtilă a unui act sexual, o penetrare în bătaie de joc la care trupul ei deja răspundea, făcînd-o să transpire şi să se simtă încinsă. Îşi simţea deja sfîrcurile ridicîndu-se împotriva dantelei sutienului. La naiba cu el!

– Gray Rouillard, tocmai îi murmura lui Margot. Faith şi cu mine sîntem cunoştinţe vechi.

Cel puţin nu minţise, cugetă Faith privind cum Margot se prezentă la rîndu-i, şi, spre marea ei oroare, îl invită pe Gray să se aşeze la masa lor. Prea tîrziu, o avertiză pe Margot cu piciorul pe sub masă.

– Mulţumesc, îi răspunse Gray, zîmbindu-i lui Margot cu atîta farmec, încît aceasta nici măcar nu remarcă lovitura lui Faith. Dar am venit aici cu afaceri şi trebuie să mă întorc la masa mea. Am venit pentru un moment ca să vorbesc cu Faith. Vă cunoaşteţi de multă vreme?

– De patru ani, îi răspunse Margot, adăugînd apoi cu mîndrie: Eu sînt directorul ei de departament.

Faith o izbi iarăşi în gleznă ceva mai tare şi, cînd Margot îi aruncă o privire surprinsă, i-o întoarse cu una de avertizare.

– Da? insistă Gray, părînd deodată foarte interesat. Privirea lui parcă tăia în carne vie. Şi cu ce afaceri vă ocupaţi?

Într-un final, înţelegînd mesajul disperat al prietenei, Margot îi aruncă o privire derutată.

– Nimic de nivelul tău, îi răspunse Faith, zîmbindu-i atît de rece, încît Gray ridică din umeri, dîndu-şi seama că nu avea să mai obţină nici un fel de informaţii.

Faith respiră uşurată, după care se încordă iarăşi atunci cînd el se aplecă peste ea, cu o graţie masculină ieşită din comun, care-i aduse faţa la acelaşi nivel cu al ei. Era mult mai dificil să-şi ascundă expresia feţei acum cînd era lîngă ea decît o putuse face cît timp rămăsese în picioare. Stînd atît de aproape îi putu desluşi pupilele negre de pe fondul maroniu-închis al irisului şi lucirea din ele în vreme ce-o privea.

– Tare aş fi vrut să fi ştiut că aveai şi tu treabă la New Orleans, scumpo. Am fi putut merge cu maşina împreună.

Dacă-şi închipuise că avea să se prefacă în faţa lui Margot, atunci o judecase greşit. Şi dacă îşi închipuise că farmecul de necontestat pe care-l avea îi transformase creierul într-un fel de pastă, se înşelase şi în

această privinţă. Ce mult i-ar fi plăcut să-i spună verde în faţă că era o femeie de afaceri cu mare succes, numai că săptămîna ce se scursese o făcuse de două ori mai precaută în a-i împărtăşi vreun fel de informaţie despre propria-i persoană. Respectabilitatea n-ar fi schimbat cu nimic părerea lui sau a întregului oraş, pînă cînd – şi dacă – reuşea cumva să dovedească faptul că mama ei nu fugise deloc cu tatăl lui, deci pînă atunci, nimic nu avea să schimbe atitudinea lor. Ridicîndu-şi bărbia, semn sigur de furie, îi răspunse:

– Mai repede aş fi făcut pe jos tot drumul pînă aici decît să mă fi urcat în aceeaşi maşină cu tine.

Margot scoase un sunet răguşit, dar Faith n-o învrednici nici măcar cu o singură privire; îşi păstra ochii lipiţi de faţa lui Gray, un fel de luptă a nervilor. El rînji încîntat de această nouă provocare, de această încleştare a voinţelor.

– Dar ne-am fi putut distra de minune şi am fi împărţit şi... cheltuielile.

– Îmi pare rău că ai probleme cu banii, îi răspunse ea pe un ton dulce. Poate că asociatul tău va face o excepţie şi te va împrumuta ca să poţi să-ţi iei o cameră la hotel.

– Nu trebuie să-mi fac probleme în legătură cu plata unei camere la hotel. Rînjetul i se lăţi şi mai mult. Eu sînt proprietarul hotelului.

La naiba, cugetă Faith încrîncenată. Trebuia neapărat să afle care dintre hoteluri îi aparţinea ca să se asigure să nu mai aducă nici un fel de grup de turişti acolo.

– De ce să nu iei cina cu mine în seara asta? îi sugeră deodată. Avem o grămadă de lucruri de discutat.

– Nu prea văd ce anume. Mulţumesc, dar nu. În acea după-amiază plănuise să se întoarcă în Prescott, dar prefera să îl lase să creadă că refuzul ei era doar din cauză că nu voia să fie alături de el.

– Ar fi în avantajul tău, îi zise, în ochi strălucindu-i iarăşi aceeaşi lucire periculoasă.

– Mă îndoiesc că tot ce mi-ar sugera un Rouillard ar putea fi cumva în avantajul meu.

– Încă nu mi-ai ascultat sugestiile.

– Şi nici n-am de gînd. Întoarce-te la masa ta şi lasă-mă în pace.

– E clar ca lumina zilei că asta şi aveam de gînd din prima clipă cînd m-am ridicat. Se îndreptă de spate şi-şi trecu un arătător de-a lungul obrazului ei. Nici nu se pune problema să mai rămîn aici. Dădu din cap în direcţia lui Margot, după care se întoarse la locul lui.

Margot clipi cu ochii cît cepele.

– Nu crezi că ar trebui să-l verific să văd dacă n-are răni prea adînci? Ţi-ai scos ghearele rău de tot la el. Ce ţi-a făcut capodopera asta umană cu ochi întunecaţi de te-ai dat aşa de urît la el?

Faith îşi găsi refugiul în paharul cu apă, sorbind din el pînă cînd reuşi să-şi regăsească în sfîrşit calmul. Cînd coborî paharul pe masă, îi răspunse:

– Totul este o poveste foarte veche cu rădăcini adînci în trecut. El e un fel de Matfield şi eu o McCoy.

– O ceartă între familii? Ei, haide!

– Încearcă să mă alunge din Prescott, îi spuse Faith fără ocol. Şi dacă află de agenţia de turism, este foarte posibil să ne facă necazuri, refuzînd grupurile de turişti trimise pe-aici. Asta ar dăuna reputaţiei noastre şi am putea să pierdem bani buni. Doar l-ai auzit şi tu, este proprietarul unui hotel de aici. Nu numai că e putred de bogat, aşa încît are destui bani ca să-i mituiască pe oameni pentru a face tot ce doreşte, dar are şi multe relaţii de afaceri. Eu nu aş face greşeala să-l subestimez.

– Pare să fie ceva destul de serios. Cine a început această luptă, şi a existat cumva şi vărsare de sînge, dacă tot vorbim?

– Nu ştiu. Faith se jucă un moment cu brăţările de argint, nevrînd să-şi menţioneze suspiciunile cu privire la moartea lui Guy. Mama mea a fost amanta tatălui lui. Cred că nu e nevoie să mai spun că familia lui urăşte orice persoană cu numele de Devlin. Asta trebuia să fie o explicaţie destul de bună; nu putea să înceapă să înşire întreaga poveste, nu-şi putea etala amintirile dureroase din noaptea aceea nici chiar în faţa unei audienţe pline de simpatie.

– Şi cum spuneai că-i zice oraşului ăluia? întrebă Margot. Prescott? Eşti sigură că nu-i vorba de Peyton Place?

Rîseră împreună pînă cînd chelnerul veni să le întrebe ce preferinţe aveau pentru masa de prînz. Aleseră amîndouă bufetul şi intrară în sală ca să-şi aleagă felurile. Faith era conştientă de privirea întunecată care-i urmărea fiecare mişcare în parte şi tare şi-ar fi dorit ca Margot să nu fi fost atît de pornită, încît să dorească neapărat să mănînce în grădină. Ar fi preferat mai repede să fi fost ferită de privirile acelea. Cine ar fi ghicit că tocmai în ziua aceea era şi el în New Orleans sau că într-un oraş atît de mare dăduseră nas în nas? Într-adevăr, restaurantul era unul celebru, dar New Orleans-ul era plin de localuri celebre.

Gray şi partenerul de afaceri plecară la scurt timp după ce ea şi cu Margot se întorseseră la masă cu farfuriile încărcate. Se opri din nou alături de ele.

– Zău că vreau să stau de vorbă cu tine, îi zise. Vino în apartamentul meu, diseară pe la şase. Sînt la *Beauville Courtyard*.

Faith reuşi cu greu să-şi ascundă uimirea. *Beauville* era un hotel de mărime mijlocie cu o atmosferă deosebită, construit în jurul unei grădini interioare. Cazase acolo de nenumărate ori grupuri întregi de turişti sau doar familii în vacanţă. Dar dacă îi aparţinea lui Gray, trebuia neapărat să caute un alt hotel de aceeaşi mărime şi cu o atmosferă la fel de plăcută, pentru că pe al lui nu îndrăznea să-l folosească iarăşi. Ca răspuns la ordinul lui, pentru că aşa îi sunase, scuturâ hotărîtă din cap.

– Nu, nici n-o să mai fiu aici.

Ochii lui prinseră a străluci iarăşi.

– Atunci îţi asumi un risc de bunăvoie, îi zise după care se îndepărtă.

– Îţi asumi un risc de bunăvoie? pufni Margot indignată, privind spre spatele lui lat. Ce dracu' a vrut să spună cu chestia asta? Încerca oare să te ameninţe?

– Probabil, îi răspunse Faith ridicînd o furculiţă plină de salată spre gură. Îşi închise ochii încîntată. Mmmmm, gustă din chestia asta. E minunată.

– Ţi-ai ieşit cu totul din minţi? Cum de poţi să mănînci cînd domnul Făt-Frumos tocmai te-a ameninţat cu... ceva, bănuiesc. Frustrată, Margot luă furculiţa de pe masă şi gustă din salată. Ezită o secundă. Ai avut dreptate, este foarte bună. Putem să ne facem griji din pricina lui şi după ce terminăm de mîncat.

Faith începu să chicotească.

– M-am obişnuit deja cu ameninţările lui.

– Şi s-a întîmplat vreodată să le şi ducă la bun sfîrşit?

– Întotdeauna. Dacă există ceva bun la Gray, întotdeauna face ceea ce spune şi nu se ruşinează deloc să-şi ducă la îndeplinire vorbele.

Furculiţa lui Margot se izbi cu zgomot de masă.

– Şi atunci ce o să faci?

– Nimic. În fond, nu m-a ameninţat cu ceva anume.

– Dar asta înseamnă c-o să trebuiască să fii pregătită pentru orice şi oricînd.

– În ceea ce-l priveşte pe el, sînt întotdeauna atentă.

Durerea veni odată cu vorbele şi îşi lăsă capul în jos ca să-şi ascundă expresia feţei. Cît de minunat ar fi fost să se simtă relaxată şi în siguranţă alături de Gray, să simtă că putea avea încredere în hotărîrea şi în dîrzenia lui, în intensitatea cu care îşi ducea viaţa, şi că, eventual,

şi-ar folosi toate calităţile ca s-o apere şi nicidecum s-o atace. Oare Noelle şi Monica îşi dădeau seama cît de norocoase erau că aveau pe cineva ca el care să poarte toate luptele în locul lor? Îl iubea, dar era inamicul ei. Nu trebuia niciodată să uite asta şi nu era cazul ca acele gînduri pline de dorinţe să-i întunece judecata.

În mod intenţionat direcţionă conversaţia spre subiecte mai puţin periculoase, întorcîndu-se la micile probleme apărute de la mutarea ei în Prescott. Era uşurată că erau doar cîteva şi relativ minore. Se aşteptaseră la anume dificultăţi, dar Margot era un director capabil şi se descurca de minune cu birourile agenţiei din celelalte oraşe. Singura diferenţă reală era faptul că acum în loc să călătorească Faith o făcea Margot, deşi urmau să fie probabil şi cazuri în care să fie nevoie de prezenţa ei. Dar, în general, totul mergea foarte bine. Şi se hotărîră că, de vreme ce Faith locuia atît de aproape de Baton Rouge şi de New Orleans, putea continua ea să se îngrijească de birourile de acolo, pentru că ar fi fost o prostie ca Margot să ia avionul sau să meargă cu maşina atîta drum. Margot era puţin dezamăgită, dar şi foarte practică, şi schimbarea venise din partea ei. Aveau poate să fie dăţi în care Faith nu va reuşi să meargă în nici unul dintre oraşe şi atunci se va mulţumi cu acele mici vizite ocazionale.

După prînz, se despărţiră în faţa restaurantului, pentru că hotelul lui Margot era în direcţie opusă celei unde-şi lăsase Faith maşina. Acum era şi mai cald decît fusese înainte, zăpuşeala făcînd aerul să pară mai dens, greu de respirat. Mirosul rîului era parcă mai puternic şi nori negri de furtună ameninţau la orizont, promiţînd o răpăială de primăvară cu tunete care avea să mai alunge căldura, ca apoi să transforme străzile într-o adevărată saună. Faith îşi grăbi paşii, dorind să fie pe drumul spre casă înainte de izbucnirea furtunii.

În vreme ce trecea pe lîngă o uşă cu un mic intrînd în faţă, care aparţinea unui magazin gol la acea oră, o mînă puternică o prinse din spate, trăgînd-o spre acel adăpost întunecat. Sînt atacată! se gîndi în acel moment, furia cuprinzînd-o deodată şi văzînd doar roşu în faţa ochilor. Luptase prea din greu pentru ceea ce avea acum şi nu voia să renunţe fără bătaie, în felul în care avertiza mereu poliţia. Aşa că lovi puternic cu cotul în spate, spre stomacul atacatorului, auzind imediat un geamăt înfundat foarte satisfăcător. Se întoarse apoi cu faţa, cu pumnul pregătit şi cu gura deschisă ca să strige după ajutor. Apoi avu deodată o viziune tulburată a ceva înalt şi solid, cu umeri foarte laţi, înainte să fie strînsă alături de trupul acela şi ţipătul să-i fie înăbuşit de costumul deschis la culoare croit în stil italienesc.

– Dumnezeule autotputernic, oftă Gray, amuzamentul simţindu-i-se în glas. Pisică sălbatică şi roşcată, dacă şi în pat eşti la fel de sălbatică, atunci ar fi o călăreală pe cinste.

Faith simţi cum şocul comentariului lui se împletea cu uşurarea de a şti cine era. Respirînd din greu, se împinse în pieptul lui, eliberîndu-se din strînsoare.

– Să te ia naiba! Am crezut că sînt atacată de hoţi!

Sprîncenele lui se adunară deodată la rădăcina nasului.

– Şi te-ai apucat să loveşti cu cotul ăla ascuţit? o întrebă cu neîncredere, frecîndu-şi stomacul. Şi dacă aş fi fost într-adevăr un hoţ şi aş fi avut un cuţit sau un pistol? Nu ştiai că e preferabil să dai poşeta de bunăvoie, decît să rişti să fii rănită?

– Ba pe naiba, izbucni ea, trăgîndu-şi părul de pe faţă.

Faţa lui Gray se înseninâ şi începu să rîdă.

– Nu, bănuiesc că n-ai face-o. Întinse mîna şi-i dădu o şuviţă arămie de păr pe după urechea micuţă. Mai întîi ataci şi după aia te mai gîndeşti, nu?

Ea îşi retrase capul, nemulţumită de atingerea lui.

– De ce m-ai înşfăcat în felul ăsta?

– Te-am urmărit încă de cînd ai plecat de la restaurant şi m-am gîndit că ăsta-i un loc la fel de bun ca oricare altul pentru mica noastră discuţie. Zău că ar trebui să fii mai atentă la cine este în spatele tău.

– Treci peste morală, dacă nu te superi. Aruncă o privire spre cer. Vreau să ajung la maşină înainte să înceapă furtuna.

– Putem merge la hotelul meu sau la al tău, dacă nu vrei să stăm de vorbă aici.

– Nu. Nu merg nicăieri cu tine. Mai ales într-o cameră de hotel. El tot făcea acele remarci cu încărcătură sexuală care o alarmau. Nu avea deloc încredere în motivele lui şi nu avea încredere nici în ea însăşi că avea să-i reziste. În concluzie, era mai bine să stea cît mai departe de el.

– Atunci uite despre ce e vorba.

Gray îi aruncă o privire şi îşi dădu seama că stătea atît de aproape de ea în spaţiul acela îngust, încît sînii ei aproape că-i atingeau costumul. Cînd o strînsese lîngă el ca să-i înăbuşe ţipătul, îi simţise, fermi, rotunzi şi ispititori. Ce mult ar fi vrut să-i vadă, să-i atingă, să-i guste. Era atît de conştient de apropierea ei fizică, încît avea impresia că era în mijlocul unui cîmp electric, cu aerul atît de încărcat în jurul lor, că scotea scîntei. Lupta cu ea era de zeci de ori mai plăcută decît dacă ar fi făcut dragoste cu o altă femeie. Poate că fata tînără pe care o ştiuse era la fel de timidă ca un faun, dar acum devenise o femeie care nu se temea de mînie, a ei sau a altuia.

– O să cumpăr casa ta, îi zise brusc, amintindu-şi de ce dorise să stea de vorbă cu ea. O să-ţi dau dublu faţă de cît ai plătit tu pentru ea.

Ochii ei verzi se îngustară, semănînd mai mult ca oricînd cu ai unei pisici.

– Nu este o decizie de afaceri prea bună, îi zise, pe un ton liniştit, deşi furia se simţea clocotind dincolo de vorbe.

El ridică din umeri.

– Îmi pot permite şi aşa ceva. Tu-ţi poţi permite să refuzi?

– Da, îi răspunse ea zîmbind.

Satisfacţia din zîmbetul ei aproape că-l făcu să rîdă iarăşi. Deci se ajunsese în cele din urmă, nu? Mai mult decît crezuse de la bun început; dacă avea un director de departament, asta însemna că avea şi alţi angajaţi, şi în mai multe locuri. Simţi deodată în piept cum i se ridică un sentiment de mîndrie pentru ceea ce reuşise ea să realizeze. Doar el ştia în cele mai mici detalii cît de puţine avusese atunci cînd îi aruncase afară din casă pe cei din familia ei, şi asta pentru că o urmărise culegînd lucrurile din praful curţii. Majoritatea oamenilor aveau un fond de relaţii, de rude şi de prieteni, resurse materiale; Faith nu avusese nimic din toate aceste lucruri şi asta îi făcea realizările cu atît mai remarcabile. Dacă ea ar fi avut moştenirea lui, cugetă Gray mai departe, probabil că pînă acum ar fi deţinut în proprietate întregul stat. Nu avea să-i fie deloc uşor să scape de o femeie cu o asemenea ambiţie.

Dorinţa îl năpădi deodată, strîngîndu-i gîtul. Nu fusese niciodată atras de femeile slabe, care aveau nevoie de protecţie; avea destule în propria lui familie. Dar la Faith, nu era nimic slab sau care să fi necesitat protecţie.

Îi studie faţa, observînd atît asemănarea, dar şi diferenţele faţă de Renée. Gura ei era mai largă, mai mobilă, iar buzele îi erau roşii şi proaspete şi catifelate ca petalele unui trandafir. Pielea era perfectă, cu o aparenţă de porţelan care ar fi arătat imediat locul unei apăsări, al unui sărut. Se gîndi că i-ar fi plăcut să-i însemneze trupul cu sărutări, de sus pînă jos pînă cînd ar fi ajuns la pliurile moi dintre picioare, pliuri care protejau locuri încă şi mai delicate. Acea imagine îl aduse într-o stare de erecţie totală, dureroasă. Stînd atît de aproape de ea, îi putea simţi parfumul dulce al pielii şi se întrebă dacă nu cumva

această dulceață ar fi mai intensă între picioare. Întotdeauna îi plăcuse felul în care miroseau femeile, dar parfumul lui Faith era atît de incitant, încît îşi simţea fiecare muşchi încordat de dorinţă, nelăsîndu-l să se gîndească la altceva.

Ştia că n-ar fi trebuit s-o facă, încă înainte să se fi întins după ea. Ultimul lucru pe care şi-l dorea ar fi fost să urmeze exemplul tatălui său; încă nu se putea gîndi la tatăl său fără să simtă mînia şi frustrarea şi trădarea la fel de proaspete ca în prima zi. Şi nu voia să le rănească şi mai mult pe Noelle şi pe Monica, nu voia să reînvie vechiul scandal.

Existau cel puţin o sută de motive, şi toate foarte bune, pentru care n-ar fi trebuit s-o dorească pe Faith Devlin în braţele sale, dar, în momentul acela, nici unul nu valora nici cît o ceapă degerată. Mîinile îi încercuiră talia şi, simţind-o atît de caldă şi de suplă, atît de vibrantă încît palmele îl furnicau, toate astea i se urcară la cap cu repeziciunea unui vin foarte tare. Îi observă ochii care se măriseră, pupilele dilatîndu-se, încît din verdele irişilor nu mai rămăseseră decît nişte margini foarte subţiri. Mîinile ei se ridicară şi se aşezară pe pieptul lui, acoperindu-i sfîrcurile, şi un fior de răspuns îi trecu prin piele. Inexorabil, privirile lui se aţintiră asupra gurii ei, aşa că o trase mai aproape pînă cînd trupul ei subţire se lipi de al lui. Îi simţea picioarele între picioarele lui, sînii fermi lipiţi de el, şi văzu cum buzele ispititoare se desfăceau în vreme ce ea căuta să ia cît mai mult aer. După care o ridică pe vîrful picioarelor şi, plecîndu-şi capul îşi satisfăcu foamea îngrozitoare care-l sfîşiase pînă atunci.

Buzele ei păreau într-adevăr petale de trandafiri, moi şi catifelate. Îşi înclină capul într-o parte şi mări presiunea asupra lor, forţîndu-le să se desfacă, o floare care să se deschidă la comanda lui. Sîngele începu să-i fiarbă în vene şi o strînse mai aproape, încercuindu-i trupul cu braţele şi agăţînd-o de el, lăsînd-o să-i simtă erecţia

puternică pe pîntec. O simţi cutremurîndu-se şi apoi dînd uşor din coapse, arcuindu-se spre el, triumful masculin copleşindu-l deodată. Braţele ei se ridicară spre umerii lui, iar dinţii se descleştară permiţîndu-i accesul în profunzime. Un mîrîit de satisfacţie i se plămădi în piept, în aceeaşi vreme acceptînd cadoul ei, explorîndu-i nemilos gura cu limba. Gustul era dulce şi fierbinte, aromat de cafeaua tare pe care o băuse la desert. Limba ei o întîmpină pe a lui într-un fel de bun venit înfierbîntat, după care începu să-l absoarbă, să-l reţină în locul în care intrase.

El o împinse uşor, lipind-o cu spatele de uşa încuiată. Ca prin ceaţă putea auzi vocile celor ce treceau pe lîngă ei şi sunetul îndepărtat al unui tunet, dar toate astea nu însemnau nimic. Ea era ca o flacără vie în braţele lui, fără să lupte împotriva sărutului, nu acceptîndu-l doar pasivă, dar răspunzîndu-i cu propria-i pasiune. Buzele ei tremurau şi mîngîiau şi se agăţau de buzele lui. Însă el voia mai mult, voia de fapt totul. Deliberat, îi prinse fesele în mîini şi o ridică în aşa fel, încît erecţia lui să-şi poată găsi locul în zona delicată dintre picioarele ei. O frecă uşor de el, gemînd tare la plăcerea aceea neobişnuită.

Ploaia începu să lovească pavajul, semnalînd apariţia furtunii, iscînd un adevărat exod al oamenilor ce-şi căutau adăpost. Un tunet puternic îl făcu să-şi ridice capul şi să privească în jur, puţin iritat de acea intruziune în ceaţa sexuală în care fusese învăluit.

Poate din cauza tunetului sau poate din pricina reacţiei lui la zgomot, vraja de deasupra lui Faith se rupse şi ea se încordă în braţele lui încercînd să se îndepărteze. El îi văzu un moment faţa furioasă, aşa că o aşeză imediat pe picioare, eliberînd-o şi făcînd un pas în spate înainte ca ea să apuce să ţipe că fusese violată.

Ea trecu în viteză pe lîngă el şi pînă pe trotuar ploaia o udă imediat, după care se întoarse să-l înfrunte.

– Să nu mă mai atingi vreodată, îi zise cu o voce joasă şi răguşită. După care se întoarse, mergînd cît mai repede cu capul plecat, prin ploaia care împînzise strada precum o perdea cenuşie. Gray vru s-o pornească după ea ca s-o tragă la adăpost, dar se forţă să se reţină şi să se întoarcă sub streaşina uşii. S-ar fi luptat ca o pisică sălbatică dacă s-ar fi dus după ea. O privi pînă cînd ea reuşi să ajungă la colţul străzii, apoi dispărînd din vedere. Acum probabil fugea... evadînd. De lîngă el.

Deocamdată.

CAPITOLUL 9

Cînd ajunse la maşină, Faith era udă leoarcă şi tremura atît de frig cît şi în urma reacţiei faţă de el. Mîinile îi tremurau prea tare în vreme ce încerca să potrivească cheia, şi trebui să încerce de mai multe ori înainte să reuşească. Urcîndu-se cu greutate, se prăbuşi peste volan, presîndu-şi fruntea de vinilinul rece. Idioato! se admonestă singură. Proasto!

Probabil că înnebunise de tot de se lăsase sărutată şi sărutase cu o asemenea ardoare. Acum ştia şi el; nu se mai putea ascunde. Pentru o plăcere de cîteva secunde, îl lăsase să-i vadă slăbiciunea, iar acum ştia cît de mult îl dorea. Umilinţa îi arse faţa în vreme ce pe dinăuntru o mînca precum un acid. Îi cunoştea foarte bine firea, doar experimentase pe propria ei piele duritatea de care dădea dovadă cînd era cazul. Părea un animal de pradă, era destul să vadă cea mai mică licărire de slăbiciune că se şi repezea să omoare.

De acum înainte nu va mai avea linişte pînă cînd nu va fi a lui; remarcile sugestive ocazionale vor deveni adevărate arme şi va încerca probabil s-o seducă la fiecare întîlnire, iar ea nu era chiar aşa de sigură că avea să-i reziste în cele din urmă. În ceea ce-l privea pe el, ei îi lipsea cu desăvîrşire simţul prudenţei. Oroarea o cuprinse la gîndul că ar putea fi folosită şi apoi aruncată,

de parcă ar fi fost doar un şerveţel folosit şi apoi azvîrlit cu scîrbă deoparte. El se gîndea la ea ca la mama ei, o tîrfă doritoare să-şi desfacă picioarele pentru oricine avea echipamentul necesar – şi din ceea ce simţise, el avea mai mult decît ar fi fost cazul – în vreme ce ea îl dorea, pentru că atracţia pe care o simţise în copilărie se transformase într-o dorinţă de adult. Nici n-ar fi vrut altceva decît să fie iubită de el, să fie liberă să-şi deschidă rezervorul cu dragoste încătuşat pînă în acel moment; însă el ar fi transformat acel vis într-un adevărat coşmar, folosind slăbiciunea pe care o avea pentru el într-o adevărată armă cu care s-o rănească, reducînd-o în cele din urmă la o altă tîrfă Devlin pentru desfătarea unui alt Rouillard.

Pe cît de mult îşi dorea să rămînă în Prescott, ar fi preferat de o mie de ori să plece decît să trăiască în această umilinţă, să vadă dezgustul din ochii lui atunci cînd ar fi privit-o, aşa cum mai văzuse şi înainte. Vorbele lui începură să-i reverbereze din nou în minte, aşa cum le auzise de atîtea ori de-a lungul anilor: „Eşti un gunoi." Propoziţia aceea parcă fusese arsă în subconştientul ei, ieşind la suprafaţă doar ca s-o chinuiască.

Nu. N-ar mai putea trece iarăşi prin aşa ceva.

Dar, pentru cîteva minute, fusese în rai. Braţele lui îi înconjuraseră trupul şi ea fusese liberă să-l atingă, să-i mîngîie umerii, să-şi treacă degetele prin părul mătăsos strîns în coada aceea la ceafă. Oare cum ar arăta cu părul lăsat liber, atîrnînd pe umeri? Sau umed de sudoare, atîrnîndu-i pe faţa plină de pasiune în vreme ce s-ar fi aplecat deasupra ei?

Gemu, încovrigîndu-se din cauza acelei dureri plăcute pe care numai el o putea alina. Nu fusese niciodată de partea promiscuităţii; cînd se măritase cu Kyle fusese virgină şi el fusese singurul bărbat cu care făcuse dragoste. Dar castitatea de care dăduse dovadă nu fusese altceva decît oroarea de a nu ajunge cumva precum

Renée, cu toate acele asociaţii urîte de a fi tîrfa oraşului. Îi plăcea să facă dragoste, îi plăcea ce simţea atunci cînd un bărbat se afla în interiorul ei, îi plăceau şi mirosurile şi sunetele, dulceaţa alinării. După ce tristeţea datorită morţii lui Kyle mai trecuse, dorinţa ei de a avea un contact sexual crescuse, intensificată parcă de constrîngerile la care se supunea. Dar nu reuşise să aibă o legătură eminamente fizică doar pentru uşurare şi, după moartea lui Kyle, nu voise să se implice nici sufleteşte. Trecuseră patru ani de cînd nu mai fusese sărutată, pînă în acele momente cînd Gray o luase în braţe şi îi deschisese în faţă porţile paradisului.

Era ceva atît de pămîntesc în el, ceva care reuşise să stîrnească jarul mocnit al focului senzual ce domnea în interiorul ei. Fusese la fel de tare ca şi o piatră, şi nu ascunsese deloc lucrul ăsta. Voise ca şi ea să simtă, intenţionat o trăsese şi mai aproape, o ridicase ca să-şi împingă erecţia dureroasă în locurile moi dintre coapsele ei. Se găseau pe o stradă, în timpul zilei, dar asta nu-l oprise. Chiar dacă acela era New Orleans-ul, unde asemenea lucruri nu erau chiar atît de neobişnuite, ea personal nu mai făcuse aşa ceva niciodată. Pînă atunci reuşise cu mari eforturi să nu facă ceva necuvenit, nepermis de morală. Respectabilitatea, responsabilitatea fuseseră mult prea importante pentru ea ca să permită cuiva s-o sărute pe stradă şi totuşi asta făcuse cu cîteva minute în urmă.

Cînd o atinsese, uitase de orice altceva cu excepţia bucuriei de a se şti în braţele lui. Disperată, se întrebă dacă ar fi fost capabilă să-l oprească dacă s-ar fi apucat să facă şi mai mult de atît, sau dacă s-ar fi lăsat posedată chiar acolo, pe stradă, precum cea mai ordinară dintre tîrfe, uitînd cu totul de decenţă, pudoare şi chiar de legi. Faţa începu să-i ardă din nou gîndindu-se doar că ar fi putut fi arestată pentru atentat la pudoare sau

cum i se mai spunea. Prostie acută ar fi fost un termen mult mai potrivit.

Aşa ceva nu i s-ar fi putut întîmpla cu oricine altcineva cu excepţia lui Gray. Cu nimeni altcineva nu şi-ar fi pierdut capul într-un asemenea hal.

Rămase nemişcată în maşină, privind la ploaia care se scurgea pe streaşina garajului acoperit, lăsînd gîndul să prindă rădăcini în mintea-i istovită. Probabil că mereu simţise adevărul, dar îl împinsese deoparte. Însă acum nu se mai putea ascunde de realitate, oricît de neplăcută ar fi fost ea.

Îl iubise pe Kyle, îi plăcuse să se culce cu el, dar fusese ca şi cum numai o jumătate din ea se implicase. Întotdeauna existase acea parte din ea care stătuse deoparte şi care îi aparţinuse dintotdeauna lui Gray. Îl înşelase pe Kyle; probabil că el nu ştiuse niciodată şi, categoric, problemele căsniciei lor apăruseră din cauza băuturii, dar cu siguranţă n-ar fi trebuit să se fi măritat cu el fără să-l fi iubit din toată inima. Şi undeva în adîncul minţii avusese întotdeauna gîndul că se va recăsători într-o bună zi, dar acum îşi dădea seama că nu putea; nu putea să înşele un alt bărbat. Nu exista pe lume decît un singur om pe care-l iubea complet, cu inima şi trupul, fără nici un fel de reţinere, şi acela era Gray Rouillard. Şi tot el era singurul bărbat căruia nu îndrăznea să i se dăruiască, pentru că apoi ar fi distrus-o.

Cînd ploaia încetă, Gray se întoarse la hotel şi, urcînd în apartamentul său dădu un telefon la Dallas.

– Truman, caută ceva pentru mine. Ai un monitor al oraşului cu numele oamenilor de afaceri, nu? Vezi dacă nu cumva este trecută şi o Faith Hardy acolo.

Îşi încrucişă picioarele pe măsuţa de cafea, aşteptînd ca prietenul şi asociatul lui să caute prin volumul masiv. Un moment mai tîrziu, vocea cu accent texan îi ajunse la ureche.

– Am două Faith Hardy, şi încă vreo zece Hardy care au prima iniţială F.

– E vreunul din ei F.D. Hardy?

– Ah... nu. Este un F.C. şi un F.G. dar nici un F.D.

– Ocupaţiile?

– Stai să văd. Una este profesoară, una este pensionară... Truman cercetă întreaga listă cu profesiile. Nici una nu se potrivea însă cu informaţiile pe care Gray le aflase despre Faith. Era posibil ca Dallas-ul să nu fie oraşul potrivit, dar la fel de posibil era şi ca Faith să nu fi dorit să fie trecută în monitor.

– În ordine, cred că am ajuns pe un drum înfundat, sau aşa cred. Caută Margot Stanley, M-a-r-g-o-t.

Truman sforăi dispreţuitor.

– Eşti sigur că nu e M-a-r-g-a-u-x? Nu aşa silabisesc oamenii „şic" ai zilelor noastre?

– Caută amîndouă variantele.

Se auzi foşnetul altor pagini întoarse şi mormăitul lui Truman. Apoi ezită o secundă.

– E o pagină întreagă plină cu Stanley.

– Şi nu e nici o Margot, fie varianta americană fie varianta „şic"?

– Mda, e aici o Margot variantă americană.

– Şi unde anume lucrează?

– *Holladay Travel*. Se scrie cu doi de l şi cu un a.

– Lasă astea şi spune-mi dacă este trecut cumva şi proprietarul.

Alte mormăituri.

– Bingo! exclamă Truman. Proprietarul este F.D. Hardy.

– Mulţumesc, îi zise Gray, uimit de cît de uşor fusese să afle, pînă la urmă.

– Oricînd îţi stau la dispoziţie.

Gray puse receptorul la loc şi începu să se gîndească la noutăţile de abia descoperite. Faith era proprietara unei agenţii de tursim. Bravo ei, cugetă deosebit de mulţumit. Apoi, inspirat, scoase de sub măsuţa telefonului

cartea abonaţilor din New Orleans şi căută prin paginile galbene. Era chiar acolo, un anunţ discret şi foarte stilat: *„Holladay Travel – lăsaţi necazurile acasă cînd plecaţi în vacanţă şi lăsaţi-ne pe noi să ne îngrijim de rest."*

Deci avea cel puţin două birouri, probabil şi mai multe, ceea ce explica faptul că fusese în stare să-şi cumpere casa cu banii jos. Rînji amintindu-şi de zîmbetul ei atunci cînd refuzase oferta pentru cumpărarea casei. Dar dacă era atît de prosperă, de ce voia să ţină totul într-un asemenea secret? De ce nu anunţase pe toată lumea din Prescott cît de bine reuşise în viaţă, demonstrîndu-le că şi o Devlin putea ieşi la suprafaţă dacă avea destulă minte şi destulă ambiţie? De ce o oprise pe Margot pe faţă ca să nu-i mai dea şi alte informaţii despre afacerea ei?

Nu era nevoie de un mare om de ştiinţă ca să-şi dea seama şi singur. Lui Faith îi era teamă să nu cumva să acţioneze sabotîndu-i afacerea. Nu numai că avea o influenţă deosebită peste tot în Louisiana, dar îi mai şi spusese că avea un hotel într-un oraş care-şi cîştiga existenţa prin turişti. I-ar fi fost foarte uşor să-i facă necazuri agenţiei ei şi, în mod evident, ea chiar se aştepta la aşa ceva. Părerea ei despre el nu era prea grozavă, cugetă cu amărăciune.

La naiba, şi de ce ar fi fost? Într-o noapte caldă de vară, cu doisprezece ani în urmă, o azvîrlise la pămînt. După noaptea aceea, probabil că îl credea dracul gol.

Şi numai cu o oră în urmă o speriase rău pentru că o prinsese de la spate fără nici un fel de ceremonie, deşi roşcata luptase, părînd mai degrabă furioasă decît speriată; ieşise cu bine din învălmăşeală cu ochii cei verzi îngustaţi şi foarte hotărîtă. Apoi aproape c-o violase pe o stradă, în văzul lumii, prinzînd-o de fund şi ridicînd-o ca s-o facă să-i simtă erecţia între coapse. Nici nu era de mirare că fugise ca din puşcă de lîngă el atunci cînd o eliberase.

Doar că... nu protestase. În loc de asta fusese atît de caldă şi de dulce, încît se mai simţea şi acum ameţit doar amintindu-şi. Fusese docilă şi păruse să tremure de dorinţă stăpînită, vibrînd la cea mai mică atingere. Raspunsul ei îl năucise, îl înnebunise atît de mult, încît nici în acel moment nu-şi revenise. Pentru o clipă, fusese orb din cauza dorinţei, insensibil la orice altceva în afara nevoii copleşitoare de a intra în ea. Dacă nu l-ar fi scos din reverie tunetul acela, probabil că ar fi încercat s-o posede chiar acolo, lîngă uşă, cu oamenii care treceau la doar cîţiva paşi distanţă. Nu-şi amintea să fi fost atît de înnebunit vreodată de vreo femeie, astfel încît nimic altceva să nu mai conteze, dar Faith reuşise să-l reducă la acel nivel cu un singur sărut.

Doar un sărut, dulce şi aromat în acelaşi timp, atît de înfierbîntat, încît îl uluise. Limba ei alături de a lui într-un adevărat joc al dragostei. Senzualitatea nemascată a felului în care îl lăsase s-o sărute. Presiunea trupului ei, nerăbdător şi încîntător. Şi ea îl dorea, la fel de tare precum o voia şi el.

Memoria recreă amintirea feselor micuţe pe care le ţinuse în palme şi îşi strînse pumnii încercînd să păstreze senzaţia cît mai mult. Era chiar mai rău decît crezuse, simţea o dorinţă turbată de a o avea. Nu era obişnuit să-şi nege apetitul sexual, dar baricadele dintre ei erau şi solide şi înnebunitoare. Exista mama lui, care se retrăsese în ea atunci cînd soţul ei fugise împreună cu tîrfa oraşului. Monica, cu încheieturile tăiate şi sîngele curgînd şiroaie pe podea; faţa ei palidă era o altă imagine care n-avea să-l mai părăsească niciodată. Şi mai existau şi propriile lui sentimente. Furia şi durerea de a fi abandonat de tatăl său. Şi acele bariere nu erau numai de partea lui; amintirea acelei nopţi stătea între el şi Faith, un zid mental al Berlinului, la fel de imposibil de trecut. Prea multă durere, prea multe motive.

Numai că trupurile lor nu dădeau nici doi bani pe ele.

Era o adevărată nebunie. Nu era deloc un Don Juan, dar era la fel de adevărat că pentru el fusese foarte uşor să-şi ia cîte femei dorise. Însă, nimic din experienţa considerabilă pe care o avea nu-l pregătise pentru acea... febră. Nici măcar nu se puteau uita unul la altul fără să simtă dogoarea febrei. Şi cînd se atingeau, era un adevărat infern.

Neliniştit, se apucă să măsoare camera în lung şi-n lat, încercînd să afle o cale în jurul acelor bariere. Ea nu putea rămîne în Prescott; ar fi însemnat să ceară prea mult de la familia lui. Nu, şi nu mai putea să-i facă viaţa şi mai grea decît era, nu că nu ar fi fost capabil, dar nici nu voia. Îi făcuse destule zile fripte. Nu era capabil să o persecute. Nici nu merita un asemenea tratament; şi ea, la rîndul ei, fusese tot o victimă. Muncise din răsputeri să ralizeze ceva în viaţa ei şi reuşise. Dacă n-ar fi fost vorba de familia lui, la naiba, ar fi întîmpinat-o cu braţele deschise. Şi cu şliţul la fel de deschis, cugetă cu amărăciune, simţind cum începe o nouă erecţie dureroasă.

Dar nici familia nu putea să şi-o gonească, nu putea schimba sentimentele pe care le aveau faţă de ea, aşa că Faith trebuia să plece. Poate nu prea departe. Poate că reuşea s-o convingă să se mute la Baton Rouge, sau chiar într-unul din orăşelele de pe lîngă Prescott. Doar undeva în afara zonei oraşului, dar destul de aproape ca să se poată vedea şi în continuare. Făcuse o greşeală strategică lăsîndu-l să vadă cît de mult îl dorea, pentru că acum se putea folosi de asta ca s-o convingă să se mute. „Nu putem fi împreună aici. Mută-te şi o să ne vedem cît mai des posibil." Nu avea să-i placă treaba asta; probabil că mai întîi avea să-l trimită la naiba. Dar febra exista, arzînd în ea tot aşa cum ardea şi în el. Dacă se folosea de toate ocaziile ca s-o înfierbînte şi mai mult poate că şi ea avea să vadă lucrurile în felul lui, asta presupunînd că nu se rătăceau cu totul în ceaţă pînă atunci.

Şi îşi putea păstra casa din Prescott, dacă vînzarea ei i s-ar fi părut un preţ prea mare. El avea să-i cumpere o altă casă, oriunde îşi dorea.

Trebuia să facă faţă la două fapte. Faith trebuia să plece din Prescott şi el trebuia cu orice chip s-o aibă. Indiferent cît l-ar fi costat, trebuia neapărat s-o aibă.

– Sînt de acord cu tine, îi zise domnul Pleasant, sorbind din paharul cu ceai de la gheaţă pe care îl adusese Faith. Cred că Guy Rouillard este mort şi asta de vreo doisprezece ani.

Era îmbrăcat astăzi într-un costum lejer de in albastru; ar fi fost poate puţin cam pretenţios dacă nu i s-ar fi potrivit atît de bine cămaşa cea albă atît de curată şi de scrobită şi cravata impecabilă. Pe domnul Pleasant, costumul de in părea foarte elegant. O parte din tristeţe parcă mai dispăruse din ochii lui întunecaţi, înlocuită fiind de o licărire de interes.

Se bucurau de răcoarea plăcută din sufrageria casei lui Faith. Faith fusese surprinsă atunci cînd o sunase; nu trecuseră decît două zile de cînd îl angajase. Dar iată-l acolo, cu un carneţel aşezat pe genunchi.

– Nu mai există nici urmă de el încă din noaptea dispariţiei, îi zise mai departe. Nici un fel de cumpărături cu cărţile de credit, nici o retragere de bani din conturile din bancă, nici o taxă plătită sau formulare semnate şi completate. Domnul Rouillard nu a fost un criminal ca să fie nevoit să-şi schimbe numele sau să fi fost obligat să dispară cu totul. Şi atunci, logic, înseamnă că este mort.

Faith inspiră profund.

– Asta-i ceea ce am crezut şi eu. Cu toate astea am vrut să mă asigur cumva înainte să mă apuc să pun întrebări.

– Sper că îţi dai seama că, dacă a fost omorît, întrebările tale vor nelinişti pe cineva foarte tare. Sorbi iarăşi

din ceai. Situaţia poate deveni extrem de periculoasă, draga mea. Poate că ar fi mai bine să laşi totul aşa cum e.

– M-am gîndit şi eu la un posibil pericol, admise în cele din urmă Faith. Dar ţinînd cont de faptul că mama avea o legătură cu el şi că fiecare om din oraşul ăsta îşi închipuie că au fugit împreună, nimeni nu va fi surprins de interesul meu. Poate de tupeul meu, dar în nici un caz de interesul afişat.

El începu să chicotească.

– Bănuiesc că asta depinde foarte mult de natura întrebărilor. Dacă te apuci să strigi în gura mare că în opinia ta domnul Rouillard a fost omorît, asta cu siguranţă va atrage atenţia tuturor. Deveni foarte serios şi tonul i se mai îndulci. Sfatul meu este să uiţi de afacerea asta. Crima, dacă s-a petrecut aşa ceva, are o vechime de doisprezece ani. Timpul acoperă o mulţime de urme şi nu ai nici dovezi care să-ţi indice locul de unde să începi să cauţi. Eu unul cred că n-ai cum să mai găseşti ceva, în schimb te pui singură în pericol.

– Nici măcar să nu încerc să aflu ce anume s-a întîmplat? îl întrebă cu blîndeţe. Să las un criminal să scape nepedepsit?

– Ah. Te gîndeşti deci la dreptate. Este un concept admirabil, dar numai dacă ai cum să-l împlineşti. Cîteodată însă dreptatea trebuie cîntărită faţă de alte considerente şi în general este realitatea cea care îi stă în cale. Probabil că domnul Rouillard a fost omorît. Probabil că şi mama ta este implicată, cel puţin este în cunoştinţă de cauză, dacă nu cumva este complice. Ai putea să te descurci cu o atare situaţie? Dacă moartea lui a fost accidentală, iar ea va fi totuşi trasă la răspundere şi încriminată? Gray Rouillard este un bărbat cu putere; îţi închipui cumva că va lăsa moartea tatălui său nepedepsită? Cel mai rău scenariu, desigur, este ca moartea lui să nu fi fost doar un accident. Şi, în acest caz, scumpa mea, vei fi cu siguranţă în pericol.

Faith oftă.

– Motivele pentru care vreau să aflu ce anume s-a întîmplat cu adevărat nu sînt cu totul altruiste. De fapt, sînt cît se poate de egoiste. Vreau să locuiesc aici; ăsta este căminul meu, locul în care am crescut. Dar nu voi fi acceptată atîta vreme cît toată lumea crede că mama mea a fugit cu Guy Rouillard. Familia lui nu mă vrea pe-aici; Gray îmi îngreunează considerabil viaţa. Nici măcar nu pot să-mi fac cumpărăturile în Prescott, nu pot să-mi fac plinul la maşină. Şi dacă nu reuşesc să dovedesc că mama n-a fugit nicăieri cu Guy n-o să am nici un fel de prieten în zonă.

– Şi dacă o să dovedeşti că de fapt ea l-a omorît? o întrebă domnul Pleasant cu blîndeţe.

Faith îşi muşcă buzele şi rostogoli paharul rece între palme.

– Ăsta e un risc pe care va trebui să mi-l asum. Cuvintele fuseseră rostite cu un glas stins, aproape de neauzit. Ştiu că, dacă se dovedeşte a fi vinovată, nu voi mai putea locui aici. Dar să ştiu ce s-a întîmplat cu adevărat, indiferent cît de rău ar fi, n-o să fie la fel de rău cu a nu şti. Poate că n-o să reuşesc să descopăr nimic, dar oricum voi încerca.

El oftă învins.

– Bănuiam eu că asta o să spui. Dacă nu te superi, o să pun şi eu cîteva întrebări prin oraş, doar din curiozitate. Oamenii s-ar putea să-mi spună nişte lucruri pe care ţie nu ţi le-ar spune niciodată.

Era adevărat. Acum că oamenii din oraş îi cunoşteau identitatea ar fi preferat mai degrabă s-o mintă sau să se eschiveze decît să îl înfrunte pe Gray. Dar, cu toate astea, domnul Pleasant îşi îndeplinise misiunea pentru care fusese angajat.

– Nu-mi pot permite şi alte investigaţii, îi zise ea.

El însă flutură o mînă a nepăsare.

– Asta este doar pentru curiozitatea mea. Întotdeauna mi-au plăcut misterele.

Ea îi aruncă o privire plină de îndoială.

– Şi asta te-a împiedicat vreodată să-ţi încasezi onorariul?

– Păi nu, admise el rîzînd. Dar acum nu mai am nevoie de bani şi vreau să aflu ce anume s-a întîmplat cu domnul Rouillard. Nu ştiu cît de mult timp voi mai putea să lucrez ţinînd cont de starea în care se află inima mea. Probabil că nu prea mult, aşa că prefer să mă ocup de cazurile care mă interesează. Cît despre bani... ei bine, să spunem că acum nu mai am atîta nevoie de ei.

Acum, că soţia lui murise, voise probabil să spună. Deodată începu să răsfoiască foile carnetului, iar ea îşi dădu seama că de fapt încerca să lupte cu lacrimile. Îl întrebă dacă nu mai dorea puţin ceai.

– Nu, mulţumesc. A fost delicios, cel mai bun remediu pentru o zi atît de caldă. Se ridică, aranjîndu-şi costumul. O să-ţi dau de ştire dacă aflu ceva interesant. Există cumva vreun motel în oraşul ăsta?

Ea îi dădu indicaţiile necesare ca să ajungă pînă acolo în vreme ce-l petrecea pe verandă.

– De ce să nu luaţi cina cu mine, diseară? îl invită dintr-un impuls, neplăcîndu-i deloc gîndul că avea să mănînce de unul singur vreun sandviş amărît.

El se înroşi pînă la rădăcina părului rărit.

– Mi-ar face mare plăcere.

– V-ar deranja foarte tare dacă am mînca pe la ora şase? Îmi place să mănînc ceva mai devreme.

– Şi mie la fel, doamnă Hardy. Atunci la ora şase.

Încă mai zîmbea în vreme ce se îndrepta spre maşină. Faith îl urmări plecînd, după care se întoarse la hîrtiile pe care le abandonase atunci cînd venise. De-abia aştepta cina, pentru că simţea ceva foarte tandru pentru tristul domn Pleasant.

El sosi fix la ora şase, aşa cum ştia şi Faith că avea să se întîmple şi se aşezară la masa pe care erau puse cotlete de porc şi orez cu şofran şi mazăre verde proaspătă. El tot privea în jur, căutînd să absoarbă cît mai multe detalii – şerveţelele de in apretate, parfumul dulce al trandafirilor sălbatici aşezaţi într-o glastră în mijlocul mesei, aromele mîncării gătite acasă – şi ea îşi dădu seama că probabil îi fusese dor de toate acele lucruri încă de cînd murise soţia lui. Lîncezirăă mulţumiţi lîngă desert, un şerbet de lămîie, dulce atît cît trebuia să fie. Îi venea foarte uşor să stea de vorbă cu el; era foarte demodat şi ea găsea acest lucru reconfortant. Respectul şi înţelegerea de orice fel fuseseră atît de rare în anii copilăriei, încît acum aprecia dublu toate acestea.

Se făcuse aproape ora opt cînd o bubuitură straşnică răsună la uşa din faţă. Faith încremeni; nu era nevoie să deschidă uşa ca să ştie cine anume stătea pe verandă.

– S-a întîmplat ceva? o întrebă domnul Pleasant, prea experimentat ca să-i scape schimbarea petrecută pe chipul ei.

– Cred că eşti pe cale să-l întîlneşti pe Gray Rouillard, îi zise în vreme ce se ridica în picioare şi o pornea în direcţia uşii. Ca de obicei, inima îi bătea prea tare şi prea repede numai la gîndul că avea să-l vadă şi să-i vorbească. În aproape cincisprezece ani nimic nu se schimbase; putea la fel de bine să fie tot copila de unsprezece ani, cu ochii măriţi pentru că îşi zărise eroul.

Era amurg încă, zilele lungi de primăvară cedînd cu greutate în faţa înserării. El de abia se deslușea pe fundalul cerului albastru ca de opal, o siluetă înaltă, cu umerii largi şi fără faţă.

– Sper că nu te deranjez, îi zise, dar tonul lui spunea foarte clar că de fapt puţin îi păsa dacă o deranjase cumva sau nu.

– Dacă m-ai fi deranjat, nu ţi-aş fi deschis uşa, îi replică ea usturător în vreme ce-l lăsa să intre. Nu-şi

putuse şterge provocarea din voce, deşi încercase s-o mai îndulcească puţin de dragul domnului Pleasant.

Zîmbetul lui Gray nu era altceva decît un rînjet prin care-şi arăta dinţii atunci cînd dădu cu ochii de domnul Pleasant care se ridicase politicos la intrarea lui. Camera păru deodată mult prea neîncăpătoare, plină şi dominată de prezenţa masculină viguroasă a lui Gray, mai ales că îi domina pe ocupanţii ei cu cei aproape doi metri ai săi. Era îmbrăcat într-o cămaşă albă şi o pereche de blugi vîrîţi într-o pereche de cizme cu toc jos, semănînd mai mult ca oricînd cu un pirat. Dinţii îi străluceau la fel de albi ca şi micuţul diamant din ureche.

– De abia am terminat cu cina, spuse Faith încet, recăpătîndu-şi controlul. Domnule Pleasant, acesta este Gray Rouillard, un vecin. Gray, Francis Pleasant din New Orleans.

Gray întinse mîna şi palma mică a domnului Pleasant fu înghiţită deodată.

– Şi sînteţi un prieten sau un asociat de afaceri? îl întrebă ca şi cînd ar fi fost dreptul lui să ştie.

Ochii domnului Pleasant începură să scînteieze, şi, ţuguindu-şi buzele în vreme ce-şi retrăgea mîna, îi răspunse zîmbind:

– Păi, amîndouă, cred. Şi dumneata? Un prieten şi vecin?

– Nu, răspunse repede Faith.

Gray îi aruncă o privire aspră.

– Nu chiar, răspunse el.

Ochii domnului Pleasant străluceau mai mult decît înainte.

– Înţeleg. Luă mîna lui Faith şi o duse la buze, sărutîndu-i-o gentil după care o sărută uşor şi pe obraz. Trebuie să plec, draga mea; bătrînele mele oase au nevoie de odihnă. Orele mele de somn se aseamănă foarte mult cu ale unui copil, în ultima vreme. A fost o cină minunată. Îţi mulţumesc pentru invitaţie.

– A fost plăcerea mea, îi răspunse, bătîndu-l uşurel pe mînă şi sărutîndu-l la rîndul ei pe obraz.

– O să te sun, îi promise în vreme ce se îndrepta spre uşă. Ca şi de dimineaţă, Faith rămase în pragul uşii pînă cînd el se urcă în maşină, făcîndu-i cu mîna în vreme ce se îndepărta tot mai mult.

Luptîndu-se cu spaima, închise uşa şi se întoarse ca să dea nas în nas cu Gray, care se apropiase pe nesimţite şi acum stătea la cîţiva centimetri distanţă de ea. Ochii îi erau negri de furie.

– Cine dracu' mai e şi ăsta? mîrîi. Tăticul de zahăr? Amesteci afacerile cu plăcerea la New Orleans, sau totul nu e decît o simplă distracţie pentru tine?

– Asta nu e deloc treaba ta, îi răspunse ea plat, încercînd să-şi bată joc de furia lui. Apoi îşi ridică privirea, văzînd roşu în faţa ochilor, simţind cum o asalta mînia fără să reuşească să i se opună. Domnul Pleasant era cu patruzeci de ani mai bătrîn decît ea, dar, desigur, Gray se gîndise imediat că probabil se culca cu el.

Se apropie şi mai mult, nemailăsînd deloc spaţiu între ei.

– Pentru Dumnezeu, este treaba mea, şi asta de vreo două zile încoace.

Faith se înroşi toată la faţă, amintindu-şi ceea ce se întîmplase între ei la New Orleans.

– Ceea ce s-a întîmplat atunci n-a însemnat absolut nimic, începu ea să spună, cu vocea îngroşată din cauza stînjenelii, numai că el o prinse de umeri şi se apucă s-o scuture.

– Pe naiba n-a însemnat nimic. Dar poate că ar trebui să-ţi împrospătez puţin amintirile. Îşi coborî capul şi ea îşi ridică mîinile, însă prea tîrziu, ca să-l mai poată împiedica. Palmele i se lipiră de pieptul lui în vreme ce gura îi era acoperită, fiind imediat înghiţită de acea fierbinţeală. De fierbinţeala lui. A ei. Inima începu să-i bubuie în urechi. Se lipi slăbită de el, desfăcîndu-şi buzele sub presiune şi permiţîndu-i să-şi vîre limba printre

dinţi. Culorile bogate ale parfumului lui o înconjurau din toate părţile, albastru şi auriu şi roşu, posedînd-o. Inima lui bătea cu greu sub palma ei. Şi îi simţi imediat tăria erecţiei pe pîntec, în vreme ce şoldurile i se arcuiră instinctiv, căutîndu-l.

Gray îşi înălţă capul, apoi se îndepărtă la cîţiva paşi. Respira cu greutate, în ochi strălucindu-i excitarea, cu buzele roşii şi umede şi puţin umflate din cauza durităţii sărutului. Degetele lui erau pe umărul ei, masînd şi mîngîind.

– Nu încerca să negi ce s-a întîmplat.

– Nu s-a întîmplat nimic.

Reuşise să mintă cu dezinvoltură doar ca să îşi poată ascunde disperarea. El ştia foarte bine că era o minciună, văzuse ea bine pe faţa lui, în sclipirea ameninţătoare a ochilor, dar o spusese oricum. Ştia ce încerca el să facă. În New Orleans făcuse marea greşeală să-i dea un deget şi acum el dorea să aibă totul. Probabil că venise acolo în acea seară gîndindu-se că era o pradă uşoară; ar fi putut s-o bage în pat ca apoi s-o convingă să părăsească oraşul. De dragul lui, probabil că i-ar fi spus. Ca să poată rămîne împreună fără s-o supere pe mama lui. Se îndepărtă de el, evitînd să-l lase s-o prindă în dreptul uşii.

– Nu a fost decît un sărut...

– Mda, aşa cum King Kong era doar o maimuţă. La naiba, stai într-un loc, îi zise iritat, întinzîndu-se, de data aceasta prinzîndu-i braţele. Mă ameţeşti cu plimbatul ăsta prin cameră. N-am venit ca să te azvîrl pe jos ca după aia să mă caţăr pe tine, oricum nu chiar acum.

Ochii lui Faith se umplură de frică.

– Poţi să pui pariu pe toate milioanele tale că nu se va întîmpla aşa ceva! îi strigă încă o dată încercînd să se elibereze. Nici în seara asta şi nici într-o altă seară.

– Vrei să încetezi odată? izbucni şi el. O să te răneşti singură.

Cu o mişcare rapidă, o întoarse cu spatele la el, ţinîndu-şi braţele strînse în jurul ei, chiar sub sîni, ţinîndu-i încheieturile mîinilor prizoniere. Atît de repede, cu atîta uşurinţă, fusese obligată să se predea fără luptă simţindu-i muşchii trupului calzi pe spate. Tentaţia o cuprinse cu putere, cerîndu-i să-şi relaxeze gîtul şi să-şi lase capul să se sprijine pe pieptul lui, să-şi lase trupul moale alături de trupul lui şi să-şi permită să inhaleze şi să se intoxice cu aroma plăcută a pielii lui. Se cutremură gîndindu-se la dorinţa de nesuportat care-o chinuia, dar îşi dădu seama că dacă el simţea şi cel mai mic răspuns, avea să fie pierdută. Nu i-ar mai fi trebuit decît cinci minute ca s-o aibă întinsă în pat sub el.

– Ai văzut? o întrebă cu o voce catifelată, în vreme ce-i simţea tremurul. Răsuflarea lui caldă îi mişca şuviţele de păr de pe tîmplă. Nu trebuie decît să te ating. Şi pentru mine e absolut la fel, Faith. Nici mie nu-mi place deloc treaba asta, dar pentru numele lui Dumnezeu, te doresc mai mult decît orice şi o să facem ceva în privinţa asta.

Ea îşi închise ochii, încă tremurînd din cauza efortului de a-i rezista, reuşind în cele din urmă să dea uşor din cap.

– Nu.

– Nu, ce? Îşi frecă obrazul de vîrful capului ei. Nu, nu mă vrei, sau nu, nu o să facem nimic în privinţa asta? În care din aceste cazuri minţi?

– N-o să te las, îi zise, încercînd să nu-i permită s-o distragă. Îşi deschise larg ochii şi se concentră asupra unei veioze încercînd să nu mai simtă braţele care-o înconjurau. N-o să te las să mă tratezi din nou ca pe un gunoi.

El încremeni, pînă şi respiraţia i se opri un moment. Apoi dădu drumul unui oftat prelung.

– O să rămînă veşnic între noi, nu? Nu era nevoie să fie mai precis, amintirea acelei nopţi era aproape tangibilă. Ezită o secundă. Scumpo, ştiu despre *Holladay*

Travel şi cît de mult ai muncit pentru tot ce ai acum. Ştiu că nu eşti la fel ca mama ta...

Of, Doamne. Ştia despre agenţia ei. Se luptă din răsputeri cu valul de panică, încercînd să se concentreze asupra ultimei afirmaţii.

– Sigur că da, îi zise pe un ton amar. Te gîndeşti aşa de frumos la mine, încît de-abia m-ai acuzat că aş avea un tătic de zahăr. Doamne, am invitat un bărbat bătrîn şi singur să ia cina cu mine, aşa că, evident, trebuie neapărat să mă şi urc cu el în pat! Înfuriată, încercă iarăşi să se elibereze.

Braţele lui se strînseră şi mai mult, încît de abia dacă mai putea să respire.

– Ţi-am spus să încetezi, o avertiză din nou. O să te învineţeşti toată.

– Dacă o să mă învineţesc o să fie doar vina ta, nu a mea. Tu eşti cel care mă ţine încătuşată. Dădu cu piciorul în spate, lovindu-l în fluierul piciorului cu călcîiul, numai că era încălţată cu nişte papuci foarte uşori, iar el avea cizme; gemu, numai că Faith îşi dădu seama că nu-l lovise cu adevărat tare. Îşi răsuci trupul ştiind că dacă îi stătea în faţă putea să lovească mai bine.

– Pisică... sălbatică... ce eşti, îi zise, gîfîind din cauza efortului pe care-l făcea căutînd s-o ţină nemişcată. La naiba, n-ai de gînd să stai locului? Eram gelos, admise în cele din urmă, cu sinceritate.

Pentru un moment, rămase prea uluită ca să mai poată reacţiona. Rămase nemişcată în cercul braţelor lui, simţindu-se ameţită de noua emoţie. Gelos. Nu putea fi gelos decît dacă ar fi ţinut la ea – nu. Nu putea să-şi permită să cadă într-o asemenea capcană. Nu îndrăznea să-l creadă. Doar mai fusese şi înainte martoră la felul în care-şi ducea pînă la capăt seducţia; îşi amintea cum o convinsese pe Lindsey Partain, complimentînd-o, spunîndu-i cît de mult o dorea, cîtă nevoie avea de ea. El era adeptul obţinerii a ceea ce-şi dorea.

În vreme ce nu mai avea nici o îndoială asupra faptului că o dorea fizic, mai ales cu o dovadă atît de proeminentă, îşi dădea seama că în rest nimic altceva nu se schimbase. Încă mai voia ca ea să plece din oraş şi avea de gînd să se folosească de slăbiciunea pe care o avea pentru el ca s-o convingă.

– Şi tu chiar te aştepţi la modul sincer ca eu să te cred? îl întrebă în cele din urmă, fiecare cuvînt fiind încărcat cu electricitate.

El se împinse cu coapsele înainte.

– Poţi să negi chestia asta?

Ea se forţă să ridice nepăsătoare din umeri.

– Ce este de negat? Ţi s-a sculat. Mare scofală. Asta nu înseamnă absolut nimic.

Pieptul lui începu să vibreze atunci cînd chicoti.

– Ce bine că am un organism sănătos, altfel ai fi reuşit să-mi provoci un complex de inferioritate.

Şi-ar fi dorit ca el să nu mai rîdă. Nu voia ca el să aibă simţul umorului atît de ascuţit. Ar fi vrut să fie rău şi îngust la minte ca să-l poată dispreţui. Îl loc de asta, era curajos şi hotărît, cu un simţ al umorului sănătos. Era poate un tip dur, dar în nici un caz un tip rău intenţionat.

Îşi înclină capul ca s-o poată mușca uşurel de ureche, răsuflarea caldă gîdilîndu-i pielea gîtului.

– De fapt n-ar trebui să fie nici o problemă, murmură el. Putem să fim împreună; nu aici, dar asta este o chestiune ce se poate rezolva.

Faith înţepeni iarăşi.

– Pun pariu că aşa e. Şi implică neapărat plecarea mea din oraş, aşa-i?

Limba lui o gîdila în vreme ce se juca uşor cu lobul urechii, înainte ca acesta să fie prins între dinţi.

– Nu o să trebuiască să te muţi prea departe, încercă el s-o convingă. Nici măcar nu trebuie să vinzi casa asta. O să-ţi cumpăr eu o altă casă, mai mare, dacă aşa vrei...

Furia o copleşi deodată, roşie şi înverşunată. Se eliberă imediat din braţele care se relaxaseră în jurul ei, întorcîndu-şi faţa albă cu ochi arzători spre faţa lui cu o expresie încîntată.

– Mai taci din gură! Nu te poţi opri să nu te gîndeşti că sînt de vînzare, nu? Singura schimbare este faptul că m-ai mutat la un preţ mai costisitor pe piaţă. Nu vreau nici de-a naibii casa ta afurisită, în schimb doresc ca tu să o părăseşti pe a mea. În clipa asta!

Ochii lui Gray se îngustară, dar el nu se clinti nici măcar cu o fracţiune de centimetru.

– Nu m-am gîndit nici o secundă să te cumpăr. Încercam doar să fac lucrurile cît mai uşoare pentru tine.

– Bună încercare, numai că eu cunosc prea multe lucruri despre tine. Doar te-am văzut în acţiune, mai ţii minte? Amintirea acelei nopţi părea teribil de amară din tonul cu care-i vorbise, rămînînd ca o stafie între ei. Numai că ea mai avea o amintire despre el, una despre care Gray habar nu avea: ziua aceea în care-l văzuse cu Lindsey Partain. Îl văzuse în acţiune, foarte bine chiar.

El rămase tăcut un moment, privirea întunecată cîntărind-o parcă.

– Aşa ceva n-o să se mai întîmple vreodată, îi zise cu blîndeţe.

– Nu, n-o să se mai întîmple, fu şi ea de acord, ridicîndu-şi bărbia. N-o să te mai las să te porţi aşa cu mine.

– N-ai prea avea de ales dacă m-aş hotărî în privinţa asta, i-o întoarse el, iarăşi furios, cu ochii strălucindu-i de atîţare. O prinse cu două degete de bărbie. Să nu uiţi, scumpo. Dacă o să fie nevoie, o să joc cu mult mai dur.

Ea îşi retrase capul.

– La fel şi eu.

Privirea lui se plimbă iarăşi asupra ei, expresia din ochi schimbîndu-se în ceva încărcat de fierbinţeală.

– Pun pariu că aşa-i. Aproape că mă tentează să aflu cît de dură poţi să fii, doar de dragul distracţiei. Dar

discuţia asta a deviat de tot. Nu sîntem în război, scumpo. Putem să facem un aranjament convenabil şi să ne simţim bine fără să-mi rănesc familia, asta numai dacă ai fi şi tu de acord.

– Nu, îi răspunse Faith.

– Ăsta trebuie să fie cuvîntul tău favorit. M-am cam săturat să-l tot aud.

– Atunci stai cît mai departe de casa asta. Oftă obosită deodată de toată acea luptă prostească. Nu vreau să-i fac nici un rău familiei tale. Nu de asta m-am întors. Ăsta este căminul meu; nu vreau să provoc nici un fel de necazuri, nu vreau decît să trăiesc aici. Dar dacă o să fie nevoie să mă lupt cu tine pentru asta, o s-o fac.

– Atunci condiţiile luptei au fost trasate. Gray ridică din umeri. Acum depinde doar de tine de cîte necazuri o să fii în stare să înduri doar ca să rămîi aici. Eu unul n-o să dau înapoi; încă eşti la fel de neinvitată în oraşul ăsta. Dar, dacă totuşi îţi schimbi părerea, nu trebuie decît să-mi dai un telefon. O să am grijă de tine fără să te deranjeze nimeni cu întrebări şi cu bîrfe.

– N-o să te sun.

– Poate că nu, dar poate că da. Doar gîndeşte-te la cîte am putea avea împreună.

– Da, ce? Două întîlniri pe săptămînă şi alea în fugă? Să minţi pe unde te duci, pentru că nu ai vrea ca familia ta să afle cumva? Mulţumesc, dar nu vreau.

El întinse o mînă şi-i cuprinse obrazul în palmă, iar de data asta ea nu se mai retrase. Atingerea lui era foarte blîndă în vreme ce cu degetul cel mare îi mîngîia buza de jos.

– Înseamnă mai mult decît un simplu regulat, îi zise cu blîndeţe. Deşi numai bunul Dumnezeu ştie cît de mult îmi doresc treaba asta, atît de mult, încît mă doare.

Pentru că îşi dorea cu atîta disperare să-l creadă, nu îndrăznea. Încercă să lupte cu lacrimile în vreme ce-i spuse încet:

– Te rog, pleacă.

– Bine, o să plec. Dar gîndeşte-te la ce ţi-am spus. Se întoarse spre uşă, după care se opri. În legătură cu agenţia ta...

Imediat deveni alertă şi gata pregătită pentru o altă luptă.

– Dacă îndrăzneşti să faci ceva şi să aduci prejudicii agenţiei...

El îi aruncă o privire nerăbdătoare.

– Taci. Nu am de gînd să fac nimic. Voiam doar să ştii cît de mîndru sînt de tine. Mă bucur sincer de cîte ai reuşit să realizezi. De fapt, i-am spus directorului hotelului să acorde o importanţă specială grupurilor venite prin agenţia ta...

Era mîndru de ea? Faith rămase nemişcată după plecarea lui şi lacrimile pe care şi le reţinuse cu succes înainte începură să-i şiroiască pe obraji. Oare să îndrăznească să-l creadă? Îşi dădu seama că nu putea. Trebuia să-şi menţină hotărîrea anterioară şi să nu mai ducă turiştii în hotelul lui.

Numai că lacrimile continuau să cadă. Îi spusese că era mîndru de ea.

CAPITOLUL 10

Monica îşi prelungea tot mai mult şederea în baie, avînd nevoie de acea intimitate ca să-şi poată reveni. Era întotdeauna uşor alarmantă de acea pierdere a eului, a personalităţii. Michael nu părea însă s-o simtă; părea mereu fericit, poate puţin ameţit atunci cînd se dădea jos de pe ea. Auzi scîrţîitul patului cînd el se mişcă, să-şi stingă ţigara, probabil. Nu fuma prea mult, de fapt, încerca să se lase dar, după o partidă de amor, era una dintre puţinele dăţi cînd găsea că e greu de rezistat fără ţigări. Astăzi mîna îi tremurase uşor atunci cînd aprinsese bricheta, făcînd micuţa flacără să fileze.

Acea minusculă reacţie din partea lui o bucurase şi o excitase, aşa că rămăsese în baie ceva mai mult ca el să nu o poată vedea. Era şi aşa destul de rău că ştia cît de sălbatică devenea atunci cînd era în interiorul ei, gemînd, agăţîndu-se de umerii lui, necontrolîndu-şi zbaterea coapselor. Indiferent de cît de mult încercase, nu reuşise să le facă să rămînă nemişcate. Şi era mereu atît de udă acolo jos; auzise zgomotul făcut atunci cînd se mişcase în interiorul ei. Atunci nu se simţise deloc stînjenită, nu se putuse gîndi decît la febra aceea care o măcinase pe dinăuntru, de-abia după aceea simţise jena.

Cu Alex nu se întîmpla defel aşa ceva. Cu Alex se putea reţine; se părea că şi lui îi plăcea mai mult în felul

ăsta, şi ea ştia şi de ce. El se prefăcea că era de fapt cu mama ei.

Nu ar fi vrut s-o facă cu Alex, dar, în acelaşi timp, o făcea mereu. Nu ar fi putut spune că o forţase vreodată, nu se putea minţi, nici măcar ca să se simtă mai bine că o făcuse. Îl iubea pe Alex, dar, el era ca un fel de tată pentru ea. Desigur, nu ar fi putut să ocupe locul tatălui ei, nimeni n-ar fi putut s-o facă, dar Alex fusese cel mai bun prieten al lui şi fusese atît de trist cînd Guy plecase aşa cum plecase. Tăcut, le oferise tuturor un umăr de care să se sprijine, sau pe care să plîngă. Cîteodată, în acele prime zile, chiar se prefăcuse că el era tatăl lor, că nimic de fapt nu se schimbase.

Dar acea falsă impresie nu ţinuse niciodată prea mult. Şocul oribil din ziua aceea schimbase pentru totdeauna ceva din interiorul ei şi în cele din urmă acceptase că nimic nu avea să mai fie perfect vreodată. Tatăl ei nu avea să se mai întoarcă; se părea că prefera să trăiască împreună cu creatura aceea ordinară decît cu propria lui familie. N-o iubea pe mama şi nici n-o iubise vreodată.

Totuşi, Alex o iubea pe mama. Bietul Alex! Nu-şi mai putea aminti cînd îşi dăduse seama de sentimentele lui, cînd văzuse devoţiunea şi tristeţea din ochii lui; totuşi asta se întîmplase la cîţiva ani după plecarea lui Guy. Cam pe vremea cînd reuşise s-o convingă pe mama să coboare pentru prima dată la cină. El reuşea să facă mai multe cu mama lor decît reuşea ea şi Gray; poate că din cauza gentileţii blînde şi devotate cu care o înconjura mereu. Şi numai Dumnezeu ştia că Guy nu se purtase niciodată în acest fel cu ea. Fusese mereu politicos şi blînd, dar îţi puteai da seama imediat că era un comportament artificial, că de fapt nu dădea doi bani pe aşa ceva. Însă lui Alex îi păsa.

Îşi aminti de noaptea în care se întîmplase prima dată. Gray era plecat la New Orleans cu afaceri. Mama coborîse la cină, dar, în ciuda încurajărilor lui Alex,

păruse mai deprimată decît de obicei şi de abia dacă se atinsese de mîncare. Şi, în ciuda rugăminţilor lui, imediat după aceea se retrăsese în camera ei. Cînd se întorsese şi dăduse cu ochii de Monica, ea observase imediat dezolarea înscrisă pe faţa lui şi instinctiv întinsese o mînă pe care o aşezase pe braţul lui, dorind să-l consoleze.

Era o noapte friguroasă de iarnă. În salon se făcuse focul, aşa că merseseră acolo, ea încercînd să-i mai aline acea tristeţe. Stătuseră pe canapeaua din faţa căminului în care duduia focul, discutînd liniştiţi de multe lucruri, în vreme ce el sorbea din brandy-ul de după cină, o plăcere a lui. Casa era tăcută, camera întunecoasă, cu o singură veioză aprinsă. Focul începuse să se domolească. Şi probabil că la lumina flăcărilor semănase izbitor de bine cu mama ei. În seara aceea îşi strînsese părul într-un coc sofisticat şi era îmbrăcată mereu în rochiile acelea conservatoare cum îi plăceau şi mamei. Probabil pentru toate acele motive, băutura, solitudinea, camera întunecoasă, propria lui dezamăgire, asemănarea ei cu mama – se întîmplase.

Un sărut se transformase în două, apoi în trei, apoi în multe altele, mîinile lui erau în părul ei, în vreme ce gemea sonor. Monica îşi aminti cît de tare îi bătuse inima, de teamă şi de simpatie dureroasă. El îi atinsese apoi sînii, aproape cu reverenţă, dar numai pe deasupra hainelor. Şi îi ridicase apoi fusta doar atît cît să dezgolească partea esenţială, ca şi cînd nu ar fi dorit să-i violeze pudoarea mai mult decît ar fi fost necesar. Îşi amintea apoi foarte confuz de carnea dezgolită, nevăzută dar simţită, atunci cînd se apăsase pe ea, apoi durerea aceea cumplită şi mişcările rapide din interiorul ei. Oricum, ceea ce rămăsese neatins de timp, era cuvîntul pe care îl şoptise răguşit la ureche, apoi repetat: „Noelle."

Se părea că nu-şi dăduse seama că el fusese primul. În mintea lui, ea fusese de fapt mama.

Iar în mintea ei, Dumnezeu s-o ierte, el fusese tata.

Era totul atît de greţos încît şi acum se simţea dezgustată de ea însăşi. Ea nu avusese niciodată nici un fel de sentimente de natură sexuală faţă de tatăl ei; de fapt nu avusese nimic pentru nimeni pînă la Michael. Dar în tumultul emoţiilor din seara aceea se gîndise că dacă îi oferea ceea ce dorea şi mama nu-i putea da, atunci nu va mai pleca de lîngă ei. Aşa că luase locul mamei, oferindu-şi sexul ca mită ca să-l poată păstra pe tata acasă. Bietul Alex! Biata de ea. Amîndoi simple surogate a ceva ce nu puteau avea. Freud ar fi avut o zi plină cu ea.

Dar noaptea aceea nu însemnase decît prima dintr-un şir lung de nopţi de-a lungul ultimilor şapte ani. Deşi nu chiar atît de multe, dacă stătea şi se gîndea mai bine. Michael probabil c-o avusese de mai multe ori într-un singur an decît o avusese Alex în timpul celor şapte. Alex păruse atît de ruşinat, dorind să se scuze toată vremea. Numai că venise iarăşi la ea, avînd o nevoie disperată de a se preface că Noelle era în braţele sale, iar Monica îl lăsase să-şi afle uşurarea după care tînjea. Dar nu se apropiase niciodată de ea atunci cînd era şi Gray acasă, doar atunci cînd era plecat în afara oraşului cu afaceri.

Ultima dată fusese doar cu două zile în urmă, cînd Gray fusese la New Orleans. Se dusese la biroul lui Alex în seara aceea, aşa cum o făcea de obicei, iar el îi făcuse felul pe canapeaua de acolo. Niciodată nu ţinea prea mult. Şi niciodată n-o dezbrăcase pe ea sau pe el însuşi. De şapte ani îi făcea felul şi niciodată în acest răstimp nu-l văzuse gol, chiar şi penisul nu i-l văzuse decît de cîteva ori. El încă părea să se scuze în permanenţă din cauza acelei dorinţe, de parcă ea ar fi fost cu adevărat mama şi se gîndea că întregul proces era foarte urît. Aşa că şi el îşi dădea silinţa să termine cît mai repede, după care ea se curăţa şi pleca acasă.

Însă cu Michael nu era deloc la fel. Încă nu ştia ce anume o atrăsese la el, sau cum de permisese ca lucrurile să progreseze atît de departe. El crescuse în Prescott aşa că, desigur, îl cunoştea dinainte. Era cu cinci ani mai mare decît Gray şi fusese deja angajatul şerifului atunci cînd ea de abia termina liceul. De altfel, pe atunci el era deja însurat cu iubita pe care o avusese în liceu şi avea doi băieţi. Din păcate însă nu se avuseseră deloc bine şi în cele din urmă ea se hotărîse să-l părăsească, fără să spună nimănui nimic. Se mutase imediat în Bogalusa şi se recăsătorise cam la doi ani după aceea. Băieţii lui aveau acum şaptesprezece şi respectiv optsprezece ani şi erau în relaţii foarte bune cu tatăl lor.

Michael era de fapt în relaţii bune cu toată lumea, cugetă mai departe, cu un zîmbet pe buze. Probabil că de aceea şi fusese ales şerif în locul lui Deese cînd se pensionase cu trei ani în urmă. Era cu adevărat un bărbat atrăgător, căruia nu-i plăceau costumele, în locul lor preferînd uniforma şi pantofii la modă înlocuindu-i cu cizmele. Era un adevărat uriaş de un metru optzeci şi cinci înălţime, cu păr de culoarea nisipului şi ochi albaştri, prietenoşi, şi o puzderie de pistrui pe nas. Un tip pe cinste.

Într-o zi, cu vreun an în urmă, fusese în oraş şi se hotărîse să ia prînzul la restaurantul de lîngă clădirea municipală, care avea cei mai buni hamburgeri din oraş. Maică-sa s-ar fi oripilat toată la auzul unei asemenea gust plebeu, numai că Monicăi îi plăceau la nebunie hamburgerii şi se mai regala din cînd în cînd. Era deja aşezată la măsuţa din colţ cînd intrase Michael, îşi luase hamburgerul şi se îndrepta spre un separeu, cînd, trecînd pe lîngă ea, se oprise şi o întrebase dacă se putea aşeza. Uimită, îi permisese.

La început fusese foarte ţeapănă, numai că Michael putea face şi un înger să-şi iasă din cucernicie ca să i se

alături la haz. Foarte repede după aceea începuseră să rîdă şi să vorbească de parcă ar fi fost vechi prieteni. Apoi mai avusese un moment de stînjeneală atunci cînd el o invitase la cină; devenise foarte conştientă că mama ei nu ar fi aprobat aşa ceva. Nu era nimic ascuns sau neştiut despre Michael McFane şi în mod cert nu era dintr-o familie bună, aşa cum era Monica. Însă acceptase, şi, spre marea ei uimire, pregătise cina chiar el, făcînd fripturi la grătar în grădina din spatele casei lui. Pentru că locuia la ferma micuţă unde se născuse şi crescuse, cu cel mai apropiat vecin la o milă depărtare, iar Monica se simţise cît se poate de liniştită de solitudinea tăcută a căsuţei lui de ţară.

Destul de relaxaţi, după ce mîncaseră începuseră să danseze pe muzica country ce se transmitea la radio, mişcîndu-se încet prin sufrageria micuţă după care îl lăsase s-o conducă încet în dormitor. Adevărul era că nici prin cap nu-i trecuse să-l lase, nici nu luase în considerare că va încerca măcar. Numai că el începuse s-o sărute şi sărutările lui erau calde şi încete şi pentru prima dată în viaţă simţise dorinţa arzîndu-i în pîntece. Speriată de ceea ce i se întîmpla şi de viteză cu care se întîmpla, rămăsese nemişcată în dormitor şi îl lăsase să-i desfacă rochia şi să-i scoată sutienul. Pînă atunci nimeni nu-i mai văzuse sînii, însă Michael nu se mulţumise doar cu văzutul, ci se şi apucase să-i guste. Presiunea gurii lui pe sîni o făcuse să devină sălbatică, aşa că se aruncaseră în pat. Pentru el nu exista acea mişcare discretă a coapselor cu pantalonii lăsaţi în vine. Foarte curînd după aceea erau amîndoi goi, înlănţuiţi pe cearceafurile de bumbac, iar acea adiere de dorinţă explodase într-o plăcere atît de aprigă încît încă o speria.

Nici o doamnă nu s-ar fi purtat astfel, dar Monica ştiuse dintotdeauna că nu era o doamnă. Mama era o doamnă; Monica încercase cu disperare întreaga ei viaţă să-i semene, ca mama s-o iubească, dar, întotdeauna

dăduse greş. Mama ar fi fost oripilată şi dezgustată dacă ar fi ştiut că fiica ei petrecea cîteva ore pe săptămînă în pat cu Michael McFane, şeriful, regulîndu-se ca o iepuroaică.

Cîteodată Monica detesta toate acele lucruri stricte cu care fusese bombardată încă din leagăn. Gray nu fusese supus la aşa ceva şi nici pisălogit cu toate acele lucruri pe care doamnele nu aveau voie să le facă. Era ca şi cum mama îl considerase pe Gray o cauză deja pierdută încă de la naştere; pentru că era bărbat, ca atare se aştepta ca el să se poarte precum un animal. Şi pentru că era o doamnă, trecuse cu vederea escapadele fiului şi soţului ei; asemenea lucruri nu o puteau interesa şi se aştepta ca nici pe fiica ei să n-o intereseze.

Numai că nu se întîmplase aşa, deşi Monica încercase din răsputeri. Încercase din greu, cel puţin în primii douăzeci şi cinci de ani ai vieţii. Chiar şi după ce mama se retrăsese în ea însăşi, departe de ei, după ce tatăl ei plecase, Monica continuase să încerce, sperînd că, dacă era destul de bună, mamei ei nu mai avea să i se pară atît de greu după plecarea soţului.

Dar întotdeauna dorise mai mult. Mama fusese întotdeauna atît de rezervată şi de rece, perfectă, de neatins. Tatăl ei fusese cald şi iubitor; o îmbrăţişa mereu, se juca cu ea, în ciuda dezaprobării mamei, considerînd că nu se cuvenea o asemenea comportare faţă de fiica lor. Gray era şi mai impunător fizic decît tatăl său; mereu avusese în el o flacără interioară pe care Monica o recunoscuse de la o vîrstă fragedă.

Încă îşi amintea că, o dată cînd Gray venise acasă de la colegiu, rămăseseră în jurul mesei după cină ca să vorbească. Gray se întinsese în scaun cu acea graţie felină a lui, rîzînd în vreme ce descria o farsă făcută unuia dintre antrenorii echipei, şi atunci avusese... nu reuşea să descrie prea bine... un fel de senzualitate sălbatică în felul în care-şi mişcase capul, în mişcarea

mîinii atunci cînd ridicase paharul. Atunci privise în direcţia mamei şi o văzuse holbîndu-se la Gray plină de revoltă, de parcă ar fi văzut în faţa ochilor un animal dezgustător. Desigur, asta şi fusese, un animal, un adolescent sănătos şi viguros, strălucind din cauza testosteronului revărsat în trup. Dar nu era nimic respingător la el şi Monica se simţise nemulţumită de acea dezaprobare tacită a mamei la adresa lui.

Gray era şi fusese un frate minunat; nici nu ştia cum s-ar fi descurcat fără el în zilele acelea cumplite de după plecarea lui Guy. Fusese atît de ruşinată de încercarea aceea de sinucidere încît îşi jurase să nu se mai lase niciodată cuprinsă de o asemenea slăbiciune, o asemenea povară pe umerii lui Gray. Fusese o adevărată luptă, dar reuşise să-şi ţină promisiunea. Era destul să privească la cicatricile subţiri de pe încheieturile mîinilor ca să-şi amintească imediat care era preţul slăbiciunii.

Dar, cînd o văzuse pe Faith în parcarea din faţa băcăniei, fusese atît de şocată încît, pentru prima dată după un timp îndelungat, revenise la vechiul obicei de a fugi la Gray, aşteptîndu-se ca el să se ocupe de problemele ei. Fusese dezgustată de ea însăşi că-şi permisese aşa ceva, dar, atunci cînd văzuse părul acela de un roşu-întunecat, de o asemenea culoare bogată care semăna cu vinul bun, inima aproape că încetase să-i mai bată. Pentru un moment cumplit şi ameţitor crezuse că tatăl ei se întorsese. Pentru că dacă Renée era acolo asta însemna că venise şi tatăl ei.

Numai că Guy nu era pe nicăieri la vedere. Nu era decît Renée care părea chiar mai tînără decît fusese atunci cînd plecase, ceea ce era o nedreptate strigătoare la cer. Cineva atît de rău şi de păcătos ca Renée Devlin ar fi trebuit să aibă înscrise pe faţă toate păcatele, ca toată lumea s-o ştie. Numai că faţa care se întorsese în direcţia Monicăi era la fel de frumoasă ca întotdeauna, fără un rid la vedere. Aceiaşi ochi verzi puţin somnoroşi,

aceeaşi gură mare, roşie şi senzuală – nimic schimbat. Şi, pentru un moment, Monica redevenise fata rănită şi neajutorată care fusese odinioară şi fugise direct la Gray.

Numai că nu fusese Renée; femeia din parcare fusese Faith Devlin, iar Gray fusese ciudat de şovăitor cînd se pusese problema să-şi folosească toată influenţa pe care o avea împotriva ei. Monica nu ţinea minte prea multe despre Faith, doar o amintire vagă cu o fetiţă foarte slabă care avea acelaşi păr ca şi mama ei, dar asta nu conta. Ceea ce nu era deloc vag fusese durerea pe care o simţise atunci cînd o văzuse, vechile amintiri, aceleaşi sentimente de trădare şi de abandonare în voia sorţii. De atunci îi fusese teamă să mai meargă în oraş, îi fusese teamă să nu o revadă pe Faith şi să simtă usturimea sării presărate pe o rană deschisă.

– Monica? veni vocea leneşă a lui Michael. Ai de gînd să dormi acolo, iubito?

– Nu, tocmai mă aranjam, îi strigă Monica după care trase apa la closet ca să dea credibilitate spuselor sale. Imaginea din oglindă o privea. Nu arăta deloc rău pentru treizeci şi doi de ani. Păr negru şi des, nu la fel de negru ca al lui Gray dar nici cu şuviţe cărunte la vedere. Faţa avea oase fine, frumoase, ca ale mamei ei, deşi ea avea însă ochii întunecaţi ai familiei Rouillard. Nu se îngrăşase deloc şi avea sîni fermi şi frumoşi.

Michael era încă întins în pat, gol puşcă, atunci cînd ieşi ea din baie, un zîmbet cald întinzîndu-i-se pe faţă în timp ce-şi desfăcu braţele larg.

– Vino să te iau în braţe, o invită, iar inima Monicăi începu să salte. Se căţără iarăşi în pat şi în căldura protectoare a braţelor lui. El oftă de încîntare cînd o simţi aproape şi cu o mînă mare se apucă să-i mîngîie un sîn. Cred că ar trebui să ne căsătorim.

Inima încetă să-i mai salte şi aproape că i se opri. Îşi ridică privirile spre el cu ochi măriţi de uimire şi de panică.

– S-să ne căsătorim? reuşi să bolborosească, după care-şi aşeză amîndouă mîinile pe gură ca să oprească chicotitul isteric care ameninţa să se reverse. Michael şi Monica McFane? Chicotitul se revărsă dintr-o dată.

El zîmbi încîntat.

– Ei şi, ce dacă sună de parcă am fi gemeni? Eu pot să trăiesc cu asta dacă poţi şi tu. Începu să-i necăjească sfîrcul, plăcîndu-i felul în care se întărise. Dar, dacă o să avem vreun copil, numele lui o să înceapă cu orice literă dar nu cu M.

Căsătorie. Copii. Of, Doamne! Cumva, niciodată nu-i trecuse prin cap că el ar fi vrut să se însoare cu ea. Nici măcar nu se gîndise la căsătorie în legătura cu propria-i persoană. Viaţa ei îngheţase bocnă în urmă cu doisprezece ani şi nu se aştepta să se mai schimbe ceva.

Numai că nimic nu era static. Chiar şi pietrele se schimbau, erodate de trecerea vremii şi de elementele naturii. Alex nu lăsase vreo urmă în viaţa ei atît de ordonată, numai că Michael trecuse prin ea precum o cometă.

Alex, of, Doamne!

– Ştiu că nu am prea multe să-ţi ofer, îi răspunse Michael. Casa asta cu siguranţă nu este ceea ce este casa în care ai trăit pînă acum, dar am s-o aranjez oricum o să vrei tu; doar spune-mi ce anume să fac şi eu o să fac.

Alt şoc. Îşi petrecuse toţi cei treizeci şi doi de ani în casa Rouillard. Încercă să-şi imagineze cum ar fi să locuiască în altă parte dar nu reuşi. Cu doisprezece ani în urmă, întreaga fundaţie a vieţii ei se crăpase, iar de atunci nu mai reuşise să suporte alte schimbări, chiar şi una relativ minoră cum ar fi fost cumpărarea unei noi maşini. Gray o convinsese pînă la urmă s-o schimbe pe cea care o folosise încă de la nouăsprezece ani, aşa cum cu cinci ani în urmă o forţase să-şi refacă dormitorul în întregime. Se săturase pînă peste cap de decorul acela rozaliu de fetiţă mică, dar numai gîndul ce l-ar fi

putut schimba îi făcea parcă şi mai rău. Fusese o adevărată uşurare atunci cînd Gray adusese un decorator într-o zi cînd ea fusese plecată la dentist, ca apoi să se întoarcă acasă şi să vadă că tapetul fusese deja cojit de pe pereţi şi covoarele scoase. Şi cu toate astea plînsese ca o nebună vreme de trei zile. Atît de puţin din viaţa de dinainte rămăsese la fel după plecarea tatălui, încît o durea să renunţe la rest. După ce terminase cu plînsul şi decoratorul îşi terminase şi el treaba, începuse să-şi iubească cu pasiune camera; tranziţia fusese dureroasă, nu schimbarea în sine.

– Iubito? o scoase din gînduri vocea lui Michael, cu un ton plin de ezitări. Îmi pare rău, cred că am...

Furioasă, îşi aşeză o mînă peste buzele lui.

– Să nu îndrăzneşti să te crezi mai jos decît mine, îi zise încet, cu violenţă, simţind durerea de inimă doar la gîndul că el îşi putuse imagina că ea s-ar crede prea bună pentru el. Reversul era adevărat; Michael era mult prea bun pentru ea. Cu numai două zile în urmă zăcuse întinsă pe canapeaua de piele din biroul lui Alex şi-l lăsase s-o reguleze. Urît cuvînt! Urît proces! Nu avea nimic în comun cu felul în care făcea Michael dragoste cu ea. Nu simţise absolut nimic, doar milă şi uşurare atunci cînd totul se terminase.

Dacă Michael ar afla de Alex atunci n-ar mai dori-o. Cum ar putea? În ultimul an îşi închipuise că fusese doar a lui şi în tot acest răstimp ea lăsase un vechi prieten de familie s-o batjocorească, la fel cum făcuse şi în cei şase ani dinainte.

Nu simţise nici un fel de vină la adresa lui Alex, atunci cînd Michael devenise amantul ei. Nu simţea nici un fel de legătură cu Alex, şi cum ar fi putut? Nici măcar nu o făcea cu ea, ci cu mama ei. Dar ea se simţea roasă de vină atunci cînd se ducea la Alex, pentru că simţea că îl trăda pe Michael... Trebuia neapărat să îi spună lui Alex că treaba asta avea să înceteze, numai că vechea

teroare era încă acolo, adînc îngropată. Dacă nu avea să-l mai lase s-o reguleze, avea oare să-i părăsească? Şi chiar conta dacă avea s-o facă? Ea nu mai era fata rănită şi confuză; nu mai avea nevoie de un tată, de protecţia lui.

Dar ce avea să se întîmple cu mama dacă Alex înceta să mai vină la ei acasă? O iubea pe mama, dar avea oare să suporte s-o vadă atît de pierdută pentru el, dacă n-avea nici măcar uşurarea adusă de prefăcătoria că făcea dragoste cu ea?

– Te iubesc, îi zise lui Michael, în vreme ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Doar că nu m-am gîndit niciodată că o să vrei să te însori cu mine.

– Prostuţol Îi şterse lacrimile de pe faţă şi un zîmbet viclean îi apăru pe faţă. Mi-a trebuit aproape un an ca să găsesc curajul necesar să-ţi spun, asta-i tot.

Monica reuşi să-i zîmbească la rîndu-i.

– Sper să nu-mi trebuiască şi mie la fel de multă vreme ca să spun da.

– Te sperie aşa de rău, eh? o întrebă rîzînd.

– Orice... orice schimbare, o fac cu mare greutate. Înghiţi nodul din gît doar gîndindu-se că trebuia să-i spună mamei despre Michael. Gray ştia despre el, desigur; nu era nici un secret că se vedeau, dar nimeni nu bănuise că se culcau împreună de aproape un an. Dar, de vreme ce mama nu apărea în oraş şi nici nu mai avea vreun prieten care să vină s-o viziteze, nu mai ştia nimic din ce se petrecea în zilele acelea. Şi nu avea să-i placă ideea din două motive. Unul, nu avea să-i placă ideea ca Monica să se mărite cu cineva, şi asta pentru că nu agrea deloc gîndul că fata ei cea curată să fie atinsă în mod dezgustător de vreun bărbat. Şi al doilea, nu i-ar fi plăcut deloc ca bărbatul acela să fie Michael McFane. Familia lui fusese întotdeauna săracă, fermieri săraci, categoric nu făceau parte din aceeaşi pătură socială cu cei din familia Grayson sau Rouillard. Faptul că Michael era

şerif nu l-ar fi ridicat deloc în ochii ei; pentru ea nu era decît un slujbaş public cîştigînd un salariu onorabil, dar în nici un caz spectaculos.

Şi urma să fie nevoită să-i spună şi lui Alex.

– O să fie totul în regulă, îi zise Michael reconfortant. O să încep mai întîi să aranjez casa. Ar trebui să fie gata în, să spunem, şase luni. Asta o să-ţi dea destul timp ca să te obişnuieşti cu ideea, nu?

Privi în sus spre faţa iubitului şi îi spuse cu fervoare:

– Da. Da la tot. Inima îi bătea sălbatic. Avea să se descurce într-un fel. Avea să-i spună mamei şi avea să înfrunte dezaprobarea rece. Avea să-i spună şi lui Alex că nu se va mai putea întîlni cu el. O să-l rănească, dar în cele din urmă avea să înţeleagă. N-o va abandona pe Noelle; fusese o proastă numai că se gîndise la aşa ceva. Trebuia să privească lucrurile ca un adult şi nu ca o fată prostuţă. Alex nu rămăsese un prieten adevărat doar pentru că îi permisese să se culce cu ea; el era reprezentantul legal al lui Gray şi un prieten încă dinaintea naşterii ei. Probabil pur şi simplu luase obiceiul s-o folosească. Poate că avea să se bucure de scuza aceea ca să înceteze, poate că şi el se simţea la fel de vinovat ca şi ea.

Trebuia să pună lucrurile la punct cît mai bine. Nici măcar un singur lucru nu trebuia să meargă anapoda sau totul avea să fie dezvăluit. O viaţă normală şi fericită se zărea în faţa ei precum un inel de aur al unui carusel celest şi putea să-l ia dacă avea grijă să facă totul cum trebuia. Data trecută Renée Devlin îi distrusese visul...

Gîndurile i se învălmăşiră. Chiar în vreme ce Michael o îmbrăţişa exuberant, o altă faţă îi apăru dinaintea ochilor: ochi verzi, somnoroşi, o gură senzuală care putea înnebuni orice bărbat. Renée încă acolo, chiar dacă sub forma fiicei sale.

Faith trebuia neapărat să plece. Mama avea să fie mult mai fericită dacă Faith pleca din oraş. Ba chiar putea fi de acord cu Monica, dacă ea era cea care reuşea s-o alunge de acolo. Şi dacă se implica în treaba asta şi Michael ar fi fost şi mai bine...

Începu să se împingă cu mîinile în umerii lui goi.

– Există o problemă.

El o eliberă, oftînd de dezamăgire. Motivul dezamăgirii i se dezumflă imediat în poală.

– Care?

– Este mama.

El oftă iarăşi.

– Crezi că n-o să-i placă ideea să te măriţi cu mine?

– Ei n-o să-i placă ideea de a mă mărita cu oricine, îi zise Monica fără şovăială. Tu nu ştii, o să fie atît de supărată.

El părea uimit.

– Pentru Dumenzeu, de ce?

Monica îşi muşcă buzele pentru că trebuia să spele rufele murdare ale familiei în faţa unui străin.

– Pentru că asta o să însemne că o să mă culc cu tine.

– Sigur că o să te... oh! Acum părea stînjenit. Probabil că în acele momente îşi amintea vechea bîrfă despre aranjamentul dintre părinţii ei. Bănuiesc că nu-i plac lucrurile de genul ăsta.

– Urăşte pînă şi simpla idee. Şi acum că în oraş este şi Faith Devlin este supărată de-a binelea. Precaută, Monica îl îndrumă în direcţia dorită. Dacă Faith pleacă iarăşi, asta o s-o mai îmbuneze pe mama, dar eu nu ştiu cum să mă descurc cu treaba asta. Gray încearcă şi el s-o facă să plece, dar spune că nu poate face mare lucru, nu ca înainte.

Spre marea ei surprindere, Michael rămase împietrit şi pe faţă îi apăru o umbră.

– Ştiu ce anume simte. Nici eu n-aş vrea să fac ceva ca s-o scot pe fata aia dintr-o altă casă.

Monica se retrase puţin, neliniştită pentru că el răspunsese exact cum nu se aşteptase. Crezuse că el avea să înţeleagă imediat.

– Nu e decît o Devlin! Nici nu pot să mă uit la ea fără să-mi fie greaţă.

– Ea n-a făcut nimic, încercă Michael să-i explice pe un ton cît mai rezonabil, care pe ea însă o făcu să scrîşnească din dinţi. Am avut necazuri cu toţi ceilalţi Devlin, dar nu cu ea.

– Dar arată exact ca mama ei. Mama aproape că a explodat cînd a auzit că o Devlin s-a întors în oraş.

– Nu există nici o lege care să spună că nu poate trăi aici dacă aşa îi place.

Pentru că se părea că el avea probleme ca să înţeleagă lucrul esenţial, Monica se hotărî să meargă direct la ţintă.

– Totuşi, tu ai putea să faci ceva în privinţa asta, nu? Gray nu face mare lucru, dar tu te poţi gîndi la o cale prin care s-o faci să plece.

Numai că Michael scutură din cap şi dezamăgirea îi făcu stomacul să se strîngă.

– Data trecută am fost şi eu acolo, îi zise sumbru în vreme ce ochii albaştri i se întunecară. Cînd i-am dat afară din cabana în care locuiau. Despre restul familiei nu mi-a părut rău nici cît negru sub unghie, dar Faith şi băieţelul acela, ei bine, ei sufereau cumplit. N-o să uit niciodată expresia de pe faţa ei, şi pun rămăşag că şi Gray tot la asta se gîndeşte. Probabil că din cauza asta încearcă s-o ia cu binişorul. Numai bunul Dumnezeu ştie că n-aş putea să-i fac acelaşi lucru încă o dată.

– Dar dacă mama... Monica se opri. Nu avea de gînd să facă nimic. El nu putea înţelege, nu cu adevărat, nu trăise laolaltă cu mama ca să ştie cum dezaprobarea ei rece îţi ajungea pînă la os. Îşi ascunse dezamăgirea şi îi zîmbi. Las-o baltă! O să mă descurc cumva eu singură cu mama.

Dar cum? Nu reuşise de fapt niciodată s-o manevreze pe Noelle şi să suporte toate lucrurile oribile pe care le spunea la fel cum le suporta Gray. Gray o iubea pe maică-sa, o ştia foarte bine, dar în general o ignora cu totul. Monica încă se simţea ca o fetiţă neliniştită, încercînd din greu să se ridice la standardele impuse de mama ei şi întotdeauna dînd greş.

Va trebui s-o facă totuşi cumva. Nu-l putea pierde pe Michael. O să-i spună lui Alex că nu se mai puteau întîlni şi cumva, se va descotorisi de Faith Devlin şi o va face pe maică-sa atît de fericită încît nu se va mai supăra că avea să se mărite.

CAPITOLUL 11

Faith închise telefonul cu o încruntare nedumerită. Fusese a şasea oară cînd îl sunase pe domnul Pleasant şi nu primise nici un răspuns. Nu avea nici o secretară; doamna Pleasant îndeplinise acest rol şi după moartea ei nu avusese inima să-l încredinţeze altcuiva. Domnul Pleasant părăsise şi motelul; adică lăsase cheia de la uşă pe noptieră şi lucrurile dispăruseră din cameră. Camera fusese plătită în avans aşa că nu era nimic neobişnuit în asta. Şi ea o făcuse de mai multe ori.

Ceea ce însă era neobişnuit era faptul că n-o sunase încă, deşi îi promisese. Nu putea crede în ruptul capului că uitase. Ar fi sunat-o dacă nu ar fi fost în regulă ceva. Însă, ţinînd cont de starea sănătăţii lui, se temea ca nu cumva să fie prin vreun spital, prea bolnav ca s-o poată suna. Putea chiar să fie pe moarte şi ea nu ştia absolut nimic. Gîndul că ar fi putut muri singur îi strînse inima. Cineva trebuia să fie lîngă el măcar ca să-l ţină de mînă, aşa cum făcuse ea cu Scottie.

Şi, în afară de faptul că era îngrijorată, nu ştia pe cine reuşise el să găsească sau pe cine luase la întrebări. Trebuia neapărat să continue de una singură, fără avantajul de a cunoaşte ce răspunsuri căpătase el.

Nu avea încă o idee prea clară de cum avea să procedeze, ce indicii să caute şi chiar ce întrebări să pună,

asta în cazul în care era careva dispus să stea de vorbă cu ea. Singurii care poate aveau să stea de vorbă cu ea fără probleme ar fi fost cei nou-veniţi în oraş, dar era foarte posibil ca ei să nu cunoască nimic din vechile bîrfe. Cei care-şi trăiseră toată viaţa în oraş ştiau foarte bine, însă, ei rămîneau sub interdicţia impusă de Gray, pe care n-aveau s-o calce în mod sigur.

Apoi, deodată, îi veni o idee care o făcu să zîmbească. Exista cel puţin o persoană care avea să stea de vorbă cu ea; poate de nevoie, dar avea s-o facă.

Îşi trecu peria prin păr, după care îl prinse într-un coc în creştet, lăsînd cîteva şuviţe în jurul feţei şi pe ceafă. Asta era limita pînă la care îşi permitea să se aranjeze; şi, doar la cîteva minute după ce luase hotărîrea, era deja în maşină în drum spre Prescott şi spre băcănia Morgan.

După cum se aşteptase, doamna Morgan o descoperi imediat ce intră pe uşa magazinului. Faith însă o ignoră şi se îndreptă direct spre raionul de lăptărie care se afla în spatele magazinului, departe de ochii iscoditori ai doamnei Morgan. Nu dură mult pînă cînd Ed veni greoi printre rafturile încărcate, oprindu-se pufăind lîngă ea, faţa lui cea grasă mocnind de indignare şi de supărare.

– Poate că nu înţelegi foarte bine, îi zise gîfîind. Ieşi afară din magazinul meu. Nu-ţi poţi face cumpărăturile aici.

Faith nu părea prea impresionată, aşa cum stătea pe locul ei, zîmbind cu răceală.

– Nu am venit să cumpăr ceva de aici. Vreau doar să-ţi pun cîteva întrebări.

– Dacă nu pleci am să chem şeriful, îi zise el, deşi pe faţă i se citea neliniştea.

Remarca cu privire la şerif îi strînse stomacul, probabil reacţia pe care urmărise şi el s-o obţină. Spinarea îi îngheţă dar se strădui să-i ignore ameninţarea.

– Dacă îmi răspunzi la întrebări, îi zise liniştită, în cîteva minute am şi plecat. Dacă nu, soţia ta s-ar putea să afle cîteva lucruri pe care nu cred că le ştie despre tine. Dacă tot venise vorba de ameninţări atunci nici ea nu se dădea în lături de la aşa ceva.

El păli şi aruncă o privire îngrijorată spre partea din faţă a magazinului.

– Nu ştiu despre ce tot vorbeşti.

– În regulă. Întrebările pe care vreau să ţi le pun nu au nici o legătură cu mama mea. Eu vreau să aflu cît mai multe despre Guy Rouillard.

Ed clipi, uimit de schimbare.

– Despre Guy? repetă ca un papagal.

– Cu cine altcineva s-a mai întîlnit în vara aia? întrebă. Ştiu că mama nu era singura femeie din viaţa lui. Îţi mai aminteşti vreo bîrfă de atunci?

– Dar de ce vrei să afli despre toate astea? Nu contează cu cine se mai întîlnea pentru că în cele din urmă a fugit cu Renée, nu cu celelalte femei.

Faith aruncă o privire spre ceasul de la mînă.

– Bănuiesc că mai ai vreo două minute înainte să vină aici soţia ta ca să vadă ce se petrece.

Ed îi aruncă o privire urîtă, dar îi răspunse cu şovăială.

– Am auzit că se mai întîlnea cu Andrea Wallice, secretara lui Alex Chelette. Alex era cel mai bun prieten al lui Guy. Nu ştiu dacă chestia asta este sau nu adevărată pentru că tipa n-a fost prea răvăşită după plecarea lui. Mai era şi o chelneriţă de la *Jimmy Jo's,* nu-mi amintesc de numele ei, dar ştiu că Guy s-a întîlnit cu ea de cîteva ori. Acum nu mai stă aici. Şi am mai auzit că a fost ceva între el şi Yolanda Foster. Guy nu glumea. Dar nu-mi mai amintesc cu cine s-a mai încurcat sau cînd anume.

Yolanda Foster. Aceea trebuia să fie soţia fostului primar. Fiul lor, Lane, era unul dintre băieţii care se

învîrteau în jurul lui Jodie atunci cînd doreau să se distreze pe cinste, dar care nu i-ar fi vorbit în public.

– Şi asta o ştia toată lumea, era ceva public? întrebă. Nu erau nici un fel de soţi geloşi în jur?

El ridică din umeri şi privi cu îngrijorare spre partea din faţă a magazinului, cum o făcuse şi cu cîteva minute în urmă.

– Poate că primarul bănuia ceva, numai că Guy donase o mulţime de bani pentru campaniile electorale, aşa că mă îndoiesc sincer că Lowell Foster ar fi făcut ceva şi dacă ar fi ştiut că Yolanda era... uf, colecta donaţiile. Strîmbă din nas şi Faith se gîndi la cît de mult îi displăcea omul din faţa ei.

– Mulţumesc pentru informaţii, îi zise, întorcîndu-se să plece.

– Şi n-o să mai vii pe aici, nu? o întrebă neliniştit.

Faith se opri şi se întoarse să-l privească cu răceală.

– Poate că nu, îi răspunse. Sună-mă dacă-ţi vin în minte şi alte nume. După care ieşi ţanţoşă din magazin, fără ca măcar să arunce o singură privire în direcţia doamnei Morgan în vreme ce pleca.

Două nume, plus posibilitatea celui de-al treilea, al chelneriţei plecate din oraş. Ceea ce însă o intriga era scurta menţiune la adresa celui mai bun prieten al lui Guy, Alex Chelette. Probabil el avea răspunsul la cele mai multe dintre întrebările ei.

Familia Chelette era una dintre cele mai vechi şi mai bogate din zonă, nu la acelaşi nivel cu al familiei Rouillard, dar nimeni altcineva nu le era pe potrivă. Le cunoştea numele, dar nu reuşea să-şi aducă aminte de ei ca oameni. Nu avea decît paisprezece ani atunci cînd plecase şi fusese mai retrasă decît majoritatea celor de vîrsta ei, păstrîndu-şi intimitatea. Ea le dăduse atenţie doar celor care avuseseră contact direct cu familia ei, şi, din cîte îşi putea aminti, nu avusese niciodată de-a face cu cineva din familia Chelette. Totuşi era foarte posibil ca

Alex Chelette să fi rămas în oraş; lăsînd deoparte cazul lui Guy Rouillard, banii de familie de regulă rămîneau în acelaşi loc.

O porni spre cabina telefonică de la capătul parcării şi căută numele Chelette în cartea de telefoane. Casa era listată ca Alexandre Chelette, av. Dedesubt era trecut numărul firmei *Chelette and Andreson,* avocaţi.

Gîndindu-se că momentul acela era la fel de potrivit ca oricare altul, băgă o fisă în fantă şi formă numărul biroului de avocatură. O voce muzicală îi răspunse după al doilea apel.

Faith spuse repede în receptor.

– Numele meu este Faith Hardy. Ar putea domnul Chelette să mă primească astăzi?

Urmă o mică ezitare care îi spuse lui Faith că numele îi fusese recunoscut, după care vocea muzicală îi răspunse:

– Este la tribunal toată dimineaţa, dar ar putea să vă vadă pe la unu şi jumătate după-amiază, dacă este o oră potrivită.

– Este. Vă mulţumesc. În vreme ce închidea, Faith se gîndea dacă nu cumva vocea aceea muzicală îi aparţinea Andrei Wallice, care fusese secretara domnului Chelette cînd se întîmplase totul sau dacă nu cumva era o secretară nouă.

Avea trei ore de pierdut prin oraş, asta dacă nu voia să facă un drum pînă acasă şi apoi să revină la timpul potrivit. Stomacul îi ghiorăi, amintindu-i că feliuţa de pîine prăjită pe care o mîncase dimineaţa la şase şi jumătate se mistuise probabil de multă vreme. Se întrebă dacă avea să fie servită în vreunul din restaurantele din oraş sau dacă nu cumva interdicţia lui Gray se întinsese pînă acolo. Ridică din umeri. Era momentul potrivit să afle.

În piaţetă era o cafenea micuţă. Nu fusese niciodată acolo, cugetă în vreme ce-şi parcă maşina aproape de

intrare. Nu mîncase niciodată la un restaurant pînă cînd nu ajunsese la familia Gresham, iar ei fuseseră cei care o introduseseră în minunile micilor cafenele şi terase. Gîndul la ei o făcu să zîmbească atunci cînd intră în cafeneaua micuţă şi întunecată, făcîndu-şi o notă în minte să nu cumva să uite să-i sune în seara aceea. Încerca să păstreze legătura, sunîndu-i cel puţin o dată pe lună şi cam atît trecuse de cînd vorbiseră ultima dată.

Clienţii îşi alegeau singuri locul în care doreau să se aşeze, aşa că Faith alese separeul din spatele cafenelei. O femeie cu faţa plăcută, scundă şi rotunjoară, apăru imediat cu meniul.

– Ce aţi dori să beţi?

– Ceai îndulcit. Ceaiul avea să fie de la gheaţă, era ceva de la sine înţeles, asta dacă nu cumva ceaiul fierbinte era cerut în mod special. Alegerile obişnuite variau de la îndulcit la neîndulcit.

Chelneriţa dispăru ca să aducă ceaiul, iar Faith îşi îndreptă privirile spre meniul legat în plastic. Tocmai se hotărîse să ia o salată cu carne de pui cînd cineva se opri alături de ea.

– Nu cumva eşti Faith Devlin?

Faith se încordă, întrebîndu-se dacă nu avea să i se ceară să plece. Privi spre femeia care se oprise acolo.

– Da, eu sînt. Femeia îi părea cumva cunoscută, cu ochi căprui, păr castaniu, maxilar pătrat şi pometi proeminenţi. Era micuţă, dacă avea un metru şi cincizeci şi cinci, dar avea vigoarea unei majorete.

– Bănuiam eu. A trecut ceva vreme, dar este foarte greu să uiţi un păr de o asemenea culoare. Femeia îi zîmbi. Eu sînt Helley Bruce – Johnson acum. Am fost în aceeaşi clasă la şcoală.

– Sigur că da! Imediat ce îi auzise numele, fata îi şi apăruse în amintire. Îmi amintesc de tine. Ce mai faci? Halley nu fusese prietena ei, dar pe de altă parte Faith nu avusese nici un fel de prieteni – dar Halley nu făcuse

parte nici din grupul care o necăjea mereu. Fusese cel puţin politicoasă.

Oricum, expresia din ochii ei era acum prietenoasă.

– Nu vrei să stai cu mine? o invită Faith.

– Pentru cîteva momente, îi răspunse Halley, aşezîndu-se în separeu chiar în faţa ei. Chelneriţa se întoarse cu ceaiul lui Faith şi luă comanda pentru salata de pui. Cînd rămaseră iarăşi singure, Halley îi zîmbi cu bunătate. Părinţii soţului meu sînt proprietarii cafenelei şi eu o conduc în locul lor. Aştept o livrare în orice minut şi atunci va trebui să mă duc să verific totul.

De vreme ce Gray ştia deja de agenţia ei, nu mai avea nici un rost să se mai ascundă, aşa că Faith răspunse:

– Eu joc ceva mai tare. Am o agenţie de turism în Dallas şi ar fi trebuit să-i fi spus directorului pe unde umblu, numai că am uitat să-l sun înainte să plec de acasă.

Odată stabilite poziţiile sociale şi economice, îşi zîmbiră una alteia ca nişte egali. Faith simţi o undă de plăcere. Chiar şi după ce ajunsese în casa familiei Gresham şi mersese la liceu, tot nu avusese nici un fel de prietene; fusese încă prea timidă şi retrasă, prea traumatizată ca să mai încerce să lege vreo prietenie. De abia după ce plecase la colegiu începuse să-şi facă cîţiva prieteni şi acceptarea voioasă venită din partea colegelor de dormitor fusese pentru ea o adevărată revelaţie. Timidă la început, înflorise foarte repede, participînd bucuroasă la toate ritualurile feminine de la care fusese exclusă înainte: partide de bîrfă care ţineau toată noaptea, tachinările şi rîsul, schimburile de haine şi de farduri, frenezia de a se pregăti dimineaţa împărţind oglinda de la baie cu celelalte fete. Pentru prima dată participase la analizele amănunţite ale naturii bărbăteşti, sau mai bine spus, ascultase, zîmbind uşor de naivitatea lor. Deşi în acel moment colegele ei de dormitor

făcuseră deja dragoste şi ea rămăsese virgină, se simţise cu toate astea cu mult mai bătrînă, infinit mai experimentată. Ele încă vedeau bărbaţii prin lentilele roz ale romantismului, în vreme ce ea nu-şi făcea astfel de iluzii.

Oricum, prietenia cu femeile rămăsese pentru ea o bucurie specială şi o privi pe Halley Johnson cu speranţa regăsirii ce tremura înăuntrul sufletului său.

– Şi unde ai plecat cînd te-ai mutat? o întrebă Halley pe un ton degajat care trecea peste circumstanţele în care plecase Faith din Prescott.

– Beaumont, Texas. Apoi m-am mutat la Austin cînd am început colegiul şi apoi la Dallas.

Halley oftă.

– N-am stat decît aici, toată viaţa, şi nici nu cred că am vreo şansă să plec altundeva. Şi eu mă gîndeam că o să călătoresc cît mai mult, dar m-am măritat cu Joel şi apoi au venit şi copiii. Avem doi, îi spuse radioasă. Un băiat şi o fată. Şi, pentru că aveam din fiecare cîte unul ne-am gîndit că era cazul să ne oprim. Dar tu?

– Eu sînt văduvă, îi răspunse Faith, ochii întunecîndu-i-se de tristeţe ca atunci cînd se gîndea la Kyle, care murise atît de tînăr şi atît de nedrept. M-am măritat imediat ce-am absolvit colegiul, iar el a murit într-un accident de maşină la mai puţin de un an după aceea. Nu am nici un copil.

– Este foarte greu. În vocea lui Halley se simţea simpatia sinceră. Îmi pare foarte rău. Nici nu pot să-mi închipui cum ar fi dacă l-aş pierde pe Joel. Cîteodată mă scoate din minţi, dar el este piatra mea de temelie, mereu alături cînd am nevoie. Rămase tăcută un moment, după care pe faţă îi apăru un zîmbet. Şi ce te aduce înapoi în Prescott? Pot foarte uşor să-mi închipui pe cineva plecînd din Prescott şi stabilindu-se la Dallas, dar nu şi invers.

– Aici este căminul meu. Am vrut să mă întorc.

– Mă rog, nu vreau să fiu indiscretă sau nepoliticoasă, dar aş fi zis că Prescott-ul este ultimul loc în care să-ţi doreşti să stai. După tot ce s-a întîmplat, vreau să spun.

Faith îi aruncă o privire, dar nu observă nici urmă de ironie în expresia lui Halley, doar o anumită rezervă, de parcă încă nu s-ar fi hotărît în privinţa lui Faith.

– N-a fost chiar o distracţie pe cinste, îi răspunse, după care se hotărî să fie la fel de sinceră ca şi femeia din faţa ei. Nu ştiu dacă ai auzit sau nu, dar iui Gray Rouillard n-o să-i placă deloc dacă o să afle că m-ai servit. Bănuiesc că a discutat cu toţi cei din oraş să nu care cumva să facă vreo afacere cu mine.

– Oho, am auzit, îi răspunse Halley zîmbind, o parte din rezerva de dinainte dispărînd. Dar mie îmi place să hotărăsc eu însămi cum stă treaba cu oamenii.

– Nu vreau să-ţi fac necazuri.

– N-o să se întîmple nimic. Gray nu e un tip vindicativ. Se opri cîteva momente. Văd că nu prea eşti de acord cu mine. Categoric, nu l-aş vrea ca duşman, dar n-o să se supere doar pentru că ai mîncat aici nişte salată de pui.

– Toată lumea din oraş pare să-l ia în serios.

– Are foarte multă influenţă, încuviinţă Halley.

– Dar nu şi cu tine?

– N-aş putea spune asta. Numai că eu te ţin minte de la şcoală. Tu nu erai precum ceilalţi. Dacă în locul tău ar fi fost Jodie – n-ar fi stat acum aici aşteptînd salata de pui. Tu însă eşti binevenită oricînd.

– Mulţumesc, dar dă-mi de ştire dacă apare vreo problemă.

– Eu una nu-mi fac griji din cauza asta. Dacă Gray ar fi avut de gînd să fie foarte dur în privinţa asta, atunci ar fi spus-o. Un lucru bun la Gray este că nu trebuie să ghiceşti ce anume vrea. El spune ceea ce vrea şi face ceea ce spune.

Secretara lui Alex Chelette era încă Andrea Wallice, după plăcuţa de pe masa ei de lucru. Femeia aşezată înapoia ei, era destul de bine trecută de cincizeci de ani, pe faţă avînd înscris fiecare an în parte, părul cărunt fiind aranjat cu gust într-o tunsoare scurtă şi modernă. Privind-o şi încercînd să-i scadă o duzină de ani din vîrsta actuală, Faith tot nu reuşea să şi-o imagineze ca genul de femeie pe care ar fi urmărit-o cu ardoare şi pasiune Guy Rouillard. Gustul lui înclinase spre excentric, nicidecum spre o femeie curată şi cu privire deschisă.

– Semeni foarte bine cu mama ta, îi zise Andrea într-un final, plecîndu-şi capul într-o parte ca s-o poată studia mai bine. Există cîteva diferenţe destul de clare, dar în general ai putea fi luată drept ea, mai ales în privinţa culorilor.

– Aţi cunoscut-o cumva? o întrebă Faith.

– Numai din vedere. Făcu un gest spre canapea. Te rog, stai jos. Alex încă nu s-a întors de la masa de prînz.

În clipa în care Faith se aşeză, uşa se deschise şi peste pragul ei trecu un bărbat zvelt şi arătos. Era îmbrăcat în costum, o adevărată ciudăţenie în Prescott, doar dacă nu se întîmpla cumva ca omul respectiv să fie avocat care să aibă treabă o dimineaţă întreagă la tribunal. Aruncă o privire în direcţia lui Faith şi tresări vizibil, după care se relaxă şi un zîmbet îi întinse buzele.

– Tu trebuie să fii Faith. Numai Dumnezeu ştie că nu ai putea să fii altcineva, doar dacă nu cumva Renée a descoperit fîntîna tinereţii.

– Asta-i ceea ce am crezut şi eu, zise Andrea întorcîndu-se spre el şi pentru un moment expresia din ochii ei deveni foarte caldă. Faith îşi lăsă repede privirile în jos. Din ceea ce tocmai văzuse, se îndoia foarte serios că Andrea s-ar fi combinat vreodată cu Guy Rouillard, şi asta pentru că era foarte îndrăgostită de şeful ei. Se întrebă dacă ştia asta şi domnul Chelette şi la fel de repede decise că habar nu avea. Din partea lui nu venise nici o privire de recunoaştere.

– Hai în birou, o pofti Alex, conducînd-o pe Faith în camera din faţa lor şi închizînd uşa în urmă. Ştiu că probabil am părut nişte neciopliţi, discutînd aşa, în faţa ta. Îmi pare rău. Dar asemănarea este atît de pronunţată, încît... dar, acum, dacă stau şi te privesc mai bine diferenţele sar în ochi.

– Toată lumea pare să aibă aceeaşi reacţie atunci cînd mă vede prima dată, admise ea, zîmbindu-i. Era foarte uşor să-i zîmbeşti lui Alex Chalette. El părea să fie genul de om pe care vîrsta îl rafina tot mai mult; întotdeauna zvelt, odată cu înaintarea în vîrstă devenea tot mai distins. Părul îi încărunţise pe la tîmple iar ochii îi erau înconjuraţi de riduri, dar putea trece cu uşurinţă de vreo patruzeci de ani şi nu de cincizeci şi ceva. Aroma lui era de un verde plăcut, precum iarba proaspăt tunsă.

– Te rog stai jos, o invită el luînd loc pe scaunul lui. Şi ce pot face astăzi pentru tine?

Faith se aşeză pe canapeaua de piele.

– De fapt, am venit din motive personale şi acum îmi dau seama că n-ar trebui să vă răpesc din timpul de lucru...

El scutură din cap zîmbind.

– Plăcerea o să fie de partea mea. Acum spune-mi ce te deranjează. Este cumva Gray? Am încercat să-l fac să te lase în pace, dar el are mare grijă de mama şi de sora lui, şi nu vrea cumva să le necăjească ceva.

– Înţeleg foarte bine atitudinea lui Gray, îi răspunse Faith pe un ton sec. Dar nu de asta am venit aici.

– Oh?

– Am venit să vă pun cîteva întrebări despre Guy Rouillard. Dumneavoastră aţi fost prietenul lui cel mai bun, nu?

El îi aruncă un zîmbet palid.

– Aşa am crezut. Am crescut practic împreună.

Oare să-i spună acum că de fapt Guy nu plecase defel cu Renée? Se jucă cîteva momente cu ideea, după care renunţă la ea. Aşa prietenos cum părea să fie, totuşi nu trebuia să uite că de familia Rouillard îl legau cu mult mai multe. Trebuia să presupună din start că tot ce avea să-i dezvăluie în acele clipe automat va afla şi Gray.

– Sînt foarte curioasă să ştiu cît mai multe despre el, îi zise într-un final. Noaptea aceea mi-a zdruncinat familia la fel cum s-a întîmplat şi cu familia lui Gray. Spuneţi-mi, cum era? Ştiu că nu-i era mai credincios mamei mele decît soţiei lui, aşa că de ce dintr-o dată, pe nepusă masă,să vrea să renunţe la afaceri, la poziţia lui, la familie ca să fugă împreună cu ea?

– Nu cred că ai vrea ca eu să răspund la întrebarea asta, îi replică pe un ton amar. Ca s-o spun cît mai politicos cu putinţă, Renée era o femeie fascinantă, cel puţin pentru bărbaţi. Fizic era... mă rog, Guy răspundea foarte uşor la senzualitatea lui Renée.

– Dar deja era încurcat cu ea. Nu exista nici un motiv cu adevărat real ca ei doi să fugă împreună.

Alex ridică din umeri, un gest cu adevărat galic.

– Niciodată nu am reuşit să înţeleg treaba asta.

– Şi atunci de ce n-a divorţat?

– Iarăşi, n-am nici un răspuns la această întrebare. Poate din cauza religiei lui; Guy nu mergea regulat la biserică, dar avea sentimente religioase foarte puternice, aşa cum nu te-ai fi aşteptat de la cineva ca el. Poate că s-a gîndit că aşa îi va fi mai uşor lui Noelle dacă nu divorţa de ea, dacă doar lăsa toate afacerile în seama lui Gray şi pleca. Pur şi simplu nu ştiu.

– Să lase toate afacerile în seama lui Gray? repetă Faith. Ce vreţi să spuneţi cu asta?

– Îmi pare rău, se scuză avocatul cu blîndeţe, dar nu pot divulga detalii despre afacerile clienţilor mei.

– Nu, sigur că nu, retractă ea rapid. Dar vă amintiţi şi altceva ce s-a mai petrecut în vara aceea? Cu cine altcineva se mai întîlnea Guy?

Avocatul părea năucit.

– Dar de ce ai vrea să ştii aşa ceva?

– După cum v-am mai spus, mă interesează foarte mult omul acesta. Din cauza lui, eu n-am mai văzut-o pe mama din ziua aceea. Era un tip plăcut? Avea vreun fel de onoare? Sau era doar un crai şi nimic mai mult?

Pentru un moment, Alex se holbă la ea, în vreme ce durerea părea să-i umbrească ochii.

– Guy era cel mai plăcut om din lume, îi răspunse în cele din urmă. L-am iubit ca pe un frate. Mereu rîdea şi necăjea pe cineva, dar dacă aveam nevoie de el venea ca din puşcă să mă ajute. Căsătoria lui cu Noelle a fost o mare dezamăgire şi cu toate astea am fost foarte surprins cînd a plecat, pentru că era atît de apropiat de Gray şi de Monica. A fost un soţ teribil, dar un tată cu adevărat minunat. Îşi coborî privirile spre mîini. Au trecut doisprezece ani, zise mai departe. Şi încă mi-e dor de el.

– A sunat vreodată? întrebă Faith. Sau a luat legătura cu familia lui în vreun fel?

El scutură trist din cap.

– Din cîte ştiu eu, nu.

– Şi cu cine altcineva s-a mai întîlnit în vara aceea, în afara Yolandei Foster?

Încă o dată, întrebarea ei păru să-l uimească. Sprîncenele i se ridicară şi în glas îi apăru un ton de nerăbdare.

– Nu cred că acum mai contează. După cum îi tot spun şi lui Gray, totul a rămas în trecut; lasă-l să se ducă. În vara aia a fost multă durere şi ca s-o păstrezi la fel de adîncă nu face nimănui nici un pustiu de bine.

– Nu pot să las să treacă totul cînd nimeni din zona asta nu vrea. Indiferent de cît de mult succes am, sau cîtă respectabilitate, sînt oameni aici care încă-şi închipuie că nu sînt altceva decît un gunoi. Vocea îi

tremură puţin cînd pronunţă ultimul cuvînt. Nu avusese intenţia ca totul să-i scape de sub control şi se simţea şi jenată şi iritată că îi scăpase totuşi. Dar, cîteodată, durerea ajungea prea aproape de suprafaţă.

Alex probabil că auzise acea durere în glasul ei pentru că expresia i se schimbă şi, ridicîndu-se deodată de pe scaunul lui, veni să se aşeze alături de ea, luîndu-i o mînă în palma lui.

– Ştiu că pentru tine a fost foarte greu, îi zise cu blîndeţe. Dar toţi cei din oraş îşi vor schimba părerea atunci cînd te vor cunoaşte mai bine. Iar Gray s-ar putea să te lase în pace. După cum am mai spus, a reacţionat în felul în care a făcut-o pentru că vrea să-şi protejeze familia, dar în general este un om foarte corect.

– Şi nemilos, adăugă Faith.

Un zîmbet de înţelegere îi lumină faţa o clipă, după care avocatul îi răspunse:

– Şi asta. Dar nu este necinstit. Ascultă-mă pe mine. Şi dacă pot face ceva ca să-i schimb părerea, îţi promit c-o s-o fac.

– Mulţumesc, îi zise Faith. Nu din această cauză venise să-l vadă, numai că el era mult prea corect ca să divulge informaţii despre clienţii şi prietenii săi. Dar oricum vizita nu fusese doar o pierdere de timp, pentru că simţea că putea s-o scoată pe Andrea Walce de pe listă fără probleme.

Îi mulţumi avocatului încă o dată după care plecă şi, pe drumul spre casă, încercă să adune frînturile de informaţii pe care le culesese. Dacă Guy fusese omorît, Lowell şi Yolanda Foster păreau să fie suspecţii cei mai probabili. Se întrebă apoi cum putea pune la cale o întîlnire cu cei doi. Şi se întrebă mai apoi pe unde era domnul Pleasant şi dacă era în regulă.

– Am întîlnit-o pe Faith astăzi, spuse Alex în seara aceea, în vreme ce el şi cu Gray treceau cu privirea

peste nişte hîrtii. Îşi ridică paharul cu brandy şi îl privi pe bărbatul mai tînăr peste marginea lui. Da, am observat cît de atractivă este, dacă asta-i ceea ce voiai să mă întrebi.

– Şi unde anume ai întîlnit-o? Îşi ridică propriul pahar, plin cu scotch-ul lui favorit, savurînd gustul ca de fum pe limbă.

– La mine la birou. A venit să-mi pună întrebări despre Guy.

Gray aproape că se înecă. Puse paharul pe masă cu atîta forţă încît lichidul ameninţă să se reverse peste margini.

– Ce-a făcut? Ce naiba vrea să ştie despre tata? Gîndul că Faith putea umbla prin oraş punînd întrebări despre tatăl său i se părea cumplit de amar. Era o reacţie instinctivă; pentru un moment ea nu mai era Faith, ci o Devlin, cu toate conotaţiile lipite de numele acela. El însuşi o dorea cu o ardoare care îl înspăimînta şi-l dezgusta în acelaşi timp, deşi spera să uşureze acea dorinţă dacă era posibil, dar nu voia ca vreo acţiune din partea ei să atingă în vreun fel familia lui. Nu voia ca Monica sau Noelle să fie expuse ei şi cu siguranţă nu dorea ca ea să pună întrebări despre tatăl lui. Guy dispăruse, plecase. Absenţa lui, trădarea lui erau ca o rană periculos de aproape de suprafaţă, care încă mai sîngera la cea mai mică zgîrietură.

– Voia să ştie cum a fost Guy, dacă a mai luat legătura cu voi, dacă s-a mai văzut şi cu altă femeie în vara aceea.

Furios, Gray se ridică din scaun, intenţionînd să se ducă la ea acasă ca să termine cu acea poveste. Alex îl opri punîndu-şi o mînă pe braţul lui.

– Are dreptul să ştie, îi zise încet. Sau cel puţin să fie curioasă.

– Al naibii să fiu dacă am s-o las! izbucni Gray.

– Nici ea nu şi-a mai văzut mama de atunci.

Gray îngheţă, după care se lăsă să cadă iarăşi în scaun. Alex avea dreptate, la naiba! Era dureros, dar trebuia să admită adevărul. Cel puţin el fusese un om matur, chiar dacă fără experienţă în afaceri atunci cînd plecase tatăl lui; Faith nu avea decît paisprezece ani, la fel de neajutorată şi de vulnerabilă ca un copil. Nu ştia absolut nimic despre viaţa pe care o dusese de atunci şi pînă în clipa prezentă, exceptînd faptul că era văduvă şi conducea o agenţie de turism cu mult succes, dar îşi putea pune la bătaie şi ultimul cent că nu fusese deloc uşoară. Faptul că trăise cu Amos Devlin şi cu cei doi beţivani de fraţi, ca şi cu sora cea curvă, nu putuse să fie deloc uşor. Nici înainte nu-i fusese deloc uşor, dar cel puţin fusese şi Renée acolo.

– Gray, mai las-o în pace, îi zise Alex cu blîndeţe. Merită ceva mai bun decît primirea pe care a avut-o din partea unor anumiţi oameni şi o parte din asta este şi vina ta.

Gray îşi luă paharul şi începu să învîrtă lichidul cu nuanţe de ambră.

– Nu pot, îi zise morocănos. Se ridică şi îşi luă paharul pînă în dreptul ferestrei, unde rămase ca să-şi privească imaginea în geam şi întunericul de afară. Luă o altă înghiţitură pentru a se îmbărbăta.

– Trebuie să plece înainte să fac vreun lucru care să le umilească şi să le rănească pe Monica şi pe mama.

– Cum ar fi? întrebă Alex uluit.

– Hai mai bine să spunem că, în ceea ce o priveşte pe Faith, sînt prins între un perete de stîncă şi o prăpastie. Peretele de stîncă este familia mea şi prăpastia – privi în jur cu un fel de amuzament feroce în ochi – este în pantaloni.

Pălind, Alex îl privi cu ochii holbaţi.

– Doamne!

– Trebuie să fie ceva genetic. Asta trebuia să fie singura explicaţie, cugetă sarcastic. Moştenise temperamentul

tatălui său. Să pună cineva în faţa lui o femeie Devlin şi se şi întărea. Nu, nu chiar orice femeie Devlin; două dintre ele îl lăsaseră rece. Dar Faith... Nimic nu mai era rece la el dacă ea se afla în apropiere de o milă.

– Nu poţi să-i faci una ca asta mamei tale, şopti Alex. Umilinţa ar omorî-o.

– La dracu', ştiu şi eu foarte bine! De asta şi vreau ca Faith să plece înainte să fac vreo prostie. Şi atracţia asta nu e numai din partea mea. Ar fi fost mai uşor dacă ar fi fost aşa, îi zise întorcîndu-se cu faţa spre Alex, în ochi arzîndu-i acelaşi umor furios. Seara trecută am fost la ea acasă ca să-i fac o propunere; dacă nu vrea să părăsească zona asta, îi cumpăr o casă în apropiere, doar să nu fie în oraş. În felul ăsta ne putem vedea unul pe celălalt fără să facem vreun rău nimănui. Numai că la masă cu ea era şi un om mai în vîrstă; luaseră împreună cina şi am fost atît de gelos încît am acuzat-o că are un tătic de zahăr. Scutură din cap şi rîse încet, ca pentru el. Poţi să crezi aşa ceva? Bătrînul părea la fel de fragil ca o scobitoare, dar era tot îmbrăcat într-un costum modern poate prin anii î50, şi eu nu mă gîndeam decît că voia să se urce cu ea în pat.

– Ce bătrîn? întrebă Alex, cu curiozitatea stîrnită. Cineva cunoscut?

– E din New Orleans. Numele de familie era parcă Pleasant. Eram atît de furios încît nu-mi mai amintesc dacă mi-a spus şi numele lui de botez. Spunea că era un asociat de afaceri.

– Şi era?

Gray ridică din umeri.

– Probabil. Faith are o agenţie de turism şi are o filială şi în New Orleans.

– Este proprietatea ei?

– A reuşit să se descurce destul de bine, nu crezi? Iată că apăruse din nou mîndria aceea prostească. A început totul în Dallas. Nu ştiu cîte filiale şi cîte birouri are,

dar am început să adun informaţii despre ea. Mă aştept să primesc un raport oricînd de acum înainte.

– Şi ai de gînd să încerci să-i ruinezi afacerea dacă nu pleacă? întrebă Alex cu mai puţină tărie decît se aşteptase Gray.

– Nu. În primul rînd că nu sînt un ticălos atît de mare. Şi în al doilea rînd dacă o fac, pot să-mi iau la revedere de la orice şansă aş mai avea cu ea. Gura i se strîmbă într-un zîmbet amar. Încearcă să decizi tu care motiv este mai important.

Alex nu îi zîmbi ca răspuns.

– Asta-i o situaţie a naibii de grea. Dacă eşti hotărît s-o ai...

– Sînt, îi răspunse Gray categoric, sorbind şi ultima înghiţitură de scotch.

– ... atunci în nici un caz nu poate să mai rămînă aici. Noelle ar fi devastată.

– Pe mine mă îngrijorează mai mult Monica decît mama.

Alex clipi de parcă nici n-ar fi pus-o la socoteală pe Monica. Probabil că nu; toată atenţia lui era concentrată doar asupra lui Noelle. Desigur, ştia despre încercarea de sinucidere a Monicăi; nu fusese posibil să se păstreze discreţia, cu toată zarva din cabinetul doctorului Bogarde. Şi oricum, Monica nu încercase niciodată să-şi ascundă cicatricile. Era prea mîndră ca să încerce să le disimuleze pe sub brăţări late sau mîneci lungi.

– Monica este cu mult mai puternică decît era atunci, îi zise Alex în cele din urmă. Dar Noelle nu are nici un fel de sprijin. De la bun început am crezut, şi încă mai cred, că trebuie să facă faţă tuturor greutăţilor şi să-şi continue viaţa, dar dacă descoperă că tu ai o legătură amoroasă cu Faith – nu. N-ar putea suporta. Ar putea chiar încerca să se sinucidă.

Gray scutură uimit din cap, nedumerit de faptul că Alex o cunoştea pe Noelle de atîta amar de vreme şi cu toate astea încă nu-şi dăduse seama că era mult prea egocentrică şi comodă ca să-şi poată face singură vreun rău. Miopia dragostei îi permitea doar să vadă frumuseţea neîntinată, perfectă şi rece a mamei sale. Era probabil latura sa romantică, o caracteristică de-a dreptul ciudată la un avocat.

– Trebuie neapărat să plece, îi zise Alex cu regret.

CAPITOLUL 12

Faxul zumzăia zgomotos aşa că nu auzi maşina intrînd pe aleea din faţa casei. Cînd o bubuitură îi răsună la uşa din faţă, se aplecă spre fereastră ca să vadă cine anume venise. Nu putea vedea cine stătea pe verandă, în schimb putea vedea foarte bine Jaguar-ul argintiu parcat în spatele maşinii ei şi oftă atunci cînd se îndreptă spre uşă, cu cana cu cafea fierbinte încă într-o mînă. De abia dacă era opt şi jumătate dimineaţa, mult prea devreme ca să aibă de-a face cu Gray Rouillard.

Primul lucru pe care-l observă cînd deschise uşa era furia care părea să-l macine pe Gray.

Singura dată cînd îl mai văzuse într-o asemenea stare fusese în ziua aceea cînd venise la cabană ca să le spună că Renée plecase, şi apoi iarăşi în noaptea aceea cînd îi aruncase afară din casă. Cînd îşi ridică privirile spre ochii întunecaţi şi nemiloşi, amintirea acelei nopţi îi reveni deodată în minte, făcînd-o să se simtă iarăşi fetiţa de paisprezece ani înfricoşată. Avu senzaţia că sîngele avea să-i îngheţe în vene şi făcu un pas în spate în vreme ce el avansa tot mai mult, lăsînd uşa să se trîntească în urmă.

Tresări vizibil auzind pocnitura. Ochii ei verzi se lipiseră parcă de faţa lui pentru că nu îndrăznise să privească în altă parte.

– Ce mama naibii îţi închipui că faci? o întrebă foarte blînd, tonul catifelat părînd la fel de tăios ca şi o sabie lovită de o altă lamă. Mai avansă cu încă un pas astfel încît s-o copleşească cu prezenţa lui, iar Faith dădu iarăşi înapoi. Cana cu cafea îi tremura în mînă.

Pentru fiecare pas pe care el îl făcea înainte, ea făcea cîte unul în spate, acest dans straniu continuînd pînă cînd Faith dădu cu umerii de peretele de piatră, apăsîndu-se în el de parcă ar fi putut trece mai departe. Braţele lui ţîşniră în faţă înainte ca ea să fi putut face un pas în lateral, palmele lui sprijinindu-se de perete chiar alături de umerii ei, închizînd-o ca într-o capcană vie. Apoi se aplecă uşor în faţă; primii doi nasturi de la cămaşa albă erau desfăcuţi, scoţînd la iveală un V de piele măslinie decorată cu păr negru şi cîrlionţat. Pulsul îi bătea vizibil la baza gîtului puternic, chiar în faţa ochilor ei. Faith îşi agăţă privirile de mişcarea aceea ritmică, încercînd din răsputeri să se controleze. Pentru că nu mai avea paisprezece ani. Şi el n-o mai putea arunca afară din casa ei.

– Ei bine? o întrebă el cu acelaşi ton catifelat.

Încheieturile lui groase aproape că-i atingeau umerii goi pentru că nu purta în dimineaţa aceea o bluză cu mîneci; pielea lui părea fierbinte alături de pielea ei. Umerii lui laţi şi pieptul masiv păreau un zid de netrecut în faţa ei şi parfumul lui plăcut îi făcea nările să se dilate de plăcere. Încă ţinînd bine strînsă în mînă cana cu cafea, aproape ca pe un scut între ei, înghiţi nodul din gît după care reuşi să îngîne:

– Despre ce tot vorbeşti?

El se aplecă şi mai mult, încît abdomenul lui aproape că-i atinsese degetele.

– Vorbesc despre toate întrebările pe care le pui. Alex mi-a spus seara trecută că ai fost şi la el la birou. Să vorbeşti cu Alex e una, el o să-şi ţină gura închisă, dar ia ghiceşte cu cine m-am întîlnit în dimineaţa asta? Ed Morgan. În ciuda tonului calm şi măsurat, Faith putea

vedea foarte bine furia rece pe care o făcea simţită din priviri. Dacă ar fi fost o simplă criză de nervi, puţin i-ar fi păsat. Dar în starea asta, era capabil de orice, deşi, destul de ciudat, nu-i era teamă de el în mod fizic. Nu, dacă Gray avea s-o rănească, atunci va lucra cu sentimentele şi cu emoţiile ei. O să-ţi spun asta o singură dată, continuă, aplecîndu-se atît de mult încît nasul lui îl atingea pe al ei. Nu mai pune şi alte întrebări despre tatăl meu. Curiozitatea ta n-o să facă decît să stîrnească iarăşi bîrfele şi să-mi rănească iarăşi familia. Şi dacă asta o să se întîmple în cele din urmă, Faith, o să te alung iarăşi din oraş, găsesc eu metode, orice fel de metode. Asta poţi s-o iei drept un avertisment cinstit. Şi ţine minte: nu vreau ca gura ta frumoasă nici măcar să şoptească numele tatălui meu.

Ochii verzi larg deschişi priviră drept spre cei întunecaţi şi reci care erau la o depărtare de doar cîţiva centimetri. Îşi ridică bărbia şi gura, pe care el se părea că o considera frumoasă, se desfăcu în vreme ce trăgea intenţionat tigrul de coadă, murmurînd încetişor cele două cuvinte:

– Guy Rouillard.

Îi zări apoi pupilele dilatîndu-se a neîncredere, după care răceala din ochii lui fu înlăturată de văpăi de foc. Poate că nu fusese prea prudent din partea ei să-l provoace, dar ca să stea şi să urmărească rezultatul era de-a dreptul fascinant. Pentru că i se părea că el se dilata din cauza furiei, faţa căpătînd o culoare închisă, un fel de roşu-maroniu şi, dacă părul lung nu ar fi fost strîns la spate şi prins bine cu o clemă, credea că în mod sigur l-ar fi văzut ridicîndu-se pe creştet.

Din păcate nu avu la dispoziţie decît o frîntură de secundă ca să se bucure de spectacol pentru că el o prinse foarte repede, cu acea iuţeală care-l caracteriza, cu mîinile de braţe, scuturînd-o apoi zdravăn. Faith îşi slăbi strînsoarea mîinii pe cana cu cafea de mult uitată,

după care o simţi alunecînd. Cu un ţipăt încercă s-o prindă iarăşi, numai că el era mult prea aproape ca să poată executa astfel de jongleri, aşa că nu mai putu face decît să împingă cana cu vîrful degeteor spre ea însăşi în loc s-o lase să se reverse peste el şi să-l ardă. Cafeaua îmbibă imediat fusta subţire cu care se îmbrăcase, arzîndu-i coapsa dreaptă, după care se răsturnă peste picioare. Ţipă a doua oară, însă de data aceasta de durere. Cana lovi podeaua cu un zgomot sec, rămînînd doar fără toartă, fără alte stricăciuni vizibile. Gray sări deoparte, eliberînd-o automat, iar ea profită de mişcarea lui ca să-şi dezlipească fusta de coapsa arsă.

Privirea lui întunecată o examină rapid după care murmură ca pentru sine:

– La naiba!

O apucă iarăşi de braţe, trăgînd-o aproape de el, după care cu mîinile începu să moşmondească ceva la spatele fustei. Apoi fusta păru să se lărgească deodată, căzîndu-i la picioare. El o ridică imediat din cercul de material, luînd-o în braţe, în vreme ce ea i se agăţă de umeri şi camera părea să se rotească în jur.

– Dar acum ce mai faci? ţipă alarmată, văzînd că el o ducea spre bucătărie. Era confuză din cauza durerii, iar el se mişca prea repede ca ea să mai poată pricepe ceva. Şi, în afară de toate astea, era perfect conştientă de picioarele goale pe care le susţinea cu un braţ şi că rămăsese îmbrăcată doar cu bluza subţire şi chiloţii.

El îşi băgă un picior pe după speteaza unui scaun, depărtîndu-l de masă, după care o aşeză cu mare grijă. Întorcîndu-se spre chiuvetă, trase cîteva prosoape de hîrtie, le răsuci în aşa fel încît să formeze un fel de compresă şi, înmuindu-le în apă, fără să le mai stoarcă, le aşeză cu delicateţe pe coapsa înroşită din cauza arsurii. Ea tresări din cauza răcelii. Şiroaie de apă se scurgeau de pe pulpă, trecînd apoi pe scaun şi udîndu-i chiloţii.

– Am uitat cu totul de cafea, murmură el. Dar, dacă era să spună adevărul curat, nici măcar n-o observase decît atunci cînd se vărsase. Îmi pare rău, Faith. Ai cumva nişte ceai? Înainte ca ea să-i poată răspunde, deschisese deja uşa de la frigider, scoţînd oala cu ceai rece care era ceva foarte obişnuit în zona caldă a sudului.

Deschise şi închise uşile şi sertarele dulapurilor pînă cînd găsi locul în care-şi păstra prosoapele curate. Luînd unul, îl înmuie în oală, după care îl scoase şi îl stoarse grijuliu. Îl privi apoi uimită cum dădu deoparte pansamentul improvizat din prosoapele de hîrtie şi îl aruncă în chiuvetă, înlocuindu-l cu prosopul înmuiat în ceai. Dacă apa de mai nainte fusese rece, în schimb ceaiul era îngheţat. Faith respiră repede atunci cînd acesta, la fel ca şi apa, începu să se scurgă pe scaun, udîndu-i şi mai mult chiloţii.

– Te doare? o întrebă Gray, lăsîndu-se în genunchi alături de scaun ca să ridice puţin prosopul de pe coapsa rănită. Avea vocea încordată din cauza neliniştii.

– Nu, îi răspunse sinceră. Este doar foarte rece şi mi-am udat deja fundul.

Faţa lui era la acelaşi nivel cu a ei. După cum răspunsese, văzu cum îngrijorarea îi părăsea privirile, tensiunea eliberîndu-i umerii pînă atunci încordaţi. Se prinse de spătarul scaunului şi cu un umor plăcut, o întrebă:

– Am exagerat cumva?

Ea îşi muşcă buzele gînditoare.

– Foarte puţin.

– Ai toată coapsa roşie, ştiu că te-ai ars.

– Puţin. Mă ustură ceva dar nu-i foarte rău. Mă îndoiesc că o să fac băşică. Îşi îngustă apoi ochii în vreme ce-l privea, încercînd să disimuleze hohotul de rîs ce ameninţa cu revărsarea. Îţi apreciez îngrijorarea dar nu cred că justifică pe deplin dezbrăcarea mea pe jumătate.

El privi atunci în jos spre picioarele goale şi la bumbacul alb al chiloţilor ce de-abia se zăreau de sub poala cămăşii. Un fel de tremur păru să-l scuture. Îşi aşeză mîna dreaptă pe coapsa sănătoasă, trecîndu-şi palma peste carnea delicată şi fermă, încîntat de textura ei fină.

– De multă vreme doream să te fac să-ţi uzi chiloţii, murmură. Dar în nici un caz cu ceai.

Hohotul de rîs dispăru ca şi cînd nu ar fi fost niciodată. Tensiunea începu să se instaleze iarăşi între ei, aproape palpabilă în densitatea pe care o avea. Interiorul i se strînsese parcă în urma spuselor lui, căldura părea să i se scurgă spre pîntec în vreme ce sînii i se întăriseră dureros. Simţi imediat după aceea umezeala dorinţei şi acordul pe care ar fi vrut să şi-l exprime: şi eu doream, fluturîndu-i pe buze. Reuşi să reţină cuvintele, ştiind că dacă le-ar fi dat glas ar fi trecut un hotar pe care nu voia de fapt să-l depăşească. Tensiunea sexuală emanată de el semăna cu un cîmp de forţă, fierbinte şi imperios. Era destul să mărturisească şi el s-ar fi urcat imediat pe ea.

Aproape că o durea nevoia aceea cumplită de a-l atinge, de a se lipi de corpul acela dur ca oţelul, deschizîndu-şi propriul trup pentru el. Numai instinctul de autoapărare o făcu să rămînă şi pe mai departe tăcută şi nemişcată.

El se aplecă imperceptibil mai aproape, inhalînd cu plăcere aroma ei dulce. Sîngele îi pulsa cu viteză prin vene, aproape de punctul de clocot. În linişte, se priveau reciproc ca doi adversari venind unul spre celălalt pe o stradă plină de praf. El ar fi vrut să-i dea jos chiloţii şi apoi să îşi îngroape capul în poala ei, impulsul devenind atît de puternic încît începu să tremure din cauza efortului cu care încerca să-i ţină piept, în acelaşi timp întrebîndu-se ce anume ar face ea dacă ar ceda în cele din urmă. Oare s-ar speria, l-ar împinge... sau picioarele i s-ar desface şi mîinile i s-ar încleşta în păr?

Mîna i se încordă uşor pe coapsa ei, degetele apăsîndu-i pe pielea delicată care se încălzise la atingerea lui. Îi văzu pupilele dilatîndu-se, lăsîndu-şi mai apoi

genele dese să le acopere în vreme ce respira adînc, cu greutate şi făcîndu-l atent la sîni. El îşi mută mîna puţin, frecîndu-şi degetul înainte şi înapoi, fiecare mişcare aducîndu-l şi mai sus, mai adînc între pulpele strînse. Voia s-o atingă. Uitase cu totul de Monica, de Guy, de tot, în afară de mişcarea înceată a degetului mare, tot mai aproape de carnea neasemuit de moale dintre picioarele ei, atît de puţin protejată de stratul subţire de bumbac. Şi-ar fi putut petrece degetul pe sub elasticul de la încheietura piciorului, descoperind apoi părul fin de la întretăierea coapselor lipite. Apoi avea să-şi ridice puţin degetul, deschizînd-o pe parcursul acelei mişcări, pînă cînd ar fi descoperit boţul micuţ de la baza sexului.

Dacă îl lăsa s-o atingă, atunci cu siguranţă avea să fie a lui. Atunci ar avea-o.

Degetul mare îi atinsese elasticul cu pricina. Atunci începu şi ea să se mişte, coborîndu-şi mîna care se încleştă imediat pe mîna lui, retrăgînd-o departe de coapsă.

– Nu, îi şopti.

Frustrarea îl cuprinse precum o vîlvătaie nestăpînită. Un sunet care semăna foarte bine cu un mîrîit i se plămădi în piept în vreme ce instinctele fizice luptau pentru supremaţie cu gîndul. Creierul cîştigă în cele din urmă. Era transpirat tot, tremura din cauza dorinţei. Erecţia devenise dureroasă din cauza pantalonilor strîmţi.

– Nu, îi zise din nou, de parcă refuzul iniţial ar fi avut nevoie de o întărire şi probabil că aşa şi era.

Încet, el îşi întoarse palma în aşa fel încît degetele lui să se întrepătrundă cu ale ei.

– Atunci ţine-mă puţin de mînă.

Ea îl ascultă, strîngîndu-l cu putere, simţindu-i degetele încordîndu-se şi apoi relaxîndu-se ca şi cum ar fi încercat să apuce ceva. Cealaltă mînă rămăsese prinsă de spătarul scaunului pe care-l strîngea atît de tare încît încheieturile degetelor se albiseră.

După un moment de o durată necunoscută, pentru că timpul păruse să se destrame în jurul lor în vreme ce se priveau în ochi şi dorinţa le pîrjolea trupurile, tensiunea teribilă ce pusese stăpînire pe el începu să se risipească. Clipi şi-şi schimbă poziţia, întinzîndu-şi un picior. Îşi eliberă mîna şi o lăsă repede în jos, ca să aducă nişte ajustări, încruntătura de pînă atunci dispărînd în vreme ce se simţea puţin mai lejer.

Ea îşi drese glasul, nesigură pe ceea ce avea să spună, dacă putea să mai spună ceva.

El se ridică încet în picioare. Umflătura masivă din faţa pantalonilor era imposibil să scape neobservată, dar cel puţin părea să deţină iarăşi controlul asupra trupului său. Luă prosopul atîrnat în cuierul de lîngă chiuvetă cu care îi acoperi coapsele, alungînd ispita din raza vizuală, dacă apropierea nu o putea diminua.

După vreun minut, îi zise cu o voce calmă:

– Eşti sigură că nu eşti rănită şi mai rău de atît?

– Da. Şi ea vorbise la fel de calmă şi la fel de încet ca şi el, de parcă un zgomot prea tare le-ar fi periclitat controlul şi i-ar fi trimis înapoi în agonia aceea de dorinţă pe care reuşiseră s-o evite în cele din urmă. Foamea aceea nu fusese doar de-o singură parte. Este o arsură minoră. Probabil că pînă mîine n-o să mai simt nimic. Usturimea dispăruse, complet alinată de prosopul înmuiat în ceai rece.

– Bine. Privi în jos spre ea, după care îşi ridică mîna ca pentru a o mîngîia uşor pe păr, dar după aceea o lăsă să cadă la loc. Nu putea să-şi permită s-o atingă în siguranţă în acele momente, nu încă. Şi acum explică-mi şi mie de ce ai pus toate întrebările alea despre tata.

Faith îşi ridică privirile spre el, cascada de păr roşcat căzîndu-i moale pe umeri. Ar fi vrut să-i spună ce bănuieli avea, că tatăl lui era probabil mort, numai că descoperi că toate cuvintele îi rămăseseră înţepenite în gît. Nu putea s-o facă. Trebuia să creadă că el nu ştia nimic

despre toată afacerea aceea, că nu avusese nici o legătură cu moartea tatălui său, pentru că îl iubea şi l-ar fi durut sufletul să facă un asemenea lucru. Şi pentru că ea îl iubea atît de mult, nu voia să-l rănească. În mod deliberat răsturnase cafeaua pe ea, ca să-l fereastră pe el de o opăreală uşoară; atunci cum ar fi putut să-i spună în acele momente că probabil tatăl pe care-l iubea zăcea mort de vreme îndelungată, ucis?

Aşa că preferă să-i spună ceea ce era un adevăr şi o minciună în intenţie:

– El face parte şi din trecutul meu. Nu prea pot să mi-l amintesc cînd nu era prezent în casa noastră, dacă nu direct cel puţin ca subiect de conversaţie, deşi niciodată n-am ajuns să-l cunosc cu adevărat. A fost mereu bun cu mine atunci cînd ne vedeam, ceea ce nu se întîmpla prea des, dar şi după aceea, mi-am pierdut mama datorită lui. Chiar crezi că n-ar trebui să fiu curioasă, să nu încerc să aflu ce fel de persoană a fost? Că n-ar trebui să încerc să umplu golurile ca să pot înţelege ce anume s-a întîmplat?

– Atunci, mult noroc, mîrîi Gray. Eu unul am crezut că-l cunoşteam mai bine decît oricine altcineva din lume şi totuşi nu pot să înţeleg nimic din ce s-a întîmplat atunci. Făcu o pauză de cîteva momente. Dacă mai ai şi alte întrebări de pus despre el, mai bine întreabă-mă pe mine, pentru că am vorbit foarte serios ceva mai devreme. Nu vreau să mă port dur cu tine, Faith, dar o să fac tot ce este necesar ca să-mi apăr familia. Să nu cumva să uiţi.

De vreme ce el singur se oferise... Dar, nu, nu era deloc momentul potrivit ca să-l mai facă să-şi prelungească vizita punîndu-i tot felul de întrebări, cînd stătea pe un scaun pe jumătate dezbrăcată iar el era precum un butoi de dinamită sexuală gata să explodeze. Aşa că de-abia dacă îi aruncă o privire în tăcere şi, imediat după aceea, gura lui se întinse într-un zîmbet tandru.

– Nu prea aud nici un fel de promisiuni, aşa-i? Scumpo, ar fi bine să te mai gîndeşti la ce ţi-am spus. Nu-ţi face

viaţa şi mai amară decît este. Ţine-ţi doar gura şi poartă-te cum se cuvine.

– Ca o fetiţă mică şi cuminte?

– Ca o femeie deşteaptă, o corectă el. Din nou mîna i se mişcă în direcţia ei şi din nou mişcarea fu în cele din urmă abandonată. Ea îşi dădu seama că el ar fi vrut să rămînă, să continue cu ceea ce începuse, numai că îl refuzase şi acum se străduia să accepte acea decizie a ei. De fiecare dată cînd se întîlneau, bătălia se înfiripa din nimic şi, ştia că, pe măsură ce trecea vremea, îi va fi tot mai greu să-l refuze. Ei, şi acum ar cam trebui să plec.

– În regulă

El însă nu se mişcă din loc. După care spuse:

– Dar nu vreau.

– Fă-o oricum.

Gray începu să chicotească.

– Eşti o femeie foarte dură, Faith Devlin.

– Hardy.

– Pe el nu l-am cunoscut. Pentru mine nici măcar nu este real. Spune-mi, l-ai iubit?

– Da.

Dar nu aşa cum te iubesc pe tine. Asta niciodată.

Ochii lui întunecaţi prinseră a străluci şi de această dată reuşi s-o atingă, palma lui bătătorită prinzîndu-i un obraz.

– Pentru mine, o să rămîi întotdeauna o Devlin, cu părul ăsta roşu şi ochii ca de vrăjitoare. Se aplecă şi-şi aşeză buzele peste buzele ei, într-un sărut rapid de despărţire. După care plecă şi, cînd uşa se închise în urma lui, Faith se lăsă pe spate în scaun, oftînd de uşurare.

Avea impresia ciudată că în încăpere intrase o furtună care o răvăşise cu totul. Inima încă îi bătea cu putere şi îşi simţea picioarele precum nişte macaroane de moi. Cele cîteva momente cu Gray fuseseră poate cele mai erotice din viaţa ei, iar el nu făcuse decît să-i atingă piciorul. Dacă s-ar fi apucat să facă dragoste cu ea cu

adevărat, probabil şi-ar fi pierdut cu totul stăpînirea de sine. Se simţea înspăimîntată de intensitatea dorinţei pe care el i-o putea stîrni doar cu o singură privire, o atingere scurtă, pînă şi cu aroma plăcută, bărbătească.

Pentru mine o să rămîi întotdeauna o Devlin.

Nu era cea mai bună recomandare. Putea doar să presupună că el voise să-i spună că nu va fi niciodată în stare să-i uite mediul, moştenirea pe care o primise din partea familiei şi că nimic din ce avea să facă sau făcuse nu-i va schimba părerea în privinţa ei.

Şi eu o să te iubesc mereu, îi şopti în minte. Mereu.

Doar o atinsese pe picior şi aproape că ejaculase, se gîndi Gray cu amărăciune. Doamne, păi dacă reuşea vreodată să intre în ea, atunci probabil că inima avea să-i explodeze din cauza tensiunii.

Mîinile îi tremurau în vreme ce conducea, o reacţie deja normală dacă se întîmpla să petreacă ceva mai mult de un moment în compania lui Faith. Ar fi fost mai uşor dacă nu ar fi răspuns şi ea în felul în care o făcuse; poate că stătea nemişcată şi îi spunea nu, dar privireą aceea languroasă, aburul acela era în ochii ei. Cunoştea foarte bine toate semnele. Respiraţia i se îngreuna, sînii i se întăreau şi sfîrcurile se ridicau. Şi, deşi n-o sărutase decît foarte uşor la plecare, şi asta pentru că nu mai rezistase dorinţei, buzele ei fuseseră roşii şi parcă puţin umflate. Şi pe sub pielea aceea translucidă năvălise parcă un vạl de sînge care-o dăduse de gol.

O voia. Trebuia s-o facă să plece. O voia. Dorinţele contradictorii îl înnebuneau cu totul.

Şi ea în cele din urmă nu fusese deloc de acord să înceteze cu întrebările. Nu se certase cu el, dar începea să-şi dea seama că tăcerea aceea a ei de fapt masca o încăpăţînare la fel de largă ca şi marele canion. Poate că nu lupta, dar în mod cert ştia cum să reziste pe poziţii. Ca fetiţă mică, Faith fusese de prea multe ori înfrîntă de

viaţă, cînd fusese incapabilă să ia propriile ei hotărîri. Acum îşi putea decide singură cursul vieţii, aşa că nu prea îngăduia cuiva să o îndepărteze de la el. Şi acea încăpăţînare hotărîtă era probabil şi motivul pentru care, la numai douăzeci şi şase de ani, deţinea propria ei companie.

Şi, ţinînd cont de toate aceste date, era foarte puţin probabil să reuşească s-o convingă să plece. Şi, de vreme ce era foarte sigur că nu putea avea încredere în el însuşi că va avea bunul simţ să se ţină cît mai departe de ea, prevedea în perspectivă nişte zile de-a dreptul afurisite.

Mîinile Monicăi tremurau în vreme ce deschidea uşa de la biroul lui Alex şi îi zîmbea Andrei. Şi, chiar reuşi să-şi menţină vocea calmă şi veselă în vreme ce-i spunea secretarei:

– Sper că a venit. Eram în oraş şi mi-am adus aminte că voiam să-l rog ceva.

– Este ziua ta norocoasă, îi răspunse Andrea zîmbind. O ştia pe Monica de cînd aceasta ea doar un bebeluş. A venit şi el cu cîteva minute în urmă. Se spală puţin, dar în cîteva minute o să iasă. Intră în cameră şi stai jos.

Se spală, era desigur un mod politicos de a spune că se dusese la baie. Cam aşa ar fi spus şi maică-sa, cugetă Monica, de parcă şi o singură aluzie la baie ar fi scîrbit-o. În treizeci şi doi de ani, nu-şi amintea ca mama ei să facă vreo referire la adevărata menire a toaletei. Realităţile fizice trebuiau ascunse dacă acest lucru era posibil sau ignorate dacă nu. Deşi încercase de nenumărate ori, Monica nu reuşise nicicum să şi-o imagineze pe Noelle făcînd dragoste, deşi ea şi cu Gray erau dovada clară că treaba asta se întîmplase de cel puţin două ori. Cît despre vizita la ginecolog şi situaţia nedemnă de a naşte un copil era o adevărată minune că maică-sa nu-l închisese în afara dormitorului pe Guy după naşterea lui Gray, decît să treacă iarăşi prin toate acele chinuri.

Monica evită canapeaua de piele şi se îndreptă încet spre fereastră, ca să privească în piaţeta din faţa clădirii municipale. Bobocii proaspeţi ai primăverii cedau cu rapiditate în faţa florilor pline a zilelor de vară. Timpul se scurgea cu repeziciune, pămîntul şi plantele trecînd prin toate ciclurile naturii, nepăsătoare în faţa oamenilor care păreau atît de prinşi în propria lor îngîmfare încît îşi închipuiau că puteau afecta totul în jur.

Alex intră în încăpere, zîmbind vesel atunci cînd dădu ochii cu ea.

– Şi ce vînt te aduce pe la mine astăzi? Luase cina cu ei cu o seară în urmă, deci, orice fel de afaceri se discutaseră atunci.

Monica privi la faţa subţire şi plăcută, la ochii gri foarte blînzi, şi simţi cum i se usucă gîtul. Se străduise o săptămînă întreagă să îşi adune curajul să stea de vorbă cu el. De fapt, chiar reuşise să ajungă pînă în biroul lui, dar acum vocea nu mai voia s-o asculte.

El se încruntă văzînd neliniştea înscrisă în ochii ei negri.

– Ce s-a întîmplat, scumpa mea? o întrebă încet, închizînd uşa şi apropiindu-se ca să-i prindă o mînă.

Ea reuşi să tragă aer în piept. Cîteodată avea impresia că era nebună, că acele întîlniri cu Alex existau doar în închipuirea ei. În privirile sau în felul lui de a se purta nu exista nici cel mai mic indiciu atunci cînd se găseau împreună în timpul perioadelor normale. El rămînea doar Alex, acelaşi om dintotdeauna, un umăr de care te puteai sprijini, venind încetişor şi preluînd o mare parte a greutăţilor, aşa cum se întîmplase după fuga tatălui lor şi pînă cînd ea şi cu Gray reuşiseră cumva să se descurce singuri. Era ca şi cum acele momente fugitive se petreceau de fapt între doi oameni diferiţi, între tata şi mama, unindu-se în trupuri de împrumut.

Acesta este Alex, îşi aminti singură. Nu avea să plece de lîngă ei. Dragostea şi ajutorul lui nu depindeau de faptul

că ea se culca uneori cu el. Fusese doar o simplă înlesnire pentru el, asta fusese tot de fapt, un fel de supapă pentru emoţiile îndelung reţinute.

Cam asta era ceea ce-i spunea logica. Însă, din punct de vedere emoţional, era terorizată. Un tată deja o părăsise, dragostea lui pentru ea nefiind atît de puternică încît să-l ţină împotriva viiturii în care intrase atunci cînd începuse să umble cu Renée Devlin. Nu putea suporta să-l piardă şi pe Alex.

Numai că mai era şi Michael. Michael cel dulce şi cel sexy. Şi dacă pierdea acum ocazia, avea toate şansele să-l piardă şi pe el pentru totdeauna, şi, dacă trebuia să stea şi să aleagă între cei doi bărbaţi, nici măcar nu avea ce alege. Michael era inima ei, sîngele ce-i pulsa prin vene.

– Monica? Alex se apropiase şi mai mult, în ochii gri arzînd neliniştea.

Monica îşi luă inima în dinţi. Trebuia să-i spună. Închise ochii şi dădu drumul adevărului.

– O să mă mărit cu Michael McFane.

Pentru un moment se făcu linişte, aşa că îşi strînse ochii şi mai bine, aşteptînd înfiorată de frică. Numai că secundele treceau mai departe, şi Alex tot nu spunea nimic, iar într-un tîrziu neliniştea deveni atît de acută încît n-o mai putea suporta, aşa că deschise ochii.

El îi zîmbea încîntat, exasperarea amuzată citindu-se clar pe chipul lui.

– Felicitări, chicoti. Cam ce altceva ai vrea să-ţi spun?

Uimită, se holbă la el.

– Nu, nu ştiu.

– Sînt foarte fericit pentru tine, draga mea. Nici tu şi nici Gray nu aţi arătat nici o înclinaţie spre căsătorie şi mi-am făcut multe griji din cauza asta. Şeriful este un bărbat bun şi de încredere.

Monica îşi umezi buzele.

– Mamei n-o să-i placă.

El ezită o secundă, cîntărind implicaţiile în minte.

– Probabil că nu, dar ăsta nu-i un motiv suficient de puternic ca să te oprească. Meriţi porţia ta de fericire, Monica.

– Numai că nu vreau s-o supăr.

– Sînt anumite lucruri cărora trebuie să le facă faţă şi anumite lucruri care pot fi ascunse. În acest caz, mărită-te cu Michael şi fii cît mai fericită cu el. Crede-mă pe cuvînt, asta n-o s-o necăjească nici pe jumătate ca atunci cînd o să audă de Faith Devlin.

Faith Devlin? tresări Monica.

– Ce-i cu ea? De vreme ce mama oricum ştia că femeia aceea oribilă se mutase înapoi în Prescott, afirmaţia lui Alex nu părea să aibă logică.

– Gray nu ţi-a spus? Părea uimit.

– Se pare că nu. Ce trebuia să-mi spună?

El oftă din greu.

– A tot pus întrebări prin oraş, despre Guy. Întrebări cu caracter personal. Dacă nu este oprită, o să stîrnească iarăşi tot şi asta o s-o rănească pe Noelle mult mai rău decît vestea despre apropiata ta căsătorie.

Monica avea impresia că fusese pocnită peste faţă. Faith Devlin punea întrebări prin oraş despre tatăl ei? Numai gîndul acesta şi o înfuria la culme. Nu era destul că tîrîtura de maică-sa îl furase pe tatăl ei şi nu-l mai văzuse niciodată de atunci? Faţa i se înroşi de mînie.

– Şi ce fel de întrebări a pus? Doamne, ce treabă are ea cu tata, ce-i pasă?

– Întrebări personale, ce fel de om a fost, chestii de genul ăsta. A venit şi la mine, ieri, pentru că a auzit că eu eram cel mai bun prieten al lui Guy. Că a stat de vorbă cu mine e una, numai că Gray a descoperit azi-dimineaţă că şi pe Ed Morgan l-a pisat cu tot felul de întrebări.

– L-a luat la întrebări pe Ed Morgan despre tatăl meu? ţipă Monica. Omul ăsta e cel mai mare bîrfitor din oraş.

– Gray a avut grijă de treaba asta, îi zise Alex pe un ton alinător în vreme ce o bătea uşor pe mînă. Doar îl cunoşti pe Gray. L-a redus pe Ed la tăcere numai în zece minute.

Gray în timpul unei crize de furie era o privelişte înspăimîntătoare, cu ochii aceia negri devenind reci şi periculoşi. Nu şi-l putea imagina pe Ed Morgan făcîndu-i faţă nici măcar zece secunde. Imaginea aceea o amuză cîteva momente, după care fu împinsă deoparte din cauza indignării la adresa tupeului lui Faith Devlin.

– Pot să-i înţeleg curiozitatea, zise Alex mai departe, dar, după cum i-am spus şi lui Gray, ar fi un adevărat dezastru dacă mama voastră află aşa ceva.

– Ei bine, eu nu pot să-i înţeleg curiozitatea! ţipă iarăşi Monica. Doamne, era nevoie de aşa de puţin ca să se întoarcă iarăşi totul, sentimentele acelea de pierdere ireparabilă, durerea sufocantă, sentimentul de abandonare. Ura o învălui dintr-o dată. Îşi retrase mîna şi se îndepărtă. Gray a reuşit să-l reducă la tăcere pe Ed Morgan, dar ce face în privinţa ei?

– Nu ştiu. Alex scutură din cap. Ştiu că nu eşti de acord cu mine, dar atunci cînd s-a mutat aici, eu am fost pentru a o lăsa în pace. Ce s-a întîmplat atunci n-a fost din vina ei şi merita dreptul de a trăi acolo unde dorea ea. Asta era ceva ce Noelle trebuia să înţeleagă şi să accepte, chiar dacă i-ar fi venit greu. Acum însă e altceva. Este ceva intenţionat şi este din vina ei.

– Gray o să aibă grijă şi de asta, oftă Monica. Este nevoit.

– Nu ştiu dacă poate.

– Sigur că poate. Sînt o mulţime de lucruri pe care le poate face.

– Atunci dă-mi voie să-ţi prezint problema dintr-un alt unghi. Nu cred că poate fi atît de drastic cu Faith ţinînd cont de ceea ce simte pentru ea. Trezeşte-te, Monica! o

certă. Dă-i puţină atenţie şi fratelui tău. Este atras de ea. Şi nimic din ce se întîmplă nu-i tocmai uşor pentru el.

Monica simţi cum sîngele i se scurgea din obraji, lăsîndu-i palizi. Gray se simţea atras de... femeia aceea? Nu, Dumnezeu nu putea fi atît de crud. Nu putea s-o facă să treacă iarăşi prin acel coşmar.

Incapabilă să spună ceva, se apropie de Alex cu o mînă întinsă, nemaiputînd să suporte înţelegerea din ochii lui. Grăbită, părăsi biroul şi de-abia după ce ajunse în stradă îşi dădu seama că nu-i spusese că nu mai putea fi împreună cu el.

Pe Noelle ar fi ucis-o dacă afla că Gray se înhăitase cu fata lui Renée Devlin. Bîrfa ar fi fost atît de cumplită, încît ar fi fost incapabilă să-şi mai ridice capul. Monica lăsă să-i scape un hohot de rîs amar. Şi cînd se gîndea că era îngrijorată de părerea mamei ei în legătură cu căsătoria ei cu Michael McFane!

CAPITOLUL 13

Biroul domnului Pleasant se găsea la ultimul etaj al unei clădiri cu două caturi. Faith urcă scările, sperînd în ciuda raţiunii să-l găsească în faţa mesei de lucru, să descopere că telefonul lui se defectase şi că bietul om era în regulă. Un telefon defect nu era o scuză prea grozavă, pentru că dacă n-ar fi putut să sune în oraş şi-ar fi dat seama imediat şi ar fi căutat un alt telefon. Şi, bineînţeles, şi-ar fi dat seama că nu primea nici el apeluri din afară. Poate că luase un alt caz şi de al ei uitase.

Însă se îndoia serios că Francis P. Pleasant uitase ceva vreodată.

Biroul său era la prima uşă pe stînga. Partea de sus a uşii era din sticlă, însă storurile de la geamuri fuseseră trase, nelăsînd-o să vadă interiorul. În ziua în care-l întîlnise, storurile fuseseră ridicate. Încercă să deschidă uşa, însă era încuiată. Fără să aştepte cu adevărat un răspuns bătu la uşă şi-şi lipi urechea de geam. Camera din spatele ei era la fel de tăcută.

În uşă se afla o fantă pentru ca poştaşul să poată arunca pe acolo plicurile. Faith împinse puţin marginea batantă şi-şi înclină uşor capul ca să privească înăuntru. Vederea îi era limitată, dar putu zări corespondenţa, împrăştiată pe podea.

Nu era acolo şi cantitatea corespondenţei indica că nu mai trecuse pe acolo de mai multe zile.

Devenind mai îngrijorată cu fiecare minut ce trecea, Faith merse mai departe prin hol pînă la următoarea uşă. Dacă se lua după ceea ce scria pe uşă, era în faţa biroului lui Houston H. Manges, avocat. Putu auzi clar zăngănitul unei maşini de scris şi mai multe voci, aşa că deschise uşa şi intră.

Încăperea în care lucra Houston H. Manges era foarte înghesuită, cu dulapuri pentru dosare aşezate în oricare spaţiu disponibil. Intrase în zona recepţiei, populată de o femeie micuţă cu păr alb şi de trei plante agăţătoare, dintre care una atinsese dimensiuni gigantice. Camera din spate, pe care o putea zări prin uşa deschisă, avea cam aceeaşi mărime, decorată însă din tavan pînă-n podele cu cărţi. Un bărbat gras stătea în spatele unui birou demodat în vreme ce discuta aprins cu un client care era aşezat într-unul din fotoliile de imitaţie de piele dispuse în faţa mesei de lucru. Din client nu se putea vedea decît partea din spate a capului.

Femeia micuţă îşi ridicase privirile şi zîmbea întrebătoare, dar fără să facă vreo mişcare ca să închidă uşa şi să dea avocatului şi clientului său intimitatea necesară. Faith ridică din umeri şi se apropie.

– Sînt o clientă a domnului Pleasant, uşa de lîngă uşa dumneavoastră, îi zise. De cîteva zile tot încerc să dau de el, însă nu pot lua legătura în nici un fel. Aveţi cumva idee de locul în care l-aş putea găsi?

– Păi, nu, îi răspunse femeia cea micuţă. A plecat cam cu o săptămînă în urmă spre un oraş micuţ în apropiere de Mississippi, dar nu-mi amintesc deloc numele lui. Perkins, ceva de genul ăsta. Bănuiesc că este încă acolo.

– Nu, a plecat din zona aia a doua zi. E bolnav de inimă şi îmi fac griji pentru el.

– Oh, Doamne! Faţa micuţă a femeii se îngrijoră pe loc. Nu m-am gîndit nici un moment la inima lui. Desigur, ştiam de treaba asta. Soţia lui, Virginia, obişnuiam să luăm prînzul împreună, ce trist că a murit, mi-a povestit despre necazurile lui. Şi era destul de grav, după cîte mi-a spus ea. Dar nu mi-a trecut prin gînd să-l verific. Se întinse după agenda de telefoane, răsfoind-o pînă cînd ajunse în dreptul P-urilor. O să încerc la telefonul de acasă. Nu este trecut în carte, ştiţi. Nu dorea deloc ca afacerile să-i afecteze viaţa persoanlă.

Faith ştia foarte bine. Sunase la informaţii, căutînd să obţină numărul. Acest insucces o făcuse în cele din urmă să urce în maşină şi să facă drumul pînă la biroul lui.

După un minut, micuţa femeie puse receptorul jos.

– Nu răspunde nimeni. Of, Doamne! Acum sînt şi eu îngrijorată. Nu e deloc genul lui Francis să nu anunţe pe cineva unde anume se află.

– O să sun pe la spitale, se hotărî Faith dintr-o dată. Îmi puteţi împrumuta telefonul dumneavoastră?

– Sigur că da, scumpo. Avem două linii, aşa că oamenii vor putea totuşi suna aici, deşi, o să am nevoie să închizi tu ca să pot răspunde eu.

Mulţumind pentru amabilitatea tipic sudistă, Faith acceptă cartea de telefon a New Orleans-ului şi începu s-o răsfoiască pentru a ajunge la numerele de telefon ale spitalelor. Erau mai multe decît se aşteptase. Luînd-o de la începutul paginii, se apucă să telefoneze.

Treizeci de minute mai tîrziu, după trei întreruperi pentru că existaseră apeluri din afară pe cea de-a doua linie, puse receptorul jos, înfrîntă. Domnul Pleasant nu era internat în nici unul dintre acele spitale. Dacă i s-ar fi făcut rău venind pe drumul dinspre Prescott, ar fi putut fi internat în altă parte, dar unde?

Sau i se întîmplase altceva. Era o posibilitate pe care nu dorea s-o ia în considerare, dar pe care trebuia s-o accepte. Dacă Guy Rouillard fusese ucis şi dacă domnul

Pleasant începuse să pună întrebări care incomodaseră cam tare pe cineva... I se făcu greaţă doar gîndindu-se. Dacă i se întîmplase ceva bătrînului cel drăguţ, era doar vina ei pentru că îl implicase. Nu avea nimic de care să se agaţe, în afara mărturiei lui Renée că Guy nu fugise deloc împreună cu ea şi că nu-l mai văzuse din noaptea aceea din urmă cu doisprezece ani.

Majoritatea oamenilor nu ar fi putut suspecta o crimă. Majoritatea oamenilor nu ar fi fost îngrijoraţi că bietul domn Pleasant dăduse nas în nas cu aceeaşi persoană care-l ucisese pe Guy Rouillard. Dar majoritatea oamenilor nu fuseseră tîrîţi ca ea în mijlocul nopţii afară din casă şi aruncaţi apoi în ţărînă; pînă la dispariţia lui Renée şi a lui Guy Rouillard viaţa ei fusese destul de previzibilă, chiar dacă amară. Numai că în noaptea aceea încrederea ei într-o anumită ordine a vieţii fusese zdruncinată definitiv, şi niciodată de atunci nu mai avusese sentimentul securităţii, al ordinii şi al faptului că aşa ceva nu se întîmpla tuturor oamenilor. Era ca şi cum în acea noapte se sfîşiase o cortină din faţa ei şi devenise deodată conştientă de toate pericolele şi de toate întrebările care începeau cu „şi dacă". Lucrurile rele nu erau numai posibile; după experienţa ei, exista o şansă maximă ca ele să se şi petreacă. Îl ţinuse pe Scottie de mînuţă atunci cînd murise şi mai tîrziu identificase trupul lui Kyle la morgă... Da, lucrurile rele se întîmplau.

– Şi ce ai de gînd să faci? o întrebă secretara cea micuţă, acceptînd automat faptul că Faith avea cu siguranţă să întreprindă ceva.

– O să completez o fişă pentru persoanele dispărute, îi răspunse Faith, pentru că era singurul lucru la care mai putea să se gîndească. Domnul Pleasant dispăruse la fel de definitiv şi de eficient ca şi Guy Rouillard; şi pusese probabil o mulţime de întrebări despre Guy. Coincidenţă? Nu părea posibil, dar nici n-avea nici o dovadă care să autorizeze o investigaţie a unei echipe de criminalişti. Tot

ce putea face era să completeze fişa pentru persoanele dispărute. Cel puţin asta avea să declanşeze o anchetă de vreun fel.

Întrebă care era direcţia în care se găsea cartierul poliţiei şi, după numai două tururi greşite, descoperi locul cu pricina. Un sergent de la recepţie o îndreptă spre biroul pe care-l căuta şi curînd după aceea se trezi aşezată pe un scaun cu spătar drept, recitind informaţiile pe care le avea unui detectiv obosit, îmbrăcat cu un costum la fel de obosit şi care nu părea deloc interesat.

– Aţi sunat la motelul în care stătea şi îşi făcuse deja lichidarea? o întrebă detectivul Ambrose, ochii obosiţi luminîndu-se puţin atunci cînd o priviră.

– Recepţionerul de fapt nu l-a văzut pe domnul Pleasant. A spus doar că era lăsată cheia pe noptieră şi că toate lucrurile dispăruseră.

– Camera fusese plătită în avans?

Faith încuviinţă din cap.

– Atunci nu pare nimic neobişnuit în asta. Ei, hai să vedem mai departe. Deci nimeni nu l-a mai văzut de cînd a plecat din Prescott, corespondenţa s-a adunat grămadă la birou, nimeni nu răspunde la el acasă şi este pe deasupra bolnav de inimă. Detectivul scutură din cap. O să trec pe la el pe acasă ca să văd dacă pot descoperi ceva, dar... Ezită, simpatia oglindindu-i-se în priviri.

Dar probabil că inima bătrînului nu rezistase, asta era ceea ce gîndea. Faith ridică din umeri cu tristeţe. N-ar fi putut suporta gîndul că domnul Pleasant murise şi ea nu fusese alături ca să-l ţină de mînă sau chiar să participe la înmormîntare. Nu verificase decît internările recente pe la spitale, dar nu şi dacă nu cumva el fusese pacientul vreunuia în săptămîna care trecuse. Numai că el ştia despre starea inimii, era pregătit, chiar aştepta să se alăture soţiei lui; avea să-l plîngă, dar dacă se întîmplase aşa atunci ar fi avut sentimentul unei anume dreptăţi cumva. Adevăratul coşmar avea să înceapă în clipa în

care poliţistul nu avea să-l descopere. Atunci îi va fi teamă de tot ce-i mai rău, fără să ştie cu siguranţă ce anume se întîmplase.

Extrase o carte de vizită din poşetă şi i-o întinse peste masa de lucru.

– Vă rog să mă sunaţi dacă descoperiţi ceva, îi zise. Nu l-am cunoscut foarte bine, dar l-am îndrăgit foarte mult. Era un om foarte drăguţ. Spre marea ei oroare, îşi dădu seama că vorbise despre el la timpul trecut.

Detectivul luă cartea de vizită, frecîndu-şi degetele de margini.

– Mai este ceva ce aş vrea să aflu, doamnă Hardy. Făcea vreo anchetă pentru dumneavoastră?

Îşi dăduse seama că avea s-o întrebe în cele din urmă, aşa că îi spuse adevărul.

– Cu doisprezece ani în urmă, mama mea a fugit împreună cu iubitul ei. Am vrut ca domnul Pleasant să-i găsească, dacă era posibil.

– Şi a reuşit?

Faith scutură din cap.

– Data trecută cînd am vorbit cu el nu reuşise, încă.

– Cînd a fost...

– Am luat cina cu el, în seara dinaintea plecării de la motel.

– L-a mai văzut cineva după aceea?

– Nu ştiu. Era uşor să vadă direcţia în care se îndrepta după întrebările pe care le adresa. Cel puţin detectivul o lua în serios.

– Părea să fie în regulă după ce a plecat, sau cînd a plecat?

– Părea să se simtă bine. Am avut un vizitator neaşteptat şi domnul Pleasant a plecat imediat după cină.

– Deci, n-aţi fost singura care l-aţi văzut atunci?

Ea îi zîmbi destul de palid.

– Nu.

– Şi cine a fost vizitatorul dumneavoastră?

– Un vecin, Gray Rouillard. A venit să mă vadă ca să-mi propună să-mi cumpere casa. Era uimitor cum de era posibil ca faptele simplu expuse să fie atît de departe de tot ce se întîmplase atunci. Devenise o adevărată expertă în a expune doar vîrful unui iceberg al adevărului în vreme ce restul rămînea scufundat.

– Gray Rouillard, repetă detectivul, ochii obosiţi luminîndu-i-se de o recunoaştere lăuntrică. Oare este acelaşi Rouillard care a jucat fotbal pentru *LSU* cu vreo zece ani şi ceva în urmă?

– Aproape cu treisprezece ani în urmă, îi răspunse ea. Da, este acelaşi individ.

– Familia Rouillard este cea mai mare prin părţile astea ale statului. Măi să fie! Deci lui o să-i vindeţi casa?

– Nu. El mi-a cerut s-o cumpere dar eu nu vreau s-o vînd.

– Şi sînteţi în termeni buni cu el?

– Nu prea.

– Oh! Părea dezamăgit. Faith îl privi cu atenţie un moment, după care un zîmbet îi înflori pe buze. Acesta era sudul, în fond şi la urma urmei. Fotbalul profesionist îşi făcuse şi aici prozeliţi, dar fotbalul de la colegii rămăsese pe primul loc în inimile oamenilor.

– Nu, nu prea am mare trecere pe lîngă el ca să obţin bilete la meciuri, îi zise.

El ridică din umeri, răspunzîndu-i cu un zîmbet.

– Merita să încerc măcar. Îşi închise pixul şi se ridică în picioare, indicîndu-i că nu mai avea şi alte întrebări. O să văd ce pot afla despre domnul Pleasant. Veţi mai rămîne în oraş o perioadă sau mergeţi direct acasă?

– Mă duc acasă. Singurul motiv pentru care am venit a fost să văd dacă nu cumva îl pot găsi. Recunoscătoare, se ridică de pe scaunul tare, înfrînîndu-şi impulsul de a se întinde.

El îşi aşeză uşor mîna pe braţul ei.

– Ştiţi, prima verificare o s-o fac la anunţurile mortuare, îi zise cu blîndeţe.

Faith îşi muşcă buzele şi încuviinţă.

Mîna lui o bătu uşurel.

– O să vă dau de ştire.

Plînse aproape tot drumul înapoi spre Prescott. Plînsese foarte puţin în ultimii doisprezece ani, o parte din lacrimi pentru Kyle şi mult mai multe pentru Scottie, dar gîndul că l-ar fi putut pierde pe domnul Pleasant o îndurera pe dinăuntru. Nu avusese niciodată prea mult loc pentru optimism în viaţa ei, aşa că întotdeauna se aştepta la ce era mai rău.

Acum mingea intrase în braţele detectivului Ambrose. Şi, cînd verifică robotul telefonic imediat după ce ajunsese acasă, găsi un mesaj şi din partea lui. Am verificat casa domnului Pleasant şi nu am găsit nici urmă de el. Şi acolo s-a adunat corespondenţa vraf şi vecinii nu l-au mai văzut. Urma o pauză. Nu a fost trecut nici pe lista morţilor. Continui cercetările după care te sun ca să te ţin la curent.

Deci nu era la el acasă. Gîndul continua să i se tot învîrtească prin minte. Nimeni nu-l mai văzuse de cînd plecase din Prescott.

Presupunînd că plecase într-adevăr.

Furia pură începu să se înalţe din interiorul ei, alungînd tristeţea. Mama ei şi cu Guy reuşiseră să creeze un adevărat nod şi asta cu doisprezece ani în urmă şi care încă era capabil să distrugă alte vieţi. Faith trebuia s-o absolve pe Renée de orice vină în dispariţia misterioasă a domnului Pleasant şi asta pentru că mama ei nici măcar nu ştiuse de existenţa acestui om, dar rămînea în continuare o parte a rădăcinii din care pornise răul.

Pentru Faith, acţiunea mergea mînă în mînă cu gîndul. Furioasă, ridică receptorul şi formă numărul de telefon al bunicii sale.

Se simţi cumplit de iritată din cauza apelului nesfîrşit care se auzea la celălalt capăt al firului. Nu era nimeni acasă.

Fu nevoită să mai încerce de încă patru ori înainte să-i răspundă cineva, după care vocea răguşită a bunicii o strigă pe Renée să vină la telefon.

– Cine este? o auzi pe Renee întrebînd din fundal.

– Fata aia a ta, Prîslea.

– Nu vreau să vorbesc cu ea. Spune-i că nu sînt acasă.

Mîna lui Faith se strînse pe receptor, iar ochii i se îngustară. O auzi apoi pe bunică-sa moşmondind ceva pe lîngă telefon. Nu aşteptă să audă scuza transparentă.

– Spune-i mamei că dacă nu stă de vorbă cu mine, mă duc direct la şerif. Era o minciună, cel puţin în acel punct, dar una calculată. Răspunsul lui Renée avea să-i spună multe. Dacă mama ei nu avea nimic de ascuns, minciuna pusă la cale nu avea să ţină. Dacă însă avea...

Urmă o pauză în vreme ce mesajul era predat, după care urmă o altă mişcare la telefon.

– Despre ce dracu' tot vorbeşti acolo, Faithie? Ce are şeriful de-a face cu ceva? Tonul era mult prea zeflemitor, prea vesel.

– Vorbesc despre Guy Rouillard. Mamă...

– Nu vrei să încetezi chestia asta cu Guy Rouillard? Ţi-am mai zis, nu l-am văzut.

Faith îşi reţinu valul de greaţă care o cuprinse şi îşi înmuie şi mai mult vocea în miere.

– Ştiu, mamă. Te cred. Dar mai cred şi că i s-a întîmplat ceva în noaptea aia după ce ai plecat. Nu trebuie s-o lase pe maică-sa să bănuiască faptul că era suspectată de ceva, sau, altfel, nu avea să afle nimic.

– Nu ştiu nimic despre treaba asta şi, dacă eşti pe cît de deşteaptă te crezi, domnişoară-cu-aere, ai înceta să-ţi mai bagi nasul acolo unde nu-ţi fierbe oala.

– Mamă, unde te-ai întîlnit cu el în seara aia? întrebă Faith ignorînd sfatul mamei.

– Nu pot să pricep de ce eşti aşa de îngrijorată de soarta lui, îi zise Renée prost dispusă. Dacă ar fi făcut ceea ce ar fi trebuit, acum n-aş mai fi avut atîtea griji. Şi nici voi copiii, adăugă după un moment de gîndire. Dar a tot amînat-o, aşteptînd să termine Gray şcoala... mă rog, acum nici că mai contează.

– Aţi fost cumva la motel? Sau v-aţi întîlnit în altă parte?

Renée oftă zgomotos.

– Eşti ca un buldog atunci cînd îţi intră ceva în cap, ştiai asta? Tu ai fost mereu cea mai încăpăţînată dintre copiii mei, atît de hotărîtă şi de pornită să faci aşa cum te tăia capul, chiar şi atunci cînd ştiai că taică-tău avea să te pocnească. Ne-am întîlnit la casa de vară, unde ne întîlneam de regulă, dacă ţii morţiş să ştii! Du-te să-ţi bagi nasul şi pe acolo şi-o să afli foarte repede că Gray nu-i deloc la fel de cumsecade cum era Guy!

Faith tresări atunci cînd Renée trînti receptorul, după care oftă adînc, punînd propriul ei receptor în furcă. Indiferent de ce anume se întîmplase în noaptea aceea, Renée ştia foarte bine. Numai interesul personal o putea determina să facă ceva ce nu-i era pe plac, deci, avea un motiv solid să nu vrea ca Faith să meargă şi să discute cu şeriful. Oricum, ca s-o facă să admită aşa ceva, avea să-i trebuiască timp nu glumă.

Şi, desigur, trebuia să fie casa de vară, cugetă Faith resemnată. De ce oare Guy şi Renée nu se întîlniseră la motel, continuînd buna tradiţie americană? Amintirile lui Faith despre casa de vară erau dulci-amărui, ca orice altceva legat de Gray Rouillard. Nu voia s-o vadă iarăşi, pentru că asta i-ar fi adus în faţa ochilor toate amintirile din copilărie, lungile ore petrecute furişîndu-se pe la marginea pădurii, sperînd să-l zărească în treacăt pe Gray. Stătuse întinsă pe burtă deasupra acelor de pin privindu-l fericită cum înota împreună cu prietenii săi, ascultase ţipetele şi rîsetele lor, visînd cu ochii deschişi că într-o bună zi li se va putea alătura. Visuri prosteşti. Copil prostuţ!

Tot acolo îl urmărise pe Gray cum făcuse dragoste cu Lindsey Partain. Acum însă stomacul i se strînse doar gîndindu-se la asta, iar mîinile i se încordară din cauza furiei şi a geloziei. Pe vremea aceea, de-abia dacă se gîndea la cît de frumos era trupul lui. Acum însă era o femeie în toată firea, cu nevoile şi dorinţele unei femei şi nici măcar nu voia să se gîndească cum ar fi fost să-l ştie făcînd dragoste cu o altă femeie, cu atît mai puţin să-l vadă.

Asta se întîmplase cu cincisprezece ani lungi în urmă, dar încă îşi mai putea aminti de imaginea lui de atunci de parcă ar fi văzut-o doar cu cîteva minute în urmă. Putea auzi vocea groasă murmurînd cuvinte de dragoste în franceză şi asigurări răguşite, putea încă vedea trupul tînăr şi viguros mişcîndu-se între picioarele larg desfăcute ale lui Lindsey.

La naiba cu el! De ce trebuise s-o sărute în ziua aceea la New Orleans? Una era să viseze la sărutările lui şi cu totul altceva să ştie exact ce gust aveau, cît de moi îi erau buzele, cum era să se simtă în braţele lui şi să-i simtă erecţia. Era necinstit din partea lui să-i mărească şi mai mult foamea ca după aceea să se folosească de ea împotriva-i. Dar, dacă se gîndea mai bine, la Gray totul era necinstit. De ce nu i se rărise părul de-a lungul anilor, în loc să rămînă aceeaşi coamă deasă şi sănătoasă? De ce nu făcuse burtă mare şi pantalonii nu-i atîrnau în vine în loc să se întindă aşa de frumos pe muşchii tari, parcă şi mai cizelaţi decît ca atunci cînd juca fotbal? Şi chiar dacă el nu se schimbase de-a lungul acelor ani, de ce nu reuşise ea să se schimbe, blazîndu-se suficient încît să fie imună la farmecul lui robust, sau ca inima să-i bată normal în prezenţa lui?

În loc de asta, cel puţin din acel punct de vedere, rămăsese încă fata plină de adoraţie care-şi petrecuse ore, săptămîni, luni din copilărie zăcînd întinsă pe burtă pe acele de pin căutînd să-l zărească pe eroul ei. Nici chiar după ce descoperise că eroul ei putea fi un ticălos

fără milă cînd voia, nu reuşise să se debaraseze de fixaţia aceea dureroasă.

Nu voia să se întoarcă la casa de vară, la scena prostiei ei copilăreşti. Ce ar mai fi putut găsi acolo, după doisprezece ani? Nimic.

Dar nimeni altcineva nu privise casa cu ochii ei. Nimeni altcineva nu bănuise că era posibil ca Guy Rouillard să-şi fi petrecut ultimele lui ore din viaţă acolo.

Faith oftă nemulţumită. Era obosită şi flămîndă după lungul drum la New Orleans şi înapoi şi era deja extenuată de grija faţă de domnul Pleasant. Nu voia deloc să meargă la casa de vară, dar tocmai îşi dăduse singură argumentul hotărîtor pentru care trebuia totuşi s-o facă. Şi dacă tot trebuia, mai bine în momentul acela, cînd soarele după-amiezei era încă puternic.

Îşi înşfăcă cheile şi ieşi din casă.

Cea mai bună cale de a ajunge acolo, bănuia ea, era calea pe care o străbătea cînd avea unsprezece ani. Exista o mică şosea de la conacul familiei Rouillard şi pînă la lac, dar nu putea s-o apuce chiar pe acolo. Din zilele copilăriei cînd se furişa şi spiona, cunoştea domeniul la fel de bine ca şi faţa care-o privea în oglindă. Ajunse pînă într-un punct mai izolat aproape de vechea cabană în care crescuse, dar, cînd făcu ultima curbă înainte ca acea casă să-i iasă în cale, opri maşina şi rămase nemişcată un moment, mîinile încă strîngînd cu forţă volanul. Nu se putea convinge să treacă de curbă. Probabil că acum cabana se ruinase, dar asta nu i-ar fi alterat în nici un fel amintirile. Nu voia s-o vadă, nu voia ca amintirile din noaptea aceea s-o copleşească iarăşi.

Durerea se formase ca un nod în piept, oprindu-i respiraţia şi arzîndu-i ochii. Dar nu plînse. Plînsese pentru domnul Pleasant, pentru Scottie şi pentru Kyle. Dar pentru ea însăşi n-a mai plîns din noaptea în care Renée i-a părăsit.

Ei bine, acea amînare nu făcea altceva decît să întîrzie şi mai mult cina şi simţea deja că îi venea să

leşine de foame. Ieşi din maşină şi încuie portierele, vîrînd apoi cheile în buzunarul fustei. Tufişurile creşteau dese pe marginea drumului care acum se îngustase vizibil, vegetaţia cucerind la loc fiecare palmă de pămînt. Trebuia să-şi găsească drumul cumva prin desişul de tufişuri, dar odată ajunsă în pădure avea să-i fie mult mai uşor să meargă. Îşi luă şi un băţ pentru cazul în care ar fi avut o întîlnire nedorită cu vreun şarpe, deşi nu era deloc speriată. Crescuse în acea pădure, acolo se jucase, acolo se ascunsese atunci cînd Amos era beat şi pocnea pe oricine încerca să-i stea în cale.

Aromele cunoscute o învăluiră, proaspete şi pline de forţa primăverii, aşa că se opri un moment pentru a le absorbi. Închise şi ochii ca să se poată concentra mai bine. Era o aromă bogată, maronie a pămîntului verdele proaspăt al frunzelor şi cea puţin usturătoare a răşinii de brad de un auriu strălucitor. Inhală ultima aromă cu un fel de tremur de recunoaştere. Mirosul lui Gray conţinea o parte din aroma cea aurie. Ce mult i-ar fi plăcut să-l aibă gol, la dispoziţie ei, ca să poată explora în linişte toate nuanţele mirosului lui. S-ar fi îmbătat pur şi simplu cu mirosul lui, s-ar fi lăsat ameţită.

Deschise ochii. Reacţia caldă a trupului îi spuse ce fantezie se petrecea în acel moment în mintea ei. Faptul că se afla în pădure o făcuse iarăşi să viseze cu ochii deschişi; în mintea ei mirosurile pădurii erau legate într-un fel ciudat de Gray. Speranţa de a-l vedea, bucuria înălţătoare dacă-l văzuse.

Se scuturâ şi o porni mai departe. Dacă nu şi-l scotea din minte avea să se trezească aşezată pe burtă pe acele de pin, întoarsă la faza copilăriei.

Drumul pînă la lac nu era prea lung, cam de douăzeci de minute. Desigur, pădurea se schimbase şi ea, timpul nu trecea doar asupra oamenilor îmbătrînindu-i, ci şi asupra copacilor. Trebuia să înainteze peste obstacole care mai înainte nu existaseră, vechile semne ale potecii

dispăruseră, numai că ea cunoştea drumul cu precizia unui porumbel călător.

Se apropie de casa de vară din unghiul pe care-l folosise întotdeauna, din spate şi puţin spre partea dreaptă. De acolo putea vedea docul şi o părticică din depozitul bărcilor. Mai demult se rugase fierbinte să vadă o maşină Corvette parcată în faţă, dar acum era foarte fericită că nu se vedea nici urmă de Jaguar în zonă. Ar fi fost o ironie să apară şi Gray. Slavă Domnului că acum avea grijă de afaceri şi nu-şi mai permitea luxul de a petrece zile lungi şi leneşe la pescuit şi înotat.

Timpul se făcuse simţit şi pe casa de vară. Nu fusese lăsată în părăsire, Gray nu ar fi permis aşa ceva, dar un aer de neglijenţă se lăsase şi asupra ei. Lucrurile care erau folosite în mod regulat de oameni aveau o patină a întrebuinţării, o patină pe care casa de vară nu o mai poseda. Era o inversare subtilă a ordinii. Înainte iarba fusese tunsă cu grijă, şi, deşi curtea nu era plină de bălării, se vedea bine că iarba nu mai fusese tunsă de cel puţin o săptămînă. Pe de altă parte, casa de vară fusese mereu puţin dezordonată, cu tot felul de lucruri pe lîngă ea, semn că oamenii o foloseau cît mai des, dar acum era prea ordonată, fără activitatea care parcă îi dădea viaţă.

Urcă scările din spate, aceleaşi pe care se furişase să-l asculte pe Gray cum făcea dragoste cu Lindsey Partain. Uşa de plasă de la verandă nu fusese încuiată şi scîrţîi puţin atunci cînd o deschise. Sunetul o făcu să zîmbească, atît de pătrunsă era de zilele copilăriei.

În ciuda tuturor dificultăţilor, nu avusese o copilărie îngrozitoare. O mare parte din ea fusese chiar foarte plăcută, plină de fantezie, mai ales orele îndelungate în care explorase pădurile. Se bălăcise în pîrîuri, prinsese peştişori cu mîna goală, se minunase de culorile bogate ale vreunei frunze ce plutea lin spre pămînt reflectînd lumina soarelui. Nu avusese niciodată o bicicletă, dar avusese din belşug aer proaspăt şi cer albastru, bucuria

de a întoarce un lemn căzut ca să vadă nenumăratele insecte şi viermi ce stăteau ascunşi sub el. Mîncase mure direct din tufiş, găsise vîrfuri de săgeţi şi îşi construise singură arcul şi săgeţile din mlădiţe verzi, beţe de undiţă şi beţişoare ascuţite. Bucuria tuturor acelor îndeletniciri crease rezerve de putere pentru vremurile rele.

Scîndurile vechi ale verandei scîrţîiau sub picioare în vreme ce se îndrepta spre uşa din spate. În zilele de demult erau nenumărate balansoare împrăştiate pe verandă, pentru bucuria nopţilor calde de vară. Toate instrumentele de pescuit sau înot subacvatic ar fi trebuit ţinute în depozitul din căsuţa de pe apă, dar, oricum tot felul de articole fuseseră mereu împrăştiate şi pe verandă: vreun tub care avea nevoie de o lipitură, o undiţă, un întreg asortiment de cîrlige şi momeli din plastic care trebuiau ajustate. Acum însă, veranda era goală, nu mai era un loc pentru adolescenţii zvăpăiaţi sau pentru întîlnirile amoroase ale adulţilor.

Se îndreptă spre fereastra de la care îi urmărise pe Gray şi pe Lindsey Partain făcînd dragoste; camera era acum goală, podelele de lemn de esenţă tare fiind acoperite cu un strat subţire de praf. Rămase acolo un moment, amintindu-şi ziua aceea de vară de mult trecută, scăldîndu-se iarăşi în magia copilăriei.

Întorcîndu-se, încercă uşa din spate, mirîndu-se atunci cînd clanţa se mişcă fără oprelişti, deschizîndu-i calea. Nu fusese niciodată în interiorul casei de vară. Cel mai mult se apropiase pînă la verandă, în acea singură dată. Păşi în bucătărie, privind în jur cu mult interes. Mai demult acolo fuseseră frigiderul şi aragazul, pentru că locurile goale şi prizele electrice arătau cu precizie locurile în care stătuseră. Deschise uşile şi sertarele dulapurilor, dar erau goale, toate. Fiecare sunet în parte reverbera în camerele pustii.

Totul în jur părea destul de curat, fără mirosul de şoareci, deşi era clar că trecuseră cel puţin două săptămîni

de la ultima curăţenie. În vreme ce se plimba în celelalte încăperi, îşi dădu seama că nu exista în toată casa nici măcar un singur bec. Exista cîte un şifonier mic în cele două dormitoare, aşa că îşi vîrî nasul în amîndouă. Nimic, nici măcar vreun umeraş uitat. Casa de vară era complet goală.

Dar oare pe care dintre dormitoare îl folosiseră Renée şi Guy? De fapt, nu conta; nu era nimic de văzut sau de descoperit acolo, nici un loc acoperit sau suficient de spaţios ca să ascundă vreun cadavru. Nu exista nimic îndoielnic sau ascuns în casa aceea. Orice dovadă, dacă existase vreuna, fusese de multă vreme măturată, spălată sau vopsită. Se întrebă dacă trecuseră oameni prin casă, vagabonzi sau hoţi pentru că uşa rămăsese descuiată, dar de vreme ce se afla totuşi în mijlocul domeniului Rouillard, bănuia că nu prea existau oameni care să încalce proprietatea.

Mai rămăsese totuşi căsuţa de pe apă de verificat, deşi nu prea se aştepta să găsească acolo ceva. Venise doar ca să se mulţumească pe sine spunîndu-şi că făcuse orice lucru posibil pentru a da de urma lui Guy sau a domnului Pleasant. Ieşi pe uşa din faţă şi se îndreptă spre doc. Atît docul cît şi căsuţa de lîngă el erau aşezate în unghi faţă de vilă, uşor spre stînga, după o uşoară ridicătură de pămînt. De cînd fusese acolo ultima dată, cu doisprezece ani în urmă, vegetaţiei i se permisese să crească pe malul lacului. Sălcii tinere crescuseră în pîlcuri pe maluri dînd umbră şi acoperind vederea mai mult decît cu atîţia ani în urmă. Mai demult aveai vedere nestînjenită de-a lungul lacului, exceptînd desigur, depozitul bărcilor, dar acum tufişurile şi trestiile luaseră partea aceea cu asalt înfigîndu-şi rădăcinile în solul bogat.

Docul fusese întreţinut foarte bine şi ea îl străbătu pînă la capăt. Era o zi calmă, cu o briză uşoară care producea mici încreţituri la suprafaţa apei, care se lovea de picioarele docului cu plescăituri ritmice. Era una din zilele

acelea fierbinţi şi leneşe cînd şi-ar fi dorit să stea culcată pe doc şi să privească pe cer la norii albi şi groşi care treceau alene. Păsările se chemau prin copaci şi pe undeva, în apă, un peşte sări, făcînd un mic clipocit ca şi cum s-ar fi jenat să tulbure liniştea. Spre stînga, o undiţă îşi trimisese momeala în undele calme ale lacului...

Încremeni, ochii umplîndu-i-se de spaimă în vreme ce se întorcea încet. O undiţă, asta însemna că era acolo cineva la pescuit, cineva care-i fusese ascuns vederii din cauza unghiului în care fusese ancorat de doc depozitul bărcilor. Precum un porumbel care priveşte apropierea uliului, Faith urmări firul graţios al undiţei pînă în locul în care era ţinută de nişte mîini arse de soare ce-i aparţineau lui Gray Rouillard, stînd fără cămaşă pe mal, ascuns vederii pînă atunci de căsuţă şi care o privea la rîndu-i cu ochii îngustaţi.

Pentru un moment se uitară unul la celălalt peste micul întins al apei. Gîndurile lui Faith începură să se învîrtejească din cauza panicii, tot căutînd un motiv valabil pentru prezenţa ei acolo, numai că mintea îi era ca şi paralizată din cauza şocului. Se crezuse singură ca apoi să se întoarcă şi să dea cu ochii de Gray, tocmai de el din toţi oamenii din lume – un Gray fără cămaşă, cu atît mai rău. Nu era corect. Avea nevoie de tot curajul pe care-l putea aduna atunci cînd se întîmpla să se afle în preajma lui; nu-şi putea permite să fie distrasă de pieptul atît de larg şi de părul lung şi negru revărsat peste umeri.

Apoi Gray începu să-şi tragă undiţa spre mal, căutînd să înfăşoare firul cu mişcări iuţi şi precise. Alegînd precauţia în locul unei răfuieli faţă în faţă, Faith începu să alerge pe doc, picioarele bubuindu-i pe planşele de lemn. Gray aruncă deodată undiţa şi o luă la fugă pe după depozit. Respirînd din greu, Faith căută să prindă şi mai multă viteză; dacă reuşea să ajungă înaintea lui la marginea pădurii, atunci n-ar mai fi putut s-o prindă. Era cu mult mai mică şi mai subţire, se putea apleca şi alerga cu

uşurinţă pe sub ramurile copacilor. Dar, oricît de rapidă era ea, el încă avea viteza unui fundaş. Îl văzu cu colţul ochiului, prea aproape, cîştigînd teren cu fiecare pas. O întrecu cu o fracţiune de secundă, trupul lui mare blocîndu-i ieşirea de pe doc. Încercă să se oprească, dar era deja prea aproape de el şi pantofii pe care-i purta nu fuseseră făcuţi pentru astfel de exerciţii. Întră cu viteză în pieptul lui, impactul lăsînd-o fără suflare. El gemu încet şi făcu cîţiva paşi în spate, ridicîndu-şi braţele în timp util ca s-o prindă la piept înainte să cadă în nas.

El îşi refăcu echilibrul zdruncinat, şi, rîzînd pe înfundate, îşi strînse braţele în jurul ei, ridicînd-o de la pămînt.

– Frumoasă lovitură pentru cineva atît de uşor! Şi viteza la fel de bună. Şi unde te duceai cu atîta grabă, Roşcato? Şi ce mama naibii cauţi tu aici, în primul rînd?

Însă Faith era mult prea ocupată încercînd să-şi umple plămînii cu aer. Doamne, era la fel de tare ca o stîncă. Probabil că se învineţise toată cînd se ciocnise de el. După un scurt răstimp reuşi să spună:

– Căutam să-mi aduc aminte, apoi se apăsă cu pumnii în pieptul tare încercînd să-l facă să priceapă că voia s-o lase jos.

El mormăi şi ignoră zbaterea ei.

– Ai încălcat o proprietate particulară. Ar fi mai bine să te gîndeşti la un motiv mai bun decît asta.

– Spionam, îi oferi soluţia la fel de lipsită de suflu, nereuşind să inspire destul oxigen. Strînsoarea braţelor lui nu o lăsa să respire în voie. Începu să se zbată apoi se opri deodată. Fricţiunea dintre ea şi pielea lui goală era mult prea puternică, prea periculoasă.

– Asta pot s-o înţeleg, murmură el. Ce mai pui acum la cale? Se hotărîse s-o lase jos, mai slăbindu-şi strînsoarea şi permiţîndu-i să alunece pe lîngă el. Obrajii lui Faith se îmbujorară nu numai din cauza efortului pe care-l făcea ca să respire cît mai adînc. Gray era îmbrăcat doar cu o pereche de blugi moi şi mulaţi pe trup şi o pereche

de ghete, în vreme ce ea se holba fascinată la torsul lui gol. Avea umerii laţi de vreun metru şi ceva, împănaţi cu muşchi, un fel de scut ce cobora şi în jos spre piept. Tot acolo creştea şi părul negru şi cîrlionţat ce se mai subţia apoi spre mijloc şi în jos spre buric, care era la vedere din cauza pantalonilor cu talie joasă. O peliculă subţire de transpiraţie îi făcea pielea să strălucească, punîndu-i trupul în evidenţă de parcă ar fi fost turnat în bronz.

– Cum de ai ajuns pînă aici? izbucni ea, refuzînd să-i răspundă la întrebare. N-am văzut nici un fel de maşină.

– Pe cal. Îşi îndreptă capul spre cîmpul din spatele casei. E chiar pe acolo, paşte în linişte.

– Maximillian? îl întrebă, amintindu-şi numele armăsarului premiat pe care-l avusese Gray.

– Unul din fiii lui. Gray se încruntă spre ea. Şi cum de ştii tu despre Maximillian? Şi cum de ai ajuns pînă aici?

– Bănuiesc că majoritatea oamenilor din zonă ştiu că ai cai. În vreme ce vorbea, Faith încerca să se tragă cît mai departe.

Însă Gray se întinse şi o prinse de braţ cu o mînă.

– Stai uşurel. Mda, o mulţime de oameni ştiu că avem cai, dar foarte puţini dintre ei au habar cum îl cheamă pe armăsarul nostru premiat. Din nou ai pus tot felul de întrebări despre noi, aşa-i? Mîna i se încleştă pe braţul ei. Acum cu cine ai mai stat de vorbă? Spune-mi, la naiba! Îşi sublinie apoi cererea cu o uşoară scuturătură.

– Cu nimeni, izbucni ea. Ţineam minte numele ăsta încă de dinainte.

– Şi atunci, de unde ai fi putut să-l ştii? Renée nu făcea prea multe parale, dar mă îndoiesc că venea acasă şi-şi regala familia cu detalii din viaţa amantului ei.

Faith îşi strînse buzele cu îndărătnicie. Cunoştea numele armăsarului pentru că fusese precum un burete, absorbind orice fel de informaţie în legătură cu Gray. Dar nu avea de gînd să-i spună şi lui aşa ceva.

– Îl ştiu de dinainte, repetă hotărîtă.

El însă n-o credea şi ca atare faţa i se întunecă.

– Nu am stat de vorbă cu nimeni! ţipă ea, încercînd să se îndepărteze de el. Mi-am amintit doar numele calului, asta-i tot. De ce oare fiecare întîlnire cu el trebuia să fie un fel de joacă de-a războiul cu unul sau chiar cu amîndouă braţele ei?

El îi cercetă faţa ridicată, cu ochii îngustaţi.

– Bine, de data asta te las să scapi. Şi acum spune-mi ce căutai spionînd pe lîngă casa mea de vară şi cum de ai ajuns pînă aici. Ştiu foarte bine că tu nu ai nici un fel de cal.

Cel puţin asta părea destul de sigur ca să i-o poată spune.

– Am mers pe jos, îi răspunse. Prin pădure.

Imediat el îşi lăsă privirile în jos, spre picioarele ei.

– Nu eşti îmbrăcată pentru o plimbare prin pădure.

Şi asta era destul de adevărat. Nu avusese timp să-şi schimbe hainele, aşa că era încă îmbrăcată cu fusta ce-i ajungea pînă la jumătatea gambei, bluza şi pantofii cu toc pe care-i purtase la New Orleans. Crescuse vînturîndu-se desculţă prin pădurea aceea, aşa că nu-şi făcuse griji că avea pantofi cu toc în picioare. Ridicînd din umeri pentru a-şi arăta indiferenţa, îi zise:

– N-am stat să mă gîndesc la asta. După care adăugă grăbită: îmi pare rău că am încălcat proprietatea. O să plec...

– Hoo! O trase mai aproape strîngînd-o cu putere de braţ. O să pleci atunci cînd o să spun eu că poţi să pleci, în nici un caz înainte. Încă aştept un răspuns la întrebarea mea.

Din fericire creierul începuse să-i lucreze iarăşi.

– Eram doar curioasă, îi zise. Obişnuiau să se întîlnească aici aşa că... am vrut şi eu să văd. Nu era nevoie de multă perspicacitate din partea nimănui ca să ghicească cine erau acei „ei".

Spre marea ei uimire, ochii lui deveniră şi mai reci ca înainte.

– Nu-mi vinde mie asemenea gogoşi. Ai mai fost pe aici şi înainte şi ştiu asta pentru că te-am văzut.

Şocată, îşi ridică privirile spre el.

– Cînd?

– Pe cînd erai o puştoaică. Te furişai prin pădure ca o fantomă, dar uitai mereu să-ţi acoperi capul. O trase de o şuviţă de păr pe care apoi i-o dădu pe după ureche. Era ca şi cum aş fi privit o flacără alergînd printre copaci.

Deci ştiuse că fusese pe acolo. Într-un moment de panică se întrebă dacă îşi dăduse cumva seama că el fusese atracţia principală, lumina care o atrăsese precum un fluture de noapte. Cu amărăciune, îşi aminti de toate acele fantezii copilăreşti că într-o bună zi o va vedea şi o va invita să se alăture la distracţie. De văzut, o văzuse, dar nu se pusese problema unei invitaţii. Marea surpriză ar fi fost dacă el într-adevăr ar fi invitat-o să se alăture grupului. Cei opt ani diferenţă între douăzeci şi şase şi treizeci şi patru erau aproape inexistenţi, dar erau o distanţă imensă între unsprezece şi nouăsprezece. Şi chiar dacă fusese prea tînără, era totuşi o Devlin, condamnată pentru totdeauna să rămînă în afara cercului lui.

– O să te mai întreb încă o dată, îi zise încet atunci cînd ea rămase tăcută şi pe mai departe. Un fior îi trecu pe şira spinării însă din cauza răcelii tonului. Ce cauţi tu aici?

– Ţi-am spus. Îşi ridică bărbia şi-i întîlni privirea.

– Următoarea întrebare este: De ce? De cînd te-ai mutat aici ţi-ai vîrît nasul cam peste tot. Ce vrei să faci acum, Faith? Te-am prevenit în legătură cu stîrnirea unor bîrfe şi că-mi necăjeşti familia şi am vorbit foarte serios.

Însă Faith deja îi dăduse singurul răspuns posibil, iar el n-o crezuse. Îi putea spune întregul adevăr sau putea minţi. În cele din urmă, se hotărî să nu facă în nici un fel, ci rămase pe mai departe tăcută în strînsoarea lui.

Maxilarul lui Gray se încordă din cauza furiei şi mîinile i se încordară şi mai tare pe braţele ei. Faith se strîmbă de durere şi el îşi lăsă privirile asupra locului în care degetele lui apăsau pe carnea moale, lăsînd urme întunecate. Blestemă cu voce tare şi îşi slăbi strînsoarea şi, în acea clipă, ea reuşi să se elibereze, pornind-o în goană spre siguranţa pădurii. După numai doi paşi îşi dădu însă seama că făcuse o greşeală, dar din păcate în creierul ei întîietate avuseseră emoţiile şi sentimentele şi nu logica. El reacţionă imediat ca răpitorul pe care-l sugera cu fiecare mişcare, luînd-o la fugă după ea. Era de-abia la jumătatea drumului prin iarbă cînd el se năpusti, cu trupul greoi, dărîmînd-o, un tigru năpustindu-se asupra unei gazele. Căzu împreună cu ea, strîngînd-o bine la piept şi răsucindu-şi trupul în aşa fel încît să preia doar el şocul căzăturii, cu ea deasupra lui. Vederea ei fu acoperită de un carusel rotitor de iarbă, cer, copaci şi apoi iarăşi cer în vreme ce rămăsese sub greutatea lui.

Oh, Doamne! Învolburarea recunoaşterii primare îi înţepeni trupul, de parcă n-ar fi îndrăznit să tulbure acel moment plin de încîntare. Să fie în braţele lui era una; dar să stea întinsă sub el, era cu totul altceva. Greutatea lui cosiderabilă o presa pe pămîntul presărat cu iarbă, eliberînd mireasma verde şi proaspătă a firelor strivite care se amestecase deja cu aroma masculină a pielii transpirate. Căderea îi ridicase fusta pînă la jumătatea coapsei şi unul dintre picioarele lui intrase între picioarele ei, aşa că între pulpe strîngea cu nădejde coloana aceea musculoasă. Instinctiv se agăţase de el în momentul căderii şi acum degetele i se înfipseseră în carnea spinării lui, simţind căldura şi fierbinţeala pielii umede. Poziţia lor era clasică pentru o partidă de amor, aşa că trupul ei răspundea cu o intensitate înfricoşătoare. Simţurile o luaseră razna, prea încărcate de semnalele senzuale receptate de trup.

– Eşti în regulă? murmură el ridicîndu-şi capul.

Faith înghiţi în sec, cuvintele oprindu-i-se în gît. Partea lăuntrică cerîndu-i să-şi ridice coapsele într-o căutare oarbă şi plină de dorinţă. Rezistă, întorcîndu-şi capul într-o parte ca el să nu-i poată vedea expresia ochilor.

– Faith? Tonul lui devenise mult mai insistent, cerîndu-i imperios un răspuns.

– Da, şopti în cele din urmă.

– Uită-te la mine. Se ridică în coate astfel încît să poată respira mai în voie, dar cu toate astea era încă mult prea aproape, cu faţa lui doar la cîţiva centimetri depărtare de a ei.

Tentaţia era prezentă între ei, de această dată de multe ori mai puternică decît fusese pînă atunci şi ea reuşise cu greu să-i reziste. Era nevoie de atît de puţin ca dorinţa să se aprindă precum o vîlvătaie, un sărut, o mică atingere erau ca un chibrit aprins lîngă o şură de paie uscate. De fiecare dată îi venea tot mai greu să-i reziste şi numai aversiunea ei pentru sexul de ocazie, pentru a nu fi o copie a mamei ei la capitolul moralitate, o ajutaseră să-l ţină la respect pînă atunci. Numai că fiecare contact cu el îi erodase voinţa, dărîmînd-o bucăţică cu bucăţică astfel încît de fiecare dată îi venea tot mai greu să-l refuze.

Răsuflarea lui trecu ca o boare peste buzele ei, atingerea subtilă făcîndu-le să se desfacă imediat ca şi cînd ar fi dorit să inhaleze esenţa lui. Apoi capul lui se lăsă în jos, buzele mişcîndu-se deasupra buzelor ei.

Disperată, îşi trecu braţele între ei, punîndu-şi palmele peste pieptul lui. Însă părul cîrlionţat începu s-o gîdile şi, imediat după aceea îi simţi şi sfîrcurile tari în podul palmelor. Ascunse pe după bluză şi sutien propriile-i sfîrcuri se ridicară şi se întăriră.

El se opri, rămînînd deasupra ei. O picătură de sudoare începu să-i curgă de pe tîmplă lăsînd o dungă strălucitoare de-a lungul obrazului şi pînă pe maxilarul încordat. Sfîrcurile lui păreau ca nişte tăciuni mici ce-i

ardeau palmele. Ce mult îşi dorea să le atingă mai bine, să-şi pună gura deasupra lor şi să le simtă cu limba, să poată gusta sarea de pe pielea lui, să-l vadă încordîndu-se şi cutremurîndu-se din cauza dorinţei.

Tentaţia parcă o trăgea de mînecă, acută şi insistentă. Deodată Gray inspiră adînc, pieptul dilatîndu-i-se pe sub palmele ei, în vreme ce castelul de nisip al rezistenţei ei începea să se crape sub atacul perfid al valurilor de plăcere. Lăsînd să-i scape un mic oftat, îşi aşează mai bine mîinile, în aşa fel încît degetele mari să treacă peste sfîrcurile lui o dată, de două ori şi iarăşi, deliciul ameţind-o precum o băutură foarte tare.

Pupilele lui Gray începură să se dilate, nemailăsînd loc pentru irişii întunecaţi. Capul îi căzu în faţă printre braţe, părul lung învăluindu-le feţele, în vreme ce lăsa aerul să-i iasă din plămîni printre dinţi. Cedînd în faţa plăcerii, nu mai reuşea deloc să se oprească să nu-l mai atingă mereu. Îi explora avidă cutele şi pantele pieptului, reîntorcîndu-se mereu la pietricelele fierbinţi care-o făcuseră să-şi piardă controlul. Părea că nu reuşea să-l atingă destul, nu-şi putea astîmpăra foamea de a-l simţi mai bine.

Puţin după aceea însă, el îi trase mîinile departe de trupul său, în vreme ce ochii îi sclipeau atunci cînd îşi coborî privirile asupra ei.

– Să facem cu schimbul mi se pare un joc mult mai corect, îi zise şuierat, punîndu-şi o mînă pe sînul ei.

Faith se arcui sub el, ţipînd tare atunci cînd plăcerea fierbinte o învălui. Sînii i se strînseseră sub atingerea lui, atît de tari şi de sensibili încît greutatea fierbinte a mîinii părea aproape de nesuportat şi cu toate astea insuficienţa contactului semăna cu o tortură. Chiar şi prin haine, frecarea degetelor lui îi ardea pieptul.

El îşi lăsă capul în jos şi o sărută, cu o presiune dură şi dulce în acelaşi timp, în vreme ce-i trăgea bluza afară din fustă. Cînd reuşi să elibereze materialul fin, îşi vîrî mîna pe dedesubt, şerpuind apoi pe sub sutien, ca să-şi închidă degetele pe sînul gol.

– Ştii foarte bine ce vreau, îi zise răguşit, mişcîndu-se mai aproape de ea şi făcîndu-şi loc cu piciorul între coapsele ei.

Ştia foarte bine. Şi ea voia, atît de mult încît dorinţa alunga orice alte consideraţii. Degetele bătătorite se aşezară peste sfîrc, frecîndu-l între ele. Ea însă voia ca acolo să fie gura lui, dinţii care s-o strîngă. Voia s-o ia chiar acolo, pe iarbă, cu soarele fierbinte care să le încălzească trupurile goale. Îl voia pentru totdeauna.

– Spune-mi, îi zise. Spune-mi de ce. Cuvintele fuseseră puţin înăbuşite pentru că în vremea asta el o săruta frenetic pe gît.

Ea tresări, privind ameţită la norii de pe cer. Apoi înţelesul cuvintelor lui o străbătu ca o apă îngheţată de munte. O voia, dovada tare a dorinţei o înţepa pe pîntec dar, în vreme ce ea se pierduse complet în ceaţa plăcerii, creierul lui rămăsese activ, lucrînd intens, încercînd să găsească răspunsuri.

Plină de furie, erupse în sus, lovindu-l cu putere. El se rostogoli deoparte rămînînd în capul oaselor, semănînd foarte bine cu un sălbatic pe jumătate dezbrăcat, cu părul răvăşit în jurul feţei şi cu ochii îngustaţi din cauza frustrării.

– Ticălosule! izbucni, atît de furioasă încît tremura. Se ridică în genunchi, cu mîinile strînse în pumni ca şi cum ar fi vrut să îl ia la bătaie. Dar nu era deloc momentul potrivit ca să-l provoace în mod fizic, nu atunci cînd întregul ei trup era atît de încordat de nevoia unei împerecheri. Controlul amîndurora atîrna de un fir de păr; cea mai mică presiune sau tensiune avea să-l rupă. El aşteptă, pregătit pentru atacul ei, iar Faith observă imediat anticipaţia sexuală din ochii aprinşi. Pentru un moment nesfîrşit rămaseră uitîndu-se unul la celălalt, pînă cînd, treptat, ea se forţă să se relaxeze. Nu era nimic de cîştigat din confruntarea aceea.

Nici de spus nu mai era nimic. Probabil că nu ea fusese cea care aprinsese focul, dar cu siguranţă înteţise flăcările mîngîindu-i pieptul în felul în care o făcuse. Dacă lucrurile ar fi luat o altă întorsătură nu ar fi putut da vina decît pe ea însăşi.

Într-un final se ridică în picioare, mişcîndu-se ţeapănă. Fusta îi era întoarsă şi şifonată iar un ciorap i se sucise pe picior. Se întoarse să plece şi se simţi prinsă din nou, de această dată de fustă.

– Te duc eu înapoi, îi zise Gray. Lasă-mă doar să iau calul.

– Mulţumesc, dar prefer să merg pe jos, îi răspunse ea, cuvintele ieşindu-i la fel de ţepene ca trupul.

– Eu nu te-am întrebat ce anume preferi. Am spus că o să te duc înapoi. N-ar trebui să hoinăreşti prin păduri de una singură. Neavînd încredere s-o lase acolo, o trase după el în căutarea calului.

– M-am vînturat prin pădure de una singură cam jumătate din viaţă, mormăi ea.

– Poate, dar acum n-o să mai faci aşa. Îi aruncă o privire încărcată de reproş şi greu de suportat. Ăsta e domeniul meu şi ca atare eu fac regulile.

Continua s-o ţină de fustă, aşa că Faith se văzu obligată să ţină pasul cu el ca să nu-şi rupă hainele. Trecură de casa de vară şi, ajunşi în spatele ei, căutară locul în care Gray îşi lăsase armăsarul să pască. La un simplu fluierat, animalul mare, de un maron întunecat începu să se apropie. Spre marea ei uimire, nu vedea pe nicăieri un fel de şa.

– L-ai călărit fără şa? îl întrebă înfricoşată.

Ochii lui negri prinseră a străluci.

– N-o să te las să cazi.

Nu ştia ea prea multe despre cai, nu călărise niciodată, dar măcar ştia că armăsarii erau fiinţe imprevizibile, foarte greu de controlat. Încercă să se dea înapoi în

vreme ce calul tropăia spre ei, numai că strînsoarea lui Gray o împiedica.

– Nu trebuie să-ţi fie frică. E cel mai liniştit armăsar pe care l-am văzut vreodată, altfel nu l-aş fi călărit fără şa. Calul se apropie ca să poată fi atins şi Gray prinse o mînă de păr mătăsos dintre urechile ciulite.

– N-am călărit niciodată, recunoscu ea, privind spre capul mare care cobora în direcţia ei. Buzele ca de catifea îi atinseră braţul şi nările animalului se umflară atunci cînd îi simţiră parfumul. Ezitantă, îşi ridică o mînă şi începu să-i mîngîie botul.

– Atunci prima ta călătorie pe spatele unui cal va fi pe Thoroughbred, îi zise Gray, ridicînd-o pe spinarea lată. Faith se prinse imediat de coamă, alarmată din cauza înălţimii la care se găsea, în vreme ce platforma însufleţită de sub ea se mişca neliniştită.

Gray apucă frîul şi ţinîndu-se zdravăn de coamă, se urcă în spatele ei. Armăsarul fornăi nemulţumit din cauza greutăţii suplimentare, făcînd-o pe Faith să respire precipitat, dar mîngîierile lui Gray şi sunetul vocii lui îl liniştiră imediat.

– Unde ţi-ai lăsat maşina? o întrebă.

– La ultima curbă înainte de a ajunge la cabană, îi răspunse, acelea fiind şi ultimele cuvinte rostite în restul călătoriei. Gray conducea calul printre copaci, evitînd ramurile prea joase şi strunindu-l în aşa fel încît să evite obstacolele. Faith stătea foarte ţeapănă, conştientă de pieptul gol al lui Gray din spatele ei şi de felul în care fesele i se cuibăriseră între coapsele lui. Pulpele lui musculoase îi îmbrăţişau coapsele, simţindu-le încordîndu-se şi relaxîndu-se în vreme ce conducea calul. Ajunseră pe drum mult prea repede, deşi într-un alt sens călătoria ţinuse o mică eternitate.

Gray opri calul chiar în spatele maşinii, sărind la pămînt, apoi întinzînd braţele ca s-o prindă şi s-o ajute şi pe ea să coboare. Alarmată dintr-o dată că îşi pierduse

cheile în încăierare, îşi bătu uşor buzunarul fustei, imediat auzind clinchetul plăcut. Nu voia să-l mai privească, aşa că îşi scoase cheile şi se întoarse să descuie portiera.

– Faith!

Ea ezită, apoi întoarse cheia în broască şi deschise uşa. El făcu un pas în faţa ei şi expresia de pe chipul lui o făcu să fie recunoscătoare pentru portiera ce rămăsese ca o pavăză între ei.

– Nu te mai apropia de domeniul meu, îi zise cu calm. Dacă te prind iarăşi pe aici, o să-ţi dau regulatul pe care îl tot ceri.

CAPITOLUL 14

A doua zi, Faith descoperi biletul înăuntrul maşinii, aşezat pe scaunul şoferului. Văzu bucăţica de hîrtie şi o ridică, întrebîndu-se de unde o scăpase. O desfăcu apoi şi văzu imediat literele negre de tipar.

Nu mai pune şi alte întrebări despre Guy Rouillard, taci din gură dacă ştii ce-i mai bine pentru tine.

Se sprijini de maşină, briza uşoară fluturînd hîrtia pe care o ţinea în mînă. Cînd era acasă nu obişnuia să-şi încuie maşina, aşa că nu mai era nevoie să se gîndească cum anume ajunsese biletul acolo. Se uită un moment la hîrtie, apoi o reciti, întrebîndu-se dacă era ameninţată în mod clar sau cel care-o scrisese se folosise pur şi simplu de o frază obişnuită. Taci din gură dacă ştii ce-i mai bine pentru tine. Auzise variaţiuni pe aceeaşi temă de sute de ori, doar comanda fiind schimbată. Bileţelul putea sau nu să fie o ameninţare; părea mai degrabă o avertizare. Cuiva nu-i plăcea deloc că punea întrebări despre Guy Rouillard.

Dar Gray cu siguranţă nu lăsase el bileţelul. În primul rînd pentru că nu era deloc stilul lui; el îşi livra ameninţările personal, silabisindu-le chiar. Ultima ameninţare de acest fel încă o neliniştea. Dar cine altcineva ar fi fost deranjat de întrebările ei? Existau două posibilităţi: cineva

care avea ceva de ascuns, sau cineva care voia să-i facă o favoare lui Gray.

Tocmai se pregătea pentru un alt drum în oraş într-o altă misiune de adunare a faptelor, de această dată dorind să stea puţin de vorbă cu Yolanda Foster, aşa că exista o anume ironie a apariţiei biletului chiar în acel moment. După o clipă de gîndire, decise că avea să facă aşa cum plănuise. Dacă cel ce scrisese biletul avusese de gînd s-o ameninţe în mod serios, atunci el sau ea trebuiau să fie ceva mai la obiect.

Totuşi, mai întîi duse biletul în casă şi-l încuie într-un sertar al biroului, avînd grijă să nu atingă hîrtia mai mult decît era necesar. În sine, această întîmplare nu era o dovadă suficientă ca să-l poată chema pe şerif, dar, dacă avea să mai primească vreunul, atunci avea să le prezinte pe amîndouă ca probe. Oricum, nu era deloc nerăbdătoare să-l vadă pe şerif. Avea o amintire destul de urîtă despre el, aşa cum stătuse rezemat de maşina de patrulare, cu braţele strînse la piept, în vreme ce privise încruntat cum ajutoarele lui aruncau lucrurile familiei ei afară din cabană. Şeriful Deese era categoric în buzunarul de la pantaloni al lui Gray; întrebarea care se punea era dacă avea sau nu să ia în considerare o ameninţare cu moartea la adresa ei.

Biletul fiind pus în siguranţă, o porni grăbită spre oraş. Stînd în pat cu o noapte în urmă, incapabilă să doarmă, îşi plănuise cu grijă întreaga strategie. Nu avea de gînd s-o sune pe doamna Foster; asta i-ar fi dat ocazia să refuze o întîlnire. Era cu mult mai bine dacă o lua prin surprindere, faţă în faţă, strecurînd cîteva întrebări înainte ca Yolanda să-şi fi revenit din uimire. Însă nu ştia unde anume locuiau soţii Foster, iar adresa din cartea de telefon îi era complet necunoscută.

Prima ei oprire a fost în faţa bibliotecii. Spre marea ei dezamăgire, vorbăreaţa Carlene DuBois nu era în spatele biroului; în locul ei era o fetişcană de un blond

spălăcit care de abia dacă era destul de mare ca să fie la liceu. Mesteca întruna o gumă în vreme ce răsfoia o revistă de muzică rock. Ce se întîmplase oare cu bibliotecarele stereotipe, cu părul strîns într-un coc sever şi ochelari de vedere puşi pe vîrful nasului? Oricum admiratoarea muzicii rock care mesteca gumă nu era deloc o îmbunătăţire.

Însă, fiind realistă, Faith îşi dădu seama că nu era de fapt mai în vîrstă decît fata de la birou decît cu cel mult cinci sau şase ani. Mental şi emoţional însă nu erau nici chiar în aceeaşi generaţie. Nu fusese niciodată tînără în felul în care era fata din faţa ei şi nu prea credea că era un lucru chiar atît de rău. Avusese responsabilităţi de la o vîrstă foarte fragedă; îşi putea aminti că gătea încă de pe vremea cînd tigaia în care trebuia să facă mîncare era prea grea ca s-o poată ridica şi că fusese nevoită să stea cocoţată pe un scaun ca să poată amesteca o mînă de fasole. Măturase în casă cu o mătură care avea de două ori înălţimea ei. Apoi îl avusese pe Scottie în grijă, cea mai mare responsabilitate dintre toate. Iar atunci cînd terminase liceul fusese întru totul pregătită pentru viaţă, contrar copiilor care pînă atunci nu avuseseră grijă de nimic şi care nu ştiau cum să facă faţă situaţiei. Acei „copii" încă fugeau repede la părinţi cînd aveau vreo problemă chiar şi după împlinirea vîrstei de douăzeci şi cinci de ani.

Fata îşi ridică privirile din revistă şi încetînd cu mestecatul îşi lăţi buzele într-un zîmbet profesional. Ochii îi erau atît de gros subliniaţi cu negru încît semănau cu nişte migdale aşezate în praf de cărbune.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Tonul era competent, cugetă uşurată Faith. Poate că fata doar se prostea cu machiajul acela de prost gust.

– Aveţi cumva hărţi ale oraşului şi ale zonelor limitrofe?

– Desigur. O conduse pe Faith la o masă pe care era aşezat un glob pămîntesc de dimensiuni apreciabile. Aici

sînt toate hărţile şi atlasele. Sînt aduse la zi în fiecare an, aşa că dacă aveţi cumva nevoie de o hartă mai veche, va trebui să mergeţi la arhive.

– Nu, am nevoie de o hartă actualizată.

– Atunci ăsta-i locul de unde puteţi lua aşa ceva. Fata scoase o carte groasă şi lungă care părea foarte grea dar pe care o manevra cu multă uşurinţă, aşezînd-o pe masă în faţa lor. Am fost obligaţi să sigilăm hărţile în folie de plastic şi apoi să le băgăm în această carte, îi explică. Dacă nu procedăm aşa, sînt furate.

Faith zîmbi după plecarea fetei. Soluţia i se părea de bun-simţ. Una era să împăturești o hartă şi apoi s-o vîri în buzunar şi cu totul altceva să trebuiască să te descurci cu o foaie cît toate zilele sigilată în folie de plastic; ar fi fost nevoie de o mare ingeniozitate.

Nu ştia dacă soţii Foster locuiau în oraş sau la periferie, dar mai întîi se apucă să studieze harta oraşului, trecîndu-şi degetul pe lista străzilor tipărite pe verso cu litere negre. Bingo! Notîndu-şi coordonatele, dădu pagina şi descoperi foarte repede Meadowlark Drive, într-o suburbie care nu existase pe vremea cînd locuise acolo înainte. Cu un asemenea nume, ar fi ştiut-o cu siguranţă. Însă întreprinzătorii care se ocupau cu dezvoltarea urbanistică erau o echipă fără pic de imaginaţie. După ce află cum să ajungă pînă acolo, puse harta la loc şi plecă. Bibliotecara era cu totul acaparată de revista pe care-o citea aşa că nici măcar nu-şi ridică privirile cînd Faith trecu pe lîngă birou.

Prescott fiind un oraş micuţ, să găsească Meadowlark Drive îi luă mai puţin de cinci minute. Acea porţiune din oraş cuprindea mai repede mici domenii decît parcele de pămînt, aşa încît casele erau puţine şi la distanţe mari unele de celelalte. Probabil că nu existau prea mulţi oameni în Prescott care să-şi permită să-şi clădească locuinţa în zona aceea, mai ales că păreau să fie costisitoare. De altfel, în nord-est şi pe coasta vestică, astfel de case ar fi depăşit cu uşurinţă milionul de dolari.

Casa soţilor Foster fusese proiectată în aşa fel încît să arate ca o vilă mediteraneană, cuibărită confortabil printre stejari uriaşi şi tufişuri umbroase. Faith îşi parcă maşina pe alee şi străbătu poteca de cărămizi maronii pînă la uşile duble din faţă. Butonul soneriei era mascat cu gust sub nişte arabescuri de fier forjat ce aveau pe dedesubt un beculeţ mic ca să fie uşor de descoperit. Îl apăsă după care îi auzi ecoul reverberînd în întreaga casă.

După un moment, pe pardoseala de marmură, probabil, se auziră nişte paşi rapizi, şi, imediat după aceea, jumătate din partea dreaptă a uşii fu deschisă, în faţa ei apărînd o femeie de vîrstă mijlocie, îmbrăcată cu stil într-o tunică albă şi pantaloni subţiri frumos croiţi. Părul scurt, de un maron-grizat era o mare de bucle pieptănate într-o parte a capului, în urechi purtînd cercei mari de aur. Însă ochii albaştri frumoşi păreau uimiţi şi înfricoşaţi puţin.

– Bună ziua, sînt Faith Hardy, îi zise repede Faith grăbindu-se să corecteze falsa presupunere a femeii că era de fapt Renée. Dumneavoastră sînteţi doamna Foster?

Yolanda Foster încuviinţă, prea uimită ca să mai poată vorbi, mulţumindu-se doar cu semnul făcut cu capul. Şi continuă să se uite fix la ea.

– Aş vrea să vorbesc puţin cu dumneavoastră, dacă este posibil. Ca să primească un răspuns în favoarea ei, Faith făcu un pas în faţă. Yolanda se retrase într-un gest involuntar de acceptare.

– Dar să ştii că nu am prea mult timp la dispoziţie, îi zise Yolanda, pe un ton de scuză, fără nici cea mai mică urmă de nerăbdare. Trebuie să iau prînzul cu un prieten.

Era ceva ce putea fi cu uşurinţă crezut, asta dacă nu cumva Yolanda avea obiceiul să stea îmbrăcată în casă ca o versiune a anilor '90 a lui June Cleaver.

– Zece minute, îi promise Faith.

Părînd la fel de nedumerită ca şi la început, Yolanda o conduse într-un salon spaţios unde o invită să se aşeze.

– Nu vreau să fiu nepoliticoasă şi să mă holbez în continuare la tine, dar chiar eşti fata lui Renée Devlin, nu? Am auzit că te-ai întors în oraş, iar asemănarea, ei bine, cred că ţi s-a spus deja că este uimitoare.

Atît de neasemănător altor oameni, în tonul Yolandei nu fusese nici un pic de reproş, iar Faith descoperi că-i plăcea neaşteptat de mult femeia aceea. Dar asta nu însemna desigur s-o îndepărteze de la scopul pentru care venise.

– Dacă-mi permiteţi aş vrea să vă pun cîteva întrebări despre Guy Rouillard.

Obrajii rozalii ai femeii se albiră uşor.

– Despre Guy? Mîinile i se ridicară involuntar după care cu un efort de voinţă şi le coborî în poală. Dar de ce să mă întrebi pe mine?

Faith ezită cîteva minute.

– Sînteţi singură? o întrebă într-un tîrziu, nedorind să-i facă vreun necaz în cazul în care cineva le-ar fi ascultat conversaţia.

– Da. Lowell este la New York săptămîna asta.

Într-un fel răspunsul ei era ca o mană cerească, iar pe de altă parte se anunţa a fi o adevărată nenorocire, dar totul depindea de rezultatele convorbirii ei cu Yolanda, dacă mai era apoi nevoie să-i mai pună întrebări şi lui Lowell sau nu. Respiră adînc după care atacă problema frontal.

– Aţi avut cumva o legătură amoroasă cu Guy în vara aceea înainte să dispară?

Ochii albaştri ai Yolandei se întunecară din cauza jenei şi obrajii păliră şi mai mult. Yolanda se uită mai departe la ea în vreme ce secundele se scurgeau în linişte. Faith se aştepta la o negare, dar, în loc de aşa ceva, Yolanda oftă uşor şi-o întrebă:

– Cum de ai reuşit să afli?

– Am pus cîteva întrebări prin zonă. Nu-i spuse că treaba asta era unanim cunoscută de întreaga comunitate încît ajunsese s-o ştie pînă şi Ed Morgan. Dacă Yolanda prefera să creadă că fusese discretă, era preferabil s-o lase să aibă acest sentiment reconfortant.

– Aceea a fost singura dată cînd i-am fost necredincioasă lui Lowell. Femeia mai în vîrstă îşi feri privirile, în vreme ce degetele îi netezeau în neştire materialul pantalonilor.

– Sînt convinsă de asta, îi zise Faith pentru că i se părea că Yolanda avea mare nevoie să fie crezută pe cuvînt. Din cîte am aflat despre Guy Rouillard era un adevărat expert în arta seducţiei.

Un zîmbet involuntar şi puţin dur se ivi deodată pe buzele Yolandei.

– Aşa era, dar n-aş putea da vina pe el. Eram hotărîtă să mă culc cu el chiar înainte să-l cuceresc. Degetele femeii îşi continuau mişcările nervoase, mutîndu-se asupra braţului de la scaun. Am aflat că Lowell avea o legătură cu secretara lui, şi asta se întîmpla de ani de zile. Şi m-am cam înfuriat drept să-ţi spun. L-am amenînţat cu tot felul de lucruri dacă nu înceta imediat, iar divorţul era singurul care nu viza vătămări fizice. El m-a implorat atunci să nu-l părăsesc, a jurat că femeia aceea nu însemna nimic pentru el, se întîlneau doar de dragul sexului şi că nu avea să se mai întîmple niciodată aşa ceva – ştii tu, genul ăsta de tîmpenii. Numai că l-am prins iarăşi la nici trei săptămîni după aceea. E aşa de prostesc, micile lucruri care-i dau de gol. Cînd s-a dezbrăcat într-o seară, avea chiloţii pe dos, cu eticheta vizibilă la spate. Singurul fel în care i-ar fi putut pune pe dos era să se fi dezbrăcat înainte cu totul.

Scutură din cap ca şi cînd n-ar fi putut să priceapă de ce nu fusese ceva mai atent la asemenea detalii. Cuvintele se revărsau pur şi simplu ca şi cum ar fi fost zăgăzuite timp de doisprezece ani.

– Nu i-am spus nimic. Dar a doua zi l-am sunat pe Guy şi i-am cerut să ne întîlnim la casa de vară de pe malul lacului. Eu şi cu Lowell şi cu alţi cîţiva prieteni mai fuseserăm acolo pentru fripturi la grătar şi picnicuri, aşa că ştiam bine zona.

Din nou casa de vară! cugetă Faith cu amărăciune. Între tată şi fiu, probabil că cearceafurile de acolo se înfierbîntaseră la maximum.

– Dar de ce l-ai ales tocmai pe Guy? o întrebă.

Yolanda îi aruncă o privire uimită.

– Păi, de ce aş fi ales pe cineva respingător, dacă tot voiam s-o fac latră? o întrebă foarte rezonabilă. Aveam de gînd să am o relaţie amoroasă ilicită şi atunci îmi doream să fie cu cineva care să ştie ce anume să facă şi, ţinînd cont de reputaţia lui Guy, am zis că era tocmai persoana potrivită pentru aşa ceva. În plus de asta, cu Guy era sigur. Pentru că intenţionam să-i spun lui Lowell ce anume făcusem, pentru că răzbunarea n-are nici un rost dacă soţul habar nu are, iar Guy avea destulă putere ca Lowell să nu îndrăznească să se dea la el. Cel puţin identitatea bărbatului intenţionam s-o ţin secretă.

Aşa că m-am întîlnit cu Guy la casa de vară şi i-am spus ce doream. A fost foarte dulce, foarte rezonabil. A încercat chiar să mă facă să mă răzgîndesc, dacă-ţi poţi imagina aşa ceva! Să mă facă să mă răzgîndesc cînd eu eram atît de rănită în mîndria mea. Yolanda zîmbi, cu ochii aburiţi din cauza amintirilor. Lîngă mine era cel mai mare cuceritor al statului şi voia să mă refuze. Întotdeauna m-am considerat o femeie destul de atractivă, dar se părea că el nu era de aceeaşi părere cu mine. Aproape că începusem să plîng. Chiar am lăcrimat puţin şi Guy aproape c-a intrat în panică. Era aşa de dulce, bărbatul ideal! Lacrimile l-au transformat într-un fel de plastilină. A început să mă mîngîie pe umăr, explicîndu-mi că mă găsea foarte drăguţă şi că i-ar fi plăcut foarte mult să se culce cu

mine, dar nu aveam motive cu adevărat serioase şi că Lowell era prietenul lui şi a continuat tot aşa.

– Dar într-un final aţi reuşit să-l convingeţi?

– Ceea ce l-a convins a fost ce i-am spus: dacă nu eşti tu, atunci o să fie altcineva. Dar m-a privit cu ochii ăia negri în care te puteai îneca, întrebîndu-se probabil pe cine aş fi ales drept următorul candidat. Era îngrijorat pentru mine, gîndindu-se probabil că mă voi duce la *Jimmy Jo's*, căutînd în gloata de acolo alţi posibili candidaţi. Apoi mi-a luat mîna şi mi-a pus-o peste partea din faţă a pantalonilor şi era deja tare. Mi-a spus: sînt gata, după care m-a condus în dormitor. Se cutremură puţin, cu privirile pierdute în vreme ce se uita înapoi în timp. Rămase tăcută şi Faith aşteptă răbdătoare ca ea să-şi facă ordine printre amintiri. Poţi să-ţi închipui, îi zise în cele din urmă Yolanda, cu o voce blîndă, cum este să fii măritată vreme de douăzeci de ani şi să fii perfect satisfăcută în pat de către soţ, ca apoi să afli că de fapt habar n-ai avut ce poate însemna pasiunea? Guy era... Doamne, nu-ţi pot explica cum era Guy ca amant. Mă făcea să ţip, mă făcea să simt şi să fac lucruri pe care nu le-aş fi... atunci n-am vrut să fac treaba asta decît o singură dată. Dar am rămas acolo întreaga după-amiază făcînd dragoste.

Nu i-am spus nimic lui Lowell. Dacă i-aş fi spus, răzbunarea mea ar fi luat sfîrşit şi nu puteam face asta, nu puteam să nu mă mai întîlnesc cu Guy. Ne vedeam cel puţin o dată pe săptămînă, dacă reuşeam să mă descurc şi să plec de acasă. Apoi el a plecat... O privi pe Faith ca şi cum ar fi vrut să pună în valoare cuvintele care urmau. Cu mama ta. Cînd am auzit, am plîns o săptămînă întreagă. După care i-am spus lui Lowell.

Desigur, a fost foarte furios. A tunat şi a fulgerat şi m-a ameninţat cu divorţul. Eu am stat potolită şi l-am privit, fără să mă cert sau să-l înfrunt şi asta l-a înfuriat încă şi mai tare. Apoi i-am spus: ar trebui să ai grijă atunci cînd

îţi pui chiloţii să nu fie pe dos, şi în clipa aia a încremenit, privindu-mă cu gura deschisă. Ştia că îl prinsesem iarăşi. Atunci m-am ridicat şi am ieşit din cameră. A venit după mine cam o jumătate de oră după aceea, plîngînd. Aşa ne-am împăcat, îi zise pe un ton amar. Şi, din cîte ştiu eu, nu mi-a mai fost necredincios de atunci.

– Dar de atunci aţi mai auzit ceva despre Guy?

Încet, Yolanda scutură din cap.

– La început am sperat, dar... nu, nici nu mi-a scris, nici nu m-a sunat. Buzele începură să-i tremure şi o privi pe Faith parcă speriată. Doamne, şopti, îl iubesc atît de mult.

Un alt drum închis, cugetă Faith pe drumul înapoi spre casă. După spusele Yolandei, soţul ei nu ştiuse nimic despre legătura ei cu Guy decît după ce acesta dispăruse, ceea ce-l scotea pe Lowell dintre suspecţi. Yolanda fusese prea deschisă, prea sigură că Guy nu fusese ucis, ci doar dispăruse cu o altă femeie, altfel n-ar fi avut nici un motiv să se dezvăluie în asemenea fel în faţa lui Faith. În loc de asta se agăţase de mîinile lui Faith şi plînsese pentru bărbatul pe care nu-l mai văzuse de doisprezece ani, dar cu care împărţise o vară de pasiune.

Într-un tîrziu îşi revenise şi-şi recăpătase demnitatea, înroşindu-se jenată.

– Doamne, uită-te doar cît e ceasul, o să întîrzii. Nu-mi pot imagina, vreau să spun, eşti totuşi o străină, să plîng în faţa ta în halul ăsta, povestind, of, Doamne! Realizase ceea ce tocmai îi spusese unei străine. O privise pe Faith cu o uimire plină de oroare.

Simţind că trebuia cumva s-o reconforteze, Faith îi atinse umărul şi-i zise:

– Aveai nevoie să discuţi despre asta. Te înţeleg şi jur să-ţi păstrez secretul.

După cîteva secunde tensionate, Yolanda se relaxase.

– Te cred. Nu ştiu de ce, dar te cred.

Aşa că acum Faith rămăsese şi fără suspecţi şi fără fire conducătoare. Nu avea decît întrebări, iar întrebările ei supărau tare pe cineva. Dovada era biletul acela pe care-l găsise de dimineaţă. Şi dacă biletul indica o conştiinţă prea încărcată nu putea spune sigur.

Şi nici nu ştia ce altceva să facă, exceptînd întrebările. Mai curînd sau mai tîrziu cineva avea să fie destul de uimit ca să-i răspundă.

Şi dacă era destul de ocupată, poate că nu avea să se mai gîndească şi la Gray.

Însă teoria era destul de greu de pus în practică. Reuşise să evite să se gîndească la el, în mod special împingîndu-l într-un colţ al minţii încă de cînd se despărţiseră cu o seară înainte. Ignorase şi durerea neostenită a trupului şi refuzase să se gîndească la ceea ce aproape că se întîmplase între ei. Dar cu toată voinţa pe care o arăta, subconştientul o trădase, admiţîndu-l în visele ei, astfel încît se trezise dimineaţa devreme întinzîndu-se după el. Visul fusese atît de real încît ţipase, atunci cînd descoperise realitatea neîndurătoare.

Nu mai avea nici un fel de rezistenţă faţă de el; putea foarte bine să recunoască. Dacă n-ar fi spus ce spusese, i s-ar fi predat chiar acolo, pe iarbă. Morala şi standardele ei erau inutile atunci cînd o lua în braţe, nişte tigri de hîrtie care dispăreau după primul sărut.

În vreme ce elimina fiecare suspect de pe listă, turnul motivelor se înclina tot mai mult în direcţia lui Gray. Logic, putea vedea totul destul de clar. Din punct de vedere emoţional, ideea fu respinsă cu fermitate. Nu Gray. Nu Gray! Nu putea să creadă; nici nu va crede. Bărbatul pe care-l ştia ea era capabil să meargă foarte departe pentru a-i apăra pe cei dragi, dar crima cu sînge rece nu figura printre tacticile lui.

Mama ei ştia foarte bine cine era criminalul. Faith era foarte sigură de asta, mai sigură ca oricînd. Dar, ca s-o facă pe Renée să recunoască, era nevoie de multă

gîndire, pentru că asta ar fi însemnat necazuri pentru ea. Renée nu era deloc omul care să acţioneze împotriva propriilor interese şi cu siguranţă nu pentru o idee atît de abstractă cum era justiţia. Faith îşi cunoştea foarte bine mama; dacă forţa nota prea tare, Renée avea să fugă iarăşi, în parte de frică, dar mai ales ca să evite necazurile. După ce scosese de la ea informaţia despre casa de vară, Faith realiză că trebuia să mai aibă răbdare o perioadă înainte s-o sune iarăşi.

Cutia o primi în ziua următoare.

Se întorsese acasă după expediţia de cumpărături într-un orăşel apropiat şi, după ce şi-a aranjat toate pachetele, a ieşit să-şi ia corespondenţa. Cînd a deschis uşiţa cutiei poştale, a găsit obişnuitele facturi, reclame şi reviste îngrămădite unele peste altele, cu o cutie aşezată deasupra lor. Curioasă, a luat-o; nu comandase nimic, dar greutatea acelei cutii o intriga. Marginile îi fuseseră sigilate cu bandă adezivă, şi numele şi adresa erau mîzgălite deasupra.

Duse totul în casă, şi puse cutia pe masa din bucătărie. Luînd un cuţit din sertarul dulapului, tăie banda adezivă, deschizînd capacul, după care se apucă să dea la o parte foiţa cu care fusese învelit conţinutul.

După o singură privire aruncată, se îngrozi şi se întoarse să vomite în chiuvetă.

Pisica din cutie nu era doar moartă, fusese şi mutilată. Şi fusese înfăşurată în plastic probabil ca să nu iasă mirosul şi să alerteze pe cineva de la poştă, înainte să fie deschisă cutia.

Faith nu mai stătu pe gînduri, reacţionă instinctiv. Cînd valul de greaţă se mai potoli, se întinse orbeşte după telefon.

Închise ochii atunci cînd vocea groasă şi învăluitoare îi ajunse la ureche, ţinînd receptorul atît de strîns de parcă ar fi fost unica ei salvare.

– G-Gray, se bîlbîi, după care rămase tăcută în vreme ce mintea i se întuneca tot mai mult. Ce i-ar fi putut spune? Ajutor mi-e frică şi am nevoie de tine? Nu avea nici un fel de drept să-l sune. Relaţia lor era un amestec de inamiciţie şi de dorinţă şi orice slăbiciune din partea ei i-ar fi procurat lui o armă în plus. Dar îi era atît de rău şi era atît de speriată, încît nu se mai putuse gîndi la altcineva la care să apeleze în acele momente.

– Faith? Ceva din teroarea ei fusese probabil evidentă în acel singur cuvînt pe care-l spusese, pentru că vocea lui deveni deodată foarte calmă. Ce s-a întîmplat?

Întorcîndu-se cu spatele de la grozăvia expusă pe masă, se luptă să-şi recîştige controlul asupra vocii, deşi nu avea decît intensitatea unei şoapte.

– Este o... pisică aici, reuşi să spună.

– O pisică? Ţi-e frică de pisici?

Ea scutură din cap, apoi îşi dădu seama că nu avea cum s-o vadă prin telefon. Tăcerea ei probabil fusese interpretată de el drept un răspuns afirmativ pentru că îi zise alinător!

– Aruncă cu ceva după ea; o să se sperie şi-o să fugă.

Ea scutură iarăşi din cap, mult mai violent.

– Nu. Respiră adînc. Ajutor!

– În regulă. Evident, hotărînd că probabil era mult prea speriată de pisici ca să se poată descurca singură cu ele, îşi luă un ton liniştit şi protector. Vin imediat. Pînă atunci stai undeva de unde să n-o poţi vedea şi mă ocup eu mai departe după ce ajung.

Închise telefonul, iar Faith făcu după cum o sfătuise el. Nu putea suporta să rămînă mai departe în casă cu chestia aceea oribilă pe masă, aşa că ieşi pe verandă şi se aşeză în leagăn, aşteptînd năucită să vină.

Ajunse la casa ei în mai puţin de cincisprezece minute, dar acel sfert de oră lui Faith i se păru o eternitate. Silueta înaltă se desprinse din maşina joasă, pornind legănat spre verandă, cu un zîmbet de mîndrie masculină

fluturîndu-i pe buze, eroul venit s-o salveze pe femeia micuţă şi neajutorată de bestia fioroasă. Faith însă nu se supără; putea să gîndească ce voia, important era să arunce chestia aia din bucătăria ei. Îşi ridică ochii spre el, atît de palidă, încît zîmbetul lui se ofili pe dată.

– Chiar eşti foarte speriată, nu? întrebă cu blîndeţe, lăsîndu-se pe vine în faţa leagănului şi prinzîndu-i o mînă. Avea degetele îngheţate deşi afară era o căldură greu suportabilă. Unde este?

– În bucătărie, îi răspunse ea printre buzele înţepenite. Pe masă.

Bătînd-o uşurel pe mînă, se ridică şi deschise uşa. Faith îi ascultă paşii străbătînd sufrageria şi intrînd apoi în bucătărie.

– Fiu de căţea ticălos şi nemernic! Auzi blestemul urmat imediat de altele cu mult mai murdare. Apoi se auzi pocnind uşa din spate. Îşi ascunse faţa în mîini. Doamne, ar fi trebuit să-l prevină, n-ar fi trebuit să-l lase să primească acelaşi şoc ca ea, dar pur şi simplu fusese incapabilă să spună cuvintele potrivite.

Cîteva minute mai tîrziu, veni din spate ocolind casa, urcînd iarăşi treptele verandei. Avea maxilarele încordate, iar ochii întunecaţi erau mai reci şi mai ameninţători decît îi văzuse ea vreodată, numai că acum furia nu era îndreptată asupra ei.

– Este în ordine, îi zise, pe acelaşi ton blînd. Am scăpat de ea. Haide în casă, scumpo. Punîndu-şi un braţ în jurul ei, o ajută să se ridice, conducînd-o înăuntru. Apoi o duse spre bucătărie; atunci ea se încordă încercînd să se opună, dar el nu avea de gînd să accepte asemenea mofturi.

– Este în regulă, o asigură încă o dată, forţînd-o să se aşeze pe un scaun. Pari puţin cam zdruncinată. Ce ai de băut pe aici?

– Am ceai şi suc de portocale în frigider, îi răspunse pe o voce pierită.

– Eu mă gîndeam la ceva alcoolic. Ai cumva ceva vin, lichior?

Ea scutură din cap.

– Nu beau alcool.

În ciuda furiei din priviri, îi aruncă un zîmbet glumeţ.

– Eşti deci o puritană, eh? o întrebă. Bine, fie atunci şi suc de portocale. Luă un pahar din dulap şi-l umplu cu suc de portocale, după care i-l puse în mînă. Bea-l. Pe tot, în vreme ce dau eu un telefon.

Faith se apucă să soarbă ascultătoare, mai mult pentru că îi dădea ceva de făcut decît că ar fi avut nevoie. Gray deschisese deja cartea de telefoane, trecîndu-şi degetul pe prima pagină şi apoi formînd un număr.

– Cu şeriful McFane, vă rog.

Faith îşi înălţă capul, deodată foarte atentă. Gray o privea, interzicîndu-i parcă orice sunet de protest.

– Mike, aici e Gray. Poţi veni la casa lui Faith Hardy? Mda, vechea casă Clerburne. A primit o chestie tare urîtă cu poşta de dimineaţă. O pisică moartă... Mda, exista şi o chestie de aia.

Gray puse receptorul în furcă, iar Faith îşi drese glasul.

– O ce chestie de aia?

– O scrisoare de ameninţare. N-ai văzut-o?

Ea scutură din cap.

– Nu. N-am văzut decît pisica. Un tremur îi trecu prin trup, făcînd paharul să i se clatine în mînă.

El începu să cotrobăie prin dulapuri.

– Ce mai cauţi pe acolo? vru să ştie Faith.

– Cafeaua. După ce zahărul a contracarat efectul şocului, ai nevoie şi de o doză de cofeină.

– O ţin în frigider. Raftul de sus.

Gray scoase cutia, în vreme ce ea îi dădea indicaţiile necesare pentru aparatul de făcut cafeaua. Adevărul era că se descurca foarte bine, cu multă competenţă pentru un om bogat, care probabil nu mai făcuse aşa ceva niciodată

la el acasă, cugetă Faith mai departe, umbra unui zîmbet fluturîndu-i pe buze.

Imediat ce cafeaua a fost pusă la făcut, Gray îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa ei atît de aproape încît genunchii li se atingeau. N-o întrebă ce anume se întîmplase, ştiind probabil că avea să răspundă la o sumedenie de întrebări atunci cînd avea să sosească şeriful, iar ea îi fu recunoscătoare pentru tactul lui. Stătea pur şi simplu acolo, împrumutîndu-i ceva din căldura lui, în vreme ce ochii negri îi cercetau faţa şi păreau să se gîndească dacă s-o forţeze să înghită tot sucul, dacă nu avea de gînd să-l bea singură pe cît de repede îşi dorea el.

Pentru a preveni o asemenea acţiune, luă o înghiţitură sănătoasă din pahar şi observă imediat cum tensiunea din muşchii lui mai scăzuse ceva.

– Să nu cumva să îndrăzneşti, murmură. Fac tot ce-i omeneşte posibil să mă abţin să nu vărs din nou.

Duritatea expresiei se mai diminuă puţin atunci cînd îi zîmbi amuzat.

– De unde ai ştiut la ce mă gîndeam?

– Felul în care te uitai la pahar şi apoi la mine. Luă încă o înghiţitură. Am crezut că Deese era şeriful.

– S-a pensionat. Gray avu deodată impresia că amintirea ei despre şeriful Deese nu era una tocmai plăcută şi că probabil din această cauză îl privise atît de alarmată atunci cînd îl ceruse pe şerif. O să-ţi placă Michael McFane. Ce părere ai despre un asemenea nume irlandez? Este cam tînăr pentru un asemenea post şi este foarte interesat de tehnica avansată în domeniu. Mike fusese şi el la cabană în noaptea aceea, îşi aminti Gray, dar Faith probabil că nu ştia, probabil că nici n-ar fi putut să-l recunoască. În şocul de atunci, toţi poliţiştii erau doar nişte umbre în uniforme. Numai el şi cu şeriful, stătuseră deoparte şi fuseseră înregistraţi de memoria ei.

Contradicţia uimitoare îşi făcu loc imediat în mintea lui. Era clar că evita să-l întîlnească pe şeriful Deese, dar

niciodată nu arătase o asemenea preocupare în relaţiile cu el. Fusese obraznică, provocatoare, înnebunitoare, reuşea să-l frustreze, dar niciodată nu arătase nici cea mai mică ezitare de a fi singură în compania lui.

Nici pe el nu-l tulburase vreo urmă de ezitare. Altfel de ce, atunci cînd primise telefonul ei, deşi credea că va trebui doar să alunge vreo pisică vagaboandă din casă, îşi amînase foarte prompt o întîlnire de afaceri, venind acolo cît mai repede putuse, în vreme ce protestele înveninate ale Monicăi încă îi mai răsunau în urechi. Faith îl sunase să-i ceară ajutorul, şi, indiferent de cît de minoră îi păruse acea problemă, avusese de gînd s-o ajute dacă era posibil. Pînă la urmă a reieşit că problema nu era defel minoră, iar toate instinctele lui de protejare fuseseră alertate pe dată. Avea de gînd să afle cine putuse face un lucru atît de dezgustător şi atunci acel cineva avea să vadă cum arăta iadul. Pumnii parcă-l mîncau de dorinţa de a zdrobi faţa vinovatului.

– Dar de ce n-ai crezut că aş fi putut s-o fac chiar eu? o întrebă cu blîndeţe în vreme ce privirile i se fixaseră pe chip, căutînd să prindă şi cea mai mică schimbare a expresiei. Am tot încercat să te fac să părăseşti oraşul, aşa că, logic, eu ar trebui să fiu prima persoană suspectată.

Ea începuse să scuture din cap mai înainte ca el să fi terminat de vorbit, mişcarea făcîndu-i părul să se mişte provocator în jurul feţei.

– Tu n-ai face aşa ceva niciodată, îi declară cu convingere. Aşa cum nu mi-ai fi lăsat nici primul bileţel.

El ezită, distras de la savurarea încîntării de a şti că ea avea atîta încredere în el.

– Bileţel? Uimirea îi impregnase parcă acel singur cuvînt.

– De ieri. Cînd am ieşit, am găsit bileţelul pe scaunul din faţă al maşinii.

– Şi i-ai raportat şerifului?

Ea scutură iarăşi din cap.

– Nu era o amenințare clară.

– Ce scria în el?

Privirea pe care i-o aruncă era cam șovăitoare și Gray se întrebă de ce.

– Ca să citez: *„Taci din gură dacă știi ce e bine pentru tine."*

Cafeaua era gata. Se ridică și turnă cîte o cană pentru fiecare.

– Cum o bei pe a ta? o întrebă absent pentru că gîndurile încă i se învîrteau în jurul bileţelului și al pachetului, care de această dată fusese însoțit de o amenințare mult mai clară. Aripile furiei negre îi fluturau în fața ochilor, de-abia putîndu-se controla.

– Neagră.

Îi dădu cana și se așeză la fel ca și înainte, la o distanță foarte mică. Ea știa mai bine ca oricine să-i citească expresia feței, și ceva ce văzuse acolo o alarmase, pentru că imediat se lansă într-una dintre manevrele învăluitoare pe care le folosea.

– Obișnuiam să beau cafeaua cu o grămadă de zahăr, numai că domnul Gresham era diabetic. El spunea că este mai ușor să renunți la orice fel de dulce decît să te prosteşti cu îndulcitoarele sintetice, așa că în casă nu exista nici măcar un singur strop de zahăr. Desigur, dacă le-aș fi cerut, probabil că mi-ar fi cumpărat, dar n-am vrut să-i inoportunez cu așa ceva.

Dacă voise să-l distragă, cugetă Gray furios, reușise pe deplin. Chiar dacă recunoscuse manevra, asta nu însemna că își pierduse eficacitatea, mai ales că se folosise de o momeală atît de interesantă.

– Cine-i domnul Gresham? o întrebă, întrerupînd șuvoiul vorbelor. Simțea deja arsura geloziei, întrebîndu-se dacă nu cumva fusese vreun tip cu care trăise înainte să se fi mutat în Prescott.

Ochii de un verde-fumuriu clipiră nedumeriți.

– Soții Gresham au fost părinții mei adoptivi.

O casă de adopție pe bani. Doamne! Un pumn rece îi strînse stomacul. El își imaginase viața ei continuînd la fel de săracă și de chinuită ca și înainte să o fi dat afară din casă. Dacă era realist, o casă de adopție bună era preferabilă față de viața pe care o ducea, dar pentru copii nu era deloc ușor să-și piardă familiile, indiferent cît de nenorocite, ca să fie aruncați apoi la niște străini care-i luau pentru banii ce-i plătea statul. Și să nimerească la niște oameni cumsecade era o chestie de mare noroc, în cel mai bun caz. O mulțime de copii erau maltratați și se abuza de ei în aceste case de adopție pe bani și pentru o fată tînără care arăta ca Faith...

Sunetul roților pe pietriș semnală sosirea lui Michael.

– Rămîi aici, mîrîi Gray, ieșind pe ușa din spate. Îi făcu semn cu mîna lui Mike care încerca să-și scoată trupul lung din mașina de patrulare, invitîndu-l cu un gest în spatele casei acolo unde lăsase cutia cu pisica.

Mike veni grăbit, fața pistruiată strîmbîndu-i-se dezgustată atunci cînd dădu cu ochii de cadavru.

– În slujba asta am văzut o grămadă de treburi scîrboase, îi zise pe un ton amabil, în vreme ce cerceta cu atenție cutia, dar mai sînt unele chestii care încă îmi întorc stomacul pe dos. De ce naiba să facă cineva așa ceva cu un animal neajutorat? Ai manevrat cutia mai neatent cumva?

– Am pus mîna pe ea doar ca s-o scot din casă. Am fost atent să nu ating decît partea din față stînga și spatele în partea dreaptă. Nu știu cît a atins-o Faith pînă s-o deschidă. Oricum m-am folosit de un stilou ca să desfac părțile laterale, adăugă. Pe una dintre ele este și un mesaj.

Mike se folosi de aceeași tehnică, scoțînd din buzunar un pix. Își țuguie buzele atunci cînd citi mesajul înscris cu litere de tipar negre, scrise probabil cu o carioca foarte groasă: *Pleacă din Prescott sau o s-o sfîrșești precum pisica.*

– O să iau chestia asta cu mine, să văd dacă pot să scot ceva amprente. Punga de plastic este cea mai bună

posibilitate, pentru că n-a fost atinsă deloc. Aruncă o privire în direcţia casei. Ea e bine?

– Era destul de zdruncinată cînd am ajuns eu, dar acum s-a calmat.

– Bine. Folosindu-se tot de pix, Mike închise cutia la loc, rămînînd s-o privească încruntat.

Gray îşi lăsă şi el privirile în jos şi văzu ceea ce nu observase de prima dată.

– La naiba! Nu are nici o ştampilă poştală. Era aşezată deasupra corespondenţei, aşa că am crezut că şi asta a fost trimisă tot prin poştă.

– Neh. Cineva a adus-o personal. Hai înăuntru să vedem dacă nu cumva a auzit ceva, sau dacă n-a observat vreo maşină.

Intrară în bucătărie şi Gray observă imediat că Faith rămăsese în acelaşi loc, sorbindu-şi cafeaua. Îşi ridică privirea, extraordinar de calmă, deşi bănuiala lui era că acel control al ei atîrna doar de cîteva fire foarte subţirele.

Imediat se ridică în picioare, privindu-l pe Mike.

– Doamnă. Atinse borul pălăriei cu degetele. Eu sînt Michael McFane, şeriful din oraş. Credeţi că puteţi răspunde la cîteva întrebări?

– Desigur, îi zise ea. N-aţi vrea o cană cu cafea?

– Chiar vă rog.

– Zahăr sau frişcă?

– Numai zahăr.

Imediat ce prezentările şi gesturile de politeţe fură terminate, Faith se întoarse la scaunul său. Gray rămase alături de ea, proptit de masa enormă. Mike preferă să se rezeme de chiuvetă cu picioarele încrucişate la nivelul gleznelor.

– Unde aţi găsit cutia aceea?

– În cutia de scrisori.

– Nu există nici o ştampilă poştală sau timbru. Asta înseamnă că n-a fost livrată prin poştă, aşa că am presupus că cineva a pus pachetul în cutie după ce poştaşul

v-a adus corespondenţa. Nimeni nu trebuie să se folosească de cutia aceea în afară de slujbaşii de la poştă, ca atare probabil cel care a adus cutia a trebuit să aştepte ca poştaşul să plece. Aţi auzit cumva poştaşul trecînd sau aţi văzut vreo altă maşină prin zonă?

Faith scutură din cap.

– N-am fost acasă. Am plecat de dimineaţă la cumpărături. M-am întors, am aranjat pachetele după care am ieşit să-mi iau corespondenţa.

– Este cineva supărat pe dumneavoastră? Cineva care ar trimite o pisică moartă ca să se răzbune?

Scutură iarăşi din cap.

– Ieri a găsit un alt bileţel în maşină, interveni Gray.

– Ce fel de bileţel? Ce spunea în el?

– Să-mi ţin gura dacă ştiu ce e bine pentru mine, îi răspunse Faith.

– L-aţi păstrat cumva?

Faith oftă, îi aruncă lui Gray o privire îngrijorată şi plecă să aducă biletul. Se întoarse, ţinînd foaia de hîrtie de un colţ.

– Pune-l pe bufet, o sfătui Mike. Nu vreau să pun şi eu mîna pe el.

Ea îi ascultă ordinul, iar Gray se repezi într-acolo ca să poată citi alături de Mike. Era scris cu aceleaşi litere de tipar şi cu aceeaşi cariocă pe care o descoperiseră şi pe cutie. *Nu mai pune şi alte întrebări despre Guy Rouillard, ţine-ţi gura dacă ştii ce este bine pentru tine.* Gray se uită la ea ameninţător, acum înţelegînd de deplin privirea îngrijorată pe care i-o aruncase.

– În regulă. Ce-ai mai pus la cale acum?

– Ştiu tot atît de multe ca şi tine, îi răspunse ea cu o blîndeţe care ascundea tot atît de multe pe cît dădea la iveală.

– Ei bine, oftă Mike scărpinîndu-se pe o falcă. Ce are de-a face tatăl tău cu povestea asta, Gray?

– Domnişoara Băgăcioasă a pus întrebări despre el prin tot oraşul. Se încruntă în direcţia ei.

– Şi de ce ar deranja pe cineva chestia asta aşa de tare încît să-i trimită un asemenea bileţel şi apoi să-i pună pisica moartă în cutia poştală?

– Pe mine mă deranjează al dracului de rău, îi răspunse Gray cinstit. Nu vreau ca mama şi Monica să fie iarăşi supărate din cauza unei bîrfe vechi. Dar nu ştiu pe cine altcineva ar mai putea să deranjeze şi încă aşa de tare.

Şeriful rămase tăcut, cu ochii ascunşi pe după pleoape în vreme ce gîndea.

– La suprafaţă, vorbi într-un tîrziu, tu eşti cel mai probabil suspect, Gray. Faith încercă să protesteze, dar el îi făcu semn să tacă. Bănuiesc că ştii şi tu treaba asta, cu toate bileţelele astea cu tot, i se adresă direct lui Faith. Aşa că asta mă face să mă întreb de ce a trebuit să-l suni tocmai pe el în loc să suni la departamentul şerifului.

– Ştiam foarte bine că nu el mi-a trimis biletul sau cutia.

– Nu e nici un secret că n-ai fost deloc fericit atunci cînd doamna s-a mutat înapoi în oraş, zise mai departe Michael, privindu-l de această dată pe Gray.

– Nu, n-am fost prea încîntat. Nici acum nu sînt. Gura lui Gray se curbă într-un zîmbet lipsit de veselie. Numai că bileţelele de ameninţare şi pisicile moarte nu sînt deloc stilul meu. Eu îmi rezolv răfuielile la lumină.

– La naiba, eu ştiu asta foarte bine. Mă întrebam doar de ce doamna Hardy te-a sunat tocmai pe tine pentru ajutor.

Gray sfornăi dispreţuitor.

– Ia încearcă să ghiceşti şi singur.

– Bănuiesc că deja mi-am dat seama.

– Atunci încetează să te mai porţi ca un dobitoc.

Şeriful nu păru deloc jignit, ci doar zîmbi înţelegător. Un moment mai tîrziu însă, redeveni şerif, ocupîndu-se de afacerea pentru care venise.

– Aş vrea ca amîndoi să veniţi pînă la clădirea municipală, ca să vă pot lua amprentele, şi apoi să verific biletul şi cutia pentru seturile de amprente care nu se potrivesc cu ale voastre. Doamnă Hardy, va trebui să ne daţi şi o declaraţie.

– În regulă. Să-mi iau doar cheile. Faith se ridică şi Gray o prinse de braţ.

– Te conduc eu.

– Dar nu este nevoie să faci după aceea tot drumul înapoi pînă aici...

– Am spus că te duc eu. Implacabil, îşi lăsă privirea asupra ei, încercînd să-şi impună voinţa. Ea părea teribil de iritată, dar cel puţin renunţase să mai protesteze, iar şeriful zîmbi iarăşi încîntat.

Gray o conduse afară, după care o aşeză în scaunul luxos, din piele, al Jaguar-ului.

– Nu era nevoie să mă duci tu, îi zise morocănoasă în vreme ce-şi punea centura de siguranţă.

– Ba sigur că da, dacă vreau să stau de vorbă cu tine.

– Ce mai e de spus?

Gray porni maşina, întorcînd pe alee, urmînd maşina de patrulare a şerifului în sus pe autostradă.

– Mi se pare evident că vreun nebun are ce are cu tine. Ai fi mult mai în siguranţă undeva în afară de Prescott.

Faith îşi feri privirile, întorcîndu-le împietrite spre fereastră.

– Nu ţi-a trebuit prea mult să ataci problema frontal, îi răspunse înţepată.

– Vrăjitoare încăpăţînată ce eşti, chiar nu-ţi intră în capul ăla roşcat că ai putea fi în mare pericol?

CAPITOLUL 15

Pînă să ajungă să părăsească clădirea municipală, Faith deja fierbea de furie, deşi pînă atunci reuşise s-o menţină sub control. Gray o bătuse la cap tot drumul spre oraş ca să se mute de acolo, şi, spre marea ei mînie, şeriful McFane fusese absolut de acord că nu era deloc în siguranţă, trăind singură şi fără vecini mai apropiaţi. Faith însă protestase spunîndu-le că dacă pleca, bileţelele şi hărţuirea ar fi încetat şi ele, iar partea vinovată ar fi fost foarte mulţumită că- şi atinsese scopul. Şi nu prea voia să-i dea această satisfacţie.

Şeriful fusese de acord şi de această dată cu logica ei, spunîndu-i că trebuia să-i laude curajul, dar că bunul-simţ cam depăşise măsura. Pentru că efectiv putea fi rănită în cele din urmă.

Şi ea fusese de acord cu el, din acel punct de vedere, dar nu se clintise de pe poziţii nici cu un centimetru. Acum că trecuse de faza şocului, putea vedea foarte bine cauza şi efectul. Pisica moartă însemna de fapt că se apropiase mult de adevărul cu privire la Guy Rouillard şi, dacă pleca în acel moment, nu avea să mai ştie niciodată cu siguranţă. Şeriful şi Gray credeau că cineva o hărţuia; ea însă ştia că era ceva cu mult mai serios. Trebuise chiar să lupte cu tentaţia de a le spune ce se ascundea de fapt în spatele biletelor şi al pisicii; însă dacă se afla

cumva că sugerase că Guy fusese omorît, asta ar fi alertat vinovatul sau vinovata şi ar fi fost cu mult mai dificil de prins. Aşa că păstrase tăcerea, iar frustrarea o făcuse nervoasă.

Putuse ignora argumentele şerifului că ar fi trebuit să plece; ale lui Gray însă îi merseseră direct la inimă. Sugestiile amabile se deterioraseră destul de mult spre comenzi furioase în vreme ce părăseau clădirea municipală pentru a se întoarce la ea acasă.

– Pentru ultima dată, nu! ţipase pentru a cincizecea oară în vreme ce se urcau în maşină. O mulţime de capete se întoarseră în acel moment în direcţia lor.

– Rahat, murmură Gray. Pentru un bărbat care dorea să evite cu orice chip bîrfa, fusese destul de bătător la ochi în ziua aceea. Jaguar-ul nu era deloc o maşină obişnuită, care să treacă neobservată, iar Faith era genul de femeie care făcea capetele tuturor să se întoarcă după ea. O mulţime de oameni observaseră probabil că o adusese în oraş, intrase împreună cu ea în clădirea municipală, ca după aceea să plece împreună cu ea, fără să mai fie menţionat şi faptul că ţipase aşa de tare la el. Ei, asta era, nu mai putea face nimic acum. Dacă ar fi fost s-o ia de la capăt şi să facă faţă la tot ceea ce fusese, ar fi procedat exact la fel.

Faith închise cele două capete ale centurii de siguranţă.

– Ştiu că tu n-ai nici o legătură cu cele două bilete sau cu pisica, îi zise cu o voce furioasă. Dar nici nu te dai în lături ca să le foloseşti în propriul tău avantaj, aşa-i? Ai vrut să plec încă din prima zi şi nu-ţi convine deloc că mă opun mereu dorinţelor tale.

El îi aruncă o privire aspră, ameninţătoare, în vreme ce încerca să iasă din înghesuiala din piaţă.

– Nu cumva să crezi treaba asta chiar şi un minut, îi zise încet. Dacă chiar aş fi vrut, te-aş fi gonit în mai puţin de jumătate de oră, însă nu m-am putut hotărî.

– Nu zău? murmură ea, împrumutînd tonului toată neîncrederea ei. Dar de ce să nu mă fi scos în pumni?

– Pentru două motive. Unul ar fi că nu ai meritat deloc ceea ce s-a întîmplat în urmă cu doisprezece ani şi nu voiam să te tratez iarăşi în acelaşi fel. Îşi mută privirea de pe stradă ca să şi-o poată trece asupra trupului ei, întîrziind mai mult asupra sînilor şi pîntecului. Şi cel de-al doilea motiv îl cunoşti la fel de bine ca şi mine.

Adevărul celor spuse rămase atîrnat între ei, tensiunea atingînd aproape punctul de fierbere. O dorea. Şi ea ştia foarte bine asta... oh, da, aproape de la bun început, cu siguranţă de la sărutul incendiar din New Orleans. Numai că el o dorea numai în termenii impuşi de el. Voia s-o ducă în vreo căsuţă elegantă cît mai departe de Prescott, cît mai departe de bîrfă, încît legătura lui cu ea să nu-i deranjeze familia. Circumstanţele ar fi perfecte pentru el, pentru că şi-ar fi realizat amîndouă intenţiile, să scape de ea din oraş şi să fie în acelaşi timp amanta lui şi toate dintr-o singură lovitură.

– N-am să te las să mă ascunzi de parcă aş fi ceva de ruşine, îi zise cu ochii trişti şi înfierbîntaţi pe care-i aţintise drept înainte spre parbriz. Dacă nu te poţi apropia de mine pe faţă, în văzul tuturor, atunci stai naibii cît mai departe posibil.

El lovi cu pumnul în volan.

– Dă-o naibii, Faith! Pisica n-a fost trimisă de comitetul de întîmpinare al oraşului. Mă gîndesc doar la siguranţa ta. Da, m-ar mulţumi al dracului de mult dacă te-ai muta într-un alt oraş. Maică-mea mă înnebuneşte pur şi simplu, dar asta nu înseamnă că vreau să-i fac rău. Trebuie neapărat să mă acuz c-o iubesc în ciuda tuturor defectelor ei? Tu ştii cum să dai înapoi pumnii primiţi, numai că ea nu ştie. Şi sînt un ticălos lacom; vreau tot ce-i mai bun pentru ea şi în acelaşi timp te vreau şi pe tine. Dacă te muţi, atunci am putea avea o relaţie excelentă

fără să trebuiască să-mi fac griji că aici este vreun nebun care de-abia aşteaptă să împlînte cuţitul în tine.

– Atunci nu-ţi face griji. Lasă-mă pe mine să mi le fac.

El scoase un sunet de furie reţinută şi frustrare.

– N-ai de gînd să cedezi nici măcar cu un sfert de pas, nu?

Încă o dată, Faith trebui să lupte cu impulsul de a-i spune că era neapărat necesar să rămînă pe locul ei, pentru motive care mergeau mult mai departe de propriile lor neînţelegeri. Dar, cu indispoziţia în care se afla Gray, n-ar fi crezut-o sub nici o formă.

Ieşiseră din oraş şi şoseaua era aproape liberă. Curînd Gray avea să întoarcă pe artera secundară, pe drumul ce mergea direct la ea acasă. Pînă atunci nici nu observase cît de izolată era casa ei, cel puţin nu din punctul de vedere al vulnerabilităţii ei. Pînă atunci se bucurase de liniştea şi de pacea din jur, de spaţiul larg deschis. Blestemat să fie nevăzutul şi neştiutul inamic pentru că îi distrusese plăcerea de a se fi întors acasă!

Nu mai scoase nici un cuvînt pînă cînd Gray nu întoarse maşina pe alee. Era după-amiaza tîrziu şi soarele ce apunea învăluise micuţa casă într-un auriu-strălucitor. În scurt timp reuşise să se adapteze în locul acela, instalată între propriile ei lucruri, înconjurată de zidurile casei ei, sub acoperişul ce-i aparţinea. Să plece de acolo? Nu-şi putea imagina aşa ceva.

– Răspunde-mi la o întrebare, îi zise, cu o mînă deja aşezată pe mînerul uşii. Nu vreau să am o aventură cu tine, indiferent de locul în care voi sta. Asta îţi mai reduce ceva din îngrijorarea pentru siguranţa mea?

El o opri să coboare, strîngîndu-şi degetele în jurul încheieturii ei. Ochii îi erau aprinşi de mînie, dar preferă să nu răspundă insultei strecurate în întrebare, ci răspunse afirmaţiei făcute înainte.

– Te pot face să te răzgîndeşti, îi zise cu blîndeţe. Amîndoi o ştim foarte bine.

Faith deschise uşa, iar el îi permise să coboare, mulţumit că avusese ultimul cuvînt. Deseori se întîmpla aşa, cugetă ea. Avea el un fel de a împinge conversaţia mai departe decît şi-ar fi dorit ea, aşa încît unicul ei răspuns să rămînă la urmă tăcerea.

Îşi dădu seama că el rămăsese nemişcat în maşină pînă cînd intră în casă fără probleme. Avea dreptate, blestemat să fie. O putea face să se răzgîndească, fără efort sau doar cu foarte puţin. Afirmaţia ei fusese o cacialma, dar nu o minciună. Era adevărat că nu voia doar să aibă o aventură cu el, dar prin asta nu voise să se înţeleagă că ar fi fost capabilă să-i reziste. Dăcă el ar fi insistat să intre în casă împreună cu ea, probabil că numai după un singur sărut, l-ar fi lăsat s-o conducă fără jenă în dormitor. De-abia după aceea ar fi început şi regretele.

– Gray, la ce mama naibii te-ai gîndit atunci? îl întrebă Alex iritat. Să mergi cu ea prin oraş, să vă certaţi în faţa clădirii municipale. Doamne, aţi fost văzuţi de jumătate de oraş, iar cealaltă jumătate a auzit despre asta în mai puţin de jumătate de oră după aceea.

Monica îşi înălţă capul, întorcîndu-şi ochii plini de oroare spre Gray. Lui Gray îi venea să-l omoare pe Alex pentru că adusese pe tapet acel subiect.

– Încercam s-o conving să plece, îi răspunse scurt, şi chiar şi fără să se uite, simţea tensiunea crescîndă în trupul Monicăi. Cineva îi joacă feste murdare. Astăzi, acel cineva i-a pus în cutia de scrisori o cutie cu o pisică moartă înăuntru.

– O pisică moartă? se strîmbă Alex. Este dezgustător. Dar de ce se afla în maşina ta?

– M-a sunat atunci cînd a găsit...

– Dar de ce să te cheme tocmai pe tine? întrebă Monica plină de ranchiună.

– Aşa. Gray îşi dădea seama că acel răspuns nu era nici suficient şi nici nu îndemna la întrebări mai

amănunţite, dar nu-i păsa. L-am sunat şi pe Mike şi a venit şi el acolo. După care ne-a zis să mergem amîndoi la departamentul lui ca să ne ia amprentele... Monica ţipă înăbuşit... şi cum Faith era încă zguduită, am dus-o eu pînă acolo cu maşina.

– Dar de ce a fost nevoie să ţi se ia amprentele? întrebă Monica înspăimîntată. Te-a acuzat pe tine că ai fi făcut-o?

– Nu, dar am pus mîna pe cutie. Dacă Mike nu ştie care anume dintre amprente sînt ale noastre, nu ar putea spune care sînt ale ticălosului care a făcut aşa ceva.

Monica îşi muşcă buzele.

– Şi a găsit ceva?

– Nu ştiu. După ce a terminat de completat raportul, am dus-o acasă.

– Şi are de gînd să se mute de aici? întrebă Alex.

– La naiba, nici prin cap nu-i trece. S-a încăpăţînat cumplit din cauza asta. Nu se încăpăţînase deloc. Se născuse încăpăţînată. Se împinse mai departe de birou, după care se ridică în picioare. O să ies puţin.

– Acum? întrebă Monica uimită. Unde?

– Pur şi simplu pe afară. Era la fel de neliniştit şi de nervos ca şi un armăsar care simţise de la distanţă o iapă în călduri, dar la care nu putea ajunge. Sîngele îi gonea cu viteză prin vene îndemnîndu-l la acţiune, orice fel de acţiune. Simţea că ar fi trebuit să fie o furtună cu tunete, dar cerul era senin şi vremea calmă şi această lipsă de descătuşare, fie şi a naturii, îl irita. Nu ştiu pe la ce oră o să mă întorc. Alex, pe hîrtiile astea o să ne uităm mîine.

Morocănoasă, îngrijorată, Monica îl privi ieşind din încăpere. Începu iarăşi să-şi muşte buzele. Ei i se părea că Gray se lipea tot mai mult de femeia aia Devlin. Nu putea înţelege cum de putea să facă aşa ceva, mai ales după toată suferinţa prin care trecuse familia. Şi Michael care fusese la ea acasă! Monica nu voia să-l ştie nicăieri în apropierea lui Faith Devlin; femeile alea erau ca şi

păienjenii, ţesîndu-şi plase mici şi lipicioase care să-i prindă pe bărbaţii destul de fraieri să se apropie prea mult de ele.

Alex scutură din cap, cu ochii îngrijoraţi.

– Mă duc să-i spun noapte bună mamei tale, îi zise, după care se apucă să urce scările. Noelle se retrăsese în propriul ei salon, aproape imediat după cină, spunînd că era obosită, deşi adevărul era că se simţea mult mai bine la etaj.

Alex rămase sus cam o jumătate de oră. Monica era încă în birou atunci cînd îl auzi coborînd, cu paşi mai înceţi decît atunci cînd urcase. Se apropie de uşă după care se opri, privind-o. Monica îşi înălţă capul şi îl privi la rîndu-i împietrită. Mîna lui se îndreptă cu o mişcare fluidă spre întrerupător. Monica îngheţă de teroare, cu aerul rămas captiv în plămîni, în vreme ce el stingea lumina.

– Draga mea! îi şopti, iar Monica îşi dădu seama că acele cuvinte erau de fapt destinate femeii de la etaj.

Faith se învîrtea prin casă, incapabilă să stea locului să se uite la televizor sau să citească. În pofida încăpăţînării cu care insistase să rămînă, era mult mai îngrijorată decît ar fi vrut să admită. Fusese obligată să-şi ia inima în dinţi ca să intre în bucătărie, pentru că amintirea cutiei aceleia era încă atît de puternică. Fusese o mare uşurare să vadă masa goală, să descopere că amintirea dispărea tot mai mult în vreme ce-şi pregătea ceva uşor de mîncare. Dar, uşor sau nu, nu reuşise să mănînce decît jumătate.

Apoi o sună iarăşi pe Renée. Îşi dădea seama că era mult prea repede, dar un instinct de care habar nu avusese pînă atunci o făcuse să se întindă după telefon ca să vorbească cu mama, nu atît pentru reconfortare ci pentru că între ele exista o altă verigă de legătură încă şi mai puternică, bărbaţii Rouillard.

Spre marea ei uşurare, răspunse chiar Renée. Dacă ar fi răspuns bunica, Faith îşi dădea seama că Renée nici măcar nu s-ar fi gîndit să mai stea de vorbă cu ea.

– Mamă, îi zise, uimită să constate că vocea îi cam tremura. Am nevoie de ajutor.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea, ca după cîteva momente Renée s-o întrebe îngrijorată:

– Ce s-a întîmplat? Îngrijorarea de mamă nu prea era punctul ei forte.

– Cineva mi-a lăsat o pisică moartă în cutia de scrisori şi am mai şi primit cîteva bilete de ameninţare, care-mi spuneau să încetez cu întrebările dacă nu vreau s-o sfîrşesc ca şi pisica. Nu ştiu cine face aşa ceva...

– Ce fel de întrebări?

Faith ezită, speriată ca Renee să nu-i trîntească telefonul în nas.

– Despre Guy, admise în cele din urmă.

– Dă-o naibii, Faith! ţipă Renée. Doar ţi-am spus să nu te mai bagi unde nu-ţi fierbe oala, dar ai stat să mă asculţi? Nu, a trebuit să răscoleşti iarăşi tot rahatul şi acum putoarea e prea tare pentru tine. Dacă nu încetezi cu chestia asta o să fii omorîtă.

– Cineva l-a omorît pe Guy, aşa-i? Şi tu ştii cine a făcut-o. De asta ai şi plecat.

Renée răsuflă precipitat şi parcă din greu pentru că se auzea de-a lungul liniei.

– Nu te mai băga în chestia asta, o imploră. Nu pot să spun, am promis să nu spun niciodată, nimănui... Pentru că el are brăţara mea. M-a ameninţat că dă vina pe mine dacă spun ceva, cuiva, a zis că pune brăţara în locul în care ar părea că eu şi cu Guy ne-am certat şi că eu l-am omorît.

După săptămîni întregi de suspiciuni, de treceri în revistă a vechilor bîrfe şi după ce nimerise în permanenţă peste drumuri înfundate, să audă deodată adevărul, era

uimitor. Lui Faith îi trebui un moment ca să-şi revină după şoc, să-l absoarbă.

– L-ai iubit pe Guy, îi zise cu o voce în care răsuna convingerea. Nu l-ai fi putut omorî.

Renée începu să piîngă. Nu erau suspine zgomotoase menite să atragă simpatia. Lacrimile se simţeau doar în vocea care se îngroşase deodată.

– El a fost singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată, îi zise şi Faith îşi dădu seama că indiferent dacă îl iubise sau nu pe Guy, ea credea că aşa era şi deocamdată era suficient.

– Ce s-a întîmplat, mamă?

– Nu pot să-ţi spun...

– Mamă, te rog. Disperată, Faith se apucă să caute în minte un motiv destul de bun încît s-o intereseze pe Renée. Trebuia foarte mult ca să treacă peste interesul strict personal al mamei ei şi, în acel caz, Faith n-o putea deloc învinovăţi că avea grijă doar de ea însăşi. Singurul lucru care depăşise egoismul lui Renée şi grija de propria-i persoană fusese lăcomia. Mamă, din punctul de vedere al oamenilor de pe aici, Guy este încă în viaţă, pe undeva printr-un alt stat. Nu a fost declarat mort şi asta înseamnă că testamentul lui n-a fost încă citit.

Renée suspină zgomotos, dar cuvîntul „testament" îi acaparase interesul.

– Şi ce-i cu asta?

– Dacă ţi-a lăsat cumva şi ţie ceva, asta trebuie să fie scris în testament. Ai fi putut avea o mulţime de bani în toţi aceşti ani care au trecut.

– Mereu mi-a spus că o să aibă grijă de mine. O notă de jale se strecură în tonul lui Renée. Respiră adînc ca pentru a se calma şi Faith îşi dădu seama că luase o hotărîre. Ne-am întîlnit la casa de vară, ca de obicei, continuă Renée. Deja... ştii tu. Terminasem. Oricum eram încă în pat pe întuneric şi stăteam de vorbă cînd a venit cu maşina. Nu ştiam cine anume era, iar Guy a sărit din

pat şi şi-a pus pantalonii de teamă ca nu cumva să fie vreunul dintre copii. De nevastă-sa nu-şi făcea griji pentru că ştia foarte bine că n-o interesa.

S-au dus în depozitul de pe apă ca să stea de vorbă. I-am auzit ţipînd unul la celălalt, aşa că m-am îmbrăcat şi am ieşit din casă. Guy a deschis uşa şi a ieşit exact cînd am ajuns şi eu acolo. Atunci s-a oprit şi s-a uitat în urmă şi o să-mi amintesc pentru toată viaţa ce-a spus atunci. „M-am hotărît deja." Atunci l-a împuşcat, direct în cap. A căzut pe iarbă, chiar acolo în faţa docului. Eu m-am lăsat repede în genunchi lîngă el plîngînd şi ţipînd, dar, atunci cînd atinsese pămîntul era deja mort. Nici măcar n-a mai tresărit.

– A fost cumva Gray? întrebă Faith în agonie. Nu era posibil. Nu putea să fie Gray. Dar trebuia să întrebe. Gray l-a omorît pe tatăl lui?

– Gray? Uimirea se desluşi clar printre lacrimi. Nu, nu Gray. Nici măcar nu era pe-acolo.

Nu Gray. Mulţumescu-ţi ţie, Doamne. Nu Gray. Indiferent de cît de mult îşi spusese că n-ar fi putut face aşa ceva, mereu existase şi o umbră de îndoială, pentru că acum simţea uşurarea, iluminarea spirituală extrem de acut.

– Mamă, mamă, nimeni n-ar fi crezut că tu l-ai împuşcat pe Guy. De ce nu te-ai dus la şerif?

– Îţi baţi joc de mine? Renée lăsă să-i scape un hohot de rîs care sfîrşi într-un suspin. Oamenii din oraşul ăla ar crede orice despre mine. Majoritatea dintre ei s-ar fi bucurat nespus să mă vadă arestată deşi ar fi ştiut că aş fi fost complet nevinovată. Şi, în afară de asta, el s-a gîdit la toate...

– Dar tu nici măcar n-aveai o armă.

– Avea de gînd să mă omoare şi pe mine! Mi-a zis c-o să mă forţeze să-mi pun pistolul în gură şi că apoi o să-mi apese degetele pe trăgaci, dacă nu promiteam să plec şi să nu mă mai întorc niciodată, şi să nu spun nimănui nimic. E puternic, Faithie, e destul de puternic ca s-o

facă. Am încercat să mă lupt cu el numai că m-a pocnit, n-am reuşit să scap...

– Şi de ce nu te-a omorît, atunci? întrebă Faith, încercînd să priceapă de ce un criminal ar elibera de bună voie un martor.

Pentru cîteva momente Renée nu-i putu răspunde pentru că plîngea prea tare. Într-un final tuşi şi-şi recăpătă parţial controlul asupra glasului.

– El, el n-a vrut să-l omoare pe Guy, doar că se înfuriase mult prea tare, aşa mi-a spus. Mi-a spus să plec din oraş şi mi-a luat şi brăţara. Mi-a spus că dacă îndrăznesc să mă întorc vreodată o să aducă brăţara ca dovadă că eu l-am omorît pe Guy şi că o să-mi obţină pedeapsa cu moartea. Şi poate s-o facă, tu nu-l cunoşti. Vocea i se ridicase la ultima frază şi acum izbucnise iarăşi în hohote amare.

Faith îşi simţi şi ea ochii umezindu-i-se. Pentru prima dată simţea milă la adresa mamei ei. Biata Renée, fără educaţie, influenţă sau prieteni, cu viaţa dezordonată pe care o dusese şi cu lipsa de responsabilitate, fusese o ţintă de prima mînă pentru oricine ar fi vrut s-o scoată ţap ispăşitor. Îl văzuse pe singurul bărbat la care ţinuse şi care îi putea face viaţa mai uşoară împuşcat de moarte, ca după aceea să fie ameninţată că vina va cădea în cele din urmă pe umerii ei. Nu, ucigaşul o citise bine; nici nu se punea problema ca Renée să se ducă singură la şerif. Ar fi crezut orice i-ar fi spus, şi probabil nu fără motiv.

– Este în regulă, mamă, îi zise liniştitor. Este în regulă.

– N-o... n-o să spui nimic, nu? Asta trebuie să rămînă micul nostru secret, altfel o să mă aresteze, ştiu că o s-o facă...

– N-o să las pe nimeni să te aresteze, îţi promit. Ştii cumva ce a făcut după aia cu cadavrul?

Renée sughiţă surprinsă.

– Cu cadavrul? întrebă nedumerită. Bănuiesc că l-a îngropat pe undeva.

Era foarte posibil, dar oare criminalul şi-ar fi pierdut vremea săpînd o groapă, un mormînt care ar fi putut fi observat, cînd lacul era chiar acolo? Era destul să îngreuneze cadavrul cu cîteva pietre şi problema ar fi fost rezolvată.

– Şi ce fel de armă a folosit? Ai văzut cumva?

– Ce mă pricep eu la arme? Era un pistol, cam asta-i ce pot să-ţi spun.

– Era un revolver ca acelea folosite prin westernuri, cu o cameră rotundă în care se bagă gloanţele cu mîna, sau era din acelea care au încărcătorul fixat în mîner?

– Cu încărcătorul fixat în mîner, îi răspunse Renée după cîteva clipe de gîndire.

Deci un pistol automat. Cartuşul fusese ejectat pe undeva prin depozitul de apă. Ucigaşul avusese un cadavru de care fusese obligat să se descotorosească şi un martor pe care trebuia să-l înspăimînte. Dar oare la cartuş se mai gîndise, se întorsese oare să-l recupereze?

Dar care erau şansele ca un tub de glonţ să rămînă în acelaşi loc după doisprezece ani? Aproape nici una. Numai că locul acela aproape căzuse în uitare după dispariţia lui Guy, şi era foarte posibil ca în depozit să se fi făcut o curăţenie de mîntuială de atunci încoace. Desigur, cartuşul ar fi putut să cadă în exteriorul depozitului, pe iarbă, sau chiar direct în apă, să fie pierdut pentru totdeauna.

Dar era posibil să fi aterizat în vreun colţ, sau în spatele vreunui obiect. Se întîmplaseră lucruri şi mai ciudate decît ăsta.

– Să nu spui nimănui nimic, o imploră Renée. Te rog, să nu spui nimic. Nu ar fi trebuit să te fi mutat înapoi acolo, Faithie. Acum este pe urmele tale. Mai bine pleacă înainte să fii rănită, tu nu-l cunoşti...

– S-ar putea. Cine este, mamă? Poate fac ceva...

Renée însă închisese telefonul, legătura întrerupîndu-se chiar la mijlocul unui suspin. Faith aşeză în furcă receptorul. Aflase atît de multe lucruri în seara aceea şi totuşi

nu erau suficiente. Dar, cel mai important dintre toate era faptul că Gray era nevinovat. Şi cel mai chinuitor era faptul că încă nu ştia cine anume era vinovatul.

Oricum ucigaşul era un el. Şi asta le elimina dintr-un foc pe Andrea Wallice şi pe Yolanda Foster, chiar dacă Faith hotărîse deja că nu era probabil ca ele să fie vinovatele. Dar se putea presupune că Lowell Foster nu aflase despre aventura Yolandei atunci cînd îi spusese aceasta, ci înainte, cînd bîrfa se întinsese în oraş ca o pecingine şi vreun isteţ care voia vreun avantaj îi şoptise soţului încornorat ce anume făcea soţia lui şi cu cine. Nu avea importanţă că şi el o făcea lată împreună cu secretara, asta era altă mîncare de peşte. Din păcate, Lowell trebuia să rămînă şi în continuare pe lista ei.

Dar cu cine se certase Guy în noaptea aceea şi de ce? Vreun asociat de afaceri, supărat că banii nu-i curgeau cum se aşteptase sau pentru cine ştie ce încurcătură ivită din senin? Dar, după felul în care Guy se dădea la femei era posibil mai degrabă ca acela ce-i făcuse de petrecanie să fi fost tot un soţ înşelat. Dar cu cine altcineva se mai culcase în vara aceea?

Faith nu putea găsi răspunsul la toate întrebările în seara aceea. Însă putea să vadă cu ochii ei dacă exista sau nu vreun cartuş de glonţ în căsuţa de pe apă.

Aruncă o privire la ceas. Era nouă şi jumătate. Dacă tot avea de gînd s-o facă, noaptea era cel mai bine, cu mai puţine şanse de a da iarăşi nas în nas cu Gray şi cu mai multe şanse de a-l evita în cazul în care s-ar fi învîrtit şi el prin zonă.

Faith nu era deloc persoana care să tărăgăneze atunci cînd lua o hotărîre, deşi de această dată întîrzie puţin ca să-şi pună pantofi mai solizi în picioare. Şi mai luă şi o lanternă în drum spre uşă.

Se hotărîse să meargă pe drumul ce ducea direct la casa de vară, dar, în ultimul minut se răzgîndi. Cineva ar fi putut-o zări intrînd pe drumul particular ca apoi să-i

anunţe pe cei din familia Rouillard, ceea ce era cu totul de nedorit. Şi, dacă nenorocul îi ieşea iarăşi în cale şi la casa de vară era cineva, nu voia să-l avertizeze din timp cu luminile farurilor şi cu zgomotul motorului.

Aşa că se îndreptă spre locul în care parcase şi înainte, deşi asta însemna să meargă mai mult de o milă noaptea prin pădure. Dar asta nu era o problemă. Nu-i fusese niciodată frică de întuneric, sau de şerpi sau de celelalte vietăţi ale pădurii, deşi preferă să-şi ia un băţ ca să fie sigură, pentru cazul în care ar fi ajuns prea aproape de un şarpe înainte ca timida creatură să se ferească din calea ei.

Pădurea era zgomotoasă în timpul nopţii, plină de foşnete făcute de animalele nocturne plecate la treburile lor. Possumi şi ratoni cocoţîndu-se în copaci, vaietele bufniţelor, orăcăitul broaştelor, bîzîitul insectelor, ţipetele păsărilor de noapte, ţîrîitul greierilor. Briza îşi adăuga şi ea şoapta plăcută la întreaga simfonie, copacii foşnind adormitor. Faith mergea încet, fără să se grăbească, să nu cumva să rătăcească poteca; atunci cînd ajunse la pîrîu, zîmbi observînd acurateţea vechilor instincte. Apoi se opri aprinzîndu-şi lanterna şi măturînd suprafaţa apei şi ierburile din jur ca să se asigure că nu existau mocasini care să păşească prin jur, după care păşi pe piatra plată aşezată în mijlocul pîrîului şi de acolo sări pe malul opus. De acolo mai erau doar cîteva sute de metri pînă la casa de vară.

Cinci minute mai tîrziu se opri la marginea luminişului, răsuflînd din greu a teamă, înainte să părăsească desişul copacilor. Casa era întunecată şi tăcută. Ascultă dar nu auzi decît sunetele fireşti ale nopţii. Lacul murmura lovindu-se uşor de stîlpii ce susţineau docul, suprafaţa ca de oglindă încreţindu-se din cînd în cînd din cauza brizei ce adia uşor, distrugînd imaginea lunii pline. Peştii ce se hrăneau noaptea adăugau şi ei cîte un plescăit uşor la fondul sonor al naturii atunci cînd atingeau suprafaţa apei.

Faith urcă panta uşoară dinspre casă spre apă, paşii săi nefăcînd nici un zgomot.

Nu ştia ce ar fi putut face dacă depozitul ar fi fost încuiat, ceea ce, desigur, era foarte posibil, deşi cînd fusese acolo cu două zile în urmă, fusese deschis. Dar pe acolo fusese şi Gray; probabil că descuiase uşa, privise ce se afla în interior ca după aceea s-o încuie la loc.

Dacă chiar ar fi fost genul aventuros, cugetă cu amărăciune, ar fi putut înota pe sub podelele depozitului ca să intre apoi prin trapa din mijlocul lui. Şi la naiba cu toate uşile încuiate!

Numai că nu era aşa de simplu.

Înotul pe sub apă în timpul nopţii nu era tocmai genul ei de distracţie. Numai gîndul de a se dezbrăca la piele şi după aceea de a se scufunda pe sub luciul întunecat al apei o făcea să se cutremure. Dacă depozitul fusese închis atîţia ani de zile era foarte posibil să fie locuit acum doar de şoareci, şerpi, veveriţe poate şi de vreo doi ratoni, care ar fi fost uimiţi văzînd un vizitator nocturn apărînd de sub apă. Nu, era preferabil să-i anunţe pe cei dinăuntru de prezenţa ei zgîlţîind uşa de la intrare, sau spărgînd un geam, ceva, ca să le permită să dispară de acolo cît mai repede. Dar oare casa avea vreo fereastră? Pînă atunci nu observase aşa ceva.

Depozitul plutea uşor pe apă, zidurile albe semănînd cu nişte stafii. În vreme ce străbătea poteca din faţă, aprinse lanterna şi îndreptă fasciculul de lumină spre uşile duble, înăbuşindu-şi un geamăt de dezamăgire. Un lacăt mare şi lucios asigura securitatea depozitului blocînd intrarea oaspeţilor nedoriţi. Poate că ar fi reuşit să deschidă sau să spargă o broască normală, dar cu lacătul acela imens nu putea face nimic. Singura ei şansă rămînea acum fereastra.

Nu exista aşa ceva în partea dinspre doc, doar zidul de un alb lăptos. Se îndreptă în cealaltă parte şi se opri să se uite cu sentimente amestecate la fereastra ce

părea un ochi negru pe o faţă foarte palidă. Vestea bună era că exista totuşi o fereastră, care avea sticlă şi se putea sparge cu uşurinţă. Vestea cea proastă era că terenul solid se sfîrşea cam cu doi metri înainte să poată ajunge în dreptul ei. Şi fereastra era destul de înaltă ca să-i facă intrarea dificilă; nu imposibilă, dacă-şi punea mintea cu ea, dar categoric dificilă.

O mînă foarte caldă şi foarte mare îi prinse braţul gol, forţînd- o deodată să se întoarcă, strîngînd-o apoi lîngă un trup înalt şi solid.

– Parcă ţi-am spus ce-o să-ţi fac dacă te mai prind o singură dată pe aici, îi şopti Gray la ureche.

CAPITOLUL 16

Gray o conduse pe veranda casei de vară, ca ecranul protector din plasă cu ochiuri mici să-i apere de ţînţari şi de alte insecte care i-ar fi putut pişca. Speriată pînă-n măduva oaselor din cauza apariţiei bruşte, deloc uşurată din cauza faptului că-l recunoscuse, Faith nu reuşise să facă altceva decît să se agaţe de umerii lui atunci cînd o luase în braţe şi traversase iarba luminişului ca apoi s-o ducă în casă.

Imediat după aceea fu copleşită de un val întunecat de dorinţă, care o trăgea mai jos decît ar fi avut puterea sau raţiunea de a-l refuza. Protestul n-ar fi fost o opţiune; dorinţele trupului care atîta amar de vreme fuseseră înăbuşite ieşiseră la suprafaţă cu violenţă, întunecînd în calea lor gîndirea. Tremura nestăpînit atunci cînd o puse cu picioarele pe podea, lăsînd-o mai întîi să lunece pe trupul lui, fricţiunea aceea dulce excitîndu-i pe amîndoi aproape dureros. Venise momentul. Doamne, acum era momentul! Îl dorea cu o nevoie atît de feroce, atît de distrugătoare încît nu mai putea fi refuzată sau amînată, aşa că se agăţă de el, simţindu-şi trupul mulîndu-se după formele lui, plin de acceptare.

El o împinse pînă în dreptul unei coloane de lemn ce susţinea veranda, lipind-o cu putere de ea. În ciuda lunii pline, acolo era întuneric, întuneric şi cald, aerul fiind

înmiresmat de aromele specifice verii şi de parfumul masculin. Respiraţia lui era greoaie şi rapidă atunci cînd se aplecă spre ea, împingîndu-se în moliciunea trupului ei. Îşi vîrî apoi degetele în părul ei bogat, cuprinzîndu-i capul între degetele prelungi, ţinîndu-i-l nemişcat ca s-o poată săruta nestingherit. Gray era într-o excitaţie completă, iar dovada ei o apăsa din greu pe pîntec, la fel de dură ca marmora.

Faith gemu sub buzele lui, băgîndu-se înfometată în el, încercînd să se ridice cît să poată cuprinde erecţia între picioare. Era plină de dorinţă şi goală, atît de goală, încît se umezise cumplit din cauza nevoii de a-l simţi acolo.

Cămaşa lui atîrna descheiată. Carnea în care i se înfipseseră degetele era acoperită de material, dar pieptul era dezgolit. Îi putea simţi pielea umedă din cauza transpiraţiei şi aspră acolo unde era acoperită de păr. Sînii i se întăriră şi sfîrcurile se ridicară, dureroase din cauza dorinţei de a fi atinse.

Gray îşi smulse gura din sărut, încercînd să inhaleze cît mai mult aer, pieptul ridicîndu-i-se şi coborîndu-se cu rapiditate la fiecare respiraţie. Faith îşi linse buzele învineţite, gustîndu-l pe marginea lor, după care îl prinse de gît, trăgîndu-l în jos spre ea. El îi făcu pe plac imediat, cu o gură aspră, neîndurătoare, acea forţă primară excitînd-o mai mult decît orice cunoscuse pînă atunci.

El îi cuprinse amîndoi sînii, masîndu-i cu duritate, iar uşurarea simţită era atît de acută încît Faith nu-şi putu reţine un geamăt surd de plăcere şi de dorinţă, deşi, numai după cîteva secunde, nu i se mai păru suficient. El însă îi ghici gîndul, sau poate că şi al lui era la fel de puternic, pentru că deodată îi apucă bluza de părţi smucind-o cu brutalitate încît năsturaşii zburară, împrăştiindu-se pe verandă şi căzînd apoi cu zgomot în întunericul liniştit. Cu o singură mînă desfăcu sutienul ce avea închizătoarea în partea din faţă, dînd cupele mătăsoase deoparte,

dezvelind sînii fermi gurii nemiloase şi înfometate. Îşi petrecu apoi un braţ pe sub fundul ei ridicînd-o, gura deschisă alunecînd pe pieptul dezvelit şi lăsînd în urmă o dîră umedă. Un sfîrc ridicat îi nimeri în gură şi ca atare el îl primi ca pe un dar, trăgînd de el cu forţă, cu pasiune, făcîndu-i întregul sîn să se înfioare de o senzaţie atît de puternică încît dacă ar fi putut Faith s-ar fi băgat pe sub pielea lui. El îi răspunse ţinînd-o şi mai strîns, ridicîndu-i fesele în aşa fel încît să-şi poată cuibări organul întărit în căldura moale dintre picioarele ei. Sexualitatea provocatoare a mişcărilor lui dădu frîu liber propriului ei foc, făcînd-o să simtă cum alunecă neajutorată prin tunelul întunecat şi alunecos al orgasmului.

Încercă să i se împotrivească; nu voia ca febra aceea sălbatică să se sfîrşească atît de repede. Se lăsă din nou pe spate, spre coloana de lemn, încercînd să-şi îndepărteze coapsele de ceea ce o încîntase atît de mult cu cîteva secunde în urmă. Însă nu reuşi; braţul cu care îi înlănţuise fesele o ţinea lipită de el, nepermiţîndu-i libertatea de mişcare, nici măcar să-şi apropie picioarele cu un centimetru. Un nod aproape dureros i se lăsă în pîntec, făcîndu-i sîngele să alerge mai iute prin trup.

Apoi el o aşezâ iarăşi pe picioare, ridicîndu-i fusta în talie. Faith se sprijini de coloană, slăbită pentru că simţurile nu mai puteau face faţă rapidităţii şi violenţei cu care se desfăşura totul. Ameţită, se gîndi la acea primă dată cînd îl văzuse făcînd dragoste, atît de încet şi de tandru, vocea aceea groasă alintînd şi reconfortînd, şoptind cuvinte de dragoste. Crezuse că aşa avea să i se întîmple şi ei, însă acum părea prinsă într-un adevărat vîrtej precum Dorothy, fiind izgonită prin simţuri într-un teritoriu sălbatic. Se apropiaseră unul de celălalt precum animalele, incapabili să mai încetinească sau să mai pună puţină tandreţe în actul respectiv şi adevărul era că nici măcar nu-i păsa. Dorinţa era mult prea puternică, mult prea acută.

El îşi înfăşură mîna stîngă în fustă, ţinînd-o ridicată în continuare în vreme ce cu dreapta încerca să-i dea jos chiloţii. Aerul nopţii îi înfioră fesele dezgolite, făcînd-o să se simtă cumplit de expusă, aşa că se cutremură uşor în braţele lui. Reuşise deja să-i coboare chiloţii pînă în dreptul genunchilor, cînd îşi ridică un picior încălţat în cizmă şi, proptindu-şi vîrful în material, îl forţă să coboare şi restul drumului. Faith auzi protestul materialului sfîşiat ca apoi să-l simtă imediat la picioare în vreme ce el deja o ridica, scoţînd-o dintre rămăşiţele demne de milă.

O lipi iarăşi de coloană, desfăcîndu-i picioarele larg şi vîrîndu-şi trupul între ele. Faith îşi lăsă capul pe spate, auzindu-şi respiraţia precipitată în vreme ce aştepta aproape în agonie ca el să se împingă în ea, umplînd golul imens şi uşurînd dorinţa dureroasă. Mîna lui se mişca frenetic între trupurile înlănţuite, umblînd la curea şi apoi încercînd să desfacă fermoarul, şi, doar simţindu-i încheieturile degetelor trecînd uşor pe lîngă carnea umflată de dorinţă aceasta o făcea să geamă. Reuşi în cele din urmă să-şi desfacă pantalonii, eliberînd carnea încordată, împingînd apoi şi căutînd să simtă umezeala dintre picioarele ei.

– Vreau să te regulez, îi şopti răguşit, vocea părînd să vină de la mii de kilometri distanţă în vreme ce-o mai ridica puţin, ajustîndu-i poziţia. Lasă-mă să intru. Acum. Mîna lui rămăsese între trupuri, mişcîndu-se ca o adevărată expertă, cercetînd carnea moale. În cele din urmă descoperi deschiderea catifelată şi umedă şi-şi vîrî un deget înăuntru, căutînd să scoată şi să întindă umezeala dinăuntru ca s-o pregătească mai bine pentru penetrare. Faith se cutremură, strîngîndu-şi braţele în jurul gîtului lui în vreme ce degetul lung mîngîia locurile sensibile făcînd-o să simtă nenumărate explozii subterane de plăcere. Muşchii interiori se încordaseră deja în jurul degetului, strîngînd şi mîngîind subtil, făcîndu-l pe Gray să înjure din cauza excitaţiei prea mari. Incapabil să mai amîne, îşi

retrase degetul, conducînd în locul lui spre locul acela minunat capul lat al penisului.

Faith încremeni, îngheţată din cauza presiunii enorme care-i apăsa între picioare atunci cînd el începu să se împingă. Febra dorinţei dispăru, înlocuită fiind de teamă. Într-un fulger de claritate a amintirii, o revăzu pe Lindsey Partain încremenind, ţipînd apoi la intrarea lui, iar acum înţelese şi de ce anume. Toate gîndurile dispărură, mintea concentrîndu-se doar asupra mădularului imens pe care el se chinuia să-l bage în trupul ei. Apoi Gray gemu din cauza dificultăţii penetrării, cu tot trupul încordat la maximum.

Ea se foia în braţele lui, mici gemete de neplăcere ieşindu-i din gît. Gray se opri, rîuleţe întregi de sudoare alunecîndu-i pe faţă şi căzînd apoi pe panta dulce a sînilor ei. Disperat, se luptă să-şi recapete controlul, acel efort îndurerîndu-i muşchii şi aşa încordaţi.

– Ssssst, sssst, îi şopti, cu buzele lipite de linia delicată a maxilarului. Însă sunetul se pierdu curînd în foşnetul atotcuprinzător al nopţii. Este în regulă, scumpo. Te poţi descurca. Acum stai liniştită şi lasă-mă să intru. N-o să te rănesc, o să mă mişc încet şi foarte uşor. În vreme ce vorbea începuse să se şi miste încet înainte şi înapoi, acele mişcări uşoare permiţînd muşchilor ei să se mai relaxeze, lăsîndu-l pe el să alunece încet în strînsoarea incredibilă, umedă şi fierbinte. Faith gemu şi începu să tremure în îmbrăţişarea lui. El îi simţi trupul arcuindu-se convulsiv, într-un efort instinctiv de a-l accepta şi de a se ajusta la dimensiunile lui. Gray încercă să-şi controleze mişcările, dar era mult prea tîrziu. Unduirile scurte şi brutale îl împlîntaseră pînă în adîncul ei, încîntîndu-l mai presus de închipuire, iar mănuşa aceea caldă îl făcea să creadă că întregul corp avea să-i explodeze.

Prin ea, încă reverbera şocul admisiunii. Rămăsese slăbită în strînsoarea braţelor lui, cu capul lăsat pe spate precum o margaretă cu lujerul frînt. Controlul lui, din greu cîştigat, se evaporă deodată. Coapsele i se mişcau

nebuneşte, intrînd şi ieşind dintre picioarele ei. Ea rămase nemişcată, susţinută doar de trupul lui încordat şi de coloana din spate. Pentru o perioadă nemăsurată de timp, simţurile i se îngustaseră pînă la a percepe doar bătăile inimii şi asaltul lui asupra ei, care părea să se fi înteţit şi mai mult. Se prinsese cu nădejde de cămaşa lui, în vreme ce încerca să îndure dorinţa şi apetitul nemilos de care dădea dovadă.

Apoi el se opri deodată, mîrîind nemulţumit, în vreme ce ea se retrăsese deja în sine, căutînd o portiţă de scăpare.

– Nu, îi zise cu o voce furioasă şi frustrată. N-o să te las să fugi de mine. Haide, scumpo, dă-ţi drumul o dată cu mine! Lasă-mă să te simt.

Faith încercă să vorbească, să spună ceva. Nu pot s-o fac, cugetă, deşi nici un cuvînt nu i se formă pe buze. Orgasmul, de care se ferise cu puţină vreme în urmă, părea acum de neatins. Se simţea neplăcut de întinsă, invadată, fără nici un fel de plăcere.

Atunci el îşi schimbă iarăşi poziţia, trecîndu-şi braţele pe sub coapsele ei şi desfăcîndu-le şi mai mult, greutatea torsului fixînd-o şi lipind-o de coloană. Faith se simţi imediat deschisă complet, incapabilă să reacţioneze sau să controleze mişcările lui. Apoi el îşi eliberă o mînă pe care o lăsă în jos în căutarea micului sîmbure de la capătul sexului ei, folosindu-se de degete pentru a da deoparte pliurile cărnoase ca să-l expună. Îşi ajustă poziţia coapselor, intrînd şi mai adînc în ea ca să poată apăsa pe el, după care îşi reîncepu mişcările ritmice.

Un fulger păru să treacă prin trupul ei, explodînd în cele din urmă între picioare. Nu avea nici o apărare în faţa acelor senzaţii care se intensificau cu fiecare mişcare a coapselor lui. Ştiuse exact ce avusese de făcut ca s-o îndrepte spre un orgasm rapid. În numai cîteva secunde gemea iarăşi căci plăcerea se întorsese; în mai puţin de un minut atinse apogeul, ţipînd tare din cauza forţei eliberatoare, trupul arcuindu-i-se şi cutremurîndu-se

în braţele lui. Părea să nu se mai sfîrşească şi era atît de puternic încît nu mai avea cunoştinţă şi de altceva, redusă complet la o fiinţă pur fizică.

Spasmele ei de abia dacă se potoliseră puţin atunci cînd începură ale lui, în vreme ce el se încordase tot sub greutatea lor, cu capul lăsat pe spate şi gîtul întins, lăsîndu-se pradă violenţei ejaculării. Un geamăt aspru şi răguşit îi ieşi din piept în vreme ce coapsele i se mişcau în ritmul spasmelor.

Finalul a fost silenţios, punctat doar de ritmul rapid al respiraţiilor lor sau de un geamăt sau oftat ocazional în vreme ce terminaţiile nervoase încă excitate se răsuceau în ultimele rămăşiţe ale plăcerii. Faith era ameţită şi în cele din urmă îşi lăsă capul să-i cadă în faţă, sprijinindu-l pe umărul lui. El se relaxase greoi în îmbrăţişarea ei lăsînd coloana din spate să-i sprijine. Acolo unde pielea goală se atingea erau deja lipicioşi din cauza transpiraţiei. Hainele le erau şi ele umede şi şifonate. Iar ea se simţea la fel de năucă ca după o bătălie straşnică.

Respiraţia lui Gray se mai calmă, iar el avu ocazia să se adune puţin, deşi fiecare mişcare era un efort imens. Inima îi bătea alături de sînul ei, fiecare bătaie în parte înceată şi greoaie. Se retrase cu grijă din trupul ei, ţinînd-o nemişcată atunci cînd se încordă, căci, cu toată umezeala din interior produsă de două orgasme consecutive, ţesuturile fragile îl eliberau la fel de greu pe cît de greu îi permiseseră intrarea.

Gray era uluit, cutremurat pînă-n străfunduri de intensitatea a ceea ce tocmai se petrecuse. Nu fusese un simplu sex. Avusese sex şi înainte, de mai multe ori de cît ar fi putut număra. Sexul trebuia să fie o plăcere, cîteodată blînd, cîteodată parşiv; un apetit persistent dar uşor de satisfăcut. Ceea ce tocmai se întîmplase cu Faith fusese la fel de puternic şi de neoprit precum o avalanşă, un foc care-l secătuise şi de care deja simţea iarăşi nevoia. Simţi apoi imediat trupul ei subţirel şi tandru cum îi tremura în braţe şi îşi dori în acel moment să se întindă undeva

cu ea, s-o reconforteze ca după aceea să se împlînte iarăşi în interiorul ei. O voia cu o violenţă care-i răsucea parcă cuţitul drept în suflet. Şi, pentru că nu avea încredere în el că n-o s-o facă din nou, îşi lăsă braţele să cadă din jurul ei.

Încă scuturat de frisoane, în minte îi veni un singur gînd.

– Doamne, îi zise cu o voce răguşită şi încă puţin instabilă în urma orgasmului devastator. Dacă regulatul cu Renée era asemănător cu ceea ce am simţit eu cu tine, atunci nu-l condamn pe tata că nu se putea dezlipi de ea.

Faith îngheţă, căldura plăcută a răcindu-se sub cuvintele lui înţepătoare. Preferă să nu-i răspundă cruzimii, deşi asta fusese, o cruzime de neînchipuit din partea lui. Dacă aranjase totul în aşa fel încît s-o facă să se simtă ieftină, reuşise admirabil de bine. Umilinţa şi supărarea îi încleştară stomacul, făcînd-o să strîngă din dinţi din cauza valului de greaţă care urmă. Ea simţise în acele momente că inima parcă îi părăsise trupul, dar pentru el fusese – cum? Un fel de răzbunare? Renée nu putea fi atinsă aşa că o luase în schimb pe fiica ei?

Nici măcar nu îndrăzni să-l privească în vreme ce încerca să-şi pună puţină ordine în îmbrăcăminte. Sutienul îi era răsucit dar în cele din urmă reuşi să-l încheie. La bluză nu mai avea nici un nasture, aşa că o apucă de poale şi o înnodă în dreptul taliei. Se aplecă apoi şi-şi luă chiloţii, intenţionînd să-i pună, însă erau mult prea rupţi. Obrajii îi ardeau de ruşine, dar era fericită că era întuneric.

Tăcută, vîrî chiloţii zdrenţuiţi în buzunarul fustei, după care se întoarse, mergînd cu ultimele rămăşiţe ale demnităţii, spre scările verandei. Nu era prea mult. Cum mai putea vreo femeie să mai aibă vreun fel de demnitate cînd tocmai fusese luată pe sus şi posedată cu graţia unui marinar plecat în cursă pe mare timp de şase luni dîndu-se la prima tîrfă întîlnită pe o alee întunecată? Picioarele îi tremurau ca gelatina, coapsele o dureau din

cauza presiunii prea mari, şi, ce era cel mai rău, sămînţa lui i se scurgea acum pe picioare.

Deschise uşa de plasă şi se împletici în jos pe scări. Lanterna zăcea încă în acelaşi loc în care o lăsase să cadă, iluminînd firele de iarbă şi atrăgînd în jur un adevărat roi de insecte. Se aplecă s-o ia şi, cînd se ridică, se lovi de Gray. E tăcut ca o fantomă, cugetă în acel moment; nu-l auzise coborînd de pe verandă. Încercă să-l ocolească, însă el o apucă de braţ, oprind-o.

– Unde naiba îţi închipui că te duci?

– Înapoi la maşina mea.

El mîrîi dispreţuitor.

– Dacă nu te-am lăsat să mergi prin pădure în timpul zilei, poţi să fii sigură că nici de-al naibii nu te-aş lăsa s-o faci în timpul nopţii.

Faith putea simţi tensiunea şi nervozitatea din vocea lui, dar era mult prea obosită şi scîrbită ca să-şi mai facă probleme. Cu blîndeţe îşi desprinse braţul din strînsoarea lui, evitînd să-l privească.

– Am crescut străbătînd în lung şi-n lat această pădure. Nu am nevoie de escortă.

– Urcă în maşină, îi zise Gray, iar tonul vocii o anunţa că se hotărîse şi nimic nu avea să-i schimbe decizia. O să te duc eu înapoi.

Maşina? Nedumerită, Faith privi în jur. Pînă atunci nu avusese timp să se întrebe cum de ajunsese el pînă la casa de vară. De-abia atunci observă Jaguar-ul parcat pe o latură a casei şi nu pe alee. Ca de obicei, ea se apropiase din cealaltă parte şi de aceea nu văzuse maşina. Oare ce geniu al răului îl făcuse să parcheze tocmai acolo şi nu pe alee ca de obicei? Dacă ar fi văzut maşina nu ar fi părăsit niciodată adăpostul copacilor.

Gray deja o împingea spre maşină aşa că Faith nu mai stătu să piardă vremea, certîndu-se. Pur şi simplu îşi dorea să scape mai repede de el şi cea mai rapidă metodă era să cedeze şi să ajungă mai iute în locul în care-şi lăsase maşina.

El îi deschise portiera, după care o împinse înăuntru cu o mînă proptită pe talie. Faith se aşeză, oftînd resemnată, fericită că nu trebuia să se mai susţină pe picioarele tremurătoare. El înconjură maşina şi se aşeză la volan, cu mîini puternice şi sigure învîrtind cheia în contact şi schimbînd vitezele.

– Ai parcat în acelaşi loc în care ai fost şi înainte? o întrebă, furia simţindu-i-se în cuvinte.

– Da, murmură ea, după care se cufundă în tăcere. Să menţină acea tăcere părea lucrul cel mai indicat şi cel mai uşor de dus la îndeplinire, aşa că se concentră asupra copacilor negri care treceau prin faţa ferestrei.

Şoseaua înconjura lacul, intrînd apoi în autostradă, după care Gray fu obligat să intre pe drumeagul de ţară ce ducea spre cabana în care copilărise şi la jumătatea căruia îşi lăsase maşina. Ca să ajungă acolo nu i-ar fi trebuit mai mult timp de mers pe jos decît cu maşina lui Gray, dar, după toată acea tensiune, era bucuroasă că nu trebuise să-şi pună picioarele nesigure la încercare. Probabil că s-ar fi împiedicat de fiecare rădăcină sau piatră ieşită în cale.

Jaguar-ul luă o curbă şi imediat după aceea le apăru în faţă maşina ei. Începu să-şi caute cheile, însă degetele nu dădură decît peste buzunarul gol. Panica îi strînse stomacul.

– Mi-am pierdut cheile, spuse cu un glas slab. Sigur că da. Doar fusta îi fusese ridicată peste cap. Ar fi fost un adevărat miracol dacă cheile ar fi rămas în buzunar.

– Uite. O legătură zornăitoare îi ateriză în poală. Le-am găsit eu.

Mîna i se încleştă pe chei în vreme ce Gray îşi parca Jaguar-ul în spatele maşinii ei. Îşi deschise portiera înainte ca el să aibă timpul necesar să frîneze şi să scoată cheile din contact. Coborî rapid, ignorînd comanda lui de a mai aştepta puţin, începînd să-şi caute cheia de la portieră încă din mers. O găsi şi o şi întoarse în broască. Gray coborîse şi el din maşină şi se îndrepta

grăbit spre ea. Ea deschise uşa cu o smucitură, urcîndu-se în spatele volanului.

– Faith, o strigă el, dar ea deja băgase cheia în contact şi pornise motorul, după care băgă în marşarier, pornind maşina cu uşa încă deschisă. Apoi se aplecă puţin în afară şi o trase spre ea, smucind-o din mîna lui Gray, lăsîndu-l mască în mijlocul drumului în vreme ce continua să meargă cu spatele, pînă cînd găsi un loc suficient de lat ca să poată întoarce.

Gray rămase în mijlocul drumului, uitîndu-se după farurile care păreau să se mişte nebuneşte în vreme ce Faith manevra maşina pe drumul îngust, după care îi urmări luminile roşii de la stopuri, depărtîndu-se şi dispărînd în cele din urmă. Îşi strînsese mîinile în pumni, încordat de efortul pe care-l făcea să nu se urce în maşină şi s-o pornească în urmărirea ei. Era prea zguduită, prea încordată şi o presiune în plus ar fi putut s-o termine de tot. Dacă ar fi urmărit-o probabil că Faith ar fi sfîrşit-o în vreun copac.

Se întoarse la maşină, blestemînd cumplit în barbă. Dacă ar fi reuşit să ajungă cumva pînă la fund, şi-ar fi tras cîteva picioare zdravene. Doamne, ce lucru tîmpit, idiot şi lipsit de bun-simţ putuse să-i spună! Ironia cuvintelor o simţea acum pe propria-i piele. Le dusese cu vorba dulce pe mai multe femei decît îşi putea aminti în acele momente şi nici una dintre ele nu însemnase pentru el mai mult decît o conservă de fasole... Şi tocmai cu Faith, care reuşise să-i înnoade boaşele, tocmai cu ea reuşise să spună cel mai rău lucru posibil... Şi imediat se retrăsese în ea însăşi, tot acel foc minunat redus la o mînă de cenuşă, iar faţa ei devenise la fel de calmă şi de albă ca a unei păpuşi. Mai văzuse expresia aceea şi înainte, o singură dată, într-o noapte pe care n-o putea uita şi spera din suflet să nu mai trebuiască s-o vadă din nou.

Evenimentele tumultuoase ale acestei zile îl zguduiseră şi pe el. Mai întîi descoperise pisica mutilată pe masa lui

Faith, apoi simţise frustrarea aceea cumplită cînd nu reuşise s-o convingă că ar fi putut fi în primejdie, la naiba, şi că ar fi fost mult mai bine pentru ea dacă s-ar fi mutat în altă parte. Parcă vorbise însă cu un perete, singura diferenţă fiind că peretele nu i-ar fi ripostat. Ea doar afişase expresia aceea încăpăţînată, cu bărbia ridicată, înfigîndu-şi călcîiele delicate în pămînt şi refuzînd să-l asculte. După care îl mustrase Alex pentru că o luase pe Faith în maşină, de parcă ar fi fost ciumată sau aşa ceva, la naiba cu toate, iar Monica îl privise ca şi cum tocmai i-ar fi dat peste faţă cu un peşte împuţit.

Se îndreptase spre lac pentru a savura solitudinea completă şi stătea tocmai pe verandă cu spatele lipit de perete, privind lumina lunii răsfrîntă de luciul apei, încercînd să facă ordine în întîmplările acelei zile, cînd în faţă îi apăruse Faith la fel de tăcută ca o stafie. O privise, necrezîndu-şi ochilor, încercînd să se lupte cu supărarea că ea mersese prin pădure în timpul nopţii, pentru că era clar ca ziua că nu venise cu maşina. Şi se îndreptase direct spre depozitul bărcilor, fascicolul de lumină al lanternei trecînd peste el. Dar ce naiba putea să caute acolo? Asta fusese a doua oară cînd o prinsese învîrtindu-se prin zonă.

Şi tocmai atunci îl lovise dorinţa, spălînd în cale orice gînd. O prevenise şi faptul că se afla totuşi acolo însemnase că era gata să plătească.

Gray ar fi vrut să creadă că ar fi fost în stare să se oprească dacă ea i-ar fi cerut-o, dar era cu adevărat bucuros că nu fusese pus la încercare. Adevărul era că nu spusese nu, dar nici altceva. În loc de asta se vîrîse atît de tare în el de parcă ar fi vrut să-i intre pe sub piele şi aproape că reuşise. Fusese dulce şi dornică, cu trupul tremurînd pe sub mîngîierile lui, cu buze tandre şi sălbatice în acelaşi timp. În acele momente, nimic pe lume nu l-ar fi putut smulge de lîngă ea şi încă mai tremura în urma acelui act.

În dimineaţa aceea o făcuse puritană şi nimerise drept la ţintă. Scutură din cap încercînd să înţeleagă ceea ce aflase despre ea în seara aceea. Faith Devlin Hardy, fiica unui beţiv şi a unei tîrfe, nu bea, nu fuma şi nu se culca oricum şi cu oricine. Doar avusese virgine care nu erau nici pe departe atît de strîmte ca ea. Probabil fusese fecioară înainte de a se mărita şi Gray avu deodată siguranţa că el era primul bărbat cu care fusese de cînd îi murise soţul. Şi, cu toată senzualitatea cu care-i răspunsese, era convins că era o femeie destul de rece. Nu îi judeca pe ceilalţi oameni, dar ea se menţinea între anumite limite bine fixate.

Probabil din cauza părinţilor ei, sigur că da. După ce fusese crescută într-o asemenea atmosferă, Faith era hotărîtă să nu le semene.

Pentru el asta era minunat atîta vreme cît nu avea de gînd să se ferească şi de el, să se retragă în carapace. Şi avea sentimentul neplăcut că exact asta şi avea de gînd să facă şi nici nu se punea problema s-o lase să scape chiar atît de ieftin.

Nu te gîndi la asta. Nu te mai gîndi la el.

Faith se trezi devreme după o noapte de somn zbuciumat, cu ochi grei şi parcă mai obosită decît atunci cînd se culcase. Reuşise să-şi alunge orice gînd despre Gray cu o seară în urmă, ignorînd durerea ce rămăsese în urmă, după ce el se folosise de ea, şi chiar eliminîndu-l în vreme ce spăla acea evidenţă clară. Dar cu toată voinţa ei, subconştientul o trădase, permiţîndu-i lui Gray să i se furişeze în vise, ca apoi să se trezească în vreme ce-l căuta şi trupul îi fremăta de dorinţă.

Timp de patru ani toate nevoile trupului fuseseră atît de bine înfrînate încît aproape că păruseră inexistente, dar în ceea ce-l privea pe Gray, orice formă de control o depăşea. Putea foarte bine s-o recunoască. Cu o seară în urmă o excitase cu sălbăticie, împingînd-o spre satisfacţie cu o îndemînare demnă de invidiat, iar acum voia

şi mai mult. Nu părea să conteze că o dureau toate, că era înţepenită, sau că îi rănise mintea cu asemenea cuvinte crude; fizic, îl dorea din nou. Voia să simtă iarăşi plăcerea aceea atît de violentă. Nici nu ştiuse că putea fi şi aşa, şi descoperirea o uluia şi o umilea în acelaşi timp.

De fapt, o tratase ca pe o tîrfă. Pe Lindsey Partain o sedusese cu răbdare şi cu tandreţe şi Faith îl văzuse, aşa că ştia care era deosebirea. Lui Lindsey îi murmurase cuvinte de dragoste în franceză, iar ei cuvinte scîrboase în engleză. Evident, doar egalii sociali meritau atenţie şi consideraţie. Sufletul i se răzvrătea de ruşine, deşi trupul îi tînjea după şi mai mult tratament dur. Poate că avusese dreptate în felul în care o tratase. Poate că moştenirea genetică fusese adormită în toţi acei ani şi acum începea să iasă la iveală.

Şi nu avea s-o lase în pace. Ştia asta la fel de bine cum îşi ştia şi numele. Încercase din răsputeri s-o mute din Prescott ca să poată fi împreună, dar probabil că tocmai tactica opusă avea să fie mai bună. Desigur, va încerca, dar nu va fi capabilă să îl evite complet şi nu mai ştia la cîte asemenea întîlniri cu el respectul ei de sine avea să reziste.

Şi încă trebuia să încerce să afle cine îl ucisese pe Guy. Nu atît pentru ea cît pentru el. Familia lui Guy merita să afle că de fapt nu fugise de ei. Nu fusese în stare să intre în depozitul de pe apă şi trebuia s-o facă într-un fel sau altul. Şi trebuia să vorbească şi cu detectivul Ambrose să vadă dacă nu cumva îl găsise pe domnul Pleasant. Trebuia să mai pună nişte întrebări, să-l asmută pe criminal să treacă la acţiune, pentru că numai dacă făcea vreo mişcare putea să-l vadă şi să-l identifice.

CAPITOLUL 17

Telefonul o înnebuni în ziua aceea. Faith chiar se gîndi să scoată din priză aparatul drăcesc, dar îşi aminti imediat după aceea că avea totuşi o afacere de condus. Nu avea o linie separată, pentru fax, aşa că telefonul trebuia să rămînă în continuare în priză. Însă lăsă robotul să-i preia toate convorbirile. Din nefericire, majoritatea erau din partea lui Gray.

Tonul din primul apel părea şi exasperat şi alinător: „Voiam să te văd astăzi dar a trebuit să plec la New Orleans de dimineaţă, devreme. Chiar acum sînt acolo şi se pare că n-o să mă întorc pînă diseară, tîrziu." Ei bine, era o adevărată uşurare, cugetă Faith. Acum nu mai trebuia să stea ca pe ace, speriată că oricînd ar fi putut să apară la uşă.

Mesajele continuară, vocea lui devenind deodată mai adîncă şi mai intimă: „Trebuie să stăm de vorbă, scumpo. Vrei să trec pe la tine diseară, cînd vin acasă? Te sun iarăşi mai tîrziu."

– Nu! ţipă Faith spre telefon în vreme ce el închidea şi robotul se deconecta.

De abia jumătate de oră mai tîrziu, îşi dădu seama ce aflase. Gray era la New Orleans. Nu era deloc nerăbdătoare să se întoarcă la casa de vară, dar, cel puţin dacă mergea acum nu avea să mai fie prinsă. Asta putea

să fie cea mai bună ocazie şi nici măcar nu avea să mai fie nevoită să meargă prin pădure.

Dacă avea să spargă geamul, Gray ar fi ştiut imediat că ea o făcuse, pentru că o prinsese furişîndu-se pe acolo cu o seară înainte. Şi în afară de asta i-ar fi fost dificil să se caţere pînă acolo fără o scară şi ea nu avea aşa ceva prin casă. Dar acum nu mai era noapte şi ea era o bună înotătoare. Ceea ce păruse de neconceput cu o noapte în urmă, părea rezonabil la lumina soarelui.

Telefonul tot mai suna atunci cînd ieşi din casă cu bagajul în mînă. Nefiind tocmai pregătită pentru astfel de aventuri, reuşise să-şi adune un oarecare echipament. Îşi pusese vechiul costum de baie şi îl acoperise cu o bluză şi pantaloni. Într-o geantă îşi luase două prosoape şi lanterna, de care era posibil să aibă nevoie ca să cerceteze colţurile întunecate. Lanterna nu era subacvatică aşa că o sigilase într-o pungă de plastic care se închidea etanş. Şi, pentru siguranţă, luase cu ea şi cel mai mare cuţit pe care-l găsise în bucătărie. Nu ştia încă foarte bine la ce anume i-ar fi folosit – spera din tot sufletul să nu se găsească atît de aproape de un şarpe furios încît să fie nevoită să-l înjunghie – dar faptul că-l avea la ea o făcea să se simtă mai bine, aşa că nu-şi mai pusese şi alte întrebări.

Era aproape veselă în vreme ce se îndrepta spre casa de vară. De două ori încercase să caute pe acolo şi de două ori o prinsese Gray. A treia oară era norocoasă.

Cînd ajunse la lac, refuză categoric să privească în direcţia casei, dar nu reuşi să scape cu totul de amintirea celor petrecute pe veranda ei. Şi cum ar fi putut, cînd încă simţea durerea dintre picioare la fiecare pas făcut? Dar mai simţea şi o undă de dorinţă şi se urî pentru asta.

Se dezbrăcă grăbită, după care se apucă să bată în uşa depozitului de pe apă ca să trezească eventualii locuitori. Nu auzi nici o scormoneală de gheruţe pe podea şi nici o săritură în apă prin gaura din mijlocul ei, aşa că

bănuia că era goală şi curată. Oricum, mai bătu în uşă de cîteva ori, şi zornăi şi lacătul pentru o mai mare siguranţă. Satisfăcută că făcuse tot ce era posibil în această privinţă, o porni pe doc pînă cînd ajunse paralel cu uşa încuiată care sigila căsuţa în care se găseau bărcile şi uneltele de pescuit de pe malul lacului.

Gray şi Monica şi prietenii lor înotaseră deseori în timpul verilor; Faith se furişase şi ea tot pe acolo în apă ca să înoate atunci cînd nu era nimeni în jur. Nu-i era teamă să fie singură în apă şi ştia cît de adîncă ar putea să fie apa pe lîngă doc. Ţinînd bine într-o mînă lanterna sigilată în pungă, se aruncă în apă cu capul înainte, ieşind apoi la suprafaţă, răsuflînd din greu din cauza răcelii. În iulie şi august apa era plăcut de caldă dar acum nu era decît sfîrşitul lui mai şi apa mai păstra din răceala iernii. Se apucă să înoate încet înainte şi înapoi încercînd să se obişnuiască atît cu temperatura cît şi cu mişcările şi, după cîteva momente, se simţi mai bine.

Sub casa în care se ţineau bărcile avea să fie întuneric. Aprinzînd lanterna prin punga de plastic, nu-şi mai permise nici un moment de gîndire. Inspirînd îndelung, se scufundă chiar de la marginea uşii.

Vizibilitatea era redusă, chiar şi cu lanterna, ceea ce însemna că pe la mijlocul locului în care se afla casa trebuia să fie la fel de întuneric ca noaptea. Deasupra ei se zărea însă un dreptunghi de lumină, ceea ce însemna că locul de intrare nu era ocupat de vreo barcă. Faith dădu din picioare ca să se ridice şi scoase capul din apă chiar înainte să-şi fi dat seama că a atins suprafaţa. Întinse mîna şi prinse marginea deschizăturii după care aşează lanterna pe suprafaţa solidă a podelei. Numai atunci îşi permise să-şi dea părul la o parte de pe faţă ca să poată examina în voie interiorul.

Interiorul depozitului era întunecat şi în general gol. Se ridică din apă şi rămase pe podea scurgîndu-se, privind în jur şi lăsîndu-şi ochii să se obişnuiască cu

semiobscuritatea dinăuntru. Mai demult, căsuţa aceea, în fapt o simplă construcţie rudimentară, fusese ocupată cu saltele şi bărci pneumatice, cu veste de salvare agăţate pe cîrligele din pereţi. Înainte barca cu care se putea face schi nautic ar fi fost aşezată cu grijă pe o latură şi bidoane întregi cu combustibil ar fi fost rînduite în spate. Însă, toate acestea dispăruseră. Întreaga clădire fusese golită şi curăţată; acum înăuntrul ei nu se mai găseau decît o maşină de tuns iarba, din aceea pe care trebuia s-o împingi, un colac de sîrmă pentru reparat gardurile şi o mătură roasă de atîta folosinţă. Nu exista nici o şansă ca un cartuş de glonţ să mai fi rămas pe acolo vreme de doisprezece ani.

Ştiind că era inutil, începu totuşi să caute. Lumină cu grijă fiecare colţ în parte, lăsîndu-se pe mîini şi în genunchi şi cercetînd totul şi din acel unghi. Nimic.

Ei bine, oricum fusese o încercare destul de hazardată, se consolă singură. Încercase şi se bucurase de o partidă de înot într-o frumoasă zi însorită.

Se scufundă iarăşi, înotînd pe sub depozit şi ieşind apoi la suprafaţă în lumina puternică a soarelui. De această dată n-o mai aşteptau nici un fel de surprize. Liniştită, se urcă iarăşi pe doc şi-şi scoase costumul ud, după care se uscă cu prosoapele şi se îmbrăcă, felicitîndu-se că nu uitase să-şi ia cu ea şi lenjerie de corp proaspătă şi uscată. Exceptînd părul ud, arăta perfect normal atunci cînd ajunse acasă.

Robotul de la telefon mai conţinea încă două mesaje din partea lui Gray.

„Unde eşti, scumpo? Dormi pînă tîrziu şi ai dat telefonul la mic? O să te mai sun."

Faith îşi ascunse faţa în palme. Maşinăria scoase un bip după care se apuca să redea un alt mesaj: „Nu poţi să amîni la nesfîrşit. Tot va trebui să vorbeşti cu mine mai devreme sau mai tîrziu. Hai scumpo, ridică receptorul."

Se duse la duş ca să-şi cureţe părul de apa din lac. Auzi telefonul sunînd chiar şi atunci cînd apa de la duş curgea şi încercă să ignore senzaţia că era hăituită. Nu era însă prea uşor. Mesajele continuară tot restul zilei, fiecare în parte devenind din ce în ce mai iritat. Încetase să o mai alinte şi s-o convingă şi devenise autoritar.

„Faith, la naiba, ridică receptorul. Dacă-ţi închipui c-o să te las să mă ignori..." Închise fără să-şi mai termine ameninţarea.

Între telefoanele primite de la Gray, reuşi să plaseze şi ea unul la New Orleans, dar detectivul Ambrose nu era disponibil în acel moment. Îi lăsă un mesaj şi aşteptă s-o sune.

Era deja după-amiază tîrziu cînd o sună. Faith ridică receptorul în clipa în care îi auzi vocea.

– La telefon Faith Hardy, domnule detectiv. Aţi reuşit să-l găsiţi pe domnul Pleasant?

– Nimic pînă acum, doamnă Hardy. Îmi pare rău. Şi nici maşina lui nu a fost găsită încă. Vocea i se mai înmuie. Cinstit să fiu, nu arată deloc bine. El nu avea deloc profilul unei persoane care să dispară deodată din proprie voinţă; nu avea de cine sau de ce să fugă şi nu avea la cine sau la ce să fugă. Este posibil să fi pierdut controlul maşinii, să fi avut un atac de cord, să fi adormit la volan... Dacă maşina a părăsit drumul şi a intrat într-un iaz sau rîu... Lăsă fraza neterminată, dar Faith nu avea nevoie de mai mult ca să înţeleagă ceea ce voise să-i spună. El bănuia probabil că vreun pescar avea să dea peste cadavrul domnului Pleasant.

– O să mă anunţaţi? şopti, încercînd să-şi reţină lacrimile.

– Da, doamnă, imediat ce aflăm şi noi ceva.

Dar nu avea să audă nimic, totuşi. Faith puse receptorul la loc în furcă. Guy Rouillard fusese ucis. Deja nu mai era o simplă teorie; mama ei doar fusese martoră. Domnul Pleasant pusese întrebări cu tîlc despre dispariţia

lui Guy. Oare ucigaşul rămăsese liniştit în banca lui bănuind că nu existau nici un fel de dovezi, sau poate că faptul că domnul Pleasant era detectiv îl scosese din amorţeală? Poate era chiar atît de nervos încît să comită încă un asasinat?

Bătrînelul acela drăguţ era mort şi numai din vina ei.

Nu, imediat ce acest gînd se înregistră în mintea-i hărţuită, fu respins cu fermitate. Nu, nu era deloc vina ei, era vina asasinului. Nu avea de gînd să-l absolve nici măcar de o mică parte de vinovăţie.

Să găsească dovezi în sprijinul teoriei cu asasinarea lui Guy avea să fie extrem de dificil, mai ales după doisprezece ani. Domnul Pleasant în schimb lipsea doar de două săptămîni. Dovezile nu erau distruse de trecerea timpului.

Dacă s-ar fi apucat şi ea să omoare pe cineva, atunci unde ar fi ascuns cadavrul? În cazul lui Guy, răspunsul cel mai probabil rămînea lacul. Pe vremea cînd se comisese crima, barca cu motor era încă acolo. Ce ar fi fost mai simplu decît să se îndrepte spre mijlocul apei unde era cea mai mare adîncime, să îngreuneze corpul şi apoi să-l arunce peste bord? Însă asemenea împrejurări bune lipsiseră în cazul domnului Pleasant. În primul rînd pentru că probabil nici nu fusese pe undeva aproape de apă şi în al doilea rînd nu mai exista barca. Deci, unde s-ar fi debarasat criminalul de cadavru?

Pe undeva pe unde să nu fie reperat cu uşurinţă. Şi existau destule păduri în jur pentru o îngropare rapidă. Doar de atîtea ori vînătorii dăduseră peste schelete îngropate de cine ştie cînd. Numai că ucigaşul reuşise cu mare succes să ascundă prima crimă, aşa că de ce să nu fi încercat aceeaşi metodă şi în cazul celei de a doua crime? Dacă se gîndea bine, era aproape sigură că lacul de pe proprietatea familiei Rouillard era locul în care trebuiau efectuate căutările.

Numai că nu putea s-o facă de una singură. Era dornică să-şi asume orice treabă, dar ştia foarte bine cînd venea momentul să ceară ajutoare. Lacul trebuia dragat. Şi asta cerea bărci, oameni şi echipament. Şeriful putea ordona aşa ceva, dar mai întîi trebuia să-l convingă că era necesar şi că lacul era locul în care trebuia să caute. Şi nu putea s-o facă fără să spună ceea ce ştia despre moartea lui Guy.

Şi nu putea să-i spună şerifului toată povestea fără ca mai întîi să-i povestească totul lui Gray. Nu putea să-l lase să afle totul de la altcineva, nu-i putea tîrî familia fără ştire într-o asemenea grozăvie. În ciuda durerii care încă îi apăsa pieptul, în ciuda faptului că îi era prea ruşine să mai dea ochii cu el, trebuia într-un fel sau altul să-i spună că bănuia, nu, că era sigură că tatăl lui fusese omorît, dar nu era tocmai sigură că putea s-o facă.

Chiar în acel moment, telefonul începu să sune iarăşi. Faith închise ochii.

– Dă-o naibii Faith! Vocea furioasă a lui Gray se auzi foarte clar din difuzorul telefonului. Dacă nu ridici în clipa asta receptorul să-mi spui că eşti în regulă, îl sun pe Mike McFane şi-i spun să vină acolo să...

Faith apucă imediat receptorul.

– Sînt în regulă! urlă disperată, după care îl trînti la loc. Ce om insistent!

Telefonul sună iarăşi, după timpul necesar formării numărului.

– Bine, zise iarăşi cînd îi răspunse robotul, pe un ton ceva mai controlat deşi se simţea încă furia. N-ar fi trebuit să spun ce-am spus. Am fost un măgar şi-mi pare rău.

– Şi mie îmi pare rău că eşti un măgar, murmură Faith către aparat.

– Poţi să-mi tragi un şut în fund sau să-mi dai o palmă mîine, care din două doreşti, continuă el. Dar să nu-ţi închipui c-o să poţi să mă eviţi mereu, pentru că nu am de gînd să permit să se întîmple aşa ceva.

Se auzi clinchetul liniei atunci cînd închise, iar ea se rugă pe tăcute ca acela să fie ultimul telefon.

Însă telefonul sună iarăşi. Faith gemu. Robotul răspunse.

– N-am avut un prezervativ noaptea trecută, o informă el cu calm.

– Am observat, zise ea sarcastică aparatului, pentru că el n-o putea auzi.

– Şi aş pune la bătaie şi ultimul ban din buzunar că nici tu nu iei vreo pastilă anticoncepţională, mai zise. Gîndeşte-te la asta. Apoi închise iarăşi.

– Nenorocitule! ţipă Faith insterizată, faţa înroşindu-i-se de mînie. Să se gîndească. Cum să se mai gîndească şi la altceva acum că el adusese chestiunea pe tapet cu atîta amabilitate?

Începu să se învîrtă prin casă, supărată şi pe ea însăşi şi pe Gray. Nu. Nu aveau nici o scuză; nu mai erau adolescenţi iresponsabili, conduşi doar de hormoni şi nu de creier, dar, din păcate, exact aşa se comportaseră. Cum de putuseră fi atît de neglijenţi? Ar fi trebuit să se fi gîndit înainte la posibilitatea unei sarcini, dar fusese atît de supărată şi de jignită încît această posibilitate nici nu-i trecuse prin minte.

Ei bine, venise acum, ca un fel de răzbunare. Ca şi cum n-ar fi avut destule griji pe cap.

Se speriase aşa de tare încît nu-i venise în minte să consulte calendarul şi să numere zilele, decît după o jumătate de oră de chin. Cînd o făcu, oftă de uşurare. Ciclul trebuia să-i vină în mai puţin de o săptămînă şi fusese mereu foarte regulat. Nu era nimic sigur, dar se părea că norocul era totuşi de partea ei.

A doua zi dimineaţa găsi un alt bileţel. Faith avusese mare grijă să-şi încuie maşina de cînd cu primul, încît cel nou fusese băgat cu grijă pe sub ştergătorul de parbriz. Îl observase atunci cînd privise pe geam şi ieşise apoi să vadă despre ce era vorba. Şi, cînd îşi dăduse seama

despre ce era vorba, se ferise să-l atingă. Nu voia să ştie ce spunea. Şi era evident că stătuse acolo aproape toată noaptea, pentru că hîrtia era încă umedă din cauză că fusese aşezată acolo înainte să cadă roua, iar cerneala sau pasta cu care fusese scris se întinsese.

Nu auzise nimic în noaptea aceea, deşi dormise neliniştită iarăşi. Dar cel puţin nu era decît un bilet şi nu un alt animal mutilat.

Era încă în pijama, de-abia îşi terminase micul dejun. Lăsînd biletul în acelaşi loc, se întoarse în casă. În mai puţin de cincisprezece minute se îmbrăcă, se fardă şi-şi aranjă părul, ieşind iarăşi pe uşă.

Deschise portiera şi aruncă pe scaun poşeta. Apoi, cu mare atenţie să nu rupă hîrtia umedă, ridică ştergătorul şi scoase biletul, ţinîndu-l de un colţ cu arătătorul şi cu degetul mare. După care se urcă în maşină şi porni în trombă spre clădirea municipală.

Parcă în faţa piaţetei, şi, ţinînd hîrtia de colţ, urcă grăbită cele trei trepte late de la intrare. Chiar în spatele uşilor exista un birou de informaţii şi se opri cîteva momente în preajma lui ca s-o întrebe de femeia micuţă cu păr albăstrui unde anume se afla biroul şerifului.

– Chiar pe holul ăsta din faţă, dragă, şi apoi la stînga. Femeia arătă spre stînga ei, iar Faith îi urmări indicaţiile cu atenţie.

Mirosul clădirii era surprinzător de plăcut, liniştindu-i nervii încordaţi. Era compus din mirosul hîrtiei şi al cernelii, al detergenţilor, al aromei mixte şi mereu schimbătoare a oamenilor ce treceau pe acolo, şi din aroma verzuie a marmorei. Clădirea fusese construită cu cincizeci sau şaizeci de ani în urmă, cînd casele aveau încă un caracter individual. Desigur, de-a lungul anilor fusese actualizată de cîteva ori, cu lumină de neon în locul becurilor obişnuite, ca bieţii funcţionari să plece cu dureri de cap din cauza luminii mult mai ieftine. Aparatele de condiţionat aerul erau ataşate peste tot la ferestrele

clădirii, agăţate de ele ca nişte lipitori, mai ales la ferestrele birourilor. Totuşi, în anumite locuri, mai ales de-a lungul holurilor, existau încă ventilatoare mari agăţate de tavan, păstrînd aerul proaspăt şi în mişcare.

La capătul holului se întoarse spre stînga, descoperind un alt hol înaintea-i. La o distanţă de cinci uşi ajunse la unele mari şi duble, cu cuvintele *„Depar Şeri"* ştanţate în partea stîngă şi cu *„tamentul fului"* în partea dreaptă, ca să formeze cuvintele întregi doar cînd erau închise. În spatele lor era o încăpere mare cu un birou de primire care parcurgea toată lăţimea, în spatele lui aflîndu-se mai multe mese de lucru, staţia radio, şi două birouri, unul care părea ceva mai mare decît celălalt. Biroul cel mare avea numele şerifului McFane pe uşă şi era pe jumătate ascuns privirii pentru că uşa nu era complet deschisă ci doar pe jumătate. Pe pereţi atîrnau fotografii ale foştilor şerifi, însumînd probabil eforturile comunităţii ca un fel de mulţumire adusă lor. Nu era un efect tocmai plăcut.

O femeie de vîrstă mijlocie îmbrăcată într-o uniformă maron de ajutor de şerif, îşi înălţă capul în vreme ce Faith se apropia de birou.

– Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

– Aş vrea să vorbesc cu şeriful McFane, vă rog.

Femeia o privi pe deasupra ochelarilor de vedere, recunoscînd-o probabil după vizita cu două zile în urmă. Dar nu făcu decît s-o întrebe morocănoasă.

– Şi cum vă numiţi?

– Faith Hardy.

– Să văd dacă nu cumva e ocupat.

Se îndreptă spre biroul şerifului, bătînd o dată în uşă, ca imediat după aceea Faith să audă murmurul vocilor lor. Femeia ieşi apoi din birou, se întoarse la locul ei şi-i spuse:

– Puteţi intra.

Şeriful ieşi în pragul biroului ca s-o întîmpine.

– Bună dimineaţa, doamnă Hardy. Ce mai faceţi?

Ca răspuns, Faith ridică bileţelul.

– Am mai primit unul.

Umorul dispăru de pe faţa şerifului, fiind înlocuit de îngrijorare.

– Nu-mi place deloc treaba asta, murmură el, luînd un plic pentru dovezi de pe un birou şi ţinîndu-l desfăcut ca Faith să bage acolo biletul. Ea se descotorosi de el cu aerul cuiva care tocmai a scăpat de ceva rău mirositor. Şi ce spune de data asta?

– Nu l-am citit. L-am găsit sub ştergătorul de parbriz azi-dimineaţă după ce m-am trezit. N-am atins decît un colţ ca să nu stric amprentele sau ce-o mai fi rămas din ele. Hîrtia e udă, explică ea.

– Roua. Asta înseamnă că a stat acolo cîteva ore. De fapt, deja avem cîteva amprente bune, de la celălalt bilet şi de pe cutie. Problema este că nu vom putea să-l găsim pe făptaş decît dacă i s-au mai luat amprentele şi înainte. O invită în birou şi puse plicul cu biletul pe birou. Dacă tot nu l-ai citit încă, hai măcar să vedem ce spune. Îşi deschise sertarul, şi, după ce cotrobăi înăuntru cîteva minute, scoase la iveală o pensetă de sprîncene. Folosindu-se apoi de pensetă şi de vîrful unui creion, desfăcu cu destulă greutate hîrtia udă. Faith îşi strîmbă puţin gîtul ca să poată citi şi ea literele negre: *Nu eşti dorită aici pleacă înainte s-o păţeşti*. Aceeaşi persoană, oftă şeriful. Fără punctuaţie.

– O caracteristică deliberată oare?

– Tot ce se poate, dar poate să fie foarte departe de stilul propriu, un fel de camuflaj. Se încruntă în direcţia ei. Doamnă Hardy, Faith, Gray şi cu mine, ţi-am spus amîndoi zilele trecute că locuitul acolo singură poate fi periculos.

– Nu am de gînd să mă mut, îi răspunse ea, repetînd acea frază poate a suta oară de cînd fusese acolo cu două zile în urmă ca să facă un raport cu privire la pisica moartă.

– Atunci ce-ai spune să-ţi iei un cîine? Nu trebuie neapărat să fie un cîine de pază, ci unul care să scoale şi morţii din groapă dacă aude ceva pe afară.

Îl privi uluită. Un cîine. Nu avusese niciodată vreun animal de casă, un favorit, aşa că acea soluţie foarte simplă nici măcar nu-i trecuse prin cap.

– Păi, cred că aşa o să fac. Mulţumesc, domnule şerif. Cred că e o idee foarte bună.

– Bine. Ia-ţi unul cît mai curînd posibil. Opreşte-te pe la crescătorie şi cumpără unul tînăr, sănătos. Un pui pe jumătate crescut ar fi cel mai bine, încă destul de mic ca să se ataşeze repede de tine, dar suficient de mare încît să poată lătra cu forţă, nu doar să scîncească. Îşi aruncă iarăşi privirile la biletul de pe birou. Iar eu tot ce pot face deocamdată este să-i pun pe cei de aici să treacă pe lîngă casa ta de cîteva ori la fiecare schimb. Adevărul este că nu avem prea multe de care să ne legăm.

– Şi cîteva bilete de ameninţare şi o pisică moartă nu sînt chiar crima secolului.

El îi zîmbi încîntat, semănînd foarte bine cu Huckleberry Finn.

– Nu îl pot agăţa nici măcar pentru cruzime faţă de animale. Dacă asta te face să te simţi ceva mai bine, să ştii că pisica n-a fost torturată. A fost victima unui accident de maşină, dacă se poate spune aşa. Şi cineva a luat-o de pe şosea, asta-i tot. Şi asta mă face să mă simt ceva mai bine în legătură cu situaţia asta. Unui psihopat adevărat i-ar fi făcut mare plăcere să tortureze pisica.

Numai că asta n-o făcu deloc să se simtă mai bine. Amintirea trupului aceluia micuţ şi sfărîmat încă o făcea să-i fie rău de fiecare dată cînd îi venea în minte. Desigur, pisica era tot moartă, însă fusese lovită de o maşină şi asta însemna că probabil murise instantaneu. Nu putea suporta gîndul că suferise.

Părăsi departamentul şerifului, dorind să se întoarcă acasă. La jumătatea drumului prin holul cel lung, zări

deodată un bărbat bine clădit cu păr lung şi negru care se oprise să stea de vorbă cu femeia mărunţică şi cu păr albăstrui de la intrare.

Inima lui Faith aproape că se opri. Fără să se împiedice, se răsuci ca să se întoarcă spre departamentul pe care tocmai îl părăsise, speriată la gîndul de a-l întîlni faţă în faţă după ultima ciocnire pe care o avuseseră. Era o reacţie pur instinctivă; mintea îi spunea că ar trebui să stea de vorbă cu el, dar trupul căpătase parcă aripi.

Auzi vocea groasă pe care ar fi recunoscut-o oriunde şi îşi grăbi paşii. Cînd ajunse la colţ, înainte să cotească se întoarse şi îl văzu venind cu paşi mari în direcţia ei, picioarele-i lungi scurtînd distanţa dintre ei cu o rapiditate alarmantă. Ochii lui negri o urmăreau neîndurători.

Dădu repede colţul şi descoperi în stînga toaleta femeilor. Văzu semnul şi o zbughi înăuntru, după care trînti uşa, rămînînd nemişcată cu o mînă apăsată pe piept pentru a-şi mai linişti inima. Privi în jur. Era singură în toaleta mică cu două cabine şi rămase să aştepte să audă paşii lui grăbiţi trecînd prin faţa uşii.

Uşa însă se deschise brusc, forţînd-o să sară în spate ca să nu fie izbită. Gray umplu deschiderea, mare şi musculos şi ameninţător, cu o încruntătură întunecată pe faţă. Ochii îi străluceau ca o gheaţă neagră.

Faith încercă să se dea înapoi însă se lovi de postamentul de marmură care conţinea şi cele două chiuvete. Era puţin loc de manevre în camera mică de toaletă.

– Nu poţi să intri aici!

El făcu un pas înainte şi închise uşa.

– Eşti chiar aşa de sigură?

Ea inspiră adînc, căutînd să se calmeze.

– O să intre careva peste noi.

– Poate. El începu să se apropie, aşa de mult, încît Faith ca să-l poată vedea la faţă era deja obligată să-şi lase capul pe spate. Sau poate că nu. Tu ai ales locul ăsta, nu eu.

– Nu am ales nimic, izbucni ea. Încercam doar să te evit...

– Am observat, îi răspunse el cu amărăciune. Şi ce cauţi aici?

Nu vedea nici un motiv pentru care să nu-i spună şi lui.

– Azi-dimineaţă am găsit un alt bilet pus pe maşină. L-am adus şerifului McFane.

Gray se încruntă şi mai mult.

– Dă-o naibii, Faith...

– El mi-a sugerat să-mi cumpăr un cîine, îi zise, întrerupînd înjurătura. Tocmai voiam să mă îndrept spre crescătorie.

– E o idee bună... Dar nu e cazul să te mai omori să baţi drumul pînă la crescătorie; o să-ţi aduc eu un cîine. De ce n-ai răspuns ieri la telefon?

– Pentru că n-am vrut să stau de vorbă cu tine. Îşi ridică privirile spre faţa lui. Şi o să-mi cumpăr singură un cîine, mulţumesc. Şi nu sînt gravidă.

Sprîncenele lui negre se arcuiră.

– De unde ştii atît de bine? Ţi-a şi venit ciclul?

– Nu, dar nu este în partea cea bună a lunii.

El fornăi dispreţuitor.

– Scumpo, eu sînt catolic. Ştiu o mulţime de copii care au început pe cînd erau în partea cea bună a lunii.

– Poate că aşa e, dar poţi să mă crezi pe cuvînt cînd îţi spun că nu sînt gravidă. În vreme ce vorbea, Faith încerca să se furişeze pe lîngă el.

Gray îşi petrecu un braţ pe după talia ei, înlănţuind-o.

– Pentru numele lui Iisus, stai nemişcată, îi zise iritat. Mereu încerci parcă să fugi. Ce-ţi închipui c-o să-ţi fac?

– Acelaşi lucru pe care l-ai făcut şi data trecută cînd ne-am întîlnit, i-o întoarse, după care se înroşi. Atît de mult cît se temuse de întîlnirea cu el, acum nu mai simţea decît obişnuita stare de excitare. Indiferent de situaţie, alături de el nu putea fi liniştită, fie că era vorba de o ceartă sau de altceva. Gray nu era deloc omul care să

stimuleze şi mai tare plictiseala semenilor din jur. Era prea mare, prea plin de viaţă, prea copleşitor din punct de vedere sexual. Chiar şi pe vremea cînd era copil ea tot reacţionase ciudat la prezenţa lui, iar acum cînd devenise femeie, efectul asupra ei era de zece ori mărit. Desigur, avea să încerce să nu-l lase să vadă treaba asta, dar nu se putea minţi singură. Deja trupul i se încordase, încălzindu-se şi umezindu-se ca răspuns la atingerea şi apropierea lui. Era ceva instinctiv şi complet separat de ceea ce-i dicta mintea.

Pleoapele se lăsară asupra ochilor întunecaţi, acoperindu-i pe trei sferturi, ascunzîndu-le licărul.

– Ţi-a plăcut, îi zise pe o voce catifelată şi periculoasă. Nu încerca să te prefaci că n-ai vrut şi tu. Am simţit fiecare fior, scumpo.

Faith simţi cum i se înroşeau obrajii şi nu doar de jenă. Dacă măcar n-ar fi atins-o, dacă n-ar fi stat atît de aproape încît să-i poată savura aroma masculină.

– Nu, îi răspunse la fel de catifelat. N-am spus aşa ceva. Se opri, încercînd să adune suficient curaj pentru minciuna vieţii. Pur şi simplu nu vreau s-o fac iarăşi. A fost o greşeală şi...

– Minţi. Privirile lui se lipiseră parcă de sînii ei. Apoi, încet, îşi ridică ochii, şi expresia feţei se schimbă iarăşi, încordîndu-se din cauza dorinţei. Ţi s-au ridicat sfîrcurile, îi şopti, şi încă nici măcar nu te-am sărutat.

Faith simţi că se sufocă. Nu era nevoie să se uite în jos ca să-şi dea seama că spunea adevărul; simţea deja încordarea care-i strînsese sînii şi cum sfîrcurile se frecau dureros de dantela care-i încorseta. Căldura se acumulase deja în trup, adunîndu-se încetul cu încetul spre pîntec. Îl privi neajutorată.

Pometii lui Gray se înroşiseră, iar respiraţia se accelerase.

– Faith, murmură.

Tensiunea era ca o coardă întinsă la maximum între ei vibrînd din cauza încordării. Şi Faith simţi deodată că

acea coardă sensibilă parcă se micşora tot mai mult, împingîndu-i inexorabil unul spre celălalt. Speriată, îşi lipi palmele de pieptul lui, împingîndu-l fără rezultate.

– Nu se poate, îi zise slăbită. Nu aici, pentru numele Domnului!

El însă n-o ascultă. Ochii îi priveau cu nesaţ buzele. După care o întrebă absent, în vreme ce mîinile o prinseseră de talie, trăgînd-o spre el:

– Cum?

Faith gemu, simţind trupul acela tare şi viril lipit de ea. El îşi coborî capul ca s-o sărute, şi, automat îşi ridică şi ea buzele. Buzele lui erau moi şi gura fierbinte. Răspunsul o încînta, la fel de puternic ca şi marea, iar mîinile încetară să-l mai împingă, apucînd în schimb materialul cămăşii ca să-l tragă mai aproape. El o strînse şi mai tare, înclinîndu-şi capul ca să poată adînci sărutul. Ea mormăi din cauza plăcerii, răspunzîndu-i la fel de voluptuos.

El se cutremură şi îi apucă fesele ca s-o ridice şi să-şi preseze erecţia de pîntecul ei. Focul dorinţei explodă într-un fel de incendiu pustiitor, lipindu-i parcă unul de celălalt. Gray îşi eliberă apoi gura şi murmură un „lisuse", tremurat, în vreme ce-i ridica fusta şi-i dădea chiloţii jos pe coapse.

Postamentul de marmură părea foarte rece pe sub fesele goale, şi Faith tresări puţin din cauza şocului, ieşind pentru o secundă, din hăul acela întunecat de dorinţă oarbă.

– Aşteaptă, izbuti să spună.

– Nu pot, vocea lui era tremurătoare şi aspră. Îi prinsese coapsele cu o mînă în vreme ce se aplecase să-i scoată chiloţii de tot. Înainte să poată reacţiona, el deja se ridicase şi începuse să-i aranjeze poziţia de pe postamentul rece. Desfăcîndu-i larg picioarele, se vîrî între ele, căutînd să-şi desfacă cu grabă fermoarul de la pantaloni. Gemu uşor atunci cînd eliberă carnea întărită, ghidîndu-se apoi cu precizie spre ea. Faith îşi vîrî unghiile în carnea umerilor lui atunci cînd simţi mădularul fierbinte presînd

asupra pliurilor moi, îngropîndu-se între ele, şi căutînd deschiderea din trupul ei. În cele din urmă Gray o găsi şi gemu de plăcere atunci cînd îşi începu invazia greoaie. Se împinse în ea, lărgind-o dureros.Mai ales că Faith încă simţea durerea de după prima dată şi acum părea şi mai mare ca atunci.

Imediat ce prima parte intră, el se opri, lipindu-şi fruntea umedă de umărul ei.

– Doamne, eşti la fel de strîmtă ca un pumn, îi şopti. Faith tremura violent, aşa că o trase aproape de el, căutînd s-o mîngîie pe spate şi s-o liniştească. După un moment, se mişcă uşor, încercînd să-şi reţină mişcările spasmodice care duceau direct la orgasm, căutînd să reţină plăcerea aceea dureroasă care-i făcea pe amîndoi să se cutremure. E destul să intru şi aproape că-i dau drumu'. Vocea îi era îngroşată, iar respiraţia caldă îi trecea pe lîngă ureche. Începu să se împingă ceva mai tare şi mai repede. Faith simţi capul tare al penisului mişcîndu-se în interior şi muşchii vaginului se strînseseră în jurul lui făcînd-o să se cutremure de plăcere. Gemu iarăşi, înfigîndu-şi unghiile în umerii lui şi căutînd să controleze graba aceea nebună. El se apucă să înjure, cuvintele părînd grele din cauza deliciului pe care părea să-l simtă. Punîndu-i mîinile pe fesele goale, o trase la marginea postamentului, poziţionînd-o în aşa fel încît cu fiecare împingere să se lipească şi de micuţul mugure de carne de la capătul sexului ei. Era exact ceea ce făcuse şi înainte, iar ea nu avea nici un fel de apărare împotriva acelei metode, aşa cum nu avusese nici prima oară.

Gray începu să se mişte mai repede, încercînd să ajungă mai iute spre orgasm. Faith se simţea ca pusă pe jar, arcuindu-se ca să-i întîlnească şoldurile, tensiunea extatică dintre picioare adunîndu-se tot mai mult, ieşind de sub control, trupul întreg fiindu-i parcă furat de plăcerea sălbatică pe care o mai cunoscuse o dată.

Uşa scîrţîi atunci cînd începu să se deschidă.

Gray făcu o mişcare fulgerătoare, lipindu-şi palma de uşă şi închizînd-o la loc înainte să se fi deschis mai mult de cîţiva centimetri.

– Hei! ţipă indignată o femeie de cealaltă parte.

– Locul ăsta e ocupat, îi răspunse Gray răguşit, fără să-i scape totuşi nici măcar o singură mişcare. Du-te în altă parte. Faith nu putu spune nimic. Ochii i se lărgiseră de spaimă, dar nu putu decît să-l privească neajutorată.

Gray îşi dezveli dinţii într-un fel de rînjet fioros, apoi capul îi căzu în faţă în vreme ce se mişca tot mai repede, satisfacţia deplină fiind doar la cîteva momente depărtare.

Faith se scutură violent atunci cînd tensiunea adunată se risipi deodată, lăsînd-o pradă senzaţiilor sălbatice. Tremurînd şi împingîndu-se în el, îşi îngropă faţa la pieptul lui, muşcînd cămaşa ca să-şi înăbuşe gemetele de plăcere.

El continua să-şi ţină palma lipită de uşă, cu mîna dreaptă strîngîndu-i fundul ca să se ancoreze mai bine. Se mai împinse în ea de două-trei ori, după care se scutură violent. Capul îi căzu pe spate şi din piept îi ieşi un geamăt gutural.

În uşă continuau bătăile insistente.

– Ce cauţi acolo? ţipă femeia deja isterizată. Aia este toaleta doamnelor. Nu ar trebui să te afli acolo.

Încet, Gray îşi înălţă capul. Expresia din ochii lui era indescifrabilă, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ceea ce tocmai se întîmplase. Luă o gură de aer după care explodă:

– Dă-o dracului, femeie! mîrîi cu o indignare plină de furie. Nu poţi să-ţi dai seama că sînt ocupat?

Faith începu să rîdă în hohote.

CAPITOLUL 18

Faith nu mai fusese în viaţa ei atît de stînjenită. Cînd ajunse acasă, încuie cu repeziciune toate uşile, de parcă asta ar fi putut s-o ajute cu ceva. Nu-şi amintea foarte bine de drumul pe care-l făcuse pînă să ajungă acasă, în schimb îşi amintea în detaliu fiecare pas pe care-l făcuse prin clădirea municipală, cu obrajii în flăcări şi coapsele lipite una de cealaltă şi fiecare privire curioasă care-o făcuse să se încordeze toată. Totuşi, pînă la urmă izbutise; ieşise de acolo cu bărbia ridicată şi pe faţă cu un aer de „Să nu îndrăzneşti să spui ceva". Se pare că figura aceea îi reuşise din plin pentru că nimeni nu o oprise.

Sărise de pe postament imediat ce Gray o eliberase, după care se încuiase într-una din cabine. În vreme ce încerca să se cureţe puţin, chicoteli isterice îi zguduiau întregul corp. Sosirea chiloţilor peste peretele cabinei o făcuse să hohotească nestăpînit. Cînd îl auzise apoi pe Gray cerîndu-i să tacă, nu se mai putuse controla deloc. Îi mai spusese parcă şi altceva, dar nu reuşise să-l înţeleagă, şi, un moment mai tîrziu, auzise uşa scîrţîind în vreme ce o deschisese şi părăsise toaleta doamnelor. Desigur, imediat după aceea se deschisese iarăşi şi o pereche de pantofi lăbărţaţi şi fără toc parcaseră în cabina alăturată ei. Proprietara pantofilor era de asemenea şi

proprietara vocii isterice de la uşă şi se părea că era încă extrem de indignată.

– Ar trebui să-l anunţ pe şerif, spusese ţîfnoasă, destul de tare ca Faith s-o poată auzi peste hohotele de rîs care o zguduiau încă. Să facă aşa ceva în toaleta doamnelor. Fără să mai punem la socoteală cine ar fi putut intra, poate vreo mamă cu vreun copilaş şi doar închipuie-ţi copilul să vadă aşa ceva. Este păcătos şi dezgustător felul în care oamenii nu mai au nici un fel de ruşine...

Întreaga tiradă fusese acompaniată de şuvoiul constant de urină care se scurgea în closet. Evident, parte din indignarea şi din furia femeii se datorase faptului că avusese o nevoie acută de toaletă. Încercînd să-şi stăpînească rîsul, Faith profitase de faptul că femeia părea foarte ocupată, şi fugise pe nesimţite de acolo. Imediat ajunsă în hol, căutase să-şi imprime un aer de nonşalanţă, îndreptîndu-se cu viteză spre maşină. Gray nu era pe nicăieri la vedere, dar de fapt nici nu îl căuta. Probabil se ascunsese la toaleta bărbaţilor.

Faith se lăsă să cadă pe un scaun în bucătărie şi îşi acoperi faţa cu mîinile, gemînd de consternare şi de jenă. Ce nu era în regulă cu ea de nu reuşea să-i reziste chiar şi atunci cînd se aflau într-un loc public? Toaleta din clădirea municipală. Pînă şi Renée fusese mai discretă.

Telefonul începu să sune, dar nu făcu nici o mişcare ca să meargă şi să răspundă. Robotul prelua mesajul şi auzi deodată vocea profundă a lui Gray, numai că nu înţelegea nimic, era prea departe. Apoi Gray închise şi după numai cîteva minute, telefonul sună iarăşi. De această dată, Faith recunoscu vocea lui Margot. Ştia că ar fi trebuit să meargă şi să răspundă, dar n-o făcu. Pur şi simplu nu se simţea în stare să poarte o conversaţie normală; nervii îi erau încă tensionaţi şi încă mai simţea efectele revărsării de adrenalină. Nu înţelegea cum de drogaţii deveneau dependenţi de otrava lor, pentru că numai gîndul o făcea să se simtă rău, dar se părea că ea

şi cu Gray deveniseră amîndoi dependenţi de risc, şi asta era cumplit.

Cînd presupuse că genunchii îi deveniseră destul de stabili ca s-o susţină, se ridică şi se îndreptă spre baie. Ceea ce dorea cel mai mult în acel moment era un duş fierbinte.

Gray scutură din cap a neîncredere faţă de comportarea lui, în vreme ce conducea maşina pe drumul spre locuinţa lui Faith. Era sigur că era acasă, deşi nu-i răspunsese la telefon. Nici în acel moment nu-i venea să creadă ceea ce făcuseră, sau forţa aceea nesăbuită care-i împinsese s-o facă. Nu făcuse ceva atît de prostesc nici măcar pe cînd era adolescent, deşi numai bunul Dumnezeu mai ştia cît de sălbatic fusese şi atunci.

Fornăi sonor, încercînd să-şi stăpînească hohotul de rîs. Cotoroanţa aia afurisită. Faith sărise de pe postament şi se închisese în cabină, rîzînd ca o nebună, şi pe el îl lăsase acolo cu o mînă pe uşă ca s-o ţină închisă şi cu pantalonii în vine. Reuşise pînă la urmă să-şi schimbe poziţia şi să ţină uşa închisă cu spatele ca să-şi poată ridica pantalonii. Chiloţii lui Faith erau şi ei pe jos, azvîrliţi lîngă picioarele lui, aşa că îi ridicase şi-i aruncase peste peretele cabinei, iar ea începuse să rîdă şi mai tare în pofida ordinului lui de a se potoli. Şi căţelei bătrîne de afară nici prin cap nu-i trecea să plece de acolo; continua să bată tot mai tare în uşă, făcînd hărmălaie. Între ea şi Faith aproape că asurzise.

Într-un final îi strigase lui Faith să se întîlnească în faţa clădirii dar nu fusese tocmai sigur că-l auzise, mai ales că hohotea isteric mai departe. Nu mai era nimic de făcut decît să iasă de acolo cu tupeu. După ce privise în jos ca să se asigure că totul fusese încheiat cum trebuia, deschisese uşa şi ieşise, dînd nas în nas cu o femeie mică de înălţime şi foarte grasă, roşie la faţă din cauza

indignării. Încercase să ţipe furioasă la el, însă Gray i-o tăiase scurt.

– Toaleta bărbaţilor era plină, îi strigase. Ce-ai fi vrut să fac, să mă piş în hol? După care se îndreptase spre toaleta bărbaţilor care era la un metru distanţă, şi se sprijinise de perete pînă cînd umerii încetaseră să-i mai tremure din cauza rîsului reţinut, şi asta deoarece cotoroanţa cea bătrînă îi replicase imediat:

– Şi atunci unde te-ai pişat, în chiuvetă?

Iisuse! Începu iarăşi să rîdă. O ştia pe bătrîna cotoroanţă, cel puţin din vedere. Lucra la biroul de impozite. Povestea că îşi făcuse de cap cu o fustă în toaleta doamnelor urma să fie aflată de toată clădirea pînă la ora amiezei, şi în tot oraşul pînă a doua zi.

Zîmbetul îi dispăru. Faith avea să fie îngrozită.

Probabil că oricum era îngrozită. Nu-l aşteptase în faţă, deci, desigur, se îndreptase spre casă cu cea mai mare viteză posibilă, baricadîndu-se în siguranţă. Micuţa lui puritană era probabil deja bolnavă de stînjeneală şi de jenă.

Oftă de uşurare atunci cînd îi văzu maşina pe aleea din faţa casei. Intră şi el pe alee, dar nu opri lîngă a ei. Îşi manevră maşina cu iscusinţă pînă în spatele casei, înconjurînd micul depozit în care-şi ţinea maşina de tuns iarba. Gardul de trifoi agăţător şi generatorul electric puteau s-o ascundă destul de bine. Îşi băgă Jaguar-ul pînă cînd capota atinse gardul de trifoi, după care coborî, privind cu grijă în toate direcţiile. Şoseaua nu se vedea deloc din locul acela, ceea ce însemna că nici maşina lui nu era vizibilă de pe şosea. Se simţea ca un idiot, dar spera din suflet ca Faith să aprecieze grija şi osteneala pe care şi-o dăduse pentru a-i proteja reputaţia.

Se îndreptă imediat spre uşa de la bucătărie în care bătu nerăbdător. Ea nu-i deschise aşa că se apucă să bată iarăşi.

– Faith, deschide uşa.

Faith era de cealaltă parte a uşii, cu o mînă întinsă spre perdeaua de la geamlîc. Tocmai voise s-o dea la o parte ca să vadă cine îi bătea la uşa din spate. Aproape că-şi ieşise din piele de teamă cînd auzise maşina intrînd pe alee şi apoi trăgînd în spatele casei. Se simţea uşurată că era Gray, dar, dintre toţi oamenii cu care n-ar fi vrut să dea nas în nas în acel moment, el era în capul listei.

– Pleacă, îi zise.

Clanţa se zgudui.

– Faith. Îi spusese numele pe un ton foarte calm, rezonabil. Trebuie să stăm de vorbă, iubito.

– De ce?

– Pentru că trebuie să lămurim nişte lucruri.

Fără îndoială, dar nu avea deloc chef s-o facă. Prefera să fie laşă şi să se ascundă pînă cînd toată jena aceea cumplită avea să dispară.

– Poate mîine, încercă să-l amîne.

– Acum. Iat-o, nota cea blîndă dar inflexibilă care-o avertiza că dacă nu deschidea uşa, în zece secunde avea să fie bucăţi. Neajutorată şi plină de resentimente, o descuie.

El păşi înăuntru şi imediat după aceea răsuci iarăşi cheia în broască, privirea lui rămînînd lipită de ea. De-abia ieşise de sub duş şi nu avusese timp să se îmbrace atunci cînd auzise maşina intrînd pe alee. Îşi înşfăcase doar halatul de baie din spatele uşii şi îl pusese pe ea. Halatul nu avea nimic seducător, era doar din bumbac alb, flauşat, legat în talie. Din păcate, era teribil de conştientă că pe dedesubt, rămăsese încă umedă şi goală. Îşi strînse reverul peste sîni.

– Şi despre ce ai vrea să discutăm?

Un zîmbet incredibil de blînd îi lumină faţa atunci cînd o privi.

– Vorbim mai încolo, îi zise în vreme ce-o sălta în braţe.

Două ore mai tîrziu, stăteau întinşi şi transpiraţi printre cearceafurile şifonate şi răsucite din patul ei. Soarele amiezei încerca să pătrundă prin obloanele ferestrei, trasînd pe podea linii albe. O briză uşoară stîrnită de ventilatorul din tavan îi făcea lui Faith pielea de găină. Întreg corpul îi era extrem de sensibil şi credea că putea simţi fiecare fir de păr ce i se ridica pe braţ din cauza curentului. Inima îi bătea încet şi regulat, venele şi arterele îi pulsau uşor cu fiecare bătaie în parte. Gray zăcea întins pe spate, cu ochii închişi în vreme ce pieptul i se ridica cu greutate, iar ea stătea într-o parte, cu capul pe umărul lui.

Trebui să treacă vreme îndelungată înainte să simtă că era capabilă să se mişte. Mădularele îi erau greoaie şi fără vlagă, de parcă le-ar fi lipsit oasele. În acele două ore care trecuseră o posedase de trei ori, cu atîta ferocitate încît ceea ce se petrecuse în clădirea municipală parcă fusese doar un simplu aperitiv. Şi aşa de plină de forţă cum fusese foamea lui pe atît de potrivit fusese răspunsul ei. Se agăţase disperată de el, înfigîndu-şi unghiile în spatele lui, ridicîndu-şi coapsele ca să-l întîmpine, părîndu-i-se că focul ei lăuntric nu făcea altceva decît să-l înteţească şi mai mult pe al lui. Nici nu mai ştia de cîte ori atinsese satisfacţia; ultima dată simţise doar ca şi cum un val ar fi luat-o pe creasta lui, refuzînd să cedeze, încît fusese toată înăbuşită de senzaţii şi îmbătată de plăcere.

Imediat ce răsuflarea i se mai domoli puţin, Gray se mişcă alături de ea, încercînd să-şi ridice capul, doar ca să-l lase să cadă apoi la loc cu un geamăt.

– Doamne, nici nu pot să mă mişc.

– Atunci nu te mişca, murmură ea, deschizîndu-şi puţin ochii.

Cîteva minute mai tîrziu, Gray încercă iarăşi. Cu mare efort reuşi să îşi susţină capul şi să vadă trupurile încolăcite şi dezordinea patului. Apoi privirile îi rămăseseră aţintite asupra penisului ce zăcea moale pe o coapsă.

– Prostul naibii ce eşti, lătră deodată. De data asta să rămîi aşa.

Comanda aceea la început o uimi pe Faith ca după aceea să se pornească iarăşi pe chicotit. Îşi îngropă faţa în urmărul lui, întregul trup scuturîndu-i-se de rîs.

Gray îşi lăsă iarăşi capul pe pernă după care o cuibări mai bine lîngă el.

– Ţie îţi vine să rîzi, mormăi. Dar chestia aia idioată încearcă să mă omoare. Niciodată n-a avut prea mult bun-simţ, dar acum este de-a dreptul ridicol. Probabil îşi închipuie că am încă şaisprezece ani.

– Nu poate să gîndească, îi zise ea printre hohote.

– Mie-mi spui! Poţi să te mai înţelegi cu ceva care gîndeşte. Hohotele ei deveniseră isterice şi el o ciupi puţin ca s-o potolească. Încetează cu rîsul, îi comandă, deşi zîmbea şi el. Ştii cum e să ai o parte proeminentă a trupului care nu vrea să asculte nici de bun-simţ şi nici de ordinele tale?

– Păi, nu, dar ştiu destul de bine cum este să fii în vecinătatea uneia.

El chicoti şi îşi frecă mîna de piept.

– Ştii de ce bărbaţii dau nume mădularului infernal?

– Nu, de ce? îl întrebă, încercînd să-şi potolească rîsul.

– Ca majoritatea deciziilor importante ale vieţii lor să nu fie luate de un necunoscut.

Începură să rîdă împreună şi Faith trase de colţul cearceafului ca să-şi şteargă ochii de lacrimi. Pînă atunci nu văzuse niciodată latura aceea veselă, plină de umor a lui Gray şi se simţea total fermecată.

Gray reuşi cu grabă să se ridice într-un cot, susţinîndu-şi capul în palmă, zîmbind încîntat în jos spre ea.

– Oricum, e numai din vina ta, îi zise în vreme ce-i netezea părul de pe linia frunţii. Apoi mîna îşi continuă drumul în jos peste oasele delicate ale umărului şi apoi şi mai jos, închizîndu-se deasupra unui sîn.

– A mea? îl întrebă indignată.

– Sigur. Cu blîndeţe, el îi mîngîie sînul uşor după care îl ridică. Îşi trecu uşor vîrful degetului mare peste rozaliul delicat al sfîrcului, privindu-l apoi fascinat cum se ridica şi cum se înroşea. Sfîrcurile tale sînt ca zmeura, se minună, aplecîndu-se să ia zmeura aceea cu totul specială în gură, încercuind-o apoi cu limba şi sugînd-o uşor.

Faith se înfioră în braţele lui, alarmată de unda de dorinţă stîrnită din nou. Nu credea că mai putea suporta încă o rundă.

– Nu pot, gemu imediat, deşi el privea uimit cum se ridicase şi celălalt sfîrc.

Apoi se retrase şi-şi admiră capodopera, sfîrcul roşu strălucind de umezeală.

– Asta-i foarte bine, pentru că sînt al naibii de sigur că eu nu mai sînt capabil de aşa ceva. Sînii lui Faith erau albi, cu o aparenţă de satin, iar pielea atît de fină încît venele albăstrui de dedesubt se vedeau foarte bine, de parcă ar fi fost chiar pe sub piele. Erau plini şi tari, iar el nu-şi putea ţine mîinile departe de ei. La naiba, nu-şi putea ţine mîinile prea departe de ea, punct. Doar gîndeşte-te cît de frumoşi or să fie plini cu lapte.

Ea îl lovi peste umăr.

– Ţi-am mai spus, nu sînt gravidă.

– Nu ştii cu siguranţă, o necăji el în continuare.

– Ba da, ştiu.

– Poate că ai greşit socoteala zilelor.

– Nu greşesc niciodată la socoteala zilelor.

– Poate că de data asta ai greşit totuşi.

Ea îl privi furioasă cîteva secunde, după care se întoarse la ceea ce-i spusese mai devreme.

– Cum de este doar vina mea?

– Trebuie să fie, îi răspunse el foarte rezonabil. De fiecare dată cînd sînt în apropierea ta mi se scoală.

– Eu nu am făcut nimic. Trebuie să fie din cauza ta.

– Cum să nu, doar respiri. Evident, asta-i suficient. Se lăsă înapoi pe pat, trăgînd-o şi pe ea, astfel încît să stea pe jumătate peste el. Cu mîna liberă îi mîngîie spinarea graţioasă şi apoi fundul rotund. Parte din vină o reprezintă felul în care miroşi, ca mierea şi ca scorţişoara, şi dulce şi aromat în acelaşi timp.

Ea îşi înălţă capul şi-l privi uimită.

– Şi mie mi-a plăcut întotdeauna felul în care miroseai tu, îi mărturisi. Chiar şi cînd eram doar un copil. Credeam că miroseai cel mai bine din toată lumea, dar niciodată n-am fost în stare să descriu exact mirosul.

– Deci, te-ai îndrăgostit de mine încă de cînd erai puştoaică? o întrebă mulţumit.

Pentru a-şi ascunde expresia, îşi lăsă tîmpla la locul lui, pe umărul tare, inhalînd cu plăcere mirosul lui.

– Nu, îi răspunse încet. Nu eram îndrăgostită.

El mîrîi şi se aşeză ceva mai comod, trăgîndu-i un picior peste şoldurile lui. Penisul se întinse cald alături de piciorul ei, ca după aceea să se dezumfle iarăşi.

– Mereu mă îngrijoram pentru tine, murmură el, cu o voce somnoroasă. Să cutreieri de una singură pădurea aşa cum o făceai.

Ea rămăse tăcută un moment.

– Cît de des m-ai văzut?

– De cîteva ori.

– Şi eu te-am văzut pe tine, îi zise ea, luîndu-şi inima în dinţi.

– Prin pădure?

– La casa de vară. Cu Lindsey Partain. V-am privit pe fereastră.

Gray deschise imediat ochii.

– Ah, vulpe ce-mi eşti! exclamă şi-i plesni una peste fund. Bănuiesc că ai privit cu luare aminte.

– Bineînţeles, fu şi ea de acord, frecîndu-şi indignată fesa înroşită. Şi se răzbună pe el, petrecîndu-şi un deget pe după firele de păr de pe pieptul lui şi trăgînd apoi cu putere.

El ţipă imediat şi se apucă să-şi frece pieptul.

– Au!

– Răzbunarea este foarte dulce, îi zise ea. Şi promptă.

– O să ţin minte asta, îi zise cu umor, privind în jos spre piept. La naiba, a rămas o pată cheală acolo.

– Ba n-a rămas deloc.

Se apucă să-şi frece obrazul de al lui, ţinîndu-şi ochii închişi în vreme ce se regala cu acele senzaţii, pentru că era atît de cald şi de plin de viaţă. Se aflase în paradis încă din momentul în care o ridicase în braţe şi-o dusese în dormitor. Să stea acolo întinsă alături de el, atît de relaxată, cu toată ostilitatea dispărută şi cu dorinţa bine satisfăcută era mai mult decît ar fi cerut de la viaţă. Nici una dintre problemele lor nu fusese rezolvată, iar ostilitatea avea să se întoarcă, fără îndoială, dar în acel moment se simţea împăcată şi fericită.

De fapt, atît de fericită, încît atunci cînd îi vorbi, în voce nu i se desluşi decît o vagă urmă de durere.

– Ai făcut dragoste cu Lindsey în franceză.

Ochii lui se închiseseră leneşi, ca după spusele ei să se deschidă iarăşi.

– Cum?

– Te-am auzit. Ai făcut dragoste cu ea în franceză. O mulţime de vorbe de dragoste şi o mulţime de complimente.

Gray era mult prea experimentat ca să nu observe ce simţea ea în legătură cu acea întîmplare, şi, imediat, îşi dădu seama şi care era motivul. Îi aruncă o privire neîncrezătoare, după care, lăsîndu-şi capul pe pernă, începu să se scuture de rîs. Buzele lui Faith începură să tremure şi încercă să se întoarcă cu spatele, însă braţele lui o prinseră şi o ţintuiră pe locul în care se afla.

– Iisuse, oftă, încercînd să se controleze, ştergîndu-şi ochii cu dosul mîinii. Inocentă micuţă ce-mi eşti! Vorbesc

fluent în franceză, însă nu este totuşi prima limbă. Era clar după privirea îndurerată din ochii aceia verzi că Faith nu pricepuse mare lucru. Scumpo, dacă încă reuşesc să gîndesc destul de clar încît să vorbesc în franceză, asta înseamnă că nu sînt total implicat în ceea ce fac. Poate să sune foarte frumos, dar nu înseamnă nimic. Bărbaţii sînt diferiţi de femei; cu cît sîntem mai excitaţi cu atît vorbele noastre seamănă cu vorbele scoase de oamenii cavernelor. Cu tine de abia dacă am putut vorbi şi în engleză, dar să mai scot vreun sunet în franceză. Şi, din cîte îmi amintesc, vocabularul mi s-a deteriorat pînă la cîteva cuvinte scurte dar foarte explicite, „regulat" fiind cel mai proeminent dintre ele.

Spre marea lui uimire, ea se înroşi toată şi el zîmbi încîntat de pudoarea ei fermecătoare.

– Culcă-te mai bine, îi spuse cu blîndeţe. Lindsey n-a meritat nici măcar un bis.

Numai bunul Dumnezeu ştia de ce găsise afirmaţia lui atît de reconfortantă, dar o liniştise. Căzu imediat într-un somn uşor şi plăcut, obosită după toate evenimentele acelei dimineţi, trezindu-se apoi ca să facă iarăşi dragoste. De această dată el fu ceva mai potolit şi cu un licăr de ironie în priviri îi şoptise la ureche tot felul de cuvinte de dragoste în franceză. După aceea, a fost firesţe nevoit să-i prindă mîinile şi să le ţină bine ca să-şi protejeze firele de păr de pe piept, rîzînd încîntat de indignarea ei. Aşa îşi petrecură întreaga după-amiază dormind şi făcînd dragoste şi murmurînd somnoroşi după aceea. Dacă partidele de amor erau încă uimitor de excitante, discuţiile de după ele erau parcă şi mai plăcute, între ei făcîndu-şi loc un fel de intimitate reconfortantă, o împărţire tăcută de secrete şi gînduri, o împreunare a trecuturilor lor.

– Povesteşte-mi cîte ceva despre căminul adoptiv în care ai fost, îi zise la un moment dat, zîmbind atunci cînd ea îi răspunse fără probleme.

– Familia Gresham. Ei mi-au dăruit primul cămin adevărat pe care l-am cunoscut. Încă şi acum mai ţin legătura cu ei.

– Şi cum de-ai ajuns în cele din urmă la un cămin adoptiv?

– Tata ne-a părăsit la scurt timp după aceea... după acea noapte, îi răspunse, bîlbîindu-se puţin. Russ, fratele mai mare, a luat-o şi el curînd pe urmele lui. Nicky a încercat să cîştige destui bani încît să ne poată hrăni, asta pot s-o spun spre lauda lui, dar cred c-a fost tare uşurat cînd oamenii de la asistenţa socială ne-au găsit. Pe vremea aceea eram în Beaumont. Pe Jodie au dus-o într-un cămin adoptiv, iar pe Scottie şi pe mine în altul. Nu a fost uşor să găsească pe cineva care să-l ia şi pe Scottie, dar soţii Gresham au fost de acord dacă aveam grijă eu de el. Ca şi cum l-aş fi putut lăsa în seama altcuiva, murmură cu blîndeţe.

– Şi ce s-a întîmplat cu el?

– A murit în ianuarie următor. Cel puţin ultimele şase luni ale vieţii lui au fost fericite. I-au cumpărat jucării, s-au jucat cu el. S-a distrat aşa de bine de Crăciun, dar imediat după aceea s-a stins foarte repede. Am fost alături de el, vorbi mai departe cu o voce stinsă şi cu ochii plini de lacrimi în vreme ce privea în depărtarea anilor. L-am ţinut de mînă atunci cînd a murit. Îşi trecu o mînă peste ochi. Mereu mă întrebam dacă nu cumva Guy era tatăl lui.

Gray nu se gîndise niciodată la o asemenea posibilitate. O privi uluit deranjat de ideea că tatăl său ar fi putut concepe un alt copil şi de gîndul de-a dreptul oribil că era posibil să-şi fi aruncat frăţiorul neajutorat afară din casă.

Faith îl prinse de mînă.

– Nu cred că era, îi şopti, căutînd să-l reconforteze. Tatăl tău nu ar fi lăsat vreunul dintre copiii săi să trăiască aşa cum a trăit bietul Scottie; şi mă îndoiesc că era al tatălui meu.

Gray clipi, încercînd să-şi alunge lacrimile care-i năpădiseră ochii.

– Da, îi zise răguşit. Ar fi avut grijă de el.

Ceva mai tîrziu, o întrebă iarăşi:

– Şi ce s-a întîmplat cu restul familiei?

– Nu ştiu. Cred că Jodie stă pe undeva pe lîngă Jackson, dar n-am mai văzut-o de cînd a împlinit optsprezece ani. Şi nu am nici cea mai vagă idee de ce s-a întîmplat cu tata sau cu băieţii. Reuşi să evite cu atenţie să n-o menţioneze pe Renée.

Deci, familia ei, aşa cum era ea, fusese destrămată din cauza acţiunilor lui. O strînse alături de el, căutînd să devină un scut împotriva durerilor din trecut.

– Pentru o vreme, l-am urît pe tata, admise în cele din urmă. Doamne cînd am aflat că a plecat! El era temelia noastră, nu mama. M-a durut atît de tare încît n-am putut suporta.

Faith îşi muşcă buzele, gîndindu-se la ce avea să-i spună foarte curînd.

– Monica a încercat să se sinucidă, îi zise abrupt. Şi-a tăiat venele de la mînă imediat după ce i-am spus că tata ne-a părăsit. Aproape că a sîngerat de moarte pînă să ajung cu ea la spital. În noaptea aia, cînd am venit la cabana voastră, tocmai mă întorceam de la spitalul din Baton Rouge.

El încerca de fapt să-şi explice furia aceea nimicitoare, îşi dădu seama Faith, să explice de ce făcuse ceea ce făcuse. Îi săruta umărul, punînd toată iertarea în gestul acela. De fapt, ea îl iertase cu multă vreme în urmă, înţelegînd durerea şi sentimentul trădării pe care le simţise atunci.

Gray privea la ventilatorul din tavan.

– Mama s-a retras complet. A încetat să mai vorbească şi chiar să mai şi mănînce. N-a mai ieşit din camera ei timp de doi ani. Este cea mai egoistă persoană

pe care o cunosc, mai zise cu brutalitate, dar n-aş mai vrea pentru nimic în lume s-o mai văd în halul ăla.

Şi acesta era motivul pentru care Gray era ferm hotărît ca nici maică-sa şi nici Monica să nu fie cumva supărate de ceva spus sau făcut de Faith. Deja experimentase ceva din protecţia lui. Într-un anumit fel, el era exact ca un senior feudal în Prescott, influenţa lui atingînd aproape toate aspectele vieţii din zonă, şi, ca un senior feudal, îşi lua foarte în serios responsabilităţile.

Se răsturnă deasupra ei şi o penetră cu o insistenţă blîndă care însă o făcu să-şi ţină respiraţia, încă o durea de dăţile trecute. El se lăsă cu toată greutatea pe coate, prinzîndu-i capul în mîini.

– Noaptea aceea este o verigă între noi, îi şopti. Aşa urîtă cum a fost, avem amintiri comune despre ea. Şi n-a fost chiar cu totul urîtă. Te-am dorit în noaptea aia, Faith. Începu să se mişte încet înăuntrul ei, ochii întunecîndu-i-se de pasiunea crescîndă. Nu aveai decît paisprezece ani dar te doream. Şi cînd te-am văzut iarăşi, în camera de la motel, a fost ca şi cum cei doisprezece ani distanţă nici n-ar fi existat, pentru că tot te doream.

Apoi începu să zîmbească provocator.

– Vrei să le spun şi în franceză? o întrebă nevinvoat.

Cînd se trezi iarăşi, rămase nemişcată ca să-l privească dormind. Genele negre erau ca nişte linii de cărbune pe pometi, iar barba întunecată se vedea foarte bine pe maxilar. Buzele erau uşor depărtate în somn iar trupul puternic perfect relaxat. Frumuseţea lui o şoca. Cu părul lung căzut pe umeri, arăta ca un pirat care se odihnea în patul unei doamne după o zi întreagă de abordat corăbii şi de lupte cu sabia. Şi diamantul micuţ din ureche nu făcea decît să întregească imaginea.

Era mult prea rănită şi îndurerată să mai poată face iarăşi dragoste, cugetă, dar trupul lui o atrăgea precum un magnet. Era minunat clădit, doar oase prelungi şi

mușchi tari. Un braț îi atîrna în afara patului, dar celălalt, stătea relaxat pe piept. Avea mîini mari, cu degete prelungi și frumos dăltuite, dar degetul lui mic era ceva mai gros decît degetul ei mare. Se gîndi la mîinile acelea mîngîindu-i trupul și se înfioră de încîntare.

Se aplecă peste el, inspirînd delicat aroma ce se ridică deasupra lui o dată cu valurile de căldură. Acela era Gray. Această constatare o uimi peste măsură. Pentru că era chiar acolo, alături de ea. Îl putea atinge, îl putea săruta, putea face toate lucrurile pe care jumătate de viață le visase doar.

Carnea lui o atrăgea ca un magnet, făcînd-o să respire precipitat și înroșindu-i obrajii. Nu mai existau nici un fel de constrîngeri acum pentru senzualitatea ei și libertatea de a-l atinge și de a fi atinsă de el era de-a dreptul intoxicantă. Își lăsă mîna pe pulpa lui, simțind mușchii tari pe sub pielea păroasă, apoi își întinse degetele, într-o căutare visătoare și senzuală, acolo unde carnea era moale și fără păr, trecîndu-și vîrfurile peste ea. Scrotul îi atîrna ceva mai jos, testiculele semănînd cu două ouă micuțe închise în sacul mătăsos. Întoarse mîna și le cuprinse, simțindu-le reci și grele în palmă. Gray se foi neliniștit, desfăcîndu-și picioarele dar fără să se trezească. Era un animal, un mascul superb și, cel puțin pentru moment, în întregime al ei.

Se aplecă și mai aproape de el, lăsîndu-și sînii să-i atingă părul cîrlionțat de pe piept, respirînd mai repede atunci cînd senzația plăcută îi făcu sfîrcurile să se ridice.

Pleoapele lui fluturară puțin apoi se deschiseră.

– Mmmm, mormăi el de plăcere, deschizînd brațele ca s-o primească la piept.

Ea își îngropă fața în gîtul lui, după care se frecă cu tot trupul de el, în curbe sinuoase, feline, pline de încîntare.

– Te simt atît de bine, îi șopti, mușcîndu-l de lobul urechii. Cu toți cei trei factori la un loc.

– Ce sînt acești trei factori? o întrebă. Sau nu e voie să știu?

– Fierbinte, tare și păros.

El începu să chicotească după care se întinse languros pe sub ea. Era o senzație uimitoare ca și cum s-ar fi găsit pe o bărcuță îngustă aruncată în mijlocul oceanului. Se prinse de umerii lui ca să nu cadă.

Părul lui îi atinse degetele, și, după ce se așeză, își băgă mîinile în masa aceea întunecată. Era des și mătăsos, foarte ușor ondulat. Majoritatea femeilor ar fi dat orice numai să aibă și ele un astfel de păr.

– De ce porți părul așa de lung? îl întrebă, luînd o șuviță și gîdilîndu-l cu ea pe la nas. Și de ce cercelul? Este destul de ciudat pentru un bărbat care este președintele cîtorva corporații.

El se strîmbă după care începu să rîdă.

– Promiți să nu mai spui la nimeni?

– Promit, doar dacă nu cumva îmi spui că cineva te-a speriat cu vreo poză de-a lui Sined O'Connor; pe asta trebuie neapărat s-o spun.

Dinții albi străluciră atunci cînd îi dărui un zîmbet pe jumătate jenat.

– E aproape la fel de rău. Mi-e frică de aparatele de tuns.

Faith era atît de uluită încît căzu de pe pieptul lui.

– Aparatele de tuns, repetă. Piratul acela de aproape doi metri și o sută de kilograme era speriat de aparatele de tuns?

– Nu-mi place zgomotul, îi explică el întorcîndu-se pe o parte și vîrîndu-și un braț pe sub capul ei. Ochii îi zîmbeau. Mă înfioară. Pot și acum să-mi amintesc cum era cînd aveam vreo patru sau cinci ani, dînd disperat din cap în vreme ce tata încerca să mă țină într-un loc ca bătrînul Herbert Dumas să mă tundă. Desigur, faptul că mă ținea nemișcat îl făcea pe tata să se simtă ca un trădător, așa că încerca mereu să mă mituiască să stau locului, dar eu nu eram în stare. Am auzit acel bîzzzzz...

prima dată şi aproape mi-am ieşit din piele de spaimă. Pînă pe la zece ani, reuşisem să negociez cu el tunsoarea doar cu foarfecele. Cu cît creşteam mai mult cu atît mai lung îmi permiteam să-mi port părul. Cît despre cercel... Începu să rîdă. Este un fel de camuflaj. Dacă port cercelul asta înseamnă că şi părul lung este special lăsat aşa. Un stil şi nu o fobie.

– Şi cine-ţi mai taie părul? îl întrebă, mult prea fascinată de subiect ca să mai rîdă. Încă nu se putea obişnui cu imaginea unui bărbat în toată firea evitînd frizeriile în felul în care alţii evitau dentiştii.

– Cîteodată o mai fac eu singur. Altădată îl aranjez atunci cînd mă duc la New Orleans. Există acolo un salon a cărui regulă strictă este să nu dea drumul nici unei maşini de tuns cît timp sînt eu acolo. De ce? Vrei să preiei tu sarcina asta? Îşi trecu mîna prin păr, oprindu-se să mîngîie lobul urechii. Zîmbea, dar Faith îşi dădea seama că era de fapt foarte serios.

– Ai avea încredere în mine să-ţi tai părul?

– Sigur că da. Tu n-ai avea încredere în mine să ţi-l tai pe al tău?

Replica ei veni cu blîndeţe şi umor.

– În nici un caz. Dar te-aş lăsa să mă razi pe picioare.

– S-a făcut! fu replica lui la fel de blîndă, înainte s-o ia în braţe.

Aproape că se înserase cînd se treziră iarăşi şi Gray gemu sonor în vreme ce-şi trecea o mînă peste faţă.

– Sînt mort de foame, anunţă pe o voce morocănoasă. La naiba, trebuie să sun acasă şi să-i anunţ pe unde sînt.

Acum că el adusese subiectul în discuţie, Faith îşi dădu seama că şi ea era la fel de flămîndă. Deşi îşi petrecuse aproape toată ziua în pat, era la fel de obosită de parcă n-ar fi dormit cîteva nopţi la rînd. Să fie în pat cu

Gray Rouillard nu era deloc odihnitor. Era minunat, era superb şi excitant, dar în nici un caz odihnitor.

Ideea de a lua totuşi masa de prînz nu le trecuse prin cap şi micul dejun era la o depărtare de foarte multe ore. Asta era exact ceea ce simţea că ar fi putut s-o pună pe picioare, mîncarea.

El se ridică în picioare chiar lîngă marginea patului, oferindu-i fesele privirii. Ea se întinse să le mîngîie în vreme ce el deja ridicase receptorul telefonului, aruncîndu-i un zîmbet peste umăr.

– Te rog, serveşte-te cît vrei, o invită, în vreme ce deja forma numărul de acasă.

Şi spatele era la fel de minunat ca şi partea din faţă. Plin de muşchi tari, străbătuţi la mijloc de şira spinării, mărginită în sus de umerii laţi şi în partea de jos de talia îngustă.

– Bună, zise el la telefon. Spune-i Delfinei că n-o să fiu acasă la cină.

Faith auzi murmurul indescriptibil al unei voci, evident întrebîndu-l pe unde era, pentru că el răspunse cu calm:

– Sînt acasă la Faith.

Vocea de la celălalt capăt al firului era la fel de neclară ca şi la început însă foarte agitată de această dată. Îi privi muşchii spatelui cum se încordau şi se simţi stînjenită, de parcă ar fi tras cu ochiul. Trebuia să iasă din cameră, cugetă absentă. Nu putea suporta să-l audă scuzîndu-se pentru prezenţa lui în casa ei. Se ridică în capul oaselor şi-şi petrecu picioarele peste marginea patului, tresărind din cauza durerii de spate şi din picioare.

– Monie, zise Gray cu calm, oftînd. O să trebuiască să stăm de vorbă. O să vin acasă mîine dimineaţă, nu, nu înainte. Mîine dimineaţă. Dacă intervine ceva important caută-mă aici.

Încet, Faith se ridică, întinzîndu-se cu greutate. Fiecare muşchi din trup părea să protesteze. Picioarele îi erau ridicol de slăbite şi muşchii pulpelor îi tremurau. Îşi

dorea cu disperare să iasă din cameră, dar corpul nu părea să dorească deloc să coopereze. Reuşi să facă un pas nesigur, strîmbîndu-se de durere, după care mai făcu încă unul.

– Am spus că o să discutăm mîine. Vocea lui era foarte fermă. Aruncă o privire peste umăr, în direcţia lui Faith, întorcînd-o apoi spre telefon, însă eforturile ei îl făcură s-o fixeze cu atenţie. La revedere, îi mai zise absent Monicăi, întrerupînd convorbirea la mijlocul unui protest. Apoi se ridică în picioare, ocolind patul ca să ajungă în locul în care Faith se chinuia să meargă.

– Biata fetiţă, o alintă el. Te dor muşchii?

Ea se încruntă în direcţia lui.

– Lasă că ştiu eu leacul, îi promise, scoţînd cearceaful de pe pat şi scuturîndu-l.

– Şi eu la fel. Un duş fierbinte.

– Asta ceva mai încolo. O înveli în cearceaf şi o luă în braţe. Acum taci din gură şi bucură-te de ce urmează.

– Să mă bucur de ce?

– Că taci, de ce altceva? îi răspunse sibilinic, fără ca ea să-l poată lovi măcar, pentru că braţele îi erau înfăşurate în cearceaf.

Dar Faith descoperi curînd ceea ce voise el să spună. O duse în bucătărie şi o aşeză cu grijă pe masă, desfăcînd cearceaful ca să-l întindă pe sub ea.

– Am avut o părere foarte bună despre masa asta din prima clipă în care am văzut-o, îi zise cu satisfacţie.

Uimită, îl întrebă:

– Dar ce ai de gînd să faci? Fusese goală în braţele lui timp de ore întregi, dar, ca să stea goală pe masa din bucătărie o făcea să se simtă teribil de expusă, ca şi cum ar fi fost o fiinţă umană de sacrificiu aşezată pe o piatră de altar.

– Masaj, îi răspunse. Rămîi acolo. Părăsi camera lăsînd-o singură pe masă. Suprafaţa tare era neplăcută, dar promisiunea masajului o făcu să stea locului. Gray

reveni în bucătărie cu o sticluţă de ulei pentru copii şi cu o mănuşă de baie. Întoarce-te pe burtă, îi ordonă. Dădu drumul la apa caldă în chiuvetă, lăsînd-o să curgă pînă cînd începură să se ridice aburi, după care umplu o cratiţă şi puse sticla de ulei înăuntru.

Înţepenită, reuşi în cele din urmă să-i asculte ordinul. Nu aprinsese nici o lumină aşa că bucătăria era cufundată în semiobscuritate, înserarea deplină fiind la cîteva momente depărtare. În schimb era aer condiţionat, şi, deşi în dormitor se simţise foarte bine, răceala mesei trecea prin cearceaf înfrigurînd-o. Se înfioră, dorindu-şi ca el să se grăbească puţin.

– Închide ochii şi relaxează-te, îi zise încetişor. Dacă vrei poţi să şi adormi.

Muşchii îndureraţi încercau să se adapteze durităţii mesei, permiţîndu-i să se relaxeze doar parţial. Închise însă ochii, concentrîndu-se ca să audă ceea ce făcea el prin preajmă. Auzi plescăitul apei şi oftă, de abia aşteptînd să simtă uleiul fierbinte intrîndu-i în piele.

Vocea lui era groasă şi alinătoare, era ceva mai mult decît un simplu murmur.

– O să te spăl puţin ca să-ţi fie mai bine, îi zise, chiar înainte să simtă mănuşa fierbinte între picioare. Fierbinţeala aceea era minunată pe carnea tumefiată de acolo. Gray era incredibil de blînd deşi curăţa foarte atent urmele dragostei lor. Luă deoparte mănuşa şi Faith auzi iarăşi apa curgînd. De data asta o să fie rece, o preveni, ca imediat după aceea să simtă răceala compresei între picioare. Repetă operaţiunea de cîteva ori la rînd, alinîndu-i durerea. Apoi se întinse după sticluţa cu ulei.

Începu să-i facă masaj de la umeri, degetele-i puternice, apăsîndu-i cu putere muşchii. La început se încordă automat, apoi se relaxă pe măsură ce durerea şi tensiunea dispăreau fără urmă. Uleiul fierbinte îi făcea mîinile să alunece pe pielea ei, lăsînd-o moale şi parfumată. Îi lucră apoi cu grijă fiecare braţ în parte, masîndu-i chiar şi

palma şi spaţiul dintre degete. Şi, pe oriunde treceau mîinile lui, lăsau în urmă muşchi relaxaţi, tendoane nedureroase şi o zonă foarte plăcută. Faith aproape că torcea de plăcere atunci cînd el se întoarse iarăşi la spate, începînd de la talie şi ridicîndu-se în sus cu mişcări lungi şi puternice, care-i apăsau pe coaste şi o făceau să geamă. El căuta fiecare muşchi înţepenit şi nu-l lăsa în pace pînă cînd nu ceda şi nu se relaxa.

Apoi urmară picioarele la rînd. Se apucă să lucreze la muşchii din spatele puplelor care o duruseră aşa de rău, la tendoanele lui Achile şi chiar şi tălpile. Îi răsucea gleznele înfigîndu-şi degetele în talpă, făcînd-o să-şi chircească degetele de la picioare de o plăcere sexuală.

– Uf! exclamă involuntar.

– Îţi place, nu? o întrebă el cu o voce joasă în camera tot mai întunecată. Se apucă iarăşi de lucru şi ea gemu ca răspuns.

Apoi reveni în partea de sus a picioarelor, desfăcîndu-le larg şi masînd tendoanele de la încheietura coapselor. De această dată Faith gemu de durere şi se prinse cu mîinile de marginile mesei. El murmură ceva în semn de alinare, după care îşi mută atenţia asupra feselor. Imediat se relaxă iarăşi, închizînd ochii. Acum se simţea plăcut încălzită şi nu doar datorită uleiului; mîinile care o masau aveau un cu totul alt efect. Dorinţa era cea care-i încălzise sîngele, făcînd-o şi leneşă şi plină de viaţă.

– Acum întoarce-te pe spate, îi zise Gray, ajutînd-o să se rostogolească. Privi cu interes sînii cu sfîrcurile ridicate şi zîmbi.

Mîinile mari şi pline de ulei se apucară să maseze uşurel sînii, insistînd asupra sfîrcurilor care erau deja prea roşii din cauza gurii şi a bărbii.

– Ai o piele la fel de delicată ca a unui bebeluş, observă el. Va trebui să mă rad de două ori pe zi.

Faith însă nu-i răspunse, prea prinsă în ceea ce făcea.

Pînă să termine cu pîntecul şi cu coapsele îndurerate, era deja cuprinsă de febra aşteptării, trupul arcuindu-se pe sub mîinile lui. Camera era aproape într-un întuneric total, umbrele de culoarea lavandei ale înserării cedînd în faţa nopţii. El se opri cît să aprindă becul de deasupra chiuvetei, izolîndu-i într-un mic cerc de lumină.

Muşchii dureroşi de pe partea interioară a coapselor primiră mai multă atenţie de această dată, Gray nelăsîndu-se impresionat de gemetele care se sfîrşiră în cele din urmă în adevărate mormăieli de plăcere. Degetele pline de ulei se apucară să maseze mai sus, mîngîind şi cercetînd în vreme ce Faith se cutremura de plăcere.

– Gray, vocea îi era înăbuşită, plină de dorinţă. Se întinse după el. Te rog.

– Nu, scumpo, eşti prea rănită pentru încă o rundă, o refuză el şoptit. O să am eu grijă de tine.

O trase spre capătul mesei cu tot cu cearceaf, materialul alunecînd uşor pe suprafaţa lustruită.

– Ce... începu Faith, întrerupîndu-se apoi cînd Gray îi aşeză pulpele pe umerii lui. Cu blîndeţe, desfăcu pliurile umflate dintre picioare, iar ea îi simţi răsuflarea caldă trecînd peste ele. De-abia dacă mai avu vreme să-şi tragă răsuflarea înainte ca limba lui să atingă carnea tumefiată de acolo, făcînd-o să ţipe din cauza senzaţiei acute. Era foarte tandru şi foarte atent, aducînd-o în pragul orgasmului în numai cîteva minute.

Imediat după aceea o duse la baie. Rămase aproape adormită în cabina duşului, sprijinită de el, cu braţele petrecute pe după talia lui şi cu capul pe pieptul păros. O mare parte din durere dispăruse, în schimb muşchii păreau să se fi transformat în vată.

Cînd începu să curgă apa caldă şi după ce se spălară, el încercă să se desprindă din îmbrăţişare spunîndu-i cuvîntul magic.

– Şi acum mîncarea.

Cu şovăieli, îl eliberă şi-l lăsă să închidă apa. Ea îşi şterse faţa şi-şi dădu la o parte părul umed, după care îşi ridică privirile spre el. Părea atît de puternic şi de neîmblînzit, dar în acelaşi timp era atît de uman, cu dorinţe şi temeri şi răutăţi, şi îl iubea cu atît mai mult pentru toate acele calităţi... Pentru o vreme, îşi dorise să se fi purtat ceva mai rău cu ea pentru că acum îi venea tare greu să-i spună ce se întîmplase cu tatăl lui.

Dar, cel puţin putea mai întîi să-i dea ceva de mîncare.

Gray devoră în grabă două sandvişuri cu şuncă şi cu roşii, după care se apucă să-l savureze în linişte pe cel de-al treilea în vreme ce ea încă se mai chinuia cu primul. După aceea, făcură patul cu aşternuturi curate, iar el se întinse cu un oftat de oboseală. Cu picioarele şi braţele întinse, ocupase aproape tot spaţiul, dar ea reuşi să se vîre într-unul dintre acele locuri libere, aşezîndu-şi capul cu păr încă umed pe locul obişnuit, pe umărul lui. Apoi îşi petrecu braţele în jurul lui, strîngîndu-l cu forţă dorindu-şi să-l poată apăra de durerea ce ştia că avea să vină.

– Trebuie să-ţi spun ceva, îi zise încet.

CAPITOLUL 19

Monica plînse vreme îndelungată după ce Gray îi închisese telefonul în nas, cu braţele puse pe deasupra biroului şi cu capul sprijinit de ele. Lacrimi fierbinţi şi sărate picurau pe suprafaţa lustruită pe care ea le ştergea întruna cu mîneca bluzei ca nu cumva luciul să se strice. Niciodată pînă atunci nu se mai simţise atît de pierdută şi de confuză, nici măcar atunci cînd tatăl ei plecase.

Nimic nu-i ieşise bine. Nu reuşise să-i spună lui Alex că nu mai voia să-l lase să-şi bată joc de ea; cînd coborîse din camera mamei cu cîteva zile în urmă şi rămăsese înţepenit în prag, inima i se oprise pentru cîteva secunde. Încercase să scoată cîteva cuvinte numai că gîtul i se uscase aşa de tare încît nu putuse scoate nici măcar un oftat, iar apoi el se şi instalase deasupra ei şi atunci fusese deja mult prea tîrziu. Se chircea toată de ruşine cînd se gîndea la asta. Cum de putuse să-l lase s-o atingă? Doar avea să se mărite cu Michael. Se simţea murdară, se simţea ca şi cum l-ar fi murdărit şi pe el, stînd în braţele lui după ce fusese cu Alex. Şi încă nu-i spusese lui Gray că Michael îi ceruse să se mărite cu el, iar mamei nici măcar nu-i mărturisise că se vedea cu el. Fusese atît de grijulie să-şi ţină întreaga viaţă sub control cît mai strict după cascadoria aceea cu încheieturile mîinilor, iar acum părea că totul se învîrtejea iarăşi.

Gray era cu Faith Devlin. Un alt bărbat pe care-l iubea şi de care depindea fusese sedus de una din tîrfele acelea. Cum de putuse să facă aşa ceva, tocmai Gray, dintre toţi oamenii? Monica îşi strînse braţele la piept începînd să se legene şi gemînd în vreme ce lacrimile îi scăldau obrajii. Îşi petrecuse noaptea cu ea, nepăsîndu-i de ce ar fi putut spune oamenii, de bîrfa care ar fi putut ajunge pînă la urechile mamei, cu toată grija lor. Familia nu contase deloc pentru tatăl ei atunci cînd era în pat cu Renée Devlin şi se părea acum că Gray îi urma exemplul cu fiica aceleia. Doar să le dea cineva sex şi nu le mai păsa pe cine răneau şi cît de rău.

Monica plînse pînă cînd i se umflară ochii şi pînă cînd pieptul începu s-o doară la fiecare respiraţie în parte. Apoi, într-un tîrziu, se simţi cuprinsă de un calm ciudat.

Deschise sertarul lui Gray şi privi fix la revolverul pe care-l păstra acolo. Curva de Devlin nu dăduse nici un fel de atenţie tuturor acelor avertismente pe care i le transmisese Monica, aşa că venise momentul să înceteze cu subtilităţile. În furia ei nu mai conta că şi Gray era împreună cu Faith; poate că-i făcea chiar bine să fie puţin scuturat, cugetă în vreme ce se întindea să ia pistolul. De data aceasta, ea avea să scape oraşul de o Devlin.

– Ce este? întrebă Gray întinzîndu-se să stingă veioza. În întunericul lăsat se întinse s-o strîngă pe Faith lîngă el. Pari foarte serioasă.

– Chiar sînt. Clipi ca să alunge lacrimile care-i împăienjeneau ochii. Am tot amînat să-ţi spun treaba asta pentru că eu, eu nu suport să te fac să suferi. Şi vreau, vreau să ştii altceva mai întîi. Respiră adînc şi-şi luă inima în dinţi. Te iubesc, îi zise pe o voce joasă, încărcată de tandreţe. Te-am iubit dintotdeauna, chiar de mic copil. Trăiam doar ca să pot să te văd din cînd în cînd, să prind ocazia să-ţi aud vocea. Nimic n-a schimbat asta, nici

noaptea aceea cumplită, nici cei doisprezece ani care au trecut de atunci.

Braţele lui se încordară şi buzele i se deschiseră ca şi cum ar fi vrut să-i spună şi el ceva, însă Faith îi puse un deget pe gură.

– Nu, nu spune nimic, îl imploră. Lasă-mă să termin. Dacă nu spunea totul repede era posibil să-şi piardă curajul. Gray, tatăl tău n-a fugit împreună cu mama. Îi simţi trupul încordîndu-se şi îl îmbrăţişă. Ştiu unde este mama, iar el nu-i cu ea. N-a fost niciodată. Este mort, îi zise cu multă blîndeţe. Lacrimile reţinute începură să-i alunece pe obraji. Cineva l-a omorît în noaptea aceea. Mama a văzut cine a făcut-o şi, speriată că o va omorî şi pe ea, a fugit din oraş chiar atunci.

– Încetează, îi zise Gray gutural. Se debarasă de mîinile ei şi o scuturâ cu putere. Nu ştiu dacă asta e minciuna ta sau a lui Renée, dar am primit o scrisoare de la el care a fost pusă la poştă a doua zi, din Baton Rouge. Dacă fusese omorît cu o noapte înainte, atunci înseamnă că a fost scrisă de un mort.

– O scrisoare? îl întrebă uluită. Din toate lucrurile la care se gîndise că avea să i le spună, asta nu figura deloc printre ele. De la tatăl tău? Eşti absolut sigur?

– Sînt sigur.

– Era scrisul lui de mînă?

– Era bătută la maşină, îi răspunse, stînjeneala devenind foarte repede mînie. Se ridică în capul oaselor lăsîndu-şi picioarele la podea. Totuşi semnătura îi aparţinea.

Faith se aruncă spre el, prinzîndu-l cu braţele pe după umeri, deşi era conştientă că ar fi putut să se elibereze fără probleme. Disperată, îi zise:

– Şi ce scria acolo?

– La naiba, acum ce mai contează? Îi prinse mîinile, încercînd să se elibereze fără s-o rănească. Ea însă se agăţă şi mai tare de el, împingînd-şi trupul lîngă al lui.

– Contează! Acum plîngea de-a binelea, lacrimile fierbinţi şi umede căzînd pe spinarea lui.

El murmură un blestem, dar rămase nemişcat. În ciuda furiei pe care o simţise la adresa ei pentru că adusese subiectul în discuţie, mai ales pentru că încercase să-l convingă de o asemenea minciună, plîngea sfîşietor şi trebuia să lupte cu dorinţa acută de a o trage în braţe ca s-o liniştească. Cu o voce dură, îi răspunse:

– Era o scrisoare de succesiune, o procură. Atît, fără nici un fel de explicaţie. Dar fără ea, probabil că am fi pierdut absolut totul.

Pieptul i se dilată atunci cînd inspiră profund.

– Dacă n-ar fi fost scrisoarea aceea, aş fi încercat să-l caut. Dar nici măcar nu ne-a scris că îi părea rău, nici la revedere nu şi-a luat. A fost ca şi cum s-ar fi îngrijit de un detaliu minor de care uitase în grabă.

– Poate că a scris-o altcineva, îi zise Faith, simţind parcă aievea durerea pe care trebuia s-o fi simţit şi el atunci. Poate că tocmai criminalul a scris-o. Gray, îţi jur, mama mi-a spus că l-a văzut atunci cînd a fost împuşcat! Erau acolo în noaptea aceea, la casa de vară, cînd cineva a venit cu maşina. Mi-a spus că apoi Guy şi bărbatul acela au intrat în căsuţa de pe apă, în depozitul bărcilor şi că i-a auzit certîndu-se...

El sări din pat, eliberîndu-se din strînsoarea ei. Apoi se răsuci şi îi prinse braţele ţintuind-o pe saltea.

– Din cauza asta tot căutai prin zonă, îi zise nelămurit, întorcîndu-se apoi să aprindă lumina ca să-i poată vedea faţa. Privi în direcţia ei, cu ochii la fel de aprinşi ca nişte tăciuni. O scutură iarăşi. Vrăjitoare mică! De asta ai pus atîtea întrebări despre tata. Credeai că a fost ucis şi încercai să afli cine anume a făcut-o.

Niciodată în viaţa lui nu mai fusese atît de furios; mîinile îi tremurau de efortul pe care-l făcea ca să se controleze. Nu credea că tatăl lui fusese ucis, însă era clar că Faith aşa bănuia şi femeia aceasta încăpăţînată

încercase să dea de urma criminalului de una singură. Şi dacă fusese cu adevărat o crimă, atunci se pusese singură într-o mare primejdie. Se simţea atras pe de-o parte s-o ia în braţe şi s-o sărute şi pe de altă parte s-o întoarcă cu fundul în sus pe genunchi ca să-i ardă o mamă de bătaie. Amîndouă posibilităţile îl atrăgeau la fel de tare.

Cînd el încă încerca să se hotărască, ea îi zise:

– Ştiam că nu era probabil să găsesc ceva, dar am căutat în depozitul bărcilor să văd dacă nu găsesc cumva cartuşul...

– Ia stai puţin. Îşi frecă mîna pe faţă, căutînd să înţeleagă valul acela de mărturisiri. Cînd ai cercetat depozitul bărcilor?

– Ieri dimineaţă.

– Dar este ţinut sub lacăt. Ai adăugat în programul tău şi aşa încărcat şi o spargere?

– Am înotat pe sub clădire şi am intrat prin trapă.

Gray închise ochii şi numără pînă la zece. Apoi o luă iarăşi de la capăt. Mîinile îl furnicau şi le strînse în cele din urmă în pumni. Într-un tîrziu deschise ochii şi o privi cu nedumerire. Încăpăţînată nu era deloc un cuvînt potrivit pentru ea. Era mult prea întreprinzătoare pentru binele ei şi cu atît mai mult pentru liniştea lui. Plasa de sub trapă, menită să ţină la distanţă vizitatorii reptilieni se destrămase de-a lungul anilor, iar el nu mai chemase pe nimeni ca s-o repare, dar era încă acolo. Faith s-ar fi putut încurca în ea cu uşurinţă ca apoi să moară înecată. Ar fi putut s-o piardă. O peliculă de sudoare îi apăruse deja pe frunte.

– N-am reuşit să găsesc nimic, continuă să vorbească, privindu-l cu nervozitate. Dar se pare că fac pe cineva să se simtă tare nervos. De ce crezi că am primit bileţelele acelea cu ameninţări?

Era ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac. Rămase nemişcat, cu mintea învăluită parcă în ceaţă. Apoi îi cedară şi genunchii şi căzu greoi pe pat.

– Doamne, Dumnezeule mare, oftă în vreme ce o bănuială cumplită îşi făcea loc în mintea lui.

– Am angajat un detectiv particular, îi zise întinzîndu-se iarăşi după el, simţind nevoia disperată de a-l atinge. Se apropie şi mai mult şi îi simţi imediat braţele care o strînseră la piept. Domnul Pleasant. A căutat în toate dosarele vechi cu cărţile de credit, cu asigurări sociale, cu impozite, nu a găsit nici o urmă de-a lui Guy după noaptea aceea. Gray, nu avea nici un sens ca Guy să fi plecat de lîngă tine şi de lîngă Monica şi de lîngă toată averea lui. Nu v-ar fi părăsit doar pentru mama mea; şi de ce ar fi făcut-o? Nu are nici un sens să fi dispărut aşa, din senin; doar dacă era mort. Asta a crezut şi domnul Pleasant, şi mi-a spus că avea de gînd să le pună nişte întrebări celor din oraş. Un suspin i se ridică din piept. Acum a dispărut şi el şi mi-e teamă că aceeaşi persoană l-a omorît.

– Oh, Doamne, oftă Gray cu o voce încordată. Faith, nu mai spune nimic. Taci puţin. Te rog.

Ea îşi îngropă faţa în pieptul lui şi-i dădu ascultare. În ciuda tuturor întîmplărilor şi suferinţelor, braţele lui erau în jurul ei şi începu iarăşi să spere. El se legăna încetişor, înainte şi înapoi, încercînd să o încurajeze puţin, calmîndu-se şi el în acelaşi timp.

– Alex a fost cel care a trimis scrisoarea, îi zise într-un final, cu vocea înăbuşită pentru că-şi ţinea capul sprijinit în părul ei. Ar fi trebuit să-mi dau seama. El a fost singura persoană străină de familie care ştia că n-a lăsat nici o scrisoare de succesiune şi ştia în ce situaţie ne-am fi aflat dacă tata nu s-ar mai fi întors, aşa că n-a vrut să-şi asume un asemenea risc. Era aproape la fel de necăjit ca mine, şi a spus acelaşi lucru pe care l-ai spus şi tu. Ce motiv ar fi avut tata ca să fugă împreună cu Renée? O avea oricum şi mama îşi întorcea capul şi închidea ochii la escapadele lui cu alte femei, deci n-ar fi fost nevoit să... Este mort. Chiar este mort. Se înecă şi pieptul păru să se strîngă sub obrazul ei.

Faith îl strînse în braţe şi-l ajută să se întindă. El se agăţă de ea, cu mîini disperate.

– Stinge... stinge lumina, o rugă, iar ea se supuse imediat pentru că înţelegea că lacrimile unui bărbat atît de puternic aveau nevoie de întuneric.

Gray se cutremură în braţele ei, cu faţa lipită de sîni, în vreme ce suspina cu disperare. Plînse şi ea cu el, mîngîindu-i capul şi umerii şi spatele, fără să vorbească dar oferindu-i consolarea trupului ei, şi a faptului că nu era singur. Fără intimitatea acelei zile pe care o petrecuseră împreună, se îndoia că ar fi lăsat-o să-l vadă atît de vulnerabil. Vieţile lor erau înlănţuite, aşa cum o spusese chiar el, destinele amestecate şi întrepătrunse începînd cu noaptea aceea de groază, cimentate apoi de lungile ore de plăcere intensă.

Ceva ce îi spusese el îi tot dădea tîrcoale, dar semnificaţia acelor cuvinte îi tot scăpa. Împinse gîndul deoparte, pe moment mulţumindu-se să-l consoleze.

Încetul cu încetul Gray începu să se calmeze deşi o ţinea încă foarte strîns în braţe, parcă cu disperare. Îi dădu la o parte cu degete blînde părul negru ce i se lipise de faţa umedă.

– Toţi anii aceştia, îi zise el cu o voce îngroşată de lacrimi, l-am urît şi l-am blestemat... şi mi-a fost atît de dor de el... şi în tot timpul ăsta el era mort.

Mai trebuia ceva spus, ceva dureros, dar trebuia exprimat în cuvinte.

– Trebuie dragat lacul, îi zise Faith, simţindu-l cum tresare. El care înotase de atîtea ori acolo, care pescuise acolo.

Erau şi alte lucruri care se cereau discutate, trebuiau luate hotărîri, dar capul lui devenise greu pe pieptul ei şi în ochi avea o expresie de oboseală cumplită.

– Acum dormi puţin, îi şopti, mîngîindu-i tîmplele. O să mai vorbim şi mîine dimineaţă.

Probabil că ațipise puțin, și, cu toată oboseala din casă, ceva o tot trăgea în subconștient. Se foi neliniștită, simțind greutatea trupului lui Gray alături de ea. Oare ce spusese el? Ceva în legătură cu scrisoarea de succesiune?

Trupul lui părea un furnal, eliminînd val după val de căldură. Și tot corpul îi era acoperit de sudoare deși ventilatorul din tavan continua să funcționeze. Faith nu deschise ochii, dar se încruntă atunci cînd încercă să focalizeze mai bine gîndul acela. Scrisoarea de succesiune... De ce să fi trimis Alex o scrisoare de succesiune falsificată atît de repede, cînd nici o persoană cît de cît rezonabilă nu s-ar fi gîndit că Guy plecase de lîngă familie și de lîngă afaceri? Desigur, ar fi așteptat mai întîi ca Guy să ia legătura cumva...

Doar dacă nu cumva știa foarte bine că era imposibil. Alex.

Deschise deodată ochii, privind confuză la lucirea roșie care se infiltrase în cameră. Căldura devenise aproape de nesuportat, iar aerul era sufocant, arzîndu-i ochii și nasul. Deodată își dădu seama ce se întîmplase.

– Gray! Țipă la el, scuturîndu-l zdravăn. Scoală! Casa este în flăcări.

Monica opri mașina acolo unde o oprise și înainte, trăgînd-o din șosea într-un fel de luminiș ferit, ca să nu poată fi văzută din casă. Era îmbrăcată în haine închise la culoare și cu pantofi negri cu tălpi moi, ca să se poată mișca ușor fără să fie văzută. Fusese atît de ușor să se furișeze de acolo pînă la casă ca să-și lase mesajele și apoi să se întoarcă la mașina ei nedetectată de nimeni. Ca să lase pachetul avusese nevoie de ceva mai multă îndrăzneală, dar și așa sarcina îi fusese ușurată de Faith care plecase de acasă. Fusese doar o chestiune simplă, să furișeze pachetul în cutia poștală și apoi să plece mai departe cu mașina.

Coborî din mașină pe drumul întunecat, cu pistolul strîns bine în mînă. Pe șosea nu era prea mult trafic, nici măcar în timpul zilei și, dacă totuși se întîmpla să treacă vreo mașină pe acolo, avea destul timp s-o vadă și s-o audă și să se ascundă. Pînă atunci însă șoseaua era un drum ușor de străbătut pe care nu i se puteau vedea pașii.

Pe cerul nopții se ridicase deodată o strălucire roșietică, vizibilă deasupra copacilor. Monica o privea uimită. Trecură cîteva secunde înainte să-și dea seama ce anume reprezenta, și, cînd realiză, ochii i se deschiseră mari de teamă. Casa luase foc și Gray era acolo. Cu gîtul strîns de un geamăt de oroare, începu să fugă.

Gray se rostogoli din pat trăgînd-o și pe ea la podea unde se putea respira ceva mai bine, deși fumul îi ardea plămînii și nările de cîte ori încerca să inspire. Apoi îi apucă halatul așezat pe fotoliu, aruncîndu-i-l în brațe.

– Tîrăște-te spre hol și acolo pune-ți asta pe tine, îi ordonă, și pune-ți și niște pantofi în picioare. Reuși să-și apuce pantalonii și pantofii, îmbrăcîndu-se din trei mișcări scurte. Sînt chiar în spatele tău.

Faith îl ascultă, privind înapoi de cîteva ori ca să se asigure că era acolo. Tușind violent își trase halatul pe ea.

Imediat ce ajunseră în hol, văzură flăcările strălucind în fața geamului de la baie. Gray însă le ignoră și, tîrîndu-se în patru labe, scoase prosoapele de pe suport. Printr-un miracol, apa încă avea presiune, așa că Gray reuși să le ude în chiuvetă. Tușea și părea să se înăbușe atunci cînd îi aruncă un prosop ud.

– Puneți-l pe față, îi zise răgușit.

Faith făcu așa cum i se spusese, așezîndu-și materialul din care curgea apa peste gură și peste nas, simțind deja că putea respira ceva mai în voie, în vreme ce cu mîna liberă căuta să se tîrască mai departe.

Focul părea să-i fi înconjurat, flăcările portocalii dansînd drăcește peste tot în jurul lor. Fumul gros care

umpluse casa accentua strălucirea aceea, aşa încît părea să vină din toate direcţiile. Dar cum de se putuse răspîndi aşa de repede, devorînd cu totul casa întreagă? Sfîrîitul flăcărilor devenea cu fiecare moment ce trecea mai puternic, consumîndu-i căminul. Căldura îi ardea pielea şi scînteile săreau de pretutindeni aterizînd pe podele şi pe mobilă şi continuînd să ardă mocnit. Lemnul podelelor pe care punea mîna părea să se dilate devenind din ce în ce mai încins şi Faith îşi dădu seama că foarte curînd aveau să se aprindă şi ele. Dacă nu reuşeau să iasă pînă atunci aveau să moară.

Şi Gray simţise acelaşi lucru. Faith nu se mişca destul de repede; halatul i se încurca în picioare, împiedicînd-o să se tîrască cum trebuia. Cu duritate, o împinse într-o parte ca să treacă el în faţă. Apucă apoi reverul halatului ca s-o poată trage după el, făcînd- o să se mişte mai repede. Simţea cum podeaua se încingea tot mai mult sub ei şi îşi dădea seama că mai aveau poate cel mult un minut ca să iasă de acolo, sau ar fi fost prea tîrziu. Îşi subţie ochii ca să poată vedea prin vălmăşagul acela de fum şi întunericul relativ din faţa casei îi dădu un licăr de speranţă.

– Uşa din faţă, spuse, încercînd să se facă înţeles prin zgomotul infernului în care se treziseră. Încă nu s-a aprins.

Casa ei era aşa de mică, însă uşa din faţă părea la o distanţă imensă. Plămînii lui Faith ardeau şi deveniseră dureroşi, căutînd disperaţi aerul, numai că focul consuma tot oxigenul preţios. Privirile i se întunecară şi simţi cum lumea începea să se învîrtă. Podeaua de lemn îi răpea genunchii în vreme ce Gray o trăgea după el, iar durerea aceea o ajuta să depună un efort susţinut. Adunîndu-se, îşi forţă muşchii să continue să se mişte în vreme ce repeta în gînd o litanie a disperării. Nu te opri, nu te opri, dacă te opreşti se opreşte şi Gray, nu te opri. Dintre toate, teama pentru siguranţa lui o ţinea într-o continuă mişcare.

Deodată el se ridică în picioare, luînd-o şi pe ea pe sus, ţinînd-o strîns lîngă el. Ea privi uimită la faţa iubită care acum era înnegrită de fum.

– Fii gata! îi strigă în vreme ce deja apăsa clanţa aproape incandescentă cu prosopul umed, deschizînd uşa larg.

Se feri atunci cînd flăcările năvăliră sîsîind şi apoi se retraseră. Luînd-o pe Faith pe sus, vîrînd-o pe sub braţ de parcă ar fi fost o minge de fotbal, o porni în fugă spre veranda în flăcări.

Viteza lui îi duse de-a latul verandei şi apoi în întunericul de afară. Gray încercă să se răsucească în aer, căutînd să-şi pună trupul între pămînt şi Faith, dar reuşi doar pe jumătate aşa că atinseră solul cu un zgomot sec, de oase ciocnite între ele. Auzi apoi ţipătul ei uşor, dar erau mult prea aproape de casă încă, aşa că n-avea timp să vadă dacă se rănise şi cît de rău. O prinse de braţe şi o îndemnă să meargă mai departe.

– Mişcă-te! Hai să ne depărtăm de casă.

– Nu! ţipă cineva răguşit, cu oroare în ton. Sunetul făcut de incendiu aproape că-i acoperea glasul. Gray, ce cauţi tu aici?

Gray se îndreptă încet de spate, trăgînd-o şi pe Faith după el şi ascunzînd-o automat la spate. Erau prinşi între două pericole, focul şi ţeava puştii din mîinile omului care fusese unchiul lui de onoare şi prieten de o viaţă întreagă şi sfătuitor.

– Nu, gemu Alex, cu ochii măriţi de panică. Scutură din cap, căutînd parcă să nege prezenţa lui Gray acolo. Am crezut că era singură! Jur, Gray, niciodată nu te-aş fi pus în primejdie.

Căldura din spatele gol al lui Gray era intensă, arzîndu-i parcă pielea. Disperat, încercă să facă cîţiva paşi înainte, fără să-şi ia nici o clipă ochii de la Alex, dar căutînd s-o ia pe Faith de lîngă dogoare. Se opri atunci cînd un acces de tuse începu să-l scuture. O auzea şi pe Faith tuşind la fel de rău şi sufocîndu-se dar nu-şi slăbi

strînsoarea din jurul braţului ei, căutînd s-o ferească de Alex cu propriul lui trup.

Cîteva bănuieli urîte i se îngrămădiseră deja în minte şi toate îl făceau să se simtă bolnav. Cînd izbuti să vorbească, îşi îndreptă şi mai bine spatele şi-şi şterse ochii plini de lacrimi cu o mînă arsă şi neagră.

– Tu eşti cel care i-a trimis toate bileţelele alea, nu? gîjîi, cu o voce atît de groasă încît era aproape de nerecunoscut. Şi pisica...

– Nu, negă Alex, cu un ton plin de indignare care parcă sfida circumstanţele. Eu n-aş face aşa ceva.

– Dar ai da foc unei case încercînd să omori o femeie nevinovată? îl întrebă Gray cu răceală, asprimea vocii făcînd cuvintele să pară şi mai muşcătoare.

– Am tot sperat că o să plece, îi răspunse Alex pe un ton speriat. Dar nimic din ce-ai făcut tu nu a convins-o să plece şi nici biletele acelea. N-am mai ştiut ce altceva să fac. Nu puteam să-i permit să continue cu întrebările alea şi s-o supere aşa de tare pe Noelle.

Gray reuşi să scoată un hohot sarcastic.

– Puţin ţi-a păsat dacă mama era sau nu supărată sau necăjită, izbucni. Îţi era de fapt teamă să nu cumva să afle ce s-a întîmplat cu tata.

– Nu e adevărat! îi răspunse Alex furios. Întotdeauna am iubit-o. Doar ştii foarte bine.

– Ai iubit-o aşa de mult încît l-ai împuşcat pe tata ca să fie a ta?

Gray aruncase acuzaţia cu atîta furie încît aproape uitase de pericolul în care se afla Faith, fiind gata-gata să sară la Alex şi să-l strîngă de gît cu mîinile goale. Singurul lucru care-l oprise era faptul că ştia că dacă nu reuşea, Faith cu siguranţă era sortită morţii.

Erau încă mult prea aproape de casa arzîndă, lumina aceea drăcească înglobîndu-i într-o strălucire care parcă nega existenţa locurilor liniştite din jur. Faţa lui Alex se strîmbase de durere.

– Nu am vrut! strigă. Am vrut doar să-l opresc, avea de gînd să divorţeze de Noelle! Umilinţa ar fi omorît-o atunci. Am încercat să-l fac să se gîndească serios la asta, numai că era hotărît. Doamne, cum de putea orice bărbat s-o prefere pe curva aia nenorocită în locul mamei tale? Cred că era nebun, altfel nici nu se putea.

Gray observă cu amărăciune ironia faptului că tocmai Alex îl numea pe tatăl lui nebun. Apoi, spre marea lui teroare, Faith se eliberă din strînsoarea lui, ieşind de lîngă protecţia oferită de el.

– Aşa că l-ai împuşcat, ţipă cu o voce atît de aspră încît de-abia dacă se putea desluşi pe lîngă zgomotul făcut de flăcări. Şi i-ai spus mamei mele că o să declari tuturor că ea a făcut-o dacă îndrăzneşte să mai zică şi altcuiva despre ce s-a întîmplat atunci. Şi nu mai era vreo îndoială cine ar fi fost crezut pe cuvînt în oraşul ăsta?

Alex o privea cu atîta furie şi ură încît puşca îi tremura în mîini, iar Gray se întinse s-o tragă mai aproape de el. Nu-i era teamă pentru propria lui persoană; oroarea lui Alex atunci cînd îl văzuse ieşind din flăcări fusese sinceră. Dar Faith, oh, Doamne, chiar şi acum Alex intenţiona s-o omoare. Gray putea vedea asta scris cu litere de foc în privirile lui.

– Nu m-a supărat atunci cînd te-ai mutat înapoi în oraş, îi spuse Alex. Tu n-ai avut nimic de-a face cu ce s-a întîmplat atunci. Dar n-ai vrut să-ţi ţii gura închisă, a trebuit să pui atîtea întrebări, şi l-ai mai angajat şi pe ticălosul ăla bătrîn ca să-şi bage nasul în toate...

– L-ai omorît şi pe el? îl întrerupse Faith cu faţa schimonosită de furie. Da sau nu?

– Am fost obligat, căţea proastă ce eşti! urlă Alex, pierzîndu-şi aproape controlul. Ajunsese prea aproape... m-a întrebat dacă nu cumva Noelle avusese aventuri cu alţi bărbaţi... Ea doar nu era aşa...

– Şi i-ai aruncat trupul în apa lacului, la fel cum ai procedat şi cu Guy? scuipă Faith cuvintele, tremurînd din cap pînă-n picioare. Dar Gray nu simţea frica trecînd prin

venele ei, ci doar o furie şi o ură absolute, o oglindă a celor simţite de el, şi, deodată avu o viziune de coşmar cu Faith ducîndu-se spre Alex ca să-l omoare de una singură. Nu existau prea multe lucruri pe care Faith n-ar fi îndrăznit să le facă, mai ales atunci cînd îşi punea mintea cu ele. Special căutase să stîrnească un ucigaş ca să-l poată scoate la lumină, deşi ştia în ce primejdie se punea.

Planul ei mersese ca uns, cugetă Gray cu amărăciune. Acum nu mai trebuia decît să facă în aşa fel încît s-o menţină în viaţă. Prinzînd-o cu forţă, fără să mai ţină cont că o putea învineţi, reuşi s-o tragă iarăşi în spatele lui, sperînd că Alex nu avea să-l împuşte pe el ca s-o poată omorî pe ea. Însă Faith începu imediat să se răsucească şi să se foiască, luptîndu-se să se îndepărteze de el.

Alex îi privea cum se luptau, Faith căutînd să se îndepărteze de Gray ca acesta nu cumva să fie rănit şi Gray căutînd s-o protejeze pe Faith cu propriul trup din acelaşi motiv. Faţa frumoasă a lui Alex se strîmbă.

– Las-o să se îndepărteze! Nu merită atîta efort pentru ea, Gray! O să am eu grijă de ea şi totul o să fie ca înainte. Nu e decît o Devlin; nimănui n-o să-i pese. A reuşit să strice totul! Guy era cel mai bun prieten al meu, la naiba! L-am iubit! Dar a murit... Trebuia să fac ceva.

– Te-ai fi putut preda, îi zise Gray, căutînd să-şi păstreze un ton cît mai rezonabil, în vreme ce reuşise într-un tîrziu s-o imobilizeze pe Faith şi s-o strîngă la piept. Dacă reuşea să-l ducă pe Alex cu zăhărelul şi apoi să se apropie destul de mult ca să ridice ţeava puştii... Era cu mult mai solid decît bărbatul din faţa lui, îl putea doborî cu uşurinţă. Dacă a fost doar un accident, n-ar fi trebuit să...

– Oh, haide, Gray, doar sînt avocat. Acuzaţia ar fi fost omor fără premeditare, nu crimă de gradul I , dar tot aş fi fost închis. Alex scutură din cap. Noelle nu mi-ar mai fi vorbit niciodată... nu s-ar fi asociat cu o persoană care a fost în închisoare. Îmi pare rău, dar aşa trebuie să fie. Ridicînd puşca, Alex încercă să ochească ţinta şi Gray îşi dădu seama că avea de gînd să tragă.

O aruncă pe Faith într-o parte şi se azvîrli şi el în direcţia lui Alex. Văzu imediat ţeava puştii îndreptîndu-se mai într-o parte, urmărind-o pe Faith, apoi îl izbi pe Alex mai tare decît o făcuse vreodată la jocul de fotbal. Zgomotul sec al împuşcăturii reverberă în aerul nopţii şi cartuşul fierbinte, ejectat, îl lovi peste faţă. În vreme ce loveau pămîntul, reuşi să prindă ţeava puştii şi s-o ridice, dar impactul îi slăbi strînsoarea. Cu o viteză surprinzătoare, Alex se rostogoli într-o parte, sărind în picioare şi luînd iarăşi puşca. Gray se ridică şi el şi începu să avanseze iarăşi în direcţia lui. Nu îndrăznea să privească spre locul în care o aruncase pe Faith, nu putea suporta să vadă... Gîndul că o putea pierde îi strînsese pieptul cu o durere de nesuportat. Teroarea şi furia îi măcinau sufletul şi moartea lui Alex i se înscrisese pe trăsăturile întunecate în timp ce continua să avanseze.

– Nu face asta, îl rugă Alex, dîndu-se înapoi cu cîţiva paşi. Gray, nu mă face să te împuşc şi pe tine...

– Ticălosule!

Ţipătul acela venise parcă de nicăieri. Oribit de strălucirea puternică a focului, Gray nu reuşi la început să desluşească nimic. Apoi Monica se materializă din noapte, îmbrăcată din cap pînă-n picioare în negru, care aproape c-o făcea invizibilă. Faţa surorii lui era de-o paloare cadaverică iar ochii întunecaţi luceau sălbatic.

– Ticălosule! ţipă iarăşi, avansînd în direcţia lui Alex precum o furie. Luminile flăcărilor străluceau pe ţeava revolverului pe care-l ţinea în mînă. Toţi anii ăştia... în care ţi-ai bătut joc de mine, regulîndu-mă... pretinzînd că eram mama... şi mi-ai omorît tatăl.

Poate că Alex observase intenţia Monicăi de a trage. Sau poate că doar fusese luat prin surprindere de ţipătul ei de atac, de apariţia ei. Oricum, indiferent de motiv, îndreptase acum puşca în direcţia ei. Gray se pregăti să sară iarăşi pe el, ştiind însă că nu-l putea ajunge în timp util, la fel cum nu reuşise nici cu cîteva momente înainte.

Monica însă închise ochii şi trase.

CAPITOLUL 20

– Ticălosul, continuă Monica să şoptească cu o voce uscată şi parcă lipsită de viaţă. Ticălosul!

Faith stătea în maşina unei patrule împreună cu Monica, ţinînd-o în braţe atunci cînd plîngea, lăsînd-o să vorbească atunci cînd simţea nevoia. Uşa din partea ei fusese lăsată deschisă, în vreme ce aceea din partea Monicăi fusese închisă; o subtilă împărţire a suspecţilor din partea forţei de poliţie a oraşului. Monicăi însă nu părea să-i pese că uşa de lîngă ea nu putea fi deschisă din interior. Era încă în stare de şoc, tremurînd din cînd în cînd în pofida nopţii calde la care se adăuga şi dogoarea focului şi chiar şeriful McFane în persoană o învelise cu grijă într-o pătură.

Faith privea în gol pe uşa deschisă, simţindu-se încă năucă. Totul se întîmplase atît de repede... Casa era terminată, de nerecuperat. Alex turnase benzină peste tot în jur după care îi dăduse foc cu un chibrit, intenţionînd să o facă să rămînă înăuntru fără posibilitatea de a mai ieşi de acolo. Dacă însă reuşea ca prin minunte să iasă, o aşteptase cu puşca în mînă. S-ar fi bănuit apoi că fusese omorîtă de cel care-i trimisese bileţelele acelea şi, cum el nu avusese nici o legătură cu ele, se simţise în perfectă siguranţă. Numai că Gray îşi ascunsese maşina lîngă depozit, şi, pe întuneric, Alex n-o remarcase. Cînd Gray

ieşise împleticindu-se din casă, planurile prevăzătoare ale lui Alex fuseseră serios zdruncinate. Fusese şocat de prezenţa lui Gray – tocmai Gray pe care-l iubea ca pe un fiu. Acum nu mai puteau decît să ghicească ce ar fi făcut Alex care avusese în faţă o asemenea dilemă.

Maşina ei, parcată atît de aproape de casă, era de nerecuperat. Fără cheia de contact cu care să poată porni motorul, stătuse şi privise cum un perete întreg se prăbuşise pe ea, dîndu-i foc. Jaguar-ul lui Gray fusese tras cu grijă de lîngă micul depozit şi acum era în siguranţă pe marginea şoselei. Depozitul încă mai era în picioare. Privi în direcţia lui, prin fumul care era destul de gros. Poate că ar fi putut dormi acolo în noaptea aceea, cugetă cu un umor macabru.

Mica ei curte gemea de lumea adunată. Şeriful şi ajutoarele sale, pompierii voluntari, medicii sosiţi la faţa locului, coronerul, mulţimea de gură-cască. Numai Dumnezeu ştia ce puteau face atît de mulţi oameni pe afară la o asemenea oră, dar se părea că majoritatea ajunseseră acolo conduşi de lumina puternică a flăcărilor.

Căută silueta înaltă a lui Gray vizibilă încă în incendiul aproape învins. Discuta cu şeriful McFane alături de cadavrul acoperit al lui Alex Chelette. Era tot fără cămaşă, cu părul lung căzîndu-i pe umeri şi chiar din maşină îl putea auzi tuşind.

Şi gîtlejul ei părea să fi luat foc şi putea să simtă usturimile cîtorva arsuri, pe mîini şi pe braţe, pe picioare şi pe spate. O durea cumplit atunci cînd tuşea, ceea ce nu împiedica totuşi plămînii să încerce să se cureţe singuri, dar, cu toate astea, se simţea norocoasă că rămăsese în viaţă şi într-o stare relativ bună.

– Îmi pare rău, îi zise deodată Monica. Privea drept înainte. Eu am trimis bileţelele acelea... am vrut să te sperii ca să pleci de aici. Niciodată n-aş fi... Îmi pare rău.

Uimită, Faith se lăsă pe spate, ridicîndu-se apoi imediat din cauza durerii usturătoare la contactul cu

speteaza banchetei. Ar fi vrut să îi spună „Nu-i nimic", dar apoi se răzgîndi. Nu era deloc bine. Fusese cumplit de speriată şi se simţise îngreţoşată. Ea ştiuse că pe afară umbla liber un criminal. Monica nu ştiuse, dar asta nu era o scuză. Nu ea omorîse pisica, dar nici asta n-o scuza. Aşa că Faith preferă să păstreze tăcerea, lăsînd-o pe Monica singură să-şi găsească iertarea pentru faptele ei.

Privi apoi cum un medic tînăr se apropie de Gray încercînd să-l convingă să se aşeze şi să-l lase să-i pună pe faţă masca de oxigen. Gray însă se scutură de el, îi vorbi furios, după care îl îndreptă spre maşina de patrulare în care se afla ea.

– Am de gînd să le spun şi lor, îi zise Monica, cu aceeaşi voce lipsită de viaţă. Lui Gray şi lui Michael. Despre bilete şi despre pisică. N-o să fiu arestată pentru că l-am împuşcat pe Alex... dar nu merit să scap nepedepsită.

Faith nu avu timp să-i răspundă. Medicul îşi adusese echipamentul lîngă maşină şi-şi vîrîse deja capul pe uşa deschisă. Lanterna îi cerceta ochii făcînd-o să clipească. Îi luă apoi pulsul, îi verifică arsurile de pe mîini şi de pe braţe după care încercă să-i pună masca de oxigen. Faith însă se retrase.

– Spune-i, îi zise arătîndu-l pe Gray, că o să mi-o pun după ce şi-o pune el.

Medicul o privi uimit, după care zîmbi înţelegător.

– Da, doamnă, îi răspunse după care plecă în fugă spre primul pacient recalcitrant.

Faith îl privi în vreme ce-i repeta spusele ei lui Gray. Gray se răsuci pe călcîie ca s-o privească. Ea ridică nevinovată din umeri. Jenat şi frustrat, înşfăcă masca de oxigen punîndu-şi-o neîndemînatic pe faţă. Imediat după aceea începu să tuşească iarăşi.

Pentru că promisese, trebui să se supună aceluiaşi tratament atunci cînd îi veni rîndul. Medicii căzură de acord că plămînii îi funcţionau normal. Arsurile erau în

majoritate de gradul unu cu cîteva mai grave de gradul doi pe spate. Şi medicii din echipa nou-sosită voiau cu orice preţ ca ea să îl consulte chiar în noaptea aceea pe doctorul Bogarde. Gray era şi el cam în aceeaşi formă ca şi ea. Amîndoi avuseseră noroc cu carul.

Excepţie făcînd faptul că el îşi pierduse un prieten şi ea toate bunurile materiale, în afară de halatul cu care era încă îmbrăcată şi pantofii din picioare. Şi un depozit cu o maşină de tuns iarba şi două rafturi goale, îşi reaminti. Avea asigurare şi pentru casă şi pentru maşină, dar era nevoie de timp ca să poată înlocui totul. Mintea-i obosită încercă din greu să inventarieze toate lucrurile pe care le avea de făcut: să-şi înlocuiască cărţile de credit, să obţină carnete de cec noi, să cumpere alte haine, să facă rost de o maşină, să-şi găsească un adăpost şi corespondenţa să-i fie înmînată pe noua adresă.

Atîtea lucruri de făcut şi se simţea atît de obosită încît nu mai era în stare de nici cel mai mic efort în acea direcţie. Cel puţin nimic nu era de neînlocuit, cu excepţia puţinelor fotografii care-i rămăseseră de la Kyle. Nu mai avusese şi alte amintiri de familie.

Cadavrul lui Alex tocmai era luat. Monica îl privi cum era încărcat în ambulanţă, ca să fie transportat la morga oraşului. Pentru că avusese o moarte violentă trebuia să i se facă autopsia.

– S-a folosit de mine vreme de şapte ani, şopti. Se prefăcea că eu eram de fapt mama. Se cutremură toată. Cum pot să-i spun lui Michael aşa ceva? întrebă cu o voce lipsită de expresie.

– Cine-i Michael?

Monica îi aruncă o privire nedumerită.

– Şeriful. Michael McFane. M-a cerut de nevastă.

Faith oftă. Toată acea încurcătură părea fără sfîrşit.

– Nu-i spui, o sfătui, atingîndu-i braţul. Uită toată treaba asta, las-o undeva în trecut. Nu-l răni pe Michael spunîndu-i. Pe tine n-o să te cruţe de suferinţă şi Alex va

mai avea la activ încă o victimă. Refă-ţi viaţa din momentul ăsta şi dă-i drumul mai departe fără să mai priveşti în urmă.

Monica nu-i răspunse, nici că era de acord cu ceea ce auzise nici că nu îi plăcea, dar Faith spera din suflet să-i asculte sfatul. Se adunase de atîtea ori după nenorociri, încît ea ştia foarte bine valoarea mersului înainte fără priviri triste în urmă.

Imediat după aceea atît ea cît şi Gray au fost duşi la clinica doctorului Bogarde şi aşezaţi în camere de consultaţie separate. Doctorul micuţ şi gras îl examină mai întîi pe Gray; Faith îi putuse auzi discutînd prin peretele subţire. Apoi doctorul dăduse buzna şi în camera micuţă în care Faith stătea cocoţată pe masă, destul de stînjenită. Îi curăţă şi-i bandajă rănile după care îi verifică încă o dată plămînii, după care îi aruncă o privire plină de simpatie.

– Ai unde să dormi în noaptea asta?

Faith zîmbi cu amărăciune şi scuturâ din cap.

– Atunci de ce să nu rămîi aici? Pari să cazi din picioare. Există o canapea extensibilă pe care o folosim uneori, aşa că, dacă vrei, eşti binevenită să te foloseşti de ea. Şi pot să-ţi dau o pijama de spital, să nu spui la nimeni, dar am furat-o de la un spital din Baton Rouge. Îi făcu cu ochiul. Cîteva ore de somn bun pot face minuni cîteodată. Asistentele mele vin pe la opt şi jumătate şi atunci poţi să-i suni pe cei de la asigurări, să-ţi cumperi haine noi şi să rezolvi celelalte probleme. Crede-mă, o să te simţi cu mult mai bine după ce o să dormi puţin.

– Mulţumesc, îi zise zîmbindu-i cu bunătate şi acceptîndu-i oferta. Greutăţile pe care le avea de întîmpinat fiind aproape goală, fără un mijloc de transport, fără bani lichizi sau cărţi de credit, erau aproape prea multe ca să le poată face faţă în acel moment. Dimineaţa îi putea telegrafia lui Margot ca să-i trimită bani şi putea începe procesul de recuperare, dar în seara aceea pur şi simplu nu se mai simţea în stare de aşa ceva.

Doctorul Bogarde plecă din cameră şi, după cîteva momente, îşi făcu apariţia Gray. Torsul şi faţa îi erau acoperite încă de fum, dar doctorul îi curăţase porţiunile arse şi îi pusese bandaje, aşa încît în momentul acela arăta ca o pisică bălţată. Bănuind că arăta la fel, dar nedorind să verifice în oglindă, se mulţumi doar să-i zîmbească.

Faţa lui se destinse într-un zîmbet obosit de răspuns.

– Doctorul Bogarde mi-a spus că eşti în regulă dar am vrut să mă asigur.

– Sînt bine, doar ceva cam obosită.

El încuviinţă din cap, după care, punîndu-şi braţele în jurul ei, o strînse la piept, oftînd adînc în vreme ce savura apropierea de ea. Pînă cînd văzuse că era în regulă după ce o aruncase într-o parte, trăise parcă într-un fel de iad. Evenimentele din noaptea aceea încă îl mai făceau să tresară; o parte din el era amorţită şi nedumerită, în vreme ce cealaltă parte simţea o durere de neexplicat. Nu conta că tatăl lui zăcea mort de doisprezece ani; el de-abia aflase despre moartea lui şi durerea era proaspătă. Dacă s-ar fi întîmplat ceva şi cu Faith...

– Vino cu mine acasă, îi zise, presîndu-şi buzele de părul care mirosea puternic a fum. Nu-i păsa însă.

Uluită, ea se retrase puţin ca să-l poată privi mai bine.

– Nu pot să fac aşa ceva, izbucni.

– De ce nu?

– Păi, mama ta... Nu.

– Las-o pe mama în seama mea, îi zise. Poate că n-o să-i placă...

– E cam puţin spus! Faith scuturâ iarăşi din cap. Nu mă poţi arunca în faţa ei într-un asemenea moment. Tot ce s-a întîmplat în seara asta este de ajuns ca s-o şocheze puternic. Doctorul Bogarde m-a lăsat să dorm aici şi am acceptat oferta lui.

– Uită de treaba asta, mormăi morocănos. Nu putea suporta să admită că Faith avea dreptate şi nu se putea împiedica să nu observe că nu avea de gînd să se mişte

de pe poziţia adoptată. Dacă nu vii cu mine acasă atunci o să te duc la motel.

– Dar nu am bani şi nici cărţi de credit...

Gray o îndepărtă de el, privind-o cu furie.

– Dă-o naibii, Faith, crezi că ţi-aş cere bani pentru cameră?

– Îmi pare rău, se scuză ea imediat. Sînt obişnuită să-mi plătesc singură totul, aşa că nu m-am gîndit. Adevărul era că o cameră de motel ar fi fost mult mai confortabilă şi mult mai intimă.

El oftă şi se întinse să-i cuprindă obrazul în palmă. Furia îi dispăruse din priviri. Era de-a dreptul uimitor cum de florile puteau creşte în locurile cele mai afurisite, iar din buruienile familiei Devlin reuşise să crească o frumoasă floare sălbatică în persoana lui Faith.

– Haide, o îndemnă, ajutînd-o să coboare de pe masa de consultaţii. Să-i spunem doctorului Bogarde că mergi cu mine.

Zece minute mai tîrziu opreau Jaguar-ul în faţa motelului şi Gray îşi descolăcea picioarele lungi din maşină ca să intre să ia o cheie. Mai erau o mulţime de lucruri de făcut în noaptea aceea cumplită. Fără să-i pese de cum arăta, intrase şi luase cheia, după care o condusese pînă la camera cu numărul unsprezece. Descuie uşa, aprinse lumina, după care păşi deoparte ca să-i permită să intre. Obosită, Faith trecu pe lîngă el, privind cu plăcere în direcţia patului. I-ar fi plăcut tare mult doar să se întindă şi să doarmă, dar nu se îndura să murdărească cearceafurile curate cu negreala de la fum.

Gray intră după ea, închise uşa şi o trase în braţe. Ea îşi lăsă capul pe pieptul lui, închizînd ochii şi lăsînd plăcerea s-o învăluie, simţindu-i trupul atît de solid şi de plin de viaţă. Moartea fusese atît de aproape...

Degetele lui îi încercuiră cu delicateţe încheietura unei mîini ca apoi s-o ridice şi să-i sărute degetele, înconjurîndu-i după aceea mîna cu palma mare.

– Mîine ne apucăm să dragăm lacul, îi zise deodată.

Ea îşi frecă obrazul de mîna lui, dorindu-l cu toată fiinţa.

– Îmi pare rău, îi zise cu blîndeţe.

El respiră adînc.

– Or să fie o mulţime de lucruri de făcut. Nu ştiu cînd o să am un minut liber.

– Înţeleg. Şi eu am o mulţime de treburi de rezolvat. Toate cererile pentru banii de asigurare, chestii de genul ăsta. Ar fi fost plăcut dacă s-ar fi putut sprijini unul pe celălalt în timpul chinurilor ce urmau să vină, dar obligaţiile îi trăgeau în direcţii diferite. Şi pentru că dragarea lacului se făcea sub autoritatea forţei de poliţie, accesul la acel proces avea să fie limitat; ştia asta fără să trebuiască să-i mai explice cineva. Gray urma să fie acolo, dar nici un alt civil care să nu fie direct implicat în operaţiunea de dragare.

– Nu vreau să plec de lîngă tine, murmură el, şi, într-adevăr părea incapabil să facă vreo mişcare, deşi noaptea cea lungă continua.

– Trebuie. Problemele mele sînt în principiu doar multă hîrţogăraie şi cumpărături; pot să mă descurc şi singură. Tu ai probleme cu mult mai serioase.

El îi înălţă capul cu două degete, ochii negri privindu-i cu intensitate pe cei verzi...

– O să stăm de vorbă cînd se va termina toată harababura asta, îi zise, promisiunea făcută părînd aproape un legămînt. O sărută, presiunea buzelor lui fiind caldă şi înviorătoare. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

– Bine.

O sărută iarăşi şi Faith îi ghici şovăiala. Îi mîngîie părul încercînd să-l reconforteze.

– Nu vreau să plec, îi mărturisi, sprijinindu-şi fruntea de fruntea ei. Cu doisprezece ani în urmă a trebuit să-i spun mamei că tata a părăsit-o pentru o altă femeie. Acum trebuie să-i spun că de fapt a fost omorît. La naiba,

ceea ce mă deranjează este faptul că ştiu că treaba asta n-o s-o supere atît de rău ca părăsirea.

– Nu eşti tu responsabil pentru ceea ce simte sau nu simte ea, îi răspunse Faith, atingîndu-i buza cu degetul mare. Tu şi cu Monica l-aţi iubit, aşa că n-o să rămînă nejelit.

– Monica. Buzele i se strînseră şi ochii începură să-i scapere. A mărturisit ce-a făcut, despre bilete şi despre pisică. Michael s-a făcut foc pe ea. Cu gluma ei idioată a încălcat cîteva legi foarte severe.

– Lasă mai întîi lucrurile să se liniştească înainte să faci ceva, îl sfătui Faith. Familia este familie în fond şi la urma urmei. Nu trebuie să faci ceva pripit. Şi nu uita că şi ea a trecut prin multe necazuri. Propria ei familie fusese împrăştiată în cele patru zări şi viaţa îi era plină de pierderi, aşa că ştia foarte bine despre ce vorbea. Şi observă acea înţelegere în ochii lui Gray.

Căscă cu poftă fără să se poată abţine şi capul îi căzu pe umărul lui.

– Ăsta-i ultimul sfat pe care-l mai dau în noaptea asta, îi zise, după care căscă iarăşi.

El o sărută pe frunte după care se îndepărtă puţin de ea. Trebuia să facă eforturi serioase ca s-o poată părăsi, dar mai ştia şi că dacă nu pleca atunci, s-ar fi urcat iarăşi cu ea în pat.

– Atunci dormi şi tu puţin, scumpo. Şi sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Faith îşi dădu seama în următoarele cîteva zile că avea totuşi o prietenă în oraş. Fie că Halley Johnson auzise bîrfa din oraş şi aflase unde anume stătea, fie că o sunase Gray şi îi spusese, rugînd-o s-o ajute, Faith nu ştia şi nici nu se obosi să întrebe. Halley îi ciocăni la uşa camerei pe la ora zece a doua zi dimineaţă, punîndu-se la dispoziţia lui Faith.

Faith deja o sunase pe Margot şi aranjase să telegrafieze băncii din oraş ca să poată lua o sumă de bani, dar tot nu avea mijloace şi îmbrăcăminte ca să poată ajunge pînă acolo să ia banii. Şi avea mare nevoie să facă unele cumpărături şi nu era tocmai sigură că magazinele din oraş erau dispuse s-o servească. Situaţia dintre ea şi Gray se modificase considerabil dar nimeni din oraş nu ştia de treaba asta.

– Mai întîi să rezolvăm urgenţele, îi zise Halley atunci cînd Faith îi spuse că trebuia să meargă la bancă. O privi cu un ochi critic în vreme ce Faith se îndrepta spre maşina familiei Johnson. Arsurile nu mai erau aşa de dureroase şi cu toate astea se simţea ca lovită de camion, probabil în urma celor două căzături zdravene. O să te duc la mine acasă, îi zise Halley din nou. Şi foloseşte-te fără reţineri de fardurile mele, aranjează-ţi părul şi machiază-te puţin. Şi, cît o să fii ocupată cu treburile astea, dacă îmi dai măsurile, o să fac cîteva cumpărături rapide pentru tine. Nimic deosebit, zise, ridicînd o mînă ca să oprească protestele lui Faith. Doar lenjerie intimă, o bluză şi o pereche de pantaloni, ca să poţi scăpa de halatul ăla. Şi poţi să-mi plăteşti după ce îţi iei banii.

Problema pusă în acest fel, Faith se simţi incapabilă să refuze.

– Mulţumesc, îi zise zîmbindu-i lui Halley. Tocmai mă întrebam dacă o să pot să-mi cumpăr nişte haine de aici, din oraş.

– Sigur că da, îi răspunse Halley cu siguranţă în voce, dacă nu, îl sun pe Gray Rouillard chiar eu şi-i spun să-şi îndrepte ticăloşia. Şi în afară de asta, tot oraşul vuieşte că tatăl lui de fapt n-a fugit deloc cu mama ta, că tu ţi-ai dat seama cumva că a fost de fapt ucis şi te-ai întors în oraş ca s-o dovedeşti. Nu ne vine să credem de ce-a fost în stare să facă domnul Chelette. Închipuieşte-ţi doar, să se ia la ceartă cu cel mai bun prieten al său şi să-l

omoare din greşeală şi apoi să ascundă crima în toţi aceşti ani! Probabil că investigaţiile tale l-au scos din minţi de s-a apucat să-ţi dea foc la casă. Este adevărat că a încercat să te împuşte dar că Monica Rouillard a fost mai rapidă şi l-a împuşcat ea prima?

– Cam aşa ceva, îi răspunse Faith cu un ton ambiguu, întrebîndu-se care era de fapt versiunea oficială. Nu avea de gînd să o contrazică indiferent de ce se spusese. Şi, din cîte îşi dădea seama, doar ea şi Gray mai ştiau de legătura amoroasă a Monicăi vreme de şapte ani la care o silise Alex.

Halley o lăsă pe Faith la ea acasă, şi Faith se bucură din plin de un duş fierbinte, prelungindu-şi şederea în apa caldă şi spălîndu- şi iarăşi părul cu şampon cu aromă de căpşuni pînă cînd tot mirosul de ars îi dispăru. Luă de bună invitaţia lui Halley şi se unse cu cremă parfumată din cap şi pînă în picioare, după care se simţi aproape iarăşi om. Se folosi doar de foarte puţin fard, cît să-i dea puţină culoare în obraji şi de un strop de fixativ ca să-i stea părul mai bine. Pînă să termine, Halley se şi întorsese de la cumpărături, cu un pachet imens care din fericire conţinea şi o periuţă de dinţi nouă.

Hainele erau foarte simple, chiloţi şi sutien de bumbac şi un costum tricotat, pantalon şi tunică. Şi doar faptul că avea iarăşi lenjerie de corp şi i se părea minunat. Fusese cumplit de jenată ştiind că era goală puşcă pe sub halat şi pijamaua de la spital. Halley avea un ochi foarte bun la culori; costumul pe care-l alesese era de un roz foarte pal. O femeie cu un păr de culoarea morcovului nu ar fi putut să poarte aşa ceva, dar părul lui Faith era închis la culoare, aproape rubiniu ca vinul, şi faptul că ştia cît de bine îi stătea în roz o ajuta foarte mult să se simtă mai bine.

Halley rămase cu ea aproape toată ziua, ducînd-o cu maşina oriunde avea nevoie să meargă, în primul rînd şi cel mai important, la bancă. Să aibă o mie de dolari bani

gheaţă o făcu să se simtă şi mai bine şi primul lucru pe care-l făcu a fost să-i dea înapoi banii lui Halley pentru haine. Următoarea vizită a fost la biroul de asigurări care se ocupa atît de case cît şi de maşini. Faith îşi revenise destul ca să se amuze de simpatia evidentă de care se bucura în faţa funcţionarului de la agenţie, care o trata aproape cu deferenţă; linia dintre notorietate şi celebritate era foarte subţire, dar, era evident că acum intrase în partea celebrităţilor.

În vreme ce dimineaţa trecea cu repeziciune, se simţea nemulţumită de noul ei statut. Pentru că nu mai avea nici un fel de act de identitate, agentul de asigurare trebui să verifice totul în amănunţime ca să poată primi alte cărţi de credit care să le înlocuiască pe cele vechi şi asta deoarece companiile care se ocupau de cărţile de credit nu le dădeau oricui i se năzărea să le ceară. Noile cărţi de credit urmau să fie expediate agentului de asigurări, de unde le putea ridica de abia a doua zi dimineaţa. Compania de asigurări urma să aibă grijă să-i facă rost şi de o altă maşină de închiriat care urma să fie acolo în acea după-amiază.

Următorul pas important erau cumpărăturile, iar Faith avea nevoie de atît de multe lucruri încît mintea aproape nu putea concepe enormitatea cheltuielilor. Chiar şi atunci cînd fuseseră alungaţi din oraş, nu-şi pierduse toate lucrurile, aşa de amărîte cum erau. De această dată însă trebuia s-o ia de la zero, numai că de această dată avea şi resurse.

Halley cea eficientă îi sugeră să facă o listă ca astfel să-şi ordoneze puţin şi gîndurile. Valiză, poşetă, portofel, şampon, săpun, deodorant, pasta de dinţi, tampoane, farduri şi parfum, aparat de ras, perie, piepten, uscător de păr şi fier de călcat, lenjerie de corp, ciorapi, haine şi pantofi.

– Doamne, se văită Faith privind lista, care devenea din ce în ce mai lungă. Toate astea costă o avere.

– Doar pentru că le cumperi pe toate odată. Tot ce este pe listă este un lucru pe care mai devreme sau mai tîrziu tot l-ai fi cumpărat. Şi oricum la ce ai fi dispusă să renunţi? La farduri?

– Fii serioasă! exclamă Faith izbucnind apoi amîndouă în rîs. Era primul ei hohot de rîs pe ziua aceea şi se simţea foarte bine.

Se opriră la magazinul universal al oraşului şi umplură două cărucioare. Chiar dacă îşi ţinea cumpărăturile sub observaţie şi se limita la un minimum strict, erau toate lucruri importante. Din păcate, nici un fel de pantof din magazin nu i se potrivea, aşa că trebuiau să se oprească şi pe la un alt magazin. Însă Halley se bucura atît de mult de întregul proces încît o făcu şi pe Faith să savureze expediţia. Nu participase niciodată la acel ritual al cumpărăturilor între fetele din America şi pentru ea era o experienţă cu totul nouă.

Halley se făcu apoi fără să vrea ecoul gîndurilor ei.

– Oho, asta mai zic şi eu distracţie. N-am mai făcut treaba asta de o viaţă. Trebuie neapărat s-o facem iarăşi, în alte circumstanţe, desigur.

Suma totală făcu o gaură serioasă în banii primiţi. După ce terminară cu totul, Faith îşi dădu seama că era extenuată, şi, atenta Halley o conduse înapoi la motel.

În seara aceea o sună şi Gray care părea la fel de obosit ca şi ea.

– Cum te simţi, scumpo? o întrebă. Ai reuşit să rezolvi totul?

– Sînt bine, îi răspunse ea. Cel puţin în stare de funcţionare. Reuşise să doarmă vreo două ore, dar n-o ajutaseră prea mult. Agenţia de asigurare are grijă de toate formalităţile pentru o altă maşină şi pentru alte cărţi de credit, aşa că s-a rezolvat cu problema asta. Halley m-a dus la cumpărături aşa că acum am şi haine.

– La naiba!

Faith ignoră comentariul deşi pe buze îi înflorise un zîmbet.

– Dar tu cum te simţi?

– Ca şi cum aş avea cu trei zile mai mult decît pămîntul pe care-l calc.

Faith ezită, nefiind foarte sigură dacă voia să afle răspunsul la următoarea întrebare.

– Aţi găsit ceva pînă acum?

– Nu, încă nu. Vocea îi părea încordată.

– Şi cum se simte Monica?

Gray oftă.

– Nu ştiu. Stă cu capul plecat tot timpul. Ea şi cu Mike vor trebui să rezolve singuri încurcătura asta; nu pot să intervin pentru ea.

– Ai grijă de tine, îi zise Faith, tandreţea vibrîndu-i în voce.

– Şi tu la fel, îi răspunse Gray cu blîndeţe.

Imediat după ce termină convorbirea cu el, Faith o sună pe Renée. Cînd o ceru pe maică-sa la telefon, bunica îi răspunse pe o voce supărată:

– Nu-ţi dai seama că a plecat? Şi-a luat hainele şi a şters-o hoţeşte cu două nopţi înainte. De atunci n-am mai auzit nimic de ea.

Faith îşi simţi inima grea. Renée probabil intrase în panică după ce mărturisise ce se întîmplase la casa de vară şi acum fugise iarăşi fără motiv.

– Bunico, dacă ai vreo veste de la ea, este ceva ce aş vrea să-i spui. Şi este foarte important. Bărbatul care l-a omorît pe Guy Rouillard este mort. De acum înainte nu mai are de ce să se teamă.

Bunica ei rămase tăcută cîteva momente.

– Deci din cauza asta era aşa de nervoasă, îi zise într-un final. Păi, poate c-o să sune. A mai lăsat cîteva lucruri aşa că s-ar putea să se întoarcă după ele. Oricum, dacă mă sună, îi spun noutăţile.

Maşina domnului Pleasant a fost scoasă din lac a doua zi după-amiaza. Domnul Pleasant era înăuntrul ei.

Probabil la ordinele lui Gray, un ajutor de şerif îşi făcu apariţia la motel ca s-o anunţe pe Faith. Tînărul se simţea stînjenit şi respectuos în acelaşi timp, frămîntîndu-şi pălăria în mîini. Nu-i putea spune cum anume murise domnul Pleasant, dar cadavrul fusese deja transportat la morga oraşului fiind aşezat alături de cadavrul ucigaşului său. Faith fu nevoită să-şi înăbuşe protestul instinctiv, ştiind că ar fi fost fără rost.

După plecarea ajutorului de şerif, se aşează pe pat şi plînse îndelung, după care îl sună şi pe detectivul Ambrose. Bietul domn Pleasant nu mai avea nici un fel de familie, dar detectivul promise să afle ce aranjamente făcuse domnul Pleasant pentru propria-i înmormîntare, ţinînd cont că era la curent cu starea precară a inimii lui. Existau o mulţime de formalităţi ce trebuiau efectuate, mai ales că moartea lui fusese violentă, dar, cum ucigaşul era şi el mort, nu era nevoie de dovezi suplimentare pentru un proces.

Cadillac-ul lui Guy Rouillard a fost găsit în dimineaţa următoare, nu prea departe de locul în care fusese descoperită maşina domnului Pleasant. Scheletul de pe bancheta din spate era tot ce mai rămăsese din tatăl lui Gray. Metoda lui Alex Chelette de a se descotorosi de cadavre fusese foarte simplă: le pusese în maşini, aşezase o cărămidă pe pedala de acceleraţie după care băgase maşinile în viteză. Şeriful McFane fusese cel care se gîndise că ar fi fost mai uşor dacă ar fi găsit maşinile şi pe lac nu existau decît trei locuri suficient de adînci ca să le ascundă. Cu o arie restrînsă pentru cercetări, nu le trebuise multă vreme ca să descopere cadavrele.

Faith nu reuşi să vorbească cu Gray, dar informaţiile zburau deasupra oraşului şi aflase deja că Gray era ferm hotărît să-i facă pe cei de la poliţie să-i elibereze cadavrul

cît mai repede ca să poată fi înmormîntat cu o întîrziere de doisprezece ani. Noelle Rouillard îşi făcu şi ea apariţia în oraş, prima dată de la dispariţia soţului ei, arătînd şi tragic şi incredibil de frumoasă în rochia neagră. Afirmaţia cinică a lui Gray cu privire la reacţia mamei lui nimerise drept la ţintă; să fie văduvă era de o mie de ori mai bine decît să fie abandonată. Acum că toată lumea ştia că soţul n-o părăsise pentru tîrfa oraşului, îşi putea ţine iarăşi capul sus.

Înmormîntarea avu loc la patru zile după descoperirea rămăşiţelor lui Guy. Deşi ştia că oamenii vor comenta apariţia ei la ceremonie, Faith îşi cumpără o rochie neagră şi participă la întregul serviciu funerar, aşezîndu-se într-o stranã în spatele lui Halley şi a familiei ei. Gray n-o observă în biserică, dar, după terminarea serviciului divin, cînd sicriul fusese deja transportat la locul în care urma să fie îngropat, privirile sale fură atrase de strălucirea roşcată a părului ei.

Stătea alături de Monica, susţinînd-o cu un braţ de talie. Şeriful McFane era în cealaltă parte, aşa că Faith bănui că logodna nu fusese ruptă. Noelle avea sprijinul prietenilor cu care nu se văzuse vreme de doisprezece ani. Faith era cam la zece metri distanţă, separată de el de un grup de oameni, dar privirile li se întîlniră şi îşi dădu seama că se gîndea la ceea ce-i spusese ea. Guy era sincer plîns de către copiii lui; ce simţea Noelle nu conta deloc.

Îşi ţinea ochii aţintiţi asupra lui, sorbindu-l parcă din priviri. Părea obosit dar foarte sobru. Părul lung era îngrijit pieptănat pe spate şi strîns la ceafă şi era îmbrăcat cu un superb costum de mătase neagră, cu croială italienească. Transpiraţia îi lucea pe frunte din cauza căldurii de la amiază.

Nu făcu nici o mişcare ca să se apropie de el, iar el nu făcu nici un gest prin care s-o cheme. Ceea ce era între ei era ceva cu totul intim şi în nici un caz pentru ochii publicului sosit la înmormîntarea tatălui său. Gray ştia foarte

bine că avea tot sprijinul ei, doar îi plînsese în braţe. Era suficient faptul că se afla acolo.

Tocmai cînd plecau de lîngă mormîntul proaspăt, Faith o zări pe Yolanda Foster, stînd de una singură; Lowell nu părea să fie prin apropiere. Se vedea că plînsese timp îndelungat deşi în acele momente avea ochii uscaţi în vreme ce privea spre mormînt, pe faţă citindu-i-se durerea sinceră din inimă. Apoi păru să se adune pentru că se întoarse să plece şi ea, iar Faith simţi cum toate piesele acelui joc de răbdare se aranjau singure la locul potrivit.

Niciodată nu i se păruse logic ca Guy să renunţe la tot pentru Renée, nu după toţi acei ani în care fuseseră amanţi. Alex spusese că Guy avusese de gînd să divorţeze de Noelle, şi asta avea parcă ceva mai mult sens, numai că Faith îşi dădu deodată seama că Guy nu cu Renée plănuise să se însoare. După toţi acei ani de distracţii, Guy Rouillard se îndrăgostise în vara aceea tocmai de soţia primarului. Şi protejase reputaţia Yolandei pînă-n pînzele albe, nespunîndu-i nici celui mai bun prieten al său despre relaţia pe care o avea cu ea. Bîrfa despre legătura lor se aflase cumva, pentru că altfel n-ar fi avut de unde să ştie tocmai Ed Morgan, dar nu fusese ceva de care să ştie tot oraşul. Era chiar posibil ca Renée să-i fi spus lui Ed că Guy se întîlnea pe ascuns cu soţia primarului.

Yolanda şi Guy îşi făcuseră planuri secrete. Iar acum, după toţi acei ani, Yolanda aflase că de fapt iubitul ei n-o părăsise. Pînă la urmă, Guy era jelit sincer şi de altcineva în afară de copiii lui.

Se făcuse deja seara tîrziu cînd scăpară de toţi vizitatorii şi cînd Gray avu parte de puţină linişte în compania familiei lui. Îşi sorbea băutura în vreme ce o studia pe Noelle, care era cu mult mai veselă că-şi îngropase soţul decît fusese vreme de doisprezece ani cît acesta lipsise. Avea nevoie de Faith, cugetă. Voia să fie împreună cu

ea. Faptul că o văzuse la cimitir îi ascuţise foamea parcă şi mai mult. Foame sexuală, emoţională, mentală. Pur şi simplu o dorea în toate felurile posibile. Îşi amintea încă cum îi tresărise inima atunci cînd îi spusese că-l iubeşte, îşi amintea de momentul acela de bucurie orbitoare. Şi, ca un prost, nu-i spusese că şi el o iubea, dar era o greşeală pe care avea de gînd s-o corecteze imediat ce aveau să fie singuri într-o încăpere.

Însă, în acel moment, avea să le spună ceva mamei şi surorii lui.

– O să mă însor, le zise foarte calm.

Două perechi de ochi uluiţi îl priviră deodată. Observă uimirea Monicăi, apoi acceptarea din priviri şi înclinarea uşoară a capului.

– Zău, dragă? murmură Noelle. Îmi pare rău, dar nu mai sînt la curent cu viaţa ta socială. E cumva cineva din New Orleans?

– Nu, este Faith Devlin.

Foarte calmă, Noelle îşi aşeză deoparte paharul cu vin.

– Gluma ta este de foarte prost gust, Grayson.

– Nu este deloc o glumă. Mă însor cu ea imediat ce termin cu toate problemele.

– Îţi interzic să faci aşa ceva! izbucni ea.

– Nu poţi să interzici nimic, mamă.

Deşi vorbise foarte clar, Noelle reacţiona ca şi cum ar fi pălmuit-o. Se ridică în picioare ţinîndu-se la fel de dreaptă precum o regină.

– Mai vedem noi. Tatăl tău poate că s-a asociat cu gunoaiele societăţii, dar cel puţin nu le-a adus acasă aşteptîndu-se ca eu să mă asociez cu ele.

– Este de ajuns! ridică Gray vocea, aproape ameninţător.

– Ba dimpotrivă, dacă te cobori într-atît încît să te însori cu o asemenea tîrfă, o să descoperi că este de-abia începutul. O să-i fac viaţa atît de îngrozitoare încît...

– Ba n-o să-i faci viaţa îngrozitoare, o întrerupse el, trîntind paharul pe masă încît băutura se reversă peste

margini. Mamă, dă-mi voie să-ţi definesc poziţia din casa asta. Ştiu foarte bine ce-i în testamentul tatei. Ţi-a lăsat destui bani cît să trăieşti în mare stil toată viaţa, dar tot restul este al meu şi al Monicăi. Dacă te porţi cum trebuie şi dacă o s-o tratezi pe soţia mea cu cea mai mare politeţe, vei putea continua să locuieşti tot aici şi pe mai departe. Dar să nu mă înţelegi greşit; prima dată cînd o necăjeşti, eu cu mîna mea te conduc pînă la uşă. E destul de clar?

Noelle se dădu înapoi, cu faţa palidă şi ochii goliţi de expresie în faţa hotărîrii fiului ei.

– Monica, zise cu o vocé subit slăbită. Ajută-mă să urc în camera mea, dragă. Bărbaţii sînt atît de necivilizaţi...

– Mai pune-ţi pofta în cui, mamă, îi răspunse Monica cu oboseală în glas.

– Cum? Cuvintele erau muşcătoare.

Monica încercă să se întărească. Era la fel de palidă ca şi Noelle, dar nu dădu înapoi.

– Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun asta. Dar cred că Gray merită să fie fericit. Dacă nu vrei să participi la nunta lui, foarte bine, dar eu voi fi acolo sunînd din clopoţel. Şi, dacă tot sîntem la acest subiect, trebuie să-ţi spun că şi eu mă mărit. Cu Michael McFane.

– Cine? întrebă Noelle cu faţa şi mai palidă.

– Şeriful.

Nemulţumirea îi încreţi buzele lui Noelle.

– Şeriful! Zău aşa, dragă, şeriful este...

– Perfect pentru mine, termină Monica cu fermitate fraza. Părea şi speriată şi încîntată că în sfîrşit reuşise s-o înfrunte pe Noelle. Dacă vrei să vii la nunta mea, o să fiu foarte mulţumită, dar nu mă poţi opri să mă căsătoresc cu el. Şi, mamă, cred că te-ai simţi mult mai fericită dacă te-ai muta la New Orleans.

– Ce idee bună, zise Gray, făcînd cu ochiul în direcţia surorii lui.

A doua zi dimineaţa, Faith plecă la New Orleans ca să participe la funeraliile domnului Pleasant. Sperase ca Gray s-o sune, dar înţelegea de ce n-o făcuse. Îl bătuse la cap pe şerif fără milă ca să elibereze mai repede trupul neînsufleţit al domnului Pleasant şi aşa aflase că Gray era implicat în procesul de a legaliza cît mai repede testamentul lui Guy, folosindu-şi toată influenţa pe care o avea în această direcţie. Dificultăţile legale ale scrisorii false de succesiune sub care acţionase de-a lungul acelor ani erau, aproape nule de vreme ce testamentul spunea foarte clar că toată averea îi rămînea lui şi Monicăi, dar mai erau încă destule probleme de rezolvat.

Margot veni şi ea cu avionul pînă la New Orleans, bănuind după voce că Faith era mult mai supărată decît lăsase să se înţeleagă în legătură cu moartea domnului Pleasant. Scurtul serviciu funerar a fost ţinut în compania cîtorva oameni: cîţiva vecini, ea şi cu Margot şi femeia micuţă cu păr alb de la biroul lui Houston H. Manges. Spre marea ei surprindere apăru şi detectivul Ambrose, îmbrăcat în acelaşi costum obosit şi ponosit. O bătu pe Faith consolator pe mînă de parcă ar fi făcut parte din familia domnului Pleasant, în vreme ce ochii iscoditori de poliţist n-o slăbeau pe Margot nici o secundă.

Prea obosită ca să facă drumul înapoi spre casă, Faith îşi luă o cameră la hotel pentru o noapte. Margot se hotărîse să rămînă şi ea; nu era nimic surprinzător în asta – ieşea seara împreună cu detectivul.

– Nu mă culc cu bărbaţii încă de la prima întîlnire, îi mărturisi a doua zi lui Faith, învîrtindu-se nervoasă prin cameră. Pur şi simplu n-o fac. Este prea periculos şi în afară de asta şi nepoliticos. Nu putu sta liniştită nici măcar în timpul micului dejun servit în cameră de către angajaţii stilaţi ai hotelului; se juca cu şerveţelul, cu bijuteriile sau cu hainele. Privirea îi tot fugea prin cameră părînd să găsească totul de-a dreptul fascinant. Poate că sînt de modă veche, dar încă mai cred că sexul trebuie

să aştepte cel puţin pînă cînd se face o propunere clară în căsătorie sau un angajament de logodnă lungă, sau de aşteptat pînă la cununie, ceea ce e încă şi mai bine. Femeile riscă prea mult culcîndu-se cu bărbaţii care nu le sînt soţi...

– Deci, a fost bun de ceva? o întrebă Faith, sorbind din cafea.

Margot îşi aşeză palmele pe piept clipind dramatic.

– Doamne, dacă a fost bun! Sări iarăşi în picioare şi se apucă să măsoare încăperea în lung şi-n lat. Nici nu-mi vine să cred ce s-a întîmplat, pentru că eu pur şi simplu nu fac aşa ceva, dar tipul se hotărîse deja şi am fost luată pe sus, pur şi simplu n-am avut cale de scăpare. Mă rog, nu m-am exprimat chiar foarte bine. Despre calea de scăpare, pentru că în cele din urmă am... Se opri şi se înroşi toată. Faith aproape că se înecă cu cafeaua, atît de tare rîdea. Vrea să mă vadă şi în seara asta însă i-am spus că am un avion spre Dallas şi că ar trebui să mă caute pe acolo dacă vrea să mă vadă iarăşi. Margot îşi privi neliniştită prietena. Crezi că există vreun mijloc prin care aş putea încetini povestea asta ca să-mi revin la ritmul normal?

– Poate, îi răspunse Faith care nu părea impresionată, o mai văzuse pe Margot îndrăgostită şi nu credea că exista ceva pe lume care s-o încetinească cît de cît.

Îşi petrecură dimineaţa la cumpărături, înlocuind garderoba lui Faith cu haine luate din magazinele elegante ale New Orleans-ului. Plecă de acolo cam pe la ora două a amiezei, dîndu-i lui Margot şi timpul şi intimitatea necesare unei alte întîlniri cu detectivul Ambrose.

Ajunse la motel, căminul ei temporar, pe la ora patru. Reubin îi făcu cu mîna, după care ieşi ca s-o ajute să care cumpărăturile în cameră. Apoi, obosită şi înfometată, se urcă în maşină şi o porni spre cafeneaua lui Halley.

Trăncăni puţin cu Halley, după care comandă salată de pui, care devenise deja un fel de obicei. Se aşezase

într-un separeu cu spatele spre uşă şi tocmai i se adusese sandvişul cînd auzi uşa deschizîndu-se cu putere şi o linişte suspectă se lăsă deodată peste întreaga cafenea.

Uimită, îşi ridică privirile şi-l descoperi pe Gray Rouillard privind-o furios. Probabil că-l sunase Reubin, cugetă Faith absentă. Părul negru era lăsat liber, atîrnîndu-i în jurul umerilor.

– Unde dracului, lătră spre ea, ai fost pînă acum?

– New Orleans, îi răspunse pe un ton potolit, deşi era perfect conştientă de interesul tuturor celor din jur.

– Şi ţi-aş fi cerut prea mult dacă mi-ai fi zis şi mie unde te duceai? izbucni Gray.

– Am fost la înmormîntarea domnului Pleasant, îi răspunse.

Gray se vîrî în separeu în faţa ei, o parte din mînie dispărînd ca un fum. Pe sub masă, picioarele lui lungi le strînseră pe ale ei, iar pe masă, întinse mîinile ca să-i poată cuprinde mîinile.

– M-ai speriat al nai... foarte tare, îi mărturisi, ajustîndu-şi cuvintele situaţiei în care se aflau. N-ai cerut nota de plată dar Reubin mi-a spus că te-a văzut cum puneai valiza în maşină. L-am pus chiar să-ţi deschidă uşa de la cameră să văd dacă ţi-au mai rămas lucruri pe acolo.

– N-aş fi plecat din oraş fără să-ţi spun, îi zise, amuzîndu-se în sinea ei că el îşi putuse închipui că părăsise Prescott-ul definitiv.

– Ar fi mai bine să n-o faci, murmură el. Mîinile i se strînseră în jurul mîinilor ei. Ascultă, începu şi apoi se opri. Ah, la naiba, ştiu că ăsta nu-i tocmai locul potrivit pentru aşa ceva, dar încă am o tonă de hîrţoage de aranjat şi nu ştiu cîtă vreme o să treacă pînă să văd lumina zilei. Vrei să te măriţi cu mine?

Reuşise s-o surprindă. Mai mult de atît, o uluise de-a binelea. Faith se lăsă pe spate, nefiind în stare să scoată nici un sunet. Gray voia să se însoare cu ea? Nici măcar nu îndrăznise să se gîndească la o asemenea posibilitate.

Cu trecuturile lor atît de încîlcite... cu situaţia de-a dreptul spinoasă cu mama şi cu sora lui... ei bine, nu i se păruse deloc o alternativă viabilă.

Evident, el luase tăcerea ei drept un refuz pentru că sprîncenele i se adunaseră deasupra nasului. Fiind Gray, se apucă imediat să ia măsuri nemiloase ca să îndrepte situaţia şi să obţină ce-şi dorea.

– Trebuie să te măriţi cu mine, zise destul de tare încît toată lumea din cafenea să-l poată auzi. În pîntecul tău este fetiţa mea. O să aibă mare nevoie de un tată şi tu ai nevoie de un soţ.

Faith gemu, ochii mărindu-i-se de oroare.

– Nemernicule! ţipă isterizată, încercînd să iasă din separeu. Nu era deloc gravidă şi o ştia foarte bine, pentru că ciclul îi venise la timp, cu trei zile în urmă. Avu deodată impresia cumplită că întreaga încăpere era plină de feţe avide, care o priveau nemilos, iar Gray avea o expresie foarte satisfăcută în vreme ce rînjea încîntat, bucurîndu-se de furia pe care o stîrnise. Poate chiar observase sclipirea de ameninţare din ochii ei, dar nu fusese destul din punctul lui de vedere. Mîna ei se mişcă fulgerător spre paharul cu ceai de la gheaţă după care îl aruncă pe tot pe faţa lui.

– Nu sînt gravidă! ţipă.

Gray ieşi şi el din separeu ştergîndu-şi ceaiul de pe faţă cu şerveţelul lui Faith.

– Poate că nu eşti acum, dar dacă vrei să fii, mai bine ne-am căsători.

– Mărită-te cu el, o sfătui Halley, aplecîndu-se peste tejghea. Zîmbea cu gura pînă la urechi. Şi fă-i viaţa un iad. O merită după ce ţi-a făcut adineauri.

– Mda, îi spuse şi el imediat. O merit.

Faith îşi ridică privirile spre el.

– Dar cum rămîne cu mama ta? îl întrebă.

El ridică nepăsător din sprîncene.

– Ce-i cu ea?

Faith deschise gura ca să ţipe iarăşi la el, însă Gray ridică imediat mîna ca s-o oprească.

– I-am spus şi ei şi Monicăi că am de gînd să mă însor cu tine. Mama a intrat imediat în sindromul ei acut de dezaprobare, dar Monica i-a spus verde în faţă să-şi mai pună pofta în cui... Cel mai caraghios lucru pe care l-am văzut vreodată. Ochii îi străluceau maliţios, amintindu-i în mod special lui Faith de cele petrecute între ei doi în clădirea municipală. Monica ne-a transmis cele mai bune urări; ea şi cu Michael se căsătoresc săptămîna viitoare. Şi i-a sugerat foarte fermă mamei să facă bine şi să se mute la New Orleans, oricum i-a plăcut mai mult oraşul ăla decît micul nostru Prescott. Aşa că, scumpa mea, o să trebuiască să stau singur în tot căsoiul ăla mare şi am nevoie de roşcata mea dragă ca să-mi ţină de urît.

Vorbise foarte serios. Faith îşi înghiţi nodul din gît, iarăşi incapabilă să mai spună ceva. Gray îşi înclină puţin capul şi-i zîmbi plin de tandreţe.

– Şi mai e ceva ce aş fi vrut să-ţi spun, murmură. Te iubesc, scumpo. Ar fi trebuit să ţi-o fi spus mai din timp, dar lucrurile au început să se precipite şi n-am mai apucat.

Feith se gîndi mai întîi să-l pocnească. Se gîndi chiar să ia paharul altcuiva şi să i-l arunce în faţă. Însă, în loc de asta îi răspunse fericită:

– Da.

El îşi desfăcu braţele larg şi ea intră în semicercul care se închise imediat, în acompaniamentul frenetic al aplauzelor celor aflaţi pe la mese.

SFÎRŞIT